

Yêu hận vô tận

Contents

Yêu hận vô tận	1
1. Tiết Tử	2
2. Chương 01-02	5
3. Chương 03-04	9
4. Chương 05-06	13
5. Chương 07-08	16
6. Chương 09-10	22
7. Chương 11-12	25
8. Chương 13-14	29
9. Chương 15-16	34
10. Chương 17-18	38
11. Chương 19-20	45
12. Chương 21-22	48
13. Chương 21-22	54
14. Chương 23-24	59
15. Chương 25-26	64
16. Chương 27-28	70
17. Chương 29-30	74
18. Chương 31	79
19. Chương 32	82
20. Chương 33-34	85
21. Chương 35-36	89
22. Chương 37-38	93
23. Chương 39-40	97
24. Chương 41-42	101
25. Chương 43-44	106
26. Chương 45-46	110
27. Chương 47-48	115
28. Chương 49-50	121
29. Chương 51-52	128
30. Chương 53-54	132
31. Chương 55-56(end)	136

Yêu hận vô tận

Giới thiệu

Nàng dùng năm năm để chờ đợi hân, dùng năm năm để từng chút, từng chút tích góp tình cảm dành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-han-vo-tan>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Minh Vĩnh Lạc (*) năm thứ mười hai.

Vua Thành Tổ thời Minh, hiệu là Vĩnh Lạc (1403-1424)

Một con ngựa cả người bám đầy bụi đất thở hổn hển chạy như bay trên đường xá Dương Châu, thiếu niên cười trên mình ngựa cũng chẳng khá gì hơn, đều là một vẻ phong trần mỗi mệ. Quần áo vốn sang quý, sạch sẽ, chỉ vì cười ngựa chạy trên đường quá lâu mà đã trở nên nhàu nhĩ, dơ bẩn, nhìn vào có chút lam lũ.

Gió thổi tung đầu tóc cậu thiếu niên ấy, khiến những sợi tóc bám đầy bụi đường rối loạn tung bay trong làn gió. Giữa những sợi tóc hỗn loạn ấy lộ ra một đôi mắt ngập tràn vẻ lo lắng nhưng cũng đầy khát vọng, ước mong. Tất cả những vẻ chật vật ấy ... vẫn không dấu được nét tuấn mỹ của người thiếu niên. Cậu thiếu niên này tựa như một viên minh châu bị vùi lấp, nhưng cho dù có bao nhiêu thứ lấp lên cũng không che được ánh sáng đẹp đẽ của nó.

Cánh cổng cao lớn của nhà họ Uất đã xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt rất đẹp của thiếu niên kia dường như sáng thêm chút nữa. Khớp hàm vốn vẫn nghiêng chặt cũng được buông lỏng, làn môi mỏng hé lộ một đường cong tươi tắn.

Cậu thiếu niên thúc vào bụng ngựa, vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng thúc giục chú ngựa yêu quý mệt mỏi của mình chạy nhanh thêm chút nữa : “Đi, đi... Được cứu rồi.” Cuối cùng cậu thiếu niên thở phào một hơi dài, kéo dây cương, người và ngựa dùng chút khí lực cuối cùng hướng thẳng cổng nhà họ Uất chạy tới.

Quản gia nhà họ Uất với khuôn mặt nghiêm cẩn đang ngồi dựa vào ghế gần cổng phơi nắng. Từ xa trông thấy cậu thiếu niên đang chạy tới, sắc mặt đột ngột thay đổi, đứng bật dậy quay đầu chạy vội vào thư phòng.

“Đó...đó ... không phải là Tam thiếu gia nhà họ Bộ sao?” Một tiểu đồng mặt mày sáng láng kiễng mũi chân, há miệng nhìn vào thân ảnh đang ngày một tới gần, sau khi đã thấy rõ mở miệng cười hết cỡ, phải nhanh đi báo cho Tứ tiểu thư mới được, báo cho tiểu thư biết vị hôn phu của tiểu thư đã đến rồi! Tứ tiểu thư vui sẽ ban Hương Linh cho mình!

“Cái gì!” Uất Diệu Quyền vỗ rầm lên bàn, “Bộ Nguyên Ngạo đến thật rồi à?!”

“Dạ phải, lão gia.” Dung Khiêm nhìn chằm chằm mũi chân mình. Việc này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Uất Diệu Quyền cau mày, trong vô thức, bàn tay nắm chặt lại làm nhăn nhúm lá thư vốn đã viết xong trên bàn.

“Lão gia?” Đứng như tượng gỗ nhìn lão gia cũng phải đến một chung trà nhỏ, Dung Khiêm không ngăn được nữa kêu lên một tiếng. Nếu lão gia không mau đưa ra quyết định, e là tam công tử nhà họ Bộ kia sẽ tiến vào cổng mất.

Uất Diệu Quyền nhúu chặt mày, thở ra một hơi, như là đã có quyết định, y thấp giọng mở miệng: “Để cho nó vào.”

Tuy rằng vì quyết định này của lão gia mà y có chút lo lắng, nhưng Dung Khiêm vẫn cúi đầu dạ một tiếng, đang định bước ra ngoài thì thấy một gã sai vặt tên Hoa Hòe cười hì hì chạy vào báo: “Lão gia, tam thiếu gia nhà họ Bộ xin gặp ạ.”

Một câu này như con dao đâm thẳng vào lòng Uất lão gia, y nâng mắt lên, trong đó lóe lên một tia sáng hung ác, nhìn thấy một khuôn mặt cười tươi rói của gã sai vặt. “Vả miệng!” Y nổi giận hét lên một tiếng, Dung Khiêm đành phải vung tay vả vài cái thật mạnh vào miệng gã sai vặt Hoa Hòe. Hoa Hòe không hiểu tại sao bị đánh, bụng đầy ắp tức muốn rơi nước mắt.

Vậy là sao? Hồi trước mỗi khi Bộ thiếu gia tới, chạy vào thông báo đều có tiền thưởng, sao hôm nay lại thế này?! Hoa Hòe hít vào một hơi, dằn vế tội nghiệp nhìn Dung Khiêm, Dung Khiêm cũng đang dùng một khuôn mặt bình tĩnh nhìn lại y.

“Cho vào.” Uất lão gia phiến não vung tay áo.

Mãi tới lúc Bộ Nguyên Ngạo bước vội vào, Uất Diệu Quyền mới cố gắng nở một nụ cười: “Thế chất (*), cháu đến rồi à.”

* Chữ Thế ở đây ý chỉ thế thế hệ, không có nghĩa gì đặc biệt, chất là cháu.

Bộ Nguyên Ngạo sững sờ, thế chất? Lão gia không gọi mình là Ngạo nhi?? Ánh mắt đã trở nên lạnh lùng. Chẳng lẽ lão hồ ly này cũng muốn rút thang chặt cầu, khoanh tay đứng nhìn?

“Uất... Thế bá.” Trong giọng nói đã phai nhạt gần hết sự kỳ vọng vốn có, chấp tay cho có lệ: “Mục đích cháu đến đây lần này ...”

“Thế chất, lặn lội đường xa chắc cháu cũng mệt mỏi lắm rồi, lại phòng khách ngồi uống ly nước, nghỉ ngơi chút đã. Ta có việc khẩn cần xử lý chút, tối ta lại rồi chúng ta nói chuyện sau.”

Bị y cố ý chuyển chủ đề, Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, tuy không nói rõ ra, nhưng với thái độ này của Uất Diệu Quyền hẳn cũng đã hiểu được phần nào. Mấy ngày qua, chạy vạy khắp nơi cầu xin sự giúp đỡ, dạng người nào sẵn sàng ra tay trợ giúp, dạng người nào lạnh lùng hoặc khéo léo chối từ, hẳn cũng đủ để nhìn ra được rồi.

Nếu đã vậy thì hẳn cũng chẳng cần phải giả bộ khách khí làm chi nữa.

“Uất thế bá,” Trong giọng nói đã thêm vài phần châm chọc, “Chuyện nhà của cháu chắc ngài đã sớm biết, thừa dịp trời còn chưa tối, các ngân hào tiền trang (*) còn chưa đóng cửa, số bạc 30 vạn lượng ngài nợ cha cháu bây giờ ngài tính đi, mai cháu sẽ ghé lấy. Khế ước mượn nợ cháu cũng đã mang đến đây rồi, mời ngài nhanh nhanh nghĩ cách đi nhé.”

* Hàng bạc, ngân hàng tư nhân

Khóe mắt Uất Diệu Quyền lạnh lùng nhúu lại, không nói gì nữa, cả thư phòng toát ra không khí trầm lắng nguy hiểm.

Một thân ảnh xinh đẹp lấp ló ở cửa thư phòng, sau đó lại lùi lại áp sát vào tường, chỉ còn thấy tà váy khẽ lay động lộ ra ở mép cửa, ẩn hiện ra vài phần ngây thơ.

“Lam nhi.” Uất Diệu Quyền cắn răng một cái, chần chờ một chút rồi gọi: “Vào đây!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì thẹn thùng mà đỏ ửng lên, cúi gằm xuống, chân cũng chậm rãi e lệ tiến vào. Bộ Nguyên Ngạo thoáng thấy một mái tóc đen óng ả, một chiếc gáy trắng như tuyết, một rồi một chiếc cằm nhỏ nhắn mềm mại, trái tim vốn đầy oán hận lạnh lùng của hắn cũng mềm mại hẳn đi.

“Con đi chăm sóc Ngạo nhi nghỉ ngơi chút đi.”

Uất Lam ngây thơ nhìn trừng trừng cha mình. Sao hôm nay cha lại công khai để cho nàng và Nguyên Ngạo ở bên nhau thế này? Không phải cha nói như vậy sẽ không đoan chính, sẽ khiến nhà họ Bộ xem thường nàng sao?

Thoáng cảm thấy hấn đang nhìn mình, quay mặt sang nhìn lại. ‘A! Chàng đen, gầy quá!’ Khuôn mặt vốn nho nhã ôn tồn nay lại có chút gì đó xa lạ. Là oán hận? Là giận dữ? Hay là lo lắng? Khiến nàng đau lòng. Nàng gần như không nhận ra hấn nữa! Quần áo của hấn ... Tay hấn ...

Bất chấp phụ thân và Dung Khiêm vẫn ở đây, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nàng bước lại nắm chặt tay hấn, cả người nàng run lên. Cứng quá!!! Đây vết chai sần thế này, đôi tay này không còn giống như đôi tay của Tam công tử nhà họ Bộ của nàng nữa.

Nhìn sâu vào đôi đồng tử trong suốt và đẹp dễ kia, nhìn vào khuôn mặt không chút tâm cơ của nàng, nhìn vào vẻ mặt thương tiếc của nàng, trái tim hấn vừa mềm mại lại vừa nóng lên. Nàng đẹp, tốt bụng, lại đơn thuần, nên cha mẹ hấn mới thay hấn định ra hôn ước với con gái nhà họ Uất, vốn ban đầu muốn đính ước cho hấn với Hồ Dương quận chúa đó chứ.

Nhưng bây giờ ... liệu hấn còn có thể lấy nàng được nữa không. Ngay từ giây phút hấn bước vào, giây phút nhà họ Uất gọi hấn một tiếng ‘Thế chất’, thì vận mệnh dường như đã an bài rồi.

“Đi đi! Bữa cơm chiều gấp lại.” Uất Diệu Quyền không chút khách khí thúc giục.

Uất Lam rút một chiếc khăn tay ra, thay Bộ Nguyên Ngạo lau đi những bụi đất bám đầy trên mặt, nàng muốn chậm rãi khắc sâu khuôn mặt tuần tú mà nàng ngày nhớ đêm mong này vào trong mắt, trong lòng nàng.

Tay nàng ấm áp, mềm mại... Khi nàng đau lòng cau mày lau đi bụi đất cho hấn, lại làm cho mũi hấn có chút cay cay. Hấn bắt lấy tay nàng, dán lên hai má mình, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn nàng.

Nếu...

Mắt nàng, hấn còn gì để đáng cậy trông? !

“Xảy ra chuyện gì rồi đúng không? Nghiêm trọng lắm sao?” Nàng luôn được dạy bảo để trở thành một cô gái dịu dàng, hiền thực, ngay cả cửa cũng rất ít bước ra. Khi sáu tuổi đã cùng với nhà họ Bộ giàu có nổi danh một vùng định ước. Rồi từ đó, mỗi ngày nàng bị ép học đủ thứ, tất cả đều là cách làm sao để làm tốt vai trò phụ nhân của một gia đình quyền quý.

Bởi vì trèo cao, cho nên cả nhà mới sợ chỉ một sai sót của nàng thôi cũng khiến nhà họ Bộ coi thường nhà họ Uất. Thế nên luôn cho nàng ăn đồ ngon nhất, mặc đồ đẹp nhất, các tỷ muội có ghen tị cũng làm được gì, ai có thể tìm được một nhà chồng tốt như nàng chứ.

Nhưng dẫu không hiểu chuyện đời, thì nàng vẫn từ trong ánh mắt của hấn mà nhìn ra được điềm xấu.

“Nếu...” Hấn ngừng một lúc lâu, thậm chí cả hơi thở cũng gần như ngừng lại, “Ta không có gì cả, ngay cả một chốn dung thân cũng không có, muội ...” Hấn không thể nói hết lời, thật sự hỏi không được.

Nàng được nuông chiều từ bé, yếu ớt như hoa lan. Chỉ cần nghĩ đến việc để nàng phải mặc thô sơ, ăn đạm bạc thôi là hấn đã không chịu nổi, xót xa lắm. Hấn thật sự nhẫn tâm muốn kéo nàng vào địa ngục cùng hấn sao?

“Muội cũng sẽ theo huynh!” Đôi mắt to tròn trong như làn nước, đôi lông mi dài vì vẻ kiên định chăm chú mà càng thêm rung động lòng người.

Hấn sững sờ.

“Lam nhi, Uất Lam...” Hấn thở dài.

Mười bốn tuổi, nàng còn quá nhỏ, quá ngây thơ. Nàng không thể tưởng tượng được nghèo khổ là chuyện đáng sợ đến mức nào, hơn nữa ... Hấn cho nàng không chỉ có nghèo khổ, mà còn có trốn chạy, lang thang vô định, không chốn dừng chân ... có lẽ, còn là cái chết.

“Ngạo ca, muội đi theo huynh, sống là người nhà họ Bộ, chết cũng là ma nhà họ Bộ.” Nàng kiên định nói.

Từ khi sáu tuổi, từ khi nàng bắt đầu biết hẳn sẽ là chồng của nàng, thì hẳn đã là tất cả bầu trời của nàng rồi! Cha mẹ đối với nàng đặc biệt tốt là vì hẳn, nhà nàng được nhà họ Bộ hết lòng giúp đỡ cũng là nhờ hẳn. Mẹ đã nói, hẳn là chồng nàng, càng là ân nhân của nhà nàng.

Bộ Nguyên Ngạo bị lời nàng làm cho hơi chấn động, ngẩng đầu lên, buông tay nàng ra, lẳng lặng nhìn nàng: “Không, muội không biết đâu... Đi theo huynh, phải chịu rất nhiều khổ sở.”

“Muội không sợ!” Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt tuần tú của hẳn, đôi mắt sâu thẳm, thốt ra một lời trịnh trọng như một câu thề.

Hắn nhìn nàng thật kỹ, luyến tiếc, không nỡ buông ... Một người tuyệt đẹp như thế này lại muốn cùng xuống địa ngục với hẳn. Nhưng, cho dù có bảo hẳn ích kỷ đi nữa, thì hẳn cũng không nỡ mất nàng! Cho dù hẳn không rơi vào cảnh ngộ này, thì chỉ với lời này của nàng, với trái tim này của nàng, với ánh mắt kiên quyết này của nàng, hẳn cũng sẽ dành cả đời để chăm sóc cho nàng, để đối đãi với nàng thật tốt, sẽ cố hết sức để đem đến cho nàng những điều tốt đẹp nhất.

“Uất Lam, hãy nghe huynh nói. Chuyện nhà huynh ... Để huynh kể cho muội sau, bây giờ muội về lén thu thập hành lý, đừng nói cho ai biết, cho dù là cha muội hay là nha hoàn của muội cũng không được. Vào giờ tý tối mai, huynh sẽ ở trong cái đình cách cổng sau nhà muội một dặm chờ muội. Nếu thật sự muội không sợ khổ cực, không sợ cuộc sống bần hàn, huynh sẽ đưa muội đi.”

“Được! Giờ tý đêm mai!” Trong hai mắt nàng như có một đốm lửa nhỏ đang tỏa sáng.

2. Chương 01-02

Chương 1

Uất Lam sắc mặt đầy hoảng hốt nằm trên chiếc giường thấp (*) sang trọng đặt trên hành lang dưới ánh nắng mặt trời, ánh nắng giữa trưa hè, thế mà trên nàng còn mặc một bộ váy áo hoa bằng một loại gấm rất dày.

* Một loại giường ghế, na ná như sofa giường của chúng ta hiện giờ.

Từ ba năm trước, khi nàng và em trai bị rớt xuống hàn đàm (*), cơ thể liền hình thành một bệnh lạ, sợ lạnh, cơ thể không thể chịu lạnh, không thể chạm vào bất cứ thứ gì lạnh giá, nếu không sẽ đau đớn như bị kim đâm, dao cắt. Cha đã mời vô số danh y cho hai chị em, chỉ tính riêng nhân sâm ngàn năm thôi trong ba năm này ăn cũng phải trên dưới trăm cây rồi, nhưng bệnh ...

* Đàm nước rất lạnh

Uất Lam từ từ nhắm hai mắt lại, ánh mắt trời chiếu vào mi mắt một làn sáng ngọc. Nàng – không sao cả, nhưng mà em trai nàng, cha mẹ nàng có đến năm cô con gái, nhưng lại chỉ có duy nhất một đứa con trai như vậy, chỉ có duy nhất một người nối dõi tông đường. Cha thì đã già, hy vọng lại có một đứa con trai khác thật quá xa vời.

Năm năm, hẳn bỏ rơi nàng một mình đi gây dựng sự nghiệp đã sắp năm năm, một chút tin tức cũng không có.

Cái hẹn ước trốn đi giữa đêm kia, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ chờ đến giờ tý là bắt đầu. Vậy mà cuối cùng lại là mẹ tới, nói cho nàng biết là Nguyên Ngạo đã đi rồi, hẳn để lời một lời nhắn miệng bảo nàng chờ hẳn, chờ hẳn lập lại sự nghiệp sẽ tới xin cưới nàng.

Nàng khóc, nàng bị thương, nhưng nàng cũng hy vọng.

Sau đó nàng mới biết, thì ra triều đình cảm thấy nhà họ Bộ nắm mạch máu kinh tế nước nhà, gần như là lưng đoạn nền kinh tế. Sợ họ có tâm mưu phản, thế là ngầm chèn ép, làm khó dễ khắp nơi, nhà họ Bộ từng

bước từng bước nguy nan, rốt cục gặp phải tuyệt cảnh. Mà bọn trộm cướp giang hồ lại mơ ước gia sản nhà họ Bộ đã lâu, nay thấy nhà họ gặp nạn, sức tàn lực kiệt cùng rủ nhau vào cướp bóc, nhà họ Bộ họa vô đơn chí, không gượng dậy nổi.

Lúc nàng gặp hấn chính là lúc Bộ gia lâm vào tuyệt cảnh, Bộ lão gia mới sai hấn đi khắp nơi đòi lại nợ nần cho mượn ngày xưa, để vượt qua cửa ải khó khăn đó.

Cho nên hấn mới nói với nàng như vậy, nếu không sợ phải chịu khổ thì hãy đi cùng hấn.

Nàng thật sự không sợ, nàng chỉ muốn được ở bên hấn, nhưng ... cuối cùng hấn vẫn không mang nàng đi. Nàng nghĩ, có lẽ hấn sợ nàng phải chịu khổ, vậy nên cuối cùng mới một mình rời đi.

Đi, là hấn năm năm.

Cuối cùng không một người nào nói cho nàng biết về người nhà họ Bộ, chuyện nhà họ Bộ nữa, giống như điều đó đã trở thành một điều cấm kỵ vậy. Hai năm đầu, nàng vẫn tràn ngập hy vọng, có lẽ ngày mai, có thể ngày kia ... hấn sẽ đến. Hấn thông minh như vậy, vĩ đại như vậy, chỉ cần hấn muốn thì không chuyện gì không làm được.

Rồi sau đó, nàng mắc phải căn bệnh này.

Bởi vì thể chất suy yếu, vô cùng sợ lạnh, nên nàng không thể đi đâu cả, chỉ đành bất lực ở lại nhà, toàn tâm toàn ý chờ đợi hấn trở về.

Dần dần, nàng bắt đầu sợ hãi, có thể nào do năm đó cha nàng không có tiền trả hấn, hấn giận nhà họ Uất nên không cần nàng nữa không? Hay là hấn phong thanh biết được bệnh của nàng, nên cố ý không quay lại?

Nàng năm nay đã sắp mười chín, các chị gái nàng đều đã sớm lấy chồng sinh con, em gái thua nàng một tuổi cũng đã định ngày sớm xuất giá.

Nàng không sợ chờ, chỉ sợ chờ không đến! Hấn còn sống không? Vì sao ngay cả một bức thư cũng không thấy đưa về, cũng không một lời nhắn nhủ! Chỉ cần để cho nàng biết hấn vẫn tốt, đừng để nàng chờ đợi trong mờ mịt như thế này nữa.

“Tứ tỷ!”

Nàng mở mắt ra, sau một lúc lâu mới thấy rõ cảnh vật trước mắt, sau đó... người tới là em trai nàng, Uất Thanh. Uất Thanh nhỏ hơn nàng năm tuổi, tình cảm hai chị em rất tốt. Quần áo trắng bé mặc cũng rất dày, sắc mặt bởi vì thể chất yếu ớt sợ lạnh mà có vẻ xanh tái.

[alobooks.vn]

Thằng bé đáng thương... Nàng vươn tay về phía Uất Thanh, kéo cậu bé ngồi lên trên chiếc giường thấp cùng nàng. Nàng là nữ tử, cả đời canh nhà giữ cửa cũng không sao, nhưng thằng bé, chẳng khác nào một con chim ưng nhỏ bị xiềng xích cột chân, trái tim bay bổng tận trời cao, nhưng người lại bị vây ở một chiếc lồng chật hẹp.

Thằng bé mới mười bốn tuổi, những năm tháng sau này phải sống ra sao? Trong trời đất này thật sự có loại máu Cửu Dương vô cùng kỳ diệu đó thật sao? Thật sự có người có dòng máu kỳ lạ đó sao? Cho dù có, thì trong biển người mờ mịt thế này phải tìm làm sao, tìm bao lâu đây chứ?

Thậm chí nàng còn nghi ngờ cái vị thần y nói máu Cửu Dương có thể trị được hàn độc trên người hai chị em nàng kia vì để nhận được số tiền treo thưởng rất lớn của cha nàng mà bịa ra một đơn thuốc giải không có thật. Nhưng nàng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, tìm kiếm loại máu Cửu Dương ấy đã gần như trở thành một loại dựa dẫm tinh thần của cha mẹ nàng rồi, thành hy vọng cứu vớt cuộc đời những người phụ nữ nhà họ Bộ rồi. Tìm kiếm, ít nhất cha mẹ vẫn còn có thứ mà hy vọng.

“Tỷ tỷ.” Giọng nói của Uất Thanh vẫn còn ít nhiều nét trẻ con, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vẻ vui mừng: “Chúng ta được cứu rồi, tìm được người có loại máu Cửu Dương rồi.”

Nàng sửng sốt, tìm được rồi? Bệnh của nàng được cứu rồi? Nàng có thể đi khắp chân trời góc bể tìm hấn rồi? Trái tim trong lồng ngực nàng không ngừng đập loạn.

“Tỷ đoán thử xem, người đó là ai?” Trong đôi mắt trong suốt của Uất Thanh ẩn hiện nét lo lắng.

“Đồ ngốc, làm sao tỷ biết được chứ? Người nọ chắc chắn sẽ cứu chúng ta sao?” Nàng không dám chắc chắn, nên không dám quá vui mừng, ba năm rồi ... đã quá nhiều thất vọng.

“Chắc chắn! Nhưng người đó muốn cưới tỷ.”

“Không!” Nàng biến sắc, “Tỷ không lấy ai hết, tỷ đang đợi Nguyên Ngạo mà! Trừ huynh ấy ra, tỷ không lấy ai hết!”

“Tỷ...” Uất thanh tuy còn nhỏ mà đã khá trưởng thành khê thở dài.

“Người có thể cứu chúng ta chính là Bộ Nguyên Ngạo.”

Nàng há miệng, một hồi lâu sau vẫn không thốt được lấy một lời.

Làm sao có thể?

Nàng có nên vui không?

Vì sao hắn lại chọn cách này để xuất hiện? Hắn là người có loại máu Cửu Dương? Điều kiện để hắn cứu chị em nàng là nàng phải lấy hắn?

Có lẽ, nàng chớp chớp mắt, trong đáy mắt tỏa ra một tầng ánh sáng sâu kín, hắn vẫn không giàu có lên, vẫn phải sống cuộc sống nghèo khó, vậy nên không dám tới đón nàng, đành phải dùng cách này để xuất hiện, chỉ có cách này mới khiến cha già nàng cho hắn?

Nàng che miệng lại, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy dài xuống, nước mắt lạnh lạnh khiến da thịt nàng có chút đau đớn. Cho dù thế nào, cũng là hắn đến đón nàng, hắn đến lấy nàng!

Chương 2

Ánh nắng chói chang, cả người Uất Lam được vây quanh bởi sự ấm áp, nàng vui mừng hết nhìn dãy núi xa xa lại nhìn những bụi cây gần gần. Ba năm, suốt ba năm nàng không hề được thấy thế giới bên ngoài khung cửa. Đẹp quá! Đẹp đến nỗi dường như nàng nhìn thế nào cũng không thỏa mãn, ngay cả hơi thở cũng tràn ngập niềm vui sướng.

Gia đình, hộ vệ đưa nàng đi đều tránh dưới những tàng cây âm u rợp bóng, mồ hôi ướt đầm cả người, chán nản ra sức quạt, miệng há ra thở phì phò. Uất Lam mặc quần áo rất dày, nhưng trên khuôn mặt dịu dàng tái nhợt của nàng lại không có lấy một giọt mồ hôi.

May mắn là đang giữa hè, nên nàng mới có thể kiên trì đi suốt cả mười ngày đường như thế này.

“Tứ tiểu thư, uống nước.” Nha hoàn Hương Linh bưng tới một chén nước, trên đường đi không có nước ấm, chén nước này là Hương Linh phơi dưới nắng cho nàng.

Nhìn khuôn mặt tươi tắn của tiểu thư, Hương Linh lo lắng nuốt nước miếng. Bởi vì được lão gia và phu nhân yêu chiều quá mức, vậy nên tiểu thư quá ngây thơ cũng rất đơn thuần, có rất nhiều việc xảy ra ngay trước mắt tiểu thư mà tiểu thư còn không hay không biết.

Hương Linh nhịn không được liếc mắt qua một xe hành lý đơn bạc, cho dù tiểu thư có không nhảy bén đến mấy thì cũng nên hỏi phu nhân tại sao ‘đồ cưới’ chỉ có chút thế này chứ? Ngay cả nhị tiểu thư, tam tiểu thư lúc xuất giá cũng có hơn mười xe đồ cưới cơ mà. Chút quần áo chăn mền trong xe hành lý ấy cũng chẳng nhiều nhận gì cho cam.

“Tứ tiểu thư...” Hương Linh chờ nàng uống xong chén trà, rồi nói: “Tiểu thư không thấy có chút kỳ lạ sao? Lão gia và phu nhân chỉ cho mỗi mình em đi theo tiểu thư.”

Uất Lam mỉm cười nhìn Hương Linh, cha nàng nên nàng hiểu. Cả đời làm nghề buôn bán lương thực, mà ông ... cũng không được mấy khôn khéo trong chuyện làm ăn. Hơn nữa gia cảnh nhà nàng hiện tại cũng không dư dả gì nhiều, vì chị em nàng mà mấy năm nay ông gần như đã mang tâm bệnh. Nếu Bộ Nguyên Ngạo còn chưa trọng chân gia nghiệp được, thì cha nàng sao có thể coi trọng hân được đây.

Những thứ đó với nàng không quan trọng! Đờ cưới bao nhiêu, nha hoàn hồi môn có mấy người ... chỉ cần hần còn muốn cưới nàng, nàng còn có thể bên cạnh hần, thì gì cũng không quan trọng.

Nhìn nét mặt tươi cười của Tứ tiểu thư, Hương Linh đã biết nàng lại đem mọi việc nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp nhất rồi. Tiểu thư chờ đợi nhiều năm vậy rồi, cuối cùng cũng được gả cho Bộ thiếu gia, vui mừng còn không hết, những chuyện khác e là tiểu thư cũng chưa từng để trong lòng lấy một chút.

“Tiểu thư, Hương Linh vẫn cảm thấy không hiểu, nếu Bộ thiếu gia muốn rước người vào cửa, sao lại không đến đón người, ngược lại lại để cho người Uất gia đưa đi là sao?”

Câu hỏi này như đâm thẳng vào trái tim Uất Lam.

Nếu hần cũng giống nàng, ôm hy vọng suốt năm năm, sao lại không đến đón nàng, không muốn được gặp nàng sớm hơn?

Nàng thu nụ cười lại, có lẽ... đợi chờ nhiều năm thế rồi, nàng rất muốn tìm cho hần một lý do, ví dụ như hần vẫn trải qua cuộc sống khó khăn, kiếm ăn từng bữa, vì che giấu vẻ tự ti nên cố ý làm ra dáng vẻ thật ngạo mạn cho cha xem? Huống chi bây giờ là nhà họ Uất cầu hần, hần làm bộ làm vẻ như vậy coi như trả lại về ác ý của cha nàng năm nào.

Một chút lo lắng tận đáy lòng nàng từ từ dâng lên, trước khi đi, mẹ đã nói với nàng những lời rất kỳ lạ. Bảo nàng phải chịu đựng hần, phải lấy lòng hần, mắt còn ngân ngấn nước đưa cho nàng một ít ngân phiếu.

Cha, mẹ, thậm chí ngay cả Uất Thanh dường như đều có chuyện gì đó muốn nói với nàng, ánh mắt họ nhìn nàng, vừa buồn lại vừa né tránh, khiến đáy lòng nàng cũng nao nao từng đợt. Họ không nỡ tiễn biệt nàng phải không?

Uất Thanh ngốc nghếch trẻ con kia còn nói với nàng, chờ nó hết bệnh sẽ đón nàng về. Đúng là trẻ con mà!

Nàng gạt hết những nghi ngờ ẩn hiện này, mặc kệ như thế nào, nàng phải gả cho Nguyên Ngạo, chỉ dựa vào việc hần có loại máu Cửu Dương thôi cũng đủ chứng minh duyên trời định giữa hần và nàng rồi! Ông trời đã cho nàng và hần ở bên nhau, nàng còn mong gì nhiều hơn nữa chứ?

Xe hãy còn xóc nảy chạy đi, thì nghe thấy Hương Linh ở bên ngoài kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì.” Nàng lo lắng vén rèm nhìn xung quanh.

Càng đến gần Bộ gia, nàng càng khẩn trương, cho nên tiếng kêu của Hương Linh này đặc biệt đánh động thần kinh của nàng.

Nàng... cũng ngây ngẩn cả người?

Đây là Du Hợp trang? Là nơi hần ở? Là gia trang của nhà họ Bộ?!

Nơi này thành lũy kiên cố, so với Bộ gia năm đó còn to lớn hoa lệ hơn! Rộng lớn khí thế, tráng lệ oai nghiêm làm nàng há miệng một hồi lâu cũng không thốt ra được một lời.

Nếu... khắp thành lũy này đều là của hần, vậy thì mọi lý do nàng nghĩ để biện hộ cho hần lúc trước đều thành công cốc rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Xe ngựa của nàng đứng ngoài cửa lớn của Du Hợp trang, bị những mảnh rèm đẹp đẽ của xe kiệu che tầm mắt, nàng bị đối đãi khác nào một vị khách bất kỳ đến Du Hợp trang này vậy, không khỏi nhú mày lại.

Một hộ vệ của Bộ gia bước ra dẫn đường cho mọi người, đi một hồi lâu mới đến một cánh cửa nhỏ hẻo lánh.

“Các người về hết đi, chủ nhân phân phó, để cho một mình Uất cô nương vào thôi.” Lời của hộ vệ kia khiến nàng lắp bắp kinh hãi, không ngăn được bước xuống xe hỏi lại.

“Nha hoàn của ta cũng không được theo vào ư? Ta là tứ tiểu thư nhà họ Uất, Uất Lam.” Nàng lập lại tên mình lần nữa, không thể nào, Nguyên Ngạo sao lại an bài như vậy được, nhất định là hạ nhân của Du Hợp trang hiểu lầm rồi.

“Ta không quan tâm cô nương là ai, chủ nhân nói sao biết vậy.” Người hộ vệ không buồn khách khí.

“Tứ tiểu thư...” Hương Linh sắp phát khóc, tiểu thư thân thể mảnh mai, nàng chưa rời khỏi tiểu thư lấy nửa bước.

“Đừng vội, đừng vội.” Nàng cố gắng trấn an Hương Linh, “Em ở bên ngoài này chờ ta trước đã, chờ ta gặp được Nguyên Ngạo rồi tính tiếp.”

Tất cả ... chờ nàng gặp hắn đã rồi nói sau.

Nàng có nên vui không?

Vì sao hắn lại chọn cách này để xuất hiện? Hắn là người có loại máu Cửu Dương? Điều kiện để hắn cứu chị em nàng là nàng phải lấy hắn?

Có lẽ, nàng chớp chớp mắt, trong đáy mắt tỏa ra một tầng ánh sáng sâu kín, hắn vẫn không giàu có lên, vẫn phải sống cuộc sống nghèo khó, vậy nên không dám tới đón nàng, đành phải dùng cách này để xuất hiện, chỉ có cách này mới khiến cha gả nàng cho hắn?

Nàng che miệng lại, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy dài xuống, nước mắt lạnh lạnh khiến da thịt nàng có chút đau đớn. Cho dù thế nào, cũng là hắn đến đón nàng, hắn đến lấy nàng!

3. Chương 03-04

Chương 3

Đứng ở trong sân tiểu viện đã hơn nửa canh giờ, giữa trưa nắng chang chang, các người làm trong Du Hợp trang đều đi đi lại lại né né nấp nấp ở các hành lang gấp khúc, nhưng lại không dám lại gần nàng. Uất Lam cũng rất hưởng thụ, một năm bốn mùa, chỉ có mùa hè nàng mới giống một người bình thường.

Không còn lạnh, đã bắt đầu hơi khát, chân cũng bắt đầu đau.

Chủ nhân vắng mặt, các người làm quét tước dọn dẹp rất bận rộn, nhưng không một ai đón tiếp nàng, nàng cứ như vậy ngơ ngác đứng một hồi lâu. Sợ các người làm trong trang cười nàng không trang trọng, nàng cố gắng đứng thẳng lưng, giữ vững tư thế đứng đẹp nhất.

“Lâm bà bà, nàng ta là ai vậy? Đẹp quá.” Ngoài cửa đi vào là một già một trẻ, trong tay đều bưng rổ hoa quả tươi ngon. Tiểu nha hoàn cười hỏi bà lão có vẻ mặt đoan trang bên cạnh.

“Chuyện không nên hỏi thì ít hỏi thôi. Giờ cô đang làm việc cho gia (*) đó!” Lâm bà bà thấp giọng răn dạy: “Từ nay về sau coi như mình là một người mù người điếc, chỉ nghe chỉ thấy sự sai bảo của gia thôi, hiểu chưa? Bằng không cô chẳng ở đây lâu được đâu.”

* – Gia. Cách xưng hô ngày xưa, ý chỉ ‘ông chủ, lão gia, cụ lớn, ngài ...’

Gia? Họ đang nói tới Nguyên Ngạo sao?

Nghe có người nhắc tới hắn, lòng nàng ngập tràn vui sướng. Cuối cùng hắn cũng trở lại bên nàng! Từ nay về sau, mỗi ngày vừa mở mắt đã có thể nhìn thấy hắn, nghe thấy giọng nói của hắn, cùng hắn ăn cơm, cùng hắn tâm sự... Nàng không ngăn được khẽ cười lên thành tiếng.

Hy vọng của nàng cuối cùng cũng đã thực hiện được.

Không biết qua bao lâu. Người làm trong Du Hợp trang đều đã làm xong việc của mình, lần lượt đi đâu hết. Uất Lam thật sự không chịu nổi nữa, đi đến bãi đá chỗ hành lang gấp khúc ngồi xuống. Bóp bóp chân, sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Nàng biết việc này có rất nhiều điểm kỳ lạ, nhưng nàng đều cố tìm lý do bao biện cho hắn. Nhưng hiện tại ... nàng lại không có lấy một cái cớ nào để tự lừa gạt mình cả.

Hắn muốn lấy nàng thật sao? Khắp cả Du Hợp trang, hoặc ít nhất là những người hầu cận bên hắn cũng chẳng lẽ không hề biết gì về việc vui này. Hắn ... dường như không vội vã để được gặp nàng! Thực ra nàng vốn nghĩ hắn sẽ đến đón nàng. Nhưng rồi mười dặm, năm dặm, thậm chí đến tận ngoài cửa rồi mà hắn vẫn không đến.

Có thể ... cuối cùng nàng lại tìm cho hắn một lý do khác, có lẽ hắn quá bận rộn, những xe ngựa ra vào không ngớt lúc này ngoài cổng lớn nàng cũng đã thấy. Hắn hẳn là có quá nhiều việc phải xử lý, quá nhiều khách phải tiếp đón.

Nàng rũ mắt xuống, tay cũng quên nắm bóp nơi chân. Với hắn, việc nàng đến không phải là việc quan trọng nhất sao?

Thậm chí hắn còn không phân phó người đón tiếp nàng, hẳn... nàng khê rùng mình, có khi nào hắn đã yêu thương người khác rồi không? Không còn thích nàng như trước đây nữa? Dù sao hắn rời xa nàng cũng đã năm năm! Chẳng lẽ hắn đã cưới vợ rồi sao? Bởi vậy mới để nàng lén lút tới đây như vậy?

Cho dù là vậy, hắn ... cũng nên tới gặp nàng chứ.

Nghe thấy tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu, đã bị hình dáng của hai quân sự đang vây quanh hắn đập vào mắt. Tim, dường như quên đập. Nàng ngồi chờ như pho tượng, ngay cả mắt cũng quên chớp chỉ nhìn chăm chăm vào hắn.

Người đàn ông này ... là Nguyên Ngạo sao?

Kia mi, kia mắt, kia môi... Tất cả những đường nét đó tổng hợp ra một khuôn mặt tuyệt đẹp, là hắn! Nhưng dấu nàng nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt ấy, sao vẫn thấy có cảm giác xa lạ. Hắn đã thay đổi, từ một cậu thiếu niên đã trở thành một người đàn ông, hơn nữa là một người đàn ông không có chút hòa khí nào.

Hắn cao quá sao? Không phải, nhưng ... vì sao khi nàng nhìn vào hắn, trong lòng lại dấy lên một tia e ngại?

Nàng đột nhiên kinh hoảng đứng bật dậy, hắn ... hắn đi lướt qua nàng, sắp bước vào phòng mất rồi! Hắn không nhìn thấy nàng ư?!

“Nguyên Ngạo!” Nàng gần như nhảy dựng lên, trái tim đã gần như quên ngừng đập lúc này cũng đập như trống trận, giống như muốn theo máu thịt của nàng mà tuôn rót ra ngoài. Máu hầu như đã dồn hết lên đầu, khuôn mặt lúc này chắc cũng đang đỏ rực?

Nàng không nghĩ được nhiều nữa, so với gặp hắn, nghi ngờ, thất vọng, khổ sở, thẹn thùng gì gì đó cũng không bằng cảm giác vui mừng, mừng như muốn phát điên này. Nàng vọt qua, ôm chặt thắt lưng hắn, mặt dán vào vòm ngực rộng lớn rắn chắc của hắn.

Hạnh phúc quá! Có thể ôm hắn như vậy, có thể cảm nhận được hương vị dễ chịu của hắn như vậy, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn như vậy ... Là mộng sao? Cho dù là mộng, chỉ cần được như vậy mãi mãi, thì phải chờ bao lâu, khổ sở đến mức nào nàng vẫn thấy đáng giá.

“Nguyên Ngạo...” Nàng ôm hắn chặt hơn nữa, dựa vào ngực hắn sát hơn nữa. “Nguyên Ngạo...” Cuối cùng nàng cũng có thể đứng trước mặt hắn mà kêu lên cái tên này, đã là hiện thực chứ không còn là những lời vô nghĩa trong mộng nữa!

Nước mắt rơi ướt tay áo nàng, nhưng lúc này nàng lại không cảm thấy đau đớn, bởi vì những giọt nước mắt kia đều là những hòn than nóng rực!

“Nguyên Ngạo!” Nàng hạnh phúc lắc lắc cơ thể hắn, không động dậy ... cuối cùng, nàng rơi từ những tầng mây hạnh phúc xuống, buồn bã phát hiện, hắn ... xa cách năm năm gặp lại, lại rất thờ ơ.

Nàng hoảng sợ ngẩng mặt lên, nhìn thấy ở hắn là một đôi mắt lạnh lùng, càng làm cho nàng không thể tin nổi là ... ánh mắt nàng trăm ngàn lần tưởng niệm, ngày nhớ đêm mong kia lại không hề nhìn nàng.

Nàng cứ đờ người ôm hắn như vậy, nhìn hắn như vậy ... Nàng sợ đến ngây người.

“Đi tắm đi, bẩn quá.” Hắn nói.

Nàng run lên, lão đảo lui về phía sau, sức mạnh từ đôi cánh tay vừa ôm chặt hần đã rút đi đâu hết, nó không còn theo tâm nguyện ý muốn của nàng nữa, xuôi xuống bên hông.

Hần vẫn không hề nhìn nàng, dẫn theo hai người cũng lạnh lùng như hần bước vào phòng. Trước khi thân ảnh hần biến mất sau cánh cửa, nàng vội vàng kêu lên thật to, dường như là dùng hết sức lực toàn thân để thốt ra câu này, bởi vì dùng quá sức mà cả người khom về phía trước.

“Huỳnh là Bộ Nguyên Ngạo ư?” Trong lòng nàng giờ phút này chỉ còn duy nhất câu hỏi này.

“Huỳnh là Bộ Nguyên Ngạo thật sao?” Nàng lại kêu lên một lần nữa, mắt xót quá, những chỗ da thịt bị nước mắt rót vào cũng đau đớn quá. Lần này, nước mắt thật lạnh.

Hần không quay đầu, cũng không hề dừng bước, đi thẳng vào phòng.

Bên ngoài cánh cửa, sau khi dùng hết sức lực hét lên được hai câu đó, những vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, ngơ ngác nhìn. Nàng lại nằm mơ nữa rồi sao?

Là một giấc mộng thôi sao? !

[alobooks.vn]

Chương 4

Từ cánh cửa phòng mà hần bước vào lúc nãy lại có một nha hoàn bước ra, nàng ta bước ra cũng không hề nhìn Uất Lam. “Đi theo ta.” Giọng nói của nàng ta bình lặng không chút lên xuống.

Uất Lam hơi khom vai về phía trước, đứng im không nhúc nhích. Sức lực cả người nàng đã sử dụng hết vào hai câu hỏi vừa rồi rồi.

“Đi theo ta!” Nha hoàn bước được hai bước phát hiện nàng không hề bước theo, quay đầu lại cao giọng lặp lại. Nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, nàng ta quay lại kéo nàng đi. Uất Lam kinh hoảng khi bị nha hoàn này kéo, bước chân lão đảo suýt ngã.

“Chính là nơi này.” Không biết đi hết bao lâu, trong đầu Uất Lam lúc này chỉ còn duy nhất hình dáng và vẻ mặt lạnh lùng của hần. “Này!” Nha hoàn nọ đột nhiên hét lên một tiếng bên tay nàng, nàng giật mình, cuối cùng cũng thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Đây là một gian phòng nhỏ nhỏ giành cho người ở, chỉ có một ngăn tủ và một chiếc giường nhỏ chật hẹp, nàng còn ngửi thấy mùi vị của bụi đất lâu ngày, hơi nồng nặc.

“Từ nay cô ở đây.” Nha hoàn phân phó xong xoay người rời đi.

Uất Lam không gọi nàng ta lại, trái tim trong lồng ngực nàng vẫn đập loạn nhịp, đứng ngơ ngẩn giữa căn phòng nhỏ xa lạ này, giống như một đứa trẻ bị lạc đứng giữa đường cái nhìn người qua lại.

Ngay cả sự đau lòng cũng không có, nàng hoàn toàn rơi vào trong mộng.

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên một tiếng chirp chirp, hóa ra một con chim vừa bay ngang qua buồng tiếng hót, nàng giống như bất ngờ bị tiếng vang ấy làm cho tan rã ra như bột phấn, té ngồi trên mặt đất, đầu óc trống rỗng.

Rùng mình thật mạnh, có phải có hiểu lầm gì rồi không? Chẳng lẽ lúc trước Nguyên Ngạo tới cái đình đó chờ nàng, mà nàng ... bị mẹ lừa? Không đâu, cha mẹ làm sao biết kế hoạch của nàng và hần được!

Nhưng, từ sau cái lần Nguyên Ngạo tới Uất gia đó, thái độ của cha mẹ đối với nhà họ Bộ hoàn toàn khác hẳn, hơn nữa ... Nàng cũng biết, cha không phải không có tiền trả lại Bộ gia, mà khi Nguyên Ngạo cần giúp đỡ nhất, cha lại lấy oán trả ơn khoanh tay đứng nhìn.

Là vì vậy, nên Nguyên Ngạo hiểu lầm nàng, hận nàng sao? Có lẽ hần cho rằng nàng sợ phải chịu khổ nên không đi cùng hần?

Không phải, không có khả năng này! Từ thái độ của Nguyên Ngạo, thực sự có điều bí ẩn gì đó mà nàng không biết! Nàng quá ngốc, ngơ ngác đợi suốt năm năm, lại còn thật sự tin lời cha mẹ nói, rằng Nguyên Ngạo muốn một mình đi xây cơ dựng nghiệp.

Những việc lật vạt nàng chưa từng để ý tới giờ phút này cũng lướt lại trong tâm trí nàng, trong lòng hỗn độn, đầu cũng bắt đầu đau.

Không biết qua bao lâu, lại một nha hoàn khác đẩy cửa vào, nha hoàn nhà họ Bộ ai cũng lạ kỳ vậy sao, khi nói chuyện không hề nhìn người đối diện. “Đi tắm.”, Vẫn là vẻ mặt bình thản, nói năng ngắn gọn lưu loát.

Uất Lam gật đầu.

Ngâm mình trong nước ấm, cơ thể Uất Lam mới thả lỏng một chút, đầu dường như cũng bớt nặng hơn, nàng phải gặp lại Nguyên Ngao! Nàng phải hỏi rõ ràng mọi chuyện! Nếu như trước đây thật sự có hiểu lầm ... thì nàng phải nói cho hắn biết, suốt năm năm qua nàng chưa bao giờ quên hắn, mỗi ngày đều nhớ hắn, mỗi ngày đều chờ hắn đến đón nàng.

Nàng xoa xoa mái tóc dài, giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn của Nguyên Hạo lại vang lên bên tai, “Bẩn quá!” Hắn cảm thấy nàng bẩn ... nước mắt bắt đầu không ngừng tuôn rơi trên mặt nước, tạo từng vòng sóng nhỏ.

Hắn có biết không, khoảnh khắc khi nàng thấy hắn, nàng vui sướng biết nhường nào, nàng hạnh phúc biết bao nhiêu. Năm năm mỗi mắt mong chờ, mọi chua xót mệt mỏi, mọi cô đơn quạnh quẽ đều tan biến hết. Thế mà, hắn chỉ nói với nàng “Bẩn quá...”.

Lòng nàng quặn thắt, nếu suốt năm năm qua hắn đều sống trong hiểu lầm, oán trách nàng, chán ghét nàng ... thì tình yêu của hắn dành cho nàng liệu có còn không? Liệu còn được bao nhiêu đây?

Nàng có chút sợ hãi!

Đứng lên khỏi bồn nước định bước ra ngoài, nàng mới phát hiện đi tắm nhưng không mang theo quần áo sạch. Xưa nay đều có Hương Linh làm thay nàng mọi chuyện, giờ phải tự dựa vào chính bản thân nàng.

Nàng cắn môi, thôi đành mặc lại quần áo vừa rồi trước đã. Hành lý của nàng dường như còn để ở nơi của người gác cổng ngoài cổng nhỏ chưa mang vào đây, nàng cảm thấy thật phiền não.

Miễn cưỡng mặc lại bộ quần áo dính đầy bụi đường vào người, Uất Lam mở cửa bước ra ngoài. Mặt trời đã ngã về tây, là buổi chiều rồi. Nàng nhìn nhìn trời, làm sao để tìm được nha hoàn lúc nãy đưa nàng tới đây đây? Ngay cả tên của nàng ta nàng cũng chưa hỏi, xưa nay luôn là nha hoàn tự chủ động khai tên báo họ với nàng chứ nàng chưa phải chủ động hỏi trước bao giờ. Nhíu mày, ở đây có rất nhiều chuyện không giống như ở nhà, nàng phải để ý một chút.

Đợi một lúc vẫn không thấy nha hoàn kia đến, Uất Lam đành phải tự mình đi đến chỗ để hành lý, ít nhất cũng lấy một bộ quần áo sạch sẽ để thay cái đã, nàng còn phải đi gặp Nguyên Ngao.

May mắn là từ nơi nàng ở đi tới cái ngõ nhỏ kia cũng không quá quanh co, theo trí nhớ mơ hồ ban đầu nàng vẫn tìm được đúng đường đi.

Ở cửa có một vài hộ vệ và đầy tớ đang đứng, nàng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn bước tới hỏi.

“Hành lý của cô nương?” Một hộ vệ xem ra còn rất trẻ quay sang nhìn nàng chốc lát, rồi quay lại dáng vẻ mờ mịt hỏi những người kế bên “Nàng ta là ai vậy?”

“Hình như là người sáng nay Liễu huynh đệ dẫn về.” Một người không chắc chắn lắm lên tiếng.

“A, ta biết rồi.” Hộ vệ trẻ kia như nhớ ra gì đó, quay sang phân phó một tiểu đầy tớ: “Dẫn nàng ta đến kho hàng nhỏ, đồ đạc của nàng ta chất ở đó hết.” Nói dứt lời liền quay sang tiếp tục câu chuyện còn dang dở với những người còn lại, không nhìn nàng thêm lần nào nữa.

Uất Lam đành phải theo cậu đầy tớ nhỏ này đi, quẹo vài khúc quanh thì đến một cái nhà kho nhỏ, tên sai vật này dẫn nàng đến đây rồi cũng quay đầu đi, không hề có ý giúp nàng lấy đồ đạc.

Hành lý của nàng có ít cũng ba bốn rương lớn, mà nàng thì lần đầu tiên làm mấy việc này mà lại không ai giúp, không biết phải làm sao, tay chân luống cuống đứng nguyên một chỗ. Uất Lam thở một hơi dài, thôi trước tiên lấy quần áo để thay đã, những cái khác để chờ gặp được Nguyên Ngao rồi tính tiếp.

Nàng vòng tay ôm lấy một túi hành lý thật to, không nghĩ tới quần áo lại nặng đến vậy. Lúc đến không tính đến đường xa gần như nào, bây giờ về đi mãi cũng chẳng thấy tới nơi.

Thỉnh thoảng trên đường lại có mấy nha hoàn, tốp năm tốp ba liếc nhìn nàng rồi khẽ cười ra tiếng. Uất Lam đỏ mặt, nàng biết bộ dạng của nàng lúc này rất thảm hại.

Về tới căn phòng nhỏ đó, thấy ngay nha hoàn đưa nàng đi tắm lúc này đang đứng chờ ở cửa với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, thấy nàng đang kéo một rương hành lý thật lớn chỉ nhúu mảy hung dữ trừng nàng mà không hề có ý giúp đỡ.

“Làm gì vậy! Đợi cô cả nửa ngày rồi!” Nàng ta không chút khách khí, quát lên.

Chưa từng bị ai la mắng bao giờ, nàng có chút sững sốt, có chút lúng túng, nhưng mà ...

Nàng mở to mắt, trong đáy mắt ngập tràn vẻ chờ mong, “Có phải huynh ấy muốn gặp ta không?”

So với việc gặp Nguyên Ngạo, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng.

“Ai? !” Nha hoàn kia mở mắt lớn hơn, nhìn chằm chằm dung mạo nàng.

“Nguyên... Ngạo.” Nàng hơi đỏ mặt.

“Đó là cái tên cô có thể tự tiện gọi được sao? Về sau gặp ngài ấy phải gọi là ‘Gia’ hoặc là ‘Chủ nhân’ nghe chưa! Cô làm càn nhưng người bị liên lụy là chúng tôi đây này.”

Uất Lam ngơ ngác nhìn khuôn mặt vừa nghiêm khắc vừa đầy vẻ khinh thường trước mặt, bảo nàng gọi Nguyên Ngạo là gì cơ?

“Ta... Ta...” Nàng nhìn nha hoàn kia, nhưng lại không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Ta biết cô là ai.” Nha hoàn kia cũng đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng cười, “Nhanh lên, đi gặp gia, muốn nói gì thì nói!”

Lời nói này so với những lời vừa rồi dường như càng thêm không khách khí.

“Chờ một chút được không?” Nước mắt lại đảo quanh, Nguyên Ngạo sao lại có thể để cho người hầu kẻ hạ khinh thường nàng như vậy chứ?

“Chờ? Ta có thể chờ, nhưng gia không chờ được! Nhanh lên!” Nàng ta thúc giục thêm lần nữa rồi xoay người bước đi.

Uất Lam trắng mặt, bất đắc dĩ vội vàng quàng cục nợ kia xuống, lão đảo đuôi theo nàng ta.

4. Chương 05-06

Chương 5

Hắn lẳng lặng ngồi dựa vào chiếc ghế đặt bên một cái bàn dài, những ngón tay thon dài chống nơi cằm, không biết đang nghĩ gì.

Nha hoàn đưa nàng vào rồi lui ra ngay. Uất Lam nhìn thẳng vào Bộ Nguyên Ngạo, chỉ nhìn thôi nàng đã cảm thấy thật thỏa mãn. Cảm giác hạnh phúc tan biến trong thoáng chốc, nàng lại nhớ tới thái độ của hắn, trái tim lại đập nhanh hơn.

“Nguyên...” Nàng lại nhớ tới lời của nha hoàn nọ, nhưng gọi hắn là ‘gia’ nàng không sao gọi được. Hắn không phải ‘gia’ của nàng, mà là Bộ Nguyên Ngạo nàng đợi suốt năm năm, mong mãi suốt năm năm.

Đôi mắt lạnh lùng quay lại, không chút độ ấm nào nhìn thẳng vào nàng.

Ánh mắt của hắn làm nàng co rúm lại, nàng ...còn chưa thay bộ quần áo khiến hắn cảm thấy bẩn thỉu kia, nàng có chút thẹn thùng.

“Quả nhiên là phong cách nhà họ Uất.” Hấn cười lạnh.

Nàng khó hiểu nhìn hấn.

“Không phải lão Uất chỉ cho cô một bộ quần áo này thôi đấy chứ? Mang đến nhà họ Bộ nhiều hơn một chút đều là tổn thất nhĩ.” Ngữ điệu châm chọc của hấn khiến lòng nàng có chút tổn thương.

“Nguyên Ngạo!” Nàng khẩn cầu bước lên từng bước, “Huynh làm sao vậy? Huynh hận năm đó cha muội không giúp huynh sao?” Nước mắt lại chuyển quanh, nàng cũng cảm thấy cha nàng làm vậy là không đúng, nhưng nàng không cách nào ngăn cản ông được!

“Không giúp ta?” Hấn đùa bỡn nhìn nàng. Hai hàng lông mày nhếch lên, “Đúng, ta hận.” Hấn vậy mà lại cười phá lên.

Nàng ngơ ngác nhìn hấn, “Nguyên Ngạo...” Nàng cố gắng nói thật to, hấn giống như không muốn nghe nàng giải thích.

“Người đâu!” Hấn gọi, cũng không nhìn nàng nữa.

Nha hoàn lúc này đẩy cửa bước vào, Bộ Nguyên Ngạo nhìn nàng ta, “Vừa rồi người nói những gì với cô ta? Đi xuống lĩnh hai mươi cái vả miệng!”

“Nguyên Ngạo!” Uất Lam kinh hoảng, là vì nàng sao? Nàng làm sai gì mà hấn lại trừng phạt nha hoàn này?

“Bốn mươi cái!” Hấn nhếch môi một cái.

Nha hoàn kia oán hận nhìn nàng, Uất Lam lạnh cả người, chẳng lẽ là vì nàng gọi tên hấn sao? Nước mắt cuối cùng cũng rơi ra, hấn hận nàng đến mức này sao?

“Tha cho nàng ấy...” Nàng nhìn hấn, “Được không, gia.”

Một tiếng gọi này cũng đủ làm nàng tan nát cả cõi lòng, hấn ... quả thật không còn là Nguyên Ngạo của ngày xưa nữa rồi.

“Đi xuống lĩnh mười cái vả miệng.” Hấn cười, tán dương nhìn Uất Lam, “Xem ra, cô vẫn biết nên làm thế nào nhĩ.”

Nàng dờ dẫm nhìn hấn, nước mắt lạnh lẽo lăn đến cảm làm da thịt nàng đau đớn. Biết là không nên hỏi, biết là sẽ nhận được một đáp án khiến nàng tổn thương thật sâu, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, cho dù đã đến tình cảnh này rồi nàng vẫn không dám tin.

“Huynh... còn có thể lấy muội không?”

Mi mắt hơi nhú lại, hấn nở một nụ cười thản nhiên. Chậm rãi đứng dậy, hấn đến gần nàng, nàng cũng không hề cử động. Mắt kia, mi kia, nụ cười dịu dàng kia ... tất cả đều được vẽ không biết lần thứ mấy ngàn mấy vạn trong đầu nàng rồi. Sao hấn lại không phải là Nguyên Ngạo được? Nàng xúc động nhìn hấn, là hấn mà, đúng hấn.

Tay hấn dịu dàng nâng cằm nàng lên, “Uất Lam ...”

Cách gọi này ...cũng không thay đổi!

Nước mắt của nàng càng rơi nhiều hơn, trái tim lại bối rối vì vui sướng mà không ngừng đập loạn.

“Nếu là một gã đàn ông khác có loại máu Cửu Dương, điều kiện để cứu chị em cô là thân thể của cô, cô ... cũng sẽ đáp ứng sao.”

Hơi thở của hấn phả qua tóc mai của nàng, nàng sửng sốt một lúc. Sẽ sao? Nếu là một người đàn ông khác?

Nàng trầm mặc, vì em trai... Nàng có thể hay không? Ít nhất nàng không thể thẳng thắn trả lời hấn “Không.”

Hấn nhìn vào đôi mắt mờ mịt nước của nàng, kiên quyết buông tay ra, tất cả vẻ dịu dàng đều biến thành xem nhẹ và khinh thường. Hấn lại ghé ngồi lạnh lùng nhìn nàng.

“Loại đàn bà chỉ vì để trả ơn mà không cần biết đó là gã đàn ông nào đều có thể lên giường được, cô cảm thấy ta sẽ lấy sao?”

Nàng rũ mắt xuống, chỉ vì để trả ơn... gã đàn ông nào cũng lên giường được, đó là cái nhìn của hắc dân cho nàng sao? Lòng của nàng đau quá, rất đau, giữa nỗi đau xót đó nàng lại cười, có lẽ hắc nói đúng.

“Biết vì sao ta muốn cô tới không?” Hắc cười hỏi nàng.

Nàng yếu ớt ngẩng mặt lên, một tia hy vọng cuối cùng, hắc sẽ nói một câu làm cho trái tim nàng ấm áp.

“Bây giờ ta còn chưa muốn nhà họ Uất các người tuyệt tự, chưa phải lúc. Muốn máu của ta, nhà họ Uất có thứ rách nát gì để trao đổi được với ta, trừ cô ra ...”

Nàng tuyệt vọng nhìn vào đôi đồng tử ánh lên đầy vẻ tàn nhẫn của hắc, Nguyên Ngạo, hãy nói một câu, một câu cho nàng dễ chịu chút đi.

“Cô biết không, Uất Lam.” Hắc lại một lần nữa kêu tên của nàng, cơ thể nàng vẫn run lên dữ dội. Năm năm, không khi nào nàng không mong ước được nghe hắc gọi tên nàng.

“Sức hấp dẫn của cô nằm ở chỗ rõ ràng là loại dê tiện lại giả bộ là tiên nữ hiền lành thiện lương.” Hắc cười rộ lên, “Cô thật hiểu đàn ông, chà đạp một con đàn bà dê tiện sao đã ghiền bằng chà đạp một tiên nữ chứ. Thật kích thích nha.”

Nàng nhìn hắc... Người đàn ông đang nói với nàng những lời dơ bẩn đó là hắc sao!

Chương 6

Bảo rằng: “Hoa dáng như tim vỡ

Anh sợ tình ta cũng thế thôi.”

Hai sắc hoa tigon – T.T.K.H

“Bắt đầu đi.” Hắc nén cười nhìn nàng, cái vẻ cười cợt kia còn làm cho nàng đau đớn hơn so với bất kỳ biểu hiện nào.

Nàng không nói, cũng không nhúc nhích.

“Lúc cô đi, cha mẹ cô không nói cho cô biết rõ sao.” Hắc thấp giọng cười nhạo, “Điều kiện để cứu em trai cô, chính là hầu hạ ta trên giường. Mẹ cô không dạy cô mấy kỹ năng này sao? Cô đứng không như vậy làm sao ta cứng lên được.”

Nàng dờ dẫm nhìn xuống nền nhà được lát bằng đá cẩm thạch, “Nói cho mọi người biết... Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mọi người chỉ muốn biết một điều này thôi.”

Hắc nhìn nàng trong chốc lát.

“Giả bộ không biết chuyện năm đó cũng chẳng thay đổi được gì đâu.” Hắc cười lạnh.

“Mọi người biết, mọi người chỉ muốn chính miệng huynh nói cho mọi người biết thôi.” Biết, chết cũng còn hiểu rõ.

“Ừmmm” Bộ Nguyên Ngạo dùng khóe mắt liếc nàng, “Nói từ đây đi. Thật ra quá trình đơn giản lắm.” Tương phản với giọng điệu của hắc chính là ánh mắt lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi. “Bắt đầu từ cái đình cách nhà cô một dặm mà cô không ra đó nói đi vậy.” Hắc cười cười, “Ngày đó cha cô và mấy tên cao thủ nhà cô đến, ta đánh không lại chúng. Đừng thấy cha cô trối gà không chặt thể chứ khi muốn giết người cũng ngoan độc lắm đó, nhưng mà rốt cuộc cũng già rồi, không giết ta chết được, chỉ để lại sau lưng ta một vết thương rất sâu thôi.”

Cả người nàng run bắn, lời hắc nói thật nhẹ nhàng, nhẹ như mây trôi nước chảy, mà sao nàng nghe lại như trời sụp đất nứt thế này!

“Giúp nhà cô làm ăn khấm khá, nhưng nhà họ Bộ khi thất thế trông mong vào tiền vay mượn của nhà họ Uất đã vay thì đúng là sai rồi, ta tự nhận ta xui xẻo, không thể trách nhà cô được.” Hắc thông dong rộng lượng nói, thậm chí còn tự giễu cười cười. “Cũng không biết là ông trời muốn tuyệt nhà họ Uất cô hay là muốn tuyệt nhà họ Bộ ta nữa, cổ tình lúc đó lại có người bắt cha mẹ và anh em ta đi, lại còn đòi năm mươi vạn tiền chuộc. Bạc ta cũng đã xoay sở được rồi, nhưng vì vết thương cha cô ban tặng phát tác, nên ta đã không kịp đi cứu người nhà của ta, kết quả là họ chết hết.”

Nàng vẫn đưa ánh mắt nhìn vào một vùng hư vô mờ mịt nào đó.

“Nếu ta lấy tiền đó đi cứu họ, có lẽ cả nhà ta đang còn sống trong cảnh đói khổ. Ta dùng năm mươi vạn lượng không kịp đi đổi tính mạng của họ đó tạo ra Du Hợp trang bây giờ, đẹp không?”

Nàng cắn môi không dám nhìn hắn.

“Cha cô đúng là ngu ngốc. Muốn hầu hạ đàn ông thì phải cho một con đàn bà trẻ trung một chút đến chứ.” Hắn giọng đầy mỉa mai nhìn nàng, “Cô bao nhiêu? Hai mươi chưa? Các gia tộc tặng con gái cho ta vui vẻ tuổi cũng không lớn đến vậy đâu.” Hắn cười rộ lên.

Nàng hạ mi, biết là không nên hỏi, nhưng miệng lại không chịu nghe lời, “Không phải huynh muốn ta đến sao?”

Hắn cười, dường như còn vui vẻ hơn cả vừa rồi. “Đó là cha cô nói? Hay là đại tiểu thư cô tự tưởng? Đoán chừng là lão cha già súc sinh kia của cô rồi, y nghĩ cô đến đây thì có thể giảm bớt chút tội à. Thật ra như nhau cả thôi, ta có tiền cũng không định hao phí trên người nhà họ Uất các người. Đổi lại là em gái cô đến không chừng còn được cơm no áo ấm nha, tốt xấu gì cô ả cũng còn trẻ, cô ...” Hắn xem cô giống như hàng hóa, đánh giá từ đầu đến chân, “Còn bệnh tật! Một ngày ăn bao nhiêu cơm là có thể sống được? Hai lượng có đủ không? Hơn nữa ta thấy lãng phí lắm.”

Nước mắt —— không có.

Khóc cho hắn nhìn hay khóc cho chính mình? Đã đến nước này rồi rốt cục nàng cũng hiểu, hắn để cho nàng đến đây là để trả thù. Thậm chí hắn còn không chỉ thẳng nàng, mà bất cứ người nhà họ Uất nào cũng được.

Nàng còn tưởng rằng hắn nhớ thương nàng, yêu nàng... Thật nực cười. Nàng ngay cả phải trách ai cũng không biết! Trách cha? Trách hắn? Tự trách mình? Hay trách vận mệnh?

“Hay không? Ta đã chính miệng nói cho cô rồi đó, nói đủ rõ chưa?” Hắn nhìn nàng khẽ nhếch khóe môi.

Rõ... nàng đã thật sự hiểu rõ, hắn - không hề yêu nàng. Còn tất cả những vấn đề khác đối với nàng chẳng quan trọng gì nữa. Thành kẻ thù, còn mục đích gì nữa đâu, trả thù cũng vậy, lãng phí cũng thế, hắn, đã không còn thương nàng nữa.

Hiểu được điểm này, đã đủ rồi.

“Hàng tháng phải cho chị em cô chút máu, thật sự có chút không đáng.” Hắn hừ lạnh, “Đến đây đi, cô đã biết phải làm gì chưa?”

Biết...

Hắn tự nhiên thoải mái bước đến giường ngồi xuống, liếc nàng, “Kích thích một chút, nếu không làm được thì về đổi em cô đến đây cho nhanh đi.”

Nàng hít thật mạnh một hơi, người nhà họ Uất ... hắn hận nhất.

5. Chương 07-08

Chương 7

Ái ân một phút nghĩa vợ chồng

Tình hư, tình nát, hỏi còn không?

Hắn nhìn nàng, cười như không cười.

Thật lâu sau, rốt cục nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt chạm nhau, hắn cười, “Biểu diễn đủ chưa? Ta xem như cũng có kiên nhẫn. Nói thật ra, Uất Lam, ta thích cái kiểu này của cô.”

Nàng đỡ đầu nhìn hắn, từng lời của hắn đã gần như làm cho lòng nàng không thể đau hơn được nữa.

“Cởi đi.” Hắn ác liệt nhếch khóe miệng lên. “Biết chừng biết mực một tí, chậm chạp quá ta không có hứng đâu.”

Nàng không nhúc nhích. Tuy rằng nàng đã mười chín tuổi, đối với mấy chuyện nam nữ này cũng hiểu được ít nhiều, nhưng dù sao nàng vẫn là một khuê nữ được giữ kín trong nhà. Nàng nhìn ánh mắt lạnh lùng mỉa mai của hắn ...

Nàng từng nghĩ gả cho hắn, đem tấm thân trinh trắng của mình trao cho hắn trong đêm động phòng hoa chúc, ngập tràn vui sướng, hắn ở dưới ánh sáng của ngọn nến uyên ương, cười dịu dàng nhìn nàng ... Những chuyện vốn nghĩ tuyệt đối sẽ phát sinh, nay lại đều trở thành giấc mộng xa vời, không thể nào chạm tới được.

Hắn hé miệng, khẽ cười vài tiếng, “Có lẽ cô càng thích thú với kiểu đàn ông thô bạo như cầm thú nhỉ, như vậy cô càng có vẻ thuần khiết hơn một chút chẳng. Lần đầu tiên để cô chủ động cũng không hay lắm, lại đây...” Hắn mỉm cười ngoắc ngoắc nàng lại.

Nụ cười mỉm của hắn ... khiến nàng bị mê hoặc. Lời nói tràn ngập sự hèn hạ kia thổi tới tai đâm thẳng vào lòng nàng. Nhưng chỉ một nụ cười mỉm này thôi, cũng đủ để bùng nổ hết những mong mỏi của nàng đối với hắn, phá tan hoàn toàn lý trí của nàng, phá hủy hoàn toàn trí nhớ của nàng. Bây giờ trong mắt nàng, trong lòng nàng, trong trái tim nàng chỉ cảm nhận được nụ cười này của hắn.

“Lại đây...”

Hắn động đây ngón tay ngoắc nàng lại, nàng giống như một con rối gỗ bị thao túng, hạnh phúc mà mù quáng bước đi trong mộng đẹp, thứ điều khiển nàng kia chính là tình yêu mà cho dù thế nào cũng không diệt được, tình yêu của nàng dành cho hắn!

Năm năm, không, từ khi nàng hiểu chuyện nàng đã từng ngày từng ngày tích góp tình yêu dành cho hắn.

Phần yêu này đã trở thành một phần trong cuộc đời nàng rồi. Có lẽ hắn không biết, ngay cả chính nàng cũng không biết, tình yêu này sẽ không vì thù hận, hiểu lầm hay những cực khổ đau đớn khác mà tan biến, ít nhất sẽ không biến mất sau khi nghe xong chuyện ân oán giữa hắn và nhà nàng.

Hắn âu yếm đặt nàng ngồi lên đùi, ngắm nàng thật gần rồi cười tán thưởng: “Không tồi, đã ngần này tuổi rồi mà vẫn chưa già nhỉ.” Tay hắn luồn ngược vào váy nàng, thọc thẳng lên cao mò mẫm, thăm dò, “Vẫn còn trinh chứ?”

Cảnh trong mơ đã xuất hiện vết cắt đầu tiên.

Một ngón tay hắn đâm thẳng vào, nàng giật nảy mình, hoảng loạn nhìn hắn, đau đến mức cứng cả người lại.

“Còn trinh thật.” Hắn cười khế, “Là vì bệnh tật ư?”

Nàng nhìn hắn, từ lúc gặp lại hắn đến giờ, nàng vẫn không biết phải nói gì với hắn.

Hắn lại cười, nàng bỗng thét lên một tiếng, Hắn ... hắn ...lại thọc tiếp một ngón tay vào, nàng còn chưa kịp ngăn cản, hắn đã lạnh lùng xọc mạnh hai ngón tay vô rồi tách ra, xé rách không chỉ là thân thể nàng, trái tim nàng, danh dự của nàng ... còn có giấc mộng của nàng nữa!

Cơn đau đớn theo dòng chất lỏng nóng bỏng chảy ra ngoài cơ thể, nàng không khóc, không la, chỉ thần thờ nhìn hắn, so với trái tim, nơi đó sao gọi là đau ...

Hắn rút các ngón tay về, trên bàn tay nhớp nháp máu, tất cả đều là máu của nàng. Hắn vẫn cười, chùi dòng máu đỏ tươi biểu tượng cho sự trinh trắng vào váy nàng. “Có thể lên giường rồi, đúng là cô vẫn còn sạch sẽ.”

Hắn ném nàng lên giường, nàng không phản ứng gì khác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một điểm hư vô nào đó. Vì sao, vì sao thứ làm cho nàng sắp không chịu đựng nổi lại là đau lòng? Nàng cố gắng dùng sức lại dùng lực đè lại trái tim đang đau đớn của mình, đè nặng vậy rồi chắc sẽ không đau nữa.

Thân thể của nàng càng ngày càng lạnh, sự giá lạnh đó làm cho mỗi đoạn xương cốt trong người nàng cũng phát đau. Hắn cởi quần áo của nàng. Nàng nhìn hắn, như là muốn đem hắn khắc sâu vào linh hồn, hoặc tiến nhập vào thân thể nàng.

Hắn vén vạt áo dài lên, cởi quần ra.

Đôi cánh tay thon dài đặt hai bên má nàng, rất sát, nhưng nàng lại không dám chạm vào, hai mắt tuyệt vọng nhắm chặt lại, cắn chặt môi. Hắn đâm vào, đau, thật sự rất đau. Mỗi một lần hắn đâm sâu vào đều như muốn đem nàng xé ra thành hai nửa, hắn không hề kích thích dục vọng của nàng, không hề nhẹ nhàng với nàng, hắn muốn nàng đau.

Ngón tay nàng sắp xé rách cả khăn trải giường, nhưng nàng không hề kêu lên một tiếng. Bệnh tật đã cho nàng thói quen chịu đựng. Nàng hiểu, cho dù có cầu xin hắn cũng chẳng chút thương xót nàng.

Trong khoảnh khắc nàng ngất đi rồi lại bị đau làm cho tỉnh lại, nàng cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, thì hắn quyết đoán rút ra.

“Chả hứng thú gì cả.” Hắn có vẻ thất vọng, cợt đùa.

Nàng không phản ứng gì.

Hắn xuống giường, đứng ở bên giường bắt đầu cởi hết quần áo, đầu cũng không quay lại, giọng nói bình thản không giống như là vừa mới làm tình, “Muốn chết cũng được thôi, kêu nhà họ Uất đổi một đứa khác sạch sẽ đến cho ta. Kéo dài mạng sống của em trai cô, mà chỉ dựa vào việc chà đạp một ả đàn bà nhà họ Uất chả mấy khoái cảm này thôi ư, cô thật sự làm ta có chút thất vọng đó. Ngày con gái nhà họ Uất chết hết, cũng chính là ngày em trai cô cùng theo xuống mồ. Thú vị.” Nói tới đây, hắn lại cười cười.

Chết? Nàng quả thật nghĩ tới chết.

“Người đâu.” Hắn nóng nảy kêu một tiếng. Một nha hoàn khuôn mặt sưng vù cúi đầu bước vào, hắn đã cởi gần hết quần áo trên người, “Thay quần áo cho ta.”

Hắn vừa để người hầu hạ hắn mặc quần áo, vừa hồ hững phân phó: “Khăn trải giường cũng thay đi, nhớ nhóp.”

Nàng khó khăn khẽ đảo mắt, ánh mắt trống rỗng, không một chút ướn át.

Đột nhiên, nàng thấy vết sẹo trên lưng hắn.

Ở trên làn da trơn láng trắng trẻo trên lưng hắn kia, là một vết sẹo thật khủng khiếp kéo từ đầu vai xuống tới tận mông.

Không thể không chế, bất ngờ nàng gào khóc thất thanh.

Vết sẹo để lại kia như một lưỡi dao cắt nát cuộc đời nàng, giấc mộng của nàng, tình yêu của nàng.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ mặc quần áo bước ra ngoài, chỉ còn một mình nàng nằm hỗn độn trên giường bất lực gào khóc.

Nha hoàn đỡ đỡ đứng trên mặt đất nhìn nàng khóc, nàng ta vốn oán hận nàng, nhưng ... tiếng cô gái này khóc như là đã cạn kiệt hết hy vọng vào cuộc đời này rồi, thật không biết, bây giờ nàng khóc thì sau này sẽ còn lại gì nữa.

[alobooks.vn]

Chương 8

Nước mắt không còn rơi nữa.... nhưng cổ họng đã khản đặc, cả người cũng không còn chút sức lực nào.

Nha hoàn vẫn đứng trong góc nhìn nàng lúc này mới bước lại gần, nói nhỏ: “Để ta đi lấy cho cô bộ quần áo”. Giọng nói vẫn bình thản như trước, nhưng hoàn toàn đã mất đi ý khinh khi”

“Xin lỗi....” Giọng nói khàn đặc của Uất Lam cất lên khi nhìn tới khuôn mặt sưng vù của nàng ta.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ lắc đầu rồi quay người ra ngoài, trước khi bước ra khỏi cửa, nàng ta nói: “Ta tên Hương Cầm”

Hương Cầm?

Uất Lam cười khổ, thật ngốc quá, trong thoáng chốc lại còn nghĩ rằng vì nha hoàn của nàng tên Hương Linh, nên hắn mới đặt cho nha hoàn hầu cận hắn cái tên này nữa chứ.

Tấm thân đau đớn, con tim lại càng đau hơn, cả người từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài không có nơi nào là không đau, đến nỗi nàng không thể chịu đựng được.

Nàng khó khăn thò tay lên mò mẫm ngăn tử trên đầu giường, trên khuôn mặt đau thương tuyệt vọng kia thoáng qua một nét cười, quả nhiên là có, hắn vẫn có thói quen để một con dao nhỏ ở trong hộc tủ đầu giường. Xuất thân từ gia tộc thương nhân, luôn cần một con dao nhỏ để cắt giấy hay mở niêm phong, đó là một thói quen cơ bản, hắn ... vẫn còn sót lại vài điểm chưa hề thay đổi.

Nước mắt, tuôn rơi như mưa. Hắn cho dù có thêm bao nhiêu điểm chưa hề thay đổi thì đã sao? Con tim yêu nàng giờ đã thay đổi rồi ...

Bàn tay cầm dao không hề run rẩy. Chết? nàng không sợ, lại càng không đau lòng! Khi hàn độc phát tác, nàng đau đến nỗi muốn chết đi, dựa vào nỗi nhớ nhung dành cho hắn, một chút tàn niệm mong muốn gả cho hắn đã giúp nàng vượt qua, chịu đựng tới tận bây giờ.

Bây giờ___ cũng tốt, cái cần cho hắn đã cho rồi, cái cần buông tay cũng buông rồi! Nàng chỉ là một cô gái nhỏ mình đầy bệnh tật, nghiệt ác nhà nàng gây nên nàng không trả nổi, cũng không có khả năng hoá giải thù hận kia, người yêu cũng không còn nữa, cũng không còn bị bệnh tật hành hạ nữa, chết, sao lại không được xem là một chuyện tốt đẹp chứ?

Chuyển mũi dao lại, thực sự muốn đâm vào da thịt mình... nàng nắm chắc lấy lưỡi dao, lưỡi dao sắc nhọn mạnh mẽ cắt rách ngón tay nàng, cả bàn tay đầy máu. Chết, nàng đã được giải thoát.

Uất Tử___ xinh đẹp dễ thương, cuộc sống của em vẫn tràn đầy ánh dương và hoa thắm, em khoẻ mạnh hoạt bát, sắp gả cho thiếu gia nhà họ Khổng, nghe nói cũng là một thiếu niên anh tuấn với tài đức vẹn toàn....

Em trai Uất Thanh của nàng

Mắt nàng tối sầm lại, không còn lo lắng được nhiều như thế nữa, không lo lắng thêm được nữa, đau quá, đau quá rồi! Đòn đả kích mà Nguyên Ngạo dành cho nàng này còn đau đớn hơn bất cứ thứ gì! Bầu trời của nàng, sụp đổ rồi. Niềm tin mà nàng vẫn luôn dựa vào để sống qua ngày giờ đây đã tan thành tro bụi! Tất cả hy vọng mà cuộc đời này mang đến cho nàng, đều đã là khói bụi ...

Tiếng bước chân, là hắn! Nàng cảm nhận được!

Quả nhiên, Bộ Nguyên Ngạo bước nhanh vào phòng, hắn không thèm nhìn nàng, trực tiếp đến kệ sách lấy một bức thư. Trong chớp mắt, hắn dừng lại, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại.

Tay của nàng bắt đầu run rẩy, hắn___ sẽ ngăn cản chăng? Dù sao nàng cũng là người hắn đã từng yêu, nàng phản bội lại tất cả lý trí để hy vọng hắn đến cuối cùng sẽ kéo nàng lại.

Hắn đứng tại đó nhìn ngó một lúc, “ Muốn chết, không ai ngăn cản cô cả. Nhưng đừng chết tại Du Hợp Trang, xúi quẩy.”

Con dao nếu không phải đang găm vào da thịt nàng, chắc hắn đã rơi xuống đất....

Sắc mặt hắn không hề thay đổi, thản nhiên cất bước rời khỏi, cũng không nhìn nàng thêm một lần nào nữa. Hương Cầm mang theo một bộ quần áo bước vào, suýt chút nữa đụng phải hắn.

“Gia.” Hương Cầm hoảng hốt cúi đầu đứng sững lại

“Xem chừng cô ả, đừng để ả ta chết trong trang viên. Nếu chết thật, lập tức thông báo Uất gia đến dọn xác, ta không có lòng tốt giúp ả chuẩn bị hậu sự đâu. Thúc họ nhanh một chút, mùa hè mau thối rửa lắm”

Hắn đi rồi Uất Lam vẫn ngây ngốc nhìn theo hướng hắn biến mất.

Đến cả cái chết, cũng không có chút giá trị nào.

Hương Cầm không nhúc nhích, nhìn con dao trong tay nàng và đồng máu.

“Uất ...” Nàng không biết nên gọi cô gái này là gì, nghe nói nàng ta là con gái của kẻ thù nhà họ Bộ - Uất gia, hơn nữa cha của nàng ta đã hãm hại chủ nhân như thế, nàng ta lại lừa gạt chủ nhân, mới khiến tính cách của người thành ra thế này. Nàng hận nàng ta, khinh thường nàng ta. Nhưng khi chính thức gặp mặt___ cô nương nhà họ Uất yếu đuối này cũng thật đáng thương.

“Đừng làm chuyện dại dột nữa.” Nàng chỉ có thể nói được mỗi câu này với cô gái không tác quái che thân cùng bàn tay nhuộm đầy máu đang ngồi trên giường kia.

“Giúp ta.... chải tóc được không?” Tiểu mỹ nhân ngồi trên giường nói giọng khàn đặc.

Nghe vậy Hương Cầm chợt không vui, vừa tội nghiệp nàng ta chút, nàng ta đã giở thói sai bảo ra rồi!

“Chỉ ... lần này thôi.” Cầm nhận được sự bức tức của nàng ta, Uất Lam khó khăn mỉm cười. “Nha hoàn của ta vẫn đang đợi ta ở bên ngoài trang viên, ta không muốn....” Nói không nên lời, không muốn để Hương Linh thấy được hình dáng thô thảm như vậy của nàng.

Hương Cầm có chút tán thưởng khi nhìn quần áo của Uất Lam, có lẽ đây là bộ đồ hoa lệ nàng ta mang từ nhà đến? Rất thích hợp với nàng ta, nàng ta rất đẹp, cũng rất trang nhã....Tuy làn da trắng đến mức có cảm giác không có chút huyết sắc nào, không giống người còn sống, nhưng nàng ta vẫn xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt, người có đôi mắt sáng trong xinh đẹp như vậy làm sao có thể nói dối hại người được?

Hương Cầm không nhịn được khẽ thở dài, Uất cô nương có gạt Gia hay không không còn quan trọng nữa, chỉ cần nàng ta là người của nhà họ Uất thì nhất định là tiêu rồi ...

Uất Lam lấy từ trong hộp trang sức ra một đôi vòng phỉ thúy xanh biếc, “Hương Cầm... tỷ.” Nàng gọi tên nàng ta một cách gượng gạo, với thân phận của mình hiện giờ chắc nên gọi như thế nhỉ? “Muội không hiểu chuyện, hại tỷ bị đánh, cái này tặng cho tỷ, xem như đây là lời xin lỗi của muội.”

Hương Cầm lạnh lùng lắc đầu: “Ta không cần.” Tuy biết đó chỉ là lòng tốt của nàng ta, nhưng nàng ta xem nàng là loại người nào?

“Tỷ cầm lấy đi.” Uất Lam lại cười, nụ cười đẹp thê lương mà cay đắng, “Muội đã không cần dùng đến nữa.” Nàng đặt đôi vòng vào tay Hương Cầm.

Hương Cầm chợt lạnh người, nàng ta vẫn muốn chết!

“Uất cô nương, Gia đối với nhà họ Uất các người” Nàng ta đột nhiên dừng lại, từ này không dễ dàng cân nhắc.

Uất Lam cười khổ: “Muội biết mà”

Rất oán hận, nàng biết! Hắn báo thù nàng đau đớn đến thế, kiên quyết đến thế, kịch liệt đến thế, vậy mà vẫn không xoa dịu đi được nỗi hận của hắn dù chỉ một chút. Hận cỡ nào... hắn là không bỏ không bần. Chỉ sợ rằng_ hắn phải đuổi cùng giết tận mới chịu buông tay.

“Cô nương chết đi, chắc chắn Gia sẽ lại kiếm thêm một cô nương họ Uất khác đến. Nếu như cô đã... đã...Khụ, hà tất phải để liên lụy đến những chị em khác trong nhà chứ? ”

Uất Lam đỡ đầu, liên lụy? Cái chết của nàng, sẽ liên lụy một người khác? Thì ra cái chết của nàng cũng là một vấn đề nan giải.

.....

Dưới ánh mặt trời không ngờ lại làm cho nàng cảm thấy thật nóng nực, cơ thể bị hắn tra tấn bắt đầu không chịu theo sự điều khiển của nàng nữa rồi. Để ra được khỏi trang viên này ... đường sao lại dài đến thế!

Tên gác cổng lén lút liếc nàng, quả nhiên bọn họ đều biết nàng là ai, tới làm gì. Ánh mắt nhìn nàng đều chứa đầy sự lạnh lùng lẫn khinh thường. Quả nhiên không ai ngăn nàng lại cả.

“Tứ tiểu thư!” Hương Linh thấy nàng sắc mặt tươi tỉnh hẳn lên, từ bóng cây bên kia cổng chạy ra đón nàng. Quả nhiên là nàng ấy đã đợi lâu lắm rồi, môi khô nứt hết cả.

Uất Lam nhìn nha hoàn của mình...

“Tứ tiểu thư?” Hương Linh cảm thấy khó hiểu. Gặp Bộ thiếu gia rồi, sao sắc mặt tiểu thư lại có vẻ càng xấu đi thế này, tái nhợt phát sợ, môi thì lại quá đỏ. Dưới mi mắt còn có quầng thâm mờ mờ, nhìn kỹ lại thì trong tròng mắt đều là tơ máu, mắt lại hơi sưng nữa! “Tứ tiểu thư!” Hương Linh hoảng sợ kêu lên một tiếng.

“Hương Linh.” Uất Lam nhẹ nhàng cười, nụ cười tươi ấy khiến Hương Linh bớt phần nào nỗi nghi ngờ, “Ta rất tốt.” Không muốn nấn ná thêm nữa, để cho Hương Linh nhìn kỹ thêm chút nữa e là sẽ không giấu được mắt. “Hương Linh, đây là ngân phiếu mẹ ta cho ta, năm trăm lượng, em cầm lấy đi, muốn về Uất gia cũng được, muốn tự mở gì đó kinh doanh buôn bán nhỏ nhỏ cũng tốt, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, sống cho thật tốt, nghe em.”

Hương Linh ngơ ngác nhận xấp ngân phiếu, “Tiểu thư! Sao cho em nhiều quá vậy? !”

“Ừm, em xem... Đây đều là Nguyên... của chàng, ” Cái tên này nàng không cách nào thốt ra được, cuối cùng cũng không thốt ra được nữa rồi, “Chàng giàu có thế này, vốn đâu cần chút bạc lẻ mà ta mang từ nhà đến này đâu. Chàng sắp xếp rất nhiều nha hoàn hầu hạ ta, ta nghĩ, cũng đến lúc trả tự do cho em rồi.”

Tự do? ! Đã đến lúc tự do rồi.

“Tiểu thư...” Hương Linh vừa cảm kích vừa khó hiểu, bàn tay cầm xấp ngân phiếu không ngừng run run. “Nhưng sao không cử hành hôn lễ? Em muốn được nhìn thấy tiểu thư xuất giá!”

Uất Lam có chút choáng váng, suýt nữa ngã nhào xuống đất, may mắn là kịp trấn định lại.

“Sắp tới chưa chọn được ngày lành ... dù sao ta cũng đã đến đây rồi, không cần gấp gáp vội vã làm gì. Đại sự cả đời, thận trọng vẫn tốt hơn.”

Hương Linh cau mày, đầy nghi hoặc.

“Xong hết rồi, em đi đi. Ta muốn nhìn em đi. Ta sắp đứng hết nổi rồi.” Uất Lam thúc giục.

“Dạ. Tiểu thư, tiểu thư cho em nhiều tiền thế này, em, em không muốn về Uất gia nữa.”

“Ừm, cũng tốt.”

“Về lại, dù muốn dù không cũng sẽ thành nha hoàn hồi môn của Ngũ tiểu thư, chi bằng tự mình kiếm ăn không tốt hơn sao. Hương Linh hầu hạ tiểu thư lâu vậy rồi, chịu ân huệ của tiểu thư quá nhiều rồi, xin tiểu thư nhận của Hương Linh một lạy.”

Uất Lam không ngăn cản, cũng không còn chút sức lực tâm trí nào để ngăn cản, chỉ mong Hương Linh nhanh chóng rời đi.

.....

Mãi khi bóng dáng Hương Linh khuất sau góc đường, Uất Lam mới dám dựa người vào tường trượt dài xuống đất... May quá, vẫn kiên trì được. Nỗi bồn khoăn trong lòng cuối cùng cũng đã thông suốt.

Nơi này, là bên ngoài Du Hợp trang ư?

Ánh mặt trời chiếu rọi thẳng vào nàng, nước mắt cũng chẳng còn để mà rơi nữa.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, quả nhiên là Dung Khiêm. Y cũng thấy Uất Lam ngay, vẻ mặt sợ hãi, vẻ sợ hãi ấy lại nhanh chóng chuyển thành thương hại.

Tạo hóa trêu ngươi, còn có thể mong chờ Bộ Nguyên Ngạo cho tiểu thư nhà mình những ngày yên ổn sao? Nhưng cũng không quá tệ, tuy không có nha hoàn hầu hạ, nhưng ăn mặc cũng còn tốt chán, có lẽ là còn nhớ chút tình xưa nghĩa cũ chăng.

Dung Khiêm xuống ngựa, “Tứ tiểu thư, có thể gặp được tiểu thư thì tốt quá, nhanh đi cầu Bộ gia, Thanh thiếu gia phát bệnh”

Uất Lam hít thở nặng nề, không còn ai quan tâm đến sống chết của nàng nữa. Dung Khiêm thậm chí còn không thèm hỏi tình hình của nàng hiện giờ ra sao. Có lẽ, trước khi nàng đến đây, mọi người đều đã biết sẽ có kết cục này, vậy mà vẫn để nàng đến.

Đỡ nàng đứng dậy, Dung Khiêm không nhin được nữa, cuối cùng cũng rơi nước mắt, “Tứ tiểu thư, nhất định tiểu thư phải kiên trì mà sống. Với tiểu thư có lẽ Bộ gia còn có chút từ bi, chứ nếu là ngũ tiểu thư ...” Không phải là bị tra tấn đến chết sao?

Từ bi? Hẳn từ bi ư?

Nàng quả thực muốn cười.

Thôi, thôi, nàng là một phế nhân mà cả thế gian này đều muốn ruồng bỏ, nàng không xuống địa ngục, liệu còn là ai đây?

Một tấm thân đòi bại này, chịu đựng được ngày nào hay ngày đó, chịu đựng đến khi Thanh nhi khỏi hẳn, thành toàn cho tất cả mọi người.

6. Chương 09-10

Chương 9

“Ta không biết đi đâu tìm hần.” Uất Lam nhìn lại.

Dung Khiêm thở dài, “Thôi nhờ người gác cổng thông báo đi.”

Uất Lam gật gật đầu, nhìn Dung Khiêm tiến lại nói với tên gác cổng mục đích đích y đến đây. Đối với nhà họ Uất, dường như cả Du Hợp trang này đều biết rõ mọi chuyện, thái độ của họ đối với Dung Khiêm rất lạnh lùng, gần như là vô lễ. Uất Lam nhìn đại tổng quản nhà mình khom người cúi đầu, mặt cười tươi rói với tên gác cổng, lòng quặn đau.

“Bảo ông ta theo ta.” Là Hương Cầm.

Uất Lam có chút ngạc nhiên, ngược mắt nhìn lên, đứng rồi, nàng ta phụng mệnh đến xem nàng có tự tử không mà. Nàng khẽ nhếch khóe miệng, tim cũng nhoi nhói.

Dung Khiêm mừng rỡ, quay sang Uất Lam, “Tứ tiểu thư, tiểu thư đi cùng lão đi! Có mặt tiểu thư, có thể dễ nói chuyện với Bộ Gia hơn một chút.”

Uất Lam nhìn y, y còn chưa biết, Bộ Nguyên Ngạo bây giờ ...

“Cò!” Người gác cổng nhìn Uất Lam quát lên một tiếng, “Đồ đạc còn nhét ở nhà kho đó, tới lấy về đi! Chiếm chỗ, lại còn để cho chúng ta phải nhìn ngó giúp nữa.”

Uất Lam gật đầu, vẻ mặt Dung Khiêm ủ rũ, tình hình này... Bộ Nguyên Ngạo liệu có thực hiện lời hứa cứu thiếu gia không đây? Có lẽ hần chỉ muốn ác độc đùa giỡn thôi.

“Lát nữa ta cho người đến mang giúp nàng ta.” Hương Cầm mở miệng, tên gác cổng thấy nàng ta lên tiếng, khiêm nhường gật đầu, không hề hò hét như với Uất Lam.

Ngồi chờ trên lầu hai một tòa nhà đầy vẻ trang nghiêm hoa lệ một hồi lâu, Bộ Nguyên Ngạo mới cho họ vào. Đây là nơi hần làm việc ư? Uất Lam liếc trộm, hần chỉ chưa đầy năm năm mà đã lập nên một gia nghiệp lớn như vậy sao? Khi nhìn thấy tận mắt, nàng mới biết Du Hợp trang lớn hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Khi bước vào phòng, nàng cúi gằm đầu xuống. Nhìn thẳng hần ... với nàng thật quá khó khăn. Nàng lặng im nghe Dung Khiêm thao thao bất tuyệt, may mắn là y còn thức thời không nhắc đến giao tình xưa cũ. Nàng nghe thấy tiếng cười nhạo của hần.

.....

Tiếng cười khinh miệt của hắn làm cho Dung Khiêm xấu hổ im miệng, may là không nhắc tới chuyện cũ, nếu nhắc tới ... Aiz, bản thân sao lại hồ đồ thế này. Có lẽ là quá khấn trương, vì người đàn ông ngồi trước mặt đây vừa khiến y có cảm giác quen thuộc lại vừa xa lạ. Khi ánh mắt lạnh lùng chưa đầy ý cười trào phúng kia hướng về y, y lập tức cảm thấy bản thân không bình tĩnh nổi, nói năng lộn xộn hết cả lên.

“Nhà các người thật đúng là không muốn chịu thiệt dù là một chút nhĩ.” Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, “Tiểu thư nhà các người vừa mới lên giường với ta xong đã tới đòi giải được ngay rồi.”

Uất Lam cứng ngắc đứng ở một góc, cõi lòng chết lặng. Nguyên Ngạo, hắn còn muốn tổn thương nàng đến thế nào nữa.

“Được rồi, ta đã nói sẽ giữ lời. Người đâu, gọi Mẫn Lan Thao lên đây.”

Người hầu đi truyền lời, lát sau có một người đàn ông bước vào. Uất Lam chỉ nhìn thấy vạt áo dài của y. Nàng cũng không ngẩng đầu lên để nhìn.

“Làm một viên thuốc đưa y mang về, thiếu gia nhà họ trúng hàn độc.” Bộ Nguyên Ngạo cười châm chọc.

“Đưa tay đây.” Mẫn Lan Thao cười cười, lấy từ cái túi nhỏ đeo bên người ra một cái ly nhỏ sạch sẽ, thành thạo kéo tay Bộ Nguyên Ngạo lại, cắt một đường lấy ít máu rồi băng bó lại.

“Không cần băng, tí thương tích có là gì.” Bộ Nguyên Ngạo rút tay lại, liếc nhìn mớ băng gạc đã được Mẫn Lan Thao băng bó hoàn chỉnh.

“Hơi khó.” Giọng điệu Mẫn Lan Thao mang theo vài phần trêu chọc, “Bây giờ Bộ Gia giàu có nhất nước, xưng bá một phương, thân mềm thịt quý, sao có thể không chăm chút kỹ lưỡng được.”

Uất Lam theo bản năng giấu tay vào trong tay áo, hắn là giàu có nhất nước, thân mềm thịt quý, còn tay nàng ...

Một người đã là một phế vật kéo hơi tàn sống tạm, tay bị thương thì cũng có là gì? Chỉ cần nàng còn thở_là được!

“Mau làm viên thuốc đó rồi đưa cho chúng cút đi, trễ nãi công việc ta hết rồi.” Bộ Nguyên Ngạo bắt đầu mở sổ sách trên bàn ra xem.

Mẫn Lan Thao cười, giọng điệu nói với hai người còn lại đang đứng trong phòng không có chút khách khí, “Nghe rõ chưa? Về sau đừng làm phiền Bộ Gia nữa, đến ngày kêu nàng ta đến gặp ta lấy thuốc là được rồi. Vẫn ngày này mỗi tháng đi.”

.....

Dung Khiêm cầm thuốc, không muốn ở lại nhà họ Bộ thêm chút nào nữa. Ra đến cửa sau, hắn vội nói với Uất Lam: “Ngày này tháng sau, lão sẽ đến đây chờ tiểu thư.”

Uất Lam hoảng hốt khẽ gật đầu.

Lại một lần nữa, nàng cảm thấy mình sống chỉ là một công cụ. Nguyên Ngạo dùng để hả giận, người nhà dùng để đổi thuốc.

“Đã đủ chưa?” Giọng nói của Hương Cầm vang lên đánh thức suy nghĩ của nàng. Vài tên sai vặt đang lấy hành lý của nàng từ nhà kho ra. Uất Lam gật đầu, thấy trên tay Hương Cầm đang mang một cái giỏ khá nặng, nàng vội vàng chạy tới đỡ lấy, Hương Cầm đã giúp nàng rất nhiều rồi.

Thật không ngờ, người vốn tưởng rằng đối với nàng rất ác ý, lại đối xử tốt với nàng đến vậy. Còn người vốn nghĩ sẽ tốt với nàng ... Uất Lam cười tự giễu, còn gì mong muốn nữa đâu? Việc nàng phải làm bây giờ chính là - còn sống.

Đi được nửa đường, thì chợt thấy có bốn nha hoàn đang vây quanh một cô gái trẻ.

Hương Cầm khẽ khom người chào, Uất Lam không dám nhìn kỹ, cũng làm theo Hương Cầm.

Cô gái trẻ kia lại không đi tiếp, chợt dừng lại cười rộ lên: “Đây không phải là Uất Lam tỷ sao?”

Uất Lam lúc này mới ngược mặt nhìn lên, nàng ta – không phải là bạn thân của nàng, tam tiểu thư của Hình gia – Phân Tuyết đây sao? Uất Lam cũng không dám xác định, bởi hai ba năm nay nàng ta cũng không tới nhà họ Uất nữa.

.....

Hình Phần Tuyết nhìn Uất Lam từ trên xuống dưới, vừa thảng thừng vừa vô lễ. Uất Lam cúi thấp đầu, trên tay nàng bây giờ đang mang một cái giỏ khá nặng, ở trong mắt nàng ta hẳn là rất thê thảm nhỉ. Quả nhiên Hình Phần Tuyết che miệng cười khanh khách, nàng ta cười, đám nha hoàn của nàng ta cũng cười.

“Không ngờ, thật không ngờ. Ta cứ nghĩ người đến sẽ là con trai nhà họ Uất cơ đấy.” Nàng ta cười cợt, “Tỷ à, trong mấy tỷ muội hầu hạ Nguyên Ngạo, tỷ cũng được coi là “Lớn tuổi có đức” rồi.”

Uất Lam không biểu hiện gì khác.

“Thảo nào mà nhà họ Uất lụn bại, năm đó không ráng cầu lấy một cặp, bây giờ chỉ có một con bệnh èo uột, sống dở chết dở, bảo nhà họ không xui xẻo, còn ai xui xẻo đây?” Nàng ta quay sang nói với nha hoàn, cũng không nhìn Uất Lam nữa, rồi xoay váy rời đi.

“Đi thôi.” Hương Cầm thản nhiên nói một câu. Bởi vì nàng ta là người phụ nữ của gia, cũng được coi là nửa chủ nhân của nàng, nàng cũng không thể nói gì được.

Uất Lam khẽ gật đầu, chỉ là câu nói ‘còn sống’ đó – thật không dễ.

[alobooks.vn]

Chương 10

Uất Lam ngồi lặng lẽ trong căn phòng nhỏ của mình, sắp xếp lại những thứ mang theo đến đây.

Nàng đã bắt đầu dựa dẫm vào căn phòng nhỏ bé cũ kỹ này, rúc tại đây, nàng cảm thấy an toàn và bình tĩnh. Nằm trên chiếc giường có tấm khăn trải sạch sẽ gọn gàng, nhắm mắt cảm nhận tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót, nàng cảm thấy dường như lại được trở về với những tháng ngày trước đây.

Hương Cầm gõ cửa bước vào, từ trên giường Uất Lam vội vàng ngồi dậy.

“Đi theo ta. Ta đưa cô đi gặp Lâm bà bà”

Lâm bà bà là người phụ nữ ngoài 40 tuổi với dáng người hơi béo và có bộ mặt nghiêm nghị, bà dò xét ánh mắt của Uất Lam khiến nàng hơi sợ hãi. Hương Cầm nói nhỏ với bà điều gì đó, nói một lúc rồi hai người đồng thời quay sang nhìn nàng.

Uất Lam co ro đứng trước ánh nhìn chăm chăm của hai người họ.

“Uất cô nương, Gia đã dặn, cũng phải phân việc cho cô làm, cô xem thử mình muốn làm dạng công việc nào?” Lâm bà bà lạnh nhạt hỏi.

Giọng nói này nàng đã từng nghe, là ngày nàng đứng tại đây đợi Nguyên Ngạo, bà đã dẫn theo một tiểu nha hoàn bước ngang qua, rồi dạy dỗ tiểu nha hoàn ấy vài câu.

“Việc gì cũng được ạ.” Uất Lam đáp nhẹ, nàng đã hiểu rõ, Nguyên Ngạo cũng đã sớm nói rõ rồi, hẳn sẽ không bao giờ nuôi không công một người mang họ Uất.

Lâm bà bà lại cùng Hương Cầm trao đổi ánh mắt, trong ánh mắt của bà cũng thoáng qua một tia không đành lòng. Chả trách Hương Cầm đòi giúp nàng ta, tiểu nha đầu với thân hình non nớt kia đúng là khiến người ta vô cùng thương xót. Bà mới thử lòng nàng, cứ ngỡ rằng nàng sẽ xin xỏ mà chọn làm việc nhẹ nhàng.

“Sau này cô cứ phụ trách lau rửa con đường bằng đá này đi.” Lâm bà bà chỉ vào con đường nối từ cửa viện kéo dài đến phòng chính. “Mỗi buổi sáng phải quét dọn sạch sẽ trước khi chủ nhân dậy, phải sạch đến mức không làm cho vạt áo ống quần chủ nhân bị quệt phải bất cứ bụi bẩn nào.”

Uất Lam khẽ gật đầu.

“Giữa trưa lau thêm lần nữa, thời gian còn lại không còn việc gì nữa.” Lâm bà bà khé liếc nhìn cô. Tuy rằng việc này không được tính là nhẹ nhàng, nhưng cũng khá hơn việc cô phải cả ngày thấp đầu khúm núm đứng trong phòng chờ nghe sai bảo. Tiểu nha đầu này tuy bệnh tật yếu ớt, nhưng lại mang trên mình khí chất thanh nhã cao quý, thật không nhẫn tâm để nàng bị hô đến gọi đi.

Công việc này tuy nặng nhọc, nhưng cứ lẳng lặng làm, cũng không cần nhìn sắc mặt của chủ nhân. Nếu Gia không nhìn thấy nàng, quên đi sự có mặt của nàng, nói không chừng lại là phúc khí của nàng. Thời gian còn lại nếu không có việc đột xuất gì khác, nàng có thể tranh thủ nghỉ ngơi, rất nhiều nha hoàn khác đều âm mưu tính toán để được giành lấy phần công việc có giờ giấc rõ ràng này.

“Dạ” Uất Lam gật gật đầu.

“Ngày mai mới bắt đầu, cô về đi sáng mai đến sớm một chút.” Lâm bà bà nói, sắc mặt của con bé thực sự không được tốt. Bà phụ trách những việc quan trọng bên cạnh Gia, quản lý người hầu bên dưới, gặp người không ít, vừa liếc sơ qua người tốt hay xấu mười phần đã nắm chắc đến tám chín phần. Đứa bé này.... Aizzz, ai bảo con bé lại là người nhà họ Uất chứ?!

Uất Lam dùng sức để kéo bánh xe lấy nước, từ nay về sau - nàng sẽ không bao giờ cố ý làm cho tay mình bị thương nữa. Một người lao động chân tay hề làm tay bị thương, chỉ tổ chuốc phiền phức cho mình. Vừa dùng sức, vết thương do dao cắt mới khép lại được đôi chút lại bị nứt toác ra, máu từng giọt từng giọt nhiều đầy xuống bệ giếng.

Đau đi, đau đớn đi, những dần vặt của thể xác này dường như có thể giảm bớt nỗi đau xót nơi con tim.

Nàng hoàn toàn không thể kéo nổi cả thùng nước, chỉ còn cách lấy từng ít một. Đôi tay nhúng vào trong thùng nước lạnh giá để vò qua giẻ lau, không ngờ nỗi đau tận xương cốt lại không xuất hiện như dự liệu. Uất Lam hơi kinh ngạc, nỗi đau truyền đến bây giờ nằm ở vết thương do dao cắt, hàn độc trên người nàng khỏi rồi? Nàng có thể động vào nước lạnh rồi?

Đúng là số mạng hèn mọn, khi được nuôi như một tiểu thư, thì cái này không được sờ vào cái kia không được chạm, hề động vào là đau như bị kim chích dao đâm. Bây giờ trở thành kẻ hầu người hạ làm việc nặng nhọc, hàn độc lại hết!

Nàng vắn giẻ lau, tỉ mỉ lau đi những vết máu bám trên bệ giếng, làm vậy bản mà không sớm lau đi, chắc chắn sẽ bị la mắng.

Có thể động vào nước lạnh - thật tốt quá, tiện cho công việc. Ngâm trong nước nhiều lần, vết thương do dao cắt cũng không còn đau nữa, thì ra nàng cũng không phải quá mỏng manh. Uất Lam cười nhạt, bây giờ không cần để tâm đến gì nữa rồi, cuộc sống lại trở nên rất đơn giản. Trước đây hề một chút là bị hỏi han, bị căn nhắc, cũng cảm thấy phiền.

Khi trời còn chưa sáng, vẫn chưa nhìn rõ mọi vật, chỉ cần ra sức chà chắt chắt sẽ sạch nhỉ? Nhanh một chút, hoàn thành sớm chút, phải làm xong trước khi hấn thức dậy..... nàng dường như không còn muốn gặp hấn nữa, sợ phải nhìn thấy hấn mất rồi. Cứ như vậy lẳng lẽ làm những việc mình được giao, nàng ngược lại cảm thấy rất thanh thản. Cứ như vậy cho đến khi chết, cũng không tệ lắm.

7. Chương 11-12

Chương 11

Có một nhóm phụ nữ xuất hiện, người thì xách thùng gỗ, người lại ôm nồi cơm, đi ra phía sân sau của tiểu viện.

Uất Lam giặt khăn, đổ thùng nước ra góc sân. Nàng đói quá rồi, đến đây đã hai ngày một đêm, mà nàng chưa được ăn miếng gì. Chắc đang là bữa sáng cho kẻ hầu người hạ, nàng có chút ngại ngần bước ra sau tiểu viện.

Quả nhiên, ở sân sau tiểu viện đang có mấy người phụ nữ đang đứng phát cơm cho cả một hàng dài người ở, mọi người đều đang nhỏ giọng nói cười không ngớt.

Mùi cháo ập vào mũi làm cho dạ dày Uất Lam quặn lên một cái, nàng ngượng ngùng đứng vào hàng, lớn đến thế này mà nàng chưa bao giờ phải lo lắng về miếng ăn bao giờ. Thì ra cảm giác đói khát nó lại thẳng thừng đến vậy.

Nàng yên lặng xếp hàng, có chút lúng túng.

Đám người đứng trước nàng thường quay đầu lại nhìn nàng, sau đó cứ hai ba người một lại chụm đầu vào nói nhỏ gì đó với nhau. Nàng thật sự rất muốn chạy về căn phòng nhỏ của mình trốn luôn trong đó, để không phải đối mặt với những ánh mắt, những xì xầm và những chỉ chỉ trỏ trỏ như thế này nữa. Nhưng mà...nàng thật sự rất đói.

Khi còn ở nhà, nàng thường ăn không được. Mẹ nghĩ mọi biện pháp, thay đổi thực đơn liên tục, rồi mỗi khi nàng vì bị ép ăn thêm chút cơm mà mặt cau mày có, mẹ lại luôn miệng khuyên giải, động viên. Không biết có bao giờ bà từng nghĩ tới, con gái bà sẽ có lúc vì miếng ăn mà phải nén chịu ánh mắt của đám kẻ hầu người hạ, xếp hàng chờ đến lượt nhận cơm như thế này không.

Rốt cục cũng đến nàng, nàng nhìn không được nhìn chiếc bánh bao trắng mà nuốt nước miếng, a, bây giờ thứ khiến nàng mong ước nhất – chỉ là một chén cháo loãng, một cái bánh bao mà thôi.

Mấy người phụ nữ phát cơm quay mặt nhìn nhau, vẻ khó xử, đều quay đầu chờ xin chỉ thị của Lâm bà bà đứng bên cạnh.

Uất Lam sững sốt.

Lâm bà bà cau mày khó xử một hồi lâu, cuối cùng lấy cái bánh bao trên khẩu phần của mình đưa cho nàng.

Uất Lam thản nhiên hé miệng cười, nụ cười này hẳn là rất chua xót nhỉ, bởi vì ánh mắt Lâm bà bà nhìn nàng lại càng có vẻ thương cảm. Hẳn quả thật rất hận, rất hận người nhà họ Uất. Giàu có như hắn, cấp cho nàng chút đồ ăn cũng tiếc.

Nàng nhớ lại, hắn từng hỏi nàng ăn bao nhiêu là đủ sống qua ngày.

Nàng cảm kích khẽ lắc đầu với Lâm bà bà, yên lặng rời khỏi sân viện. Không ăn cái bánh bao đó, nàng vẫn có thể sống.

Trách hắn ư? Không trách, nàng chẳng trách ai cả.

Mỗi một phân tiền của hắn đều là dùng tính mạng người nhà họ Bộ để đổi lấy. Để cho kẻ thù dùng quả thật lãng phí, hắn, dù sao cũng đã thành công – trở thành một đại thương nhân rồi.

Nụ cười của nàng có chút giễu cợt, giễu cợt ai đây? Nàng không biết...

Ngồi xổm xuống, nàng chăm chú lau con đường đá, nàng cứ làm thật tốt công việc của nàng thôi, đừng nghĩ nhiều nữa. Cho cơm thì ăn, không cho thì nhịn đói. Không có gì mà nàng không chịu được nữa cả, việc gì phải khóc, nàng vốn là ti tiện như vậy mà.

Tiếng con gái cười nói ồn ào, vài cô gái đương tuổi thanh xuân, quần áo sắc màu rực rỡ đang khoan thai bước lại đây, trong đám đó hình như có Hình Phần Tuyết. Nhìn dáng vẻ nàng ta đùa giỡn nói cười với những cô gái kia, các cô này cô lẽ đều là thiếp thất của hắn cả. Quả thật người nào người nấy đều rất trẻ, xinh đẹp kiều diễm.

Uất Lam cẩn thận chà lau tảng đá có dính vết bẩn, không hề dời tầm mắt.

Hắn, quả nhiên là đại tài phiệt hùng bá một phương. Trong các cô nương này có mấy người nàng biết, đều là con gái của các nhà buôn bán lớn, đều từng đến cầu cạnh hắn, trao con gái cho hắn, đều hy vọng sẽ được

hắn giúp. Quan hệ thông gia - nàng khê chớp mắt, cười hay không cười, quả thật cũng khó quyết định. Ngày xưa nhà họ Bộ cũng vì kiểu quan hệ này mà giúp đỡ nhà họ Uất rất nhiều.

“Làm việc sao, Uất Lam tỷ?”

Nàng không hiểu tại sao Hình Phần Tuyết không muốn để nàng yên, nàng và nàng ta có hận thù gì sao? Uất Lam không để ý tới Hình Phần Tuyết, tiếp tục lau chùi.

“Đúng là Uất Lam tỷ thật.” Các cô nàng biết Uất Lam đều phá lên cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị lắm vậy.

“Ồ, làm việc rất kiểu mẫu, dường như trời sinh ra để lao động nặng nhọc đây mà.” Hình Phần Tuyết đặc biệt hào hứng, “Các cô còn nhớ không, ngày trước khi chúng ta đến Uất gia đó, muốn gặp được Uất Lam tỷ còn phải xem coi lúc đó tỷ ấy ‘thân thể tốt’ không mới gặp được. Người ta nằm, còn chúng ta đứng để tiếp chuyện đó. Giờ nhìn xem, chẳng thấy ốm cũng chẳng thấy đau, không phải làm việc rất khỏe đó sao.”

Lại là một tràng tiếng cười.

Thì ra ... các nàng để ý đến điều đó. Đúng vậy, nàng ta nói không sai, nàng trời sinh ra để sống như vậy, nàng cũng nghĩ như vậy.

Nàng ngược mắt nhìn Hình Phần Tuyết, còn đâu cô bé ngày nào ngọt ngào xin nàng đôi khuyên tai bằng hồng ngọc. Cũng chẳng có gì lạ, mấy câu tỷ tỷ, tỷ tỷ thân thiện ngọt ngào đó có là gì, ngay cả lời thề non hẹn biển cũng chỉ là những lời giả dối cơ mà.

Theo ánh mắt của Uất Lam, Hình Phần Tuyết đưa tay sờ lên khuyên tai của mình, nháy mắt có chút lúng túng phần hận, sao hôm nay lại đeo trúng đôi này chứ! Tuy vậy đôi này thật sự rất đẹp, hừ, thứ lúc trước Uất tiểu thư cho đúng là đồ tốt, nhưng giờ bị nhìn thấy như này thì còn mặt mũi nào nữa.

Nàng ta tháo khuyên tai xuống, vẻ mặt khinh thường dơ chân đạp nát. “Ta quên mất, thứ này ngày xưa Uất Lam tỷ chán chê nên cho ta đây mà. Lát nữa gặp Nguyên Ngạo, ta phải bảo chàng cho ta nhiều thứ đẹp hơn mới được.” Nàng dương dương tự đắc nói.

Uất Lam càng cố sức chà lau, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ai da, tóc tỷ ấy thật dài, đẹp quá.” Hình như người nói là cô nương nhà họ Tất, Uất Lam không chắc chắn lắm. “Nhưng mà dài lết đến tận đây, nếu chị ta mang cơm canh cho chúng ta, không chừng tóc này sẽ bám vào đồ ăn mất, vậy thì tởm lắm.”

Đầu nàng không búi gọn ... là bởi vì không có nha hoàn giúp nàng, tóc dài thế này quá thật là phiền ghét.

Cửa mở, các cô nương xinh đẹp vốn đang giương thương múa kiếm công kích nàng bỗng nhiên đổi hết thành những khuôn mặt tươi cười, chạy đi, dùng giọng nói êm tai nhất gọi lên: “Nguyên Ngạo...”

Tay nàng run lên.

Cho dù không tốt với nàng như thế nào, lòng nàng cũng không còn đau được nữa, nhưng lúc các cô nàng này gọi tên hắn, nàng vẫn thấy khó chịu. Cái tên mà nàng không được phép kêu lên

Nàng bỏ chiếc khăn lau vào trong thùng nước vò giặt. Bây giờ nàng đã hiểu, chẳng có gì là không thể chịu đựng được cả, chỉ cần nàng còn sống, chịu thì cứ chịu, đánh cũng chẳng sao, nàng không cần gì nữa cả.

“Nguyên Ngạo, khuyên tai của em bị rơi vỡ rồi, chàng mua cho em đôi mới đi.” Giữa những thanh âm nũng nịu, giọng của Hình Phần Tuyết rõ ràng nhất.

“Mua? Không cần phải mua.” Giọng nói của hắn nghe rất vui vẻ, Uất Lam sửng sốt, hắn ... không phải luôn lạnh lùng tàn nhẫn sao? “Hôm nay các nàng đều cố ý chờ ta xuống giường, ngoan lắm, tất cả đều có thưởng. Để ta cho người mở kho châu báu, các nàng thích gì lấy đó.”

Các cô nàng reo lên ầm ĩ, quần theo hắn đi ra ngoài viện.

Lúc hắn đi qua người nàng, da đầu nàng chợt tê rần, vừa mệt vừa đói, bất ngờ đứng không nổi nữa, ngã xuống. Mái tóc này quả thật quá dài, trải trên đường cản lối đi.

Nàng đứng lên, kéo thùng nước, đổ xuống con rạch ngoài sân.

Tốt lắm, công việc buổi sáng đã xong rồi.

Trở lại căn phòng nhỏ, Uất Lam mở hộp đựng trâm kẹp ra. Buồn cười quá, một kẻ ăn người ở như nàng mà còn dùng trâm, dùng lược, để chủ tử biết chắc chắn sẽ bị giễu cợt. Nàng kéo mái tóc dài chạm mắt cá chân ra phía trước. Vài năm trước? Hay là kiếp trước nhỉ? Hắn còn nói hắn yêu thích, hắn say mê mái tóc dài mượt như tơ này mà.

Một kéo cắt xuống, ngắn đến tận vai, mớ này ... Nàng cười rộ lên, cơn bưng nước rót chẳng còn ghê tởm nữa nhỉ?

Chương 12

Đã trải qua bao nhiêu ngày rồi?

Uất Lam cũng không đếm nổi.

Nàng cảm thấy cuộc sống vẫn ổn, rất an tâm. Hắn_cũng không còn gọi nàng đến ngủ cùng nữa. Ngủ cùng? Đó là cách nói cho dễ nghe chút thôi, theo cách nói của hắn thì đó chính xác là chà đạp. Chỉ cần hắn không nhìn thấy nàng, nàng sẽ rất yên ổn. Mọi việc trong ngày đều cố định, yên tĩnh và thoải mái.

Lau chùi xong hành lang thật sớm, khi hắn còn chưa thức dậy nàng đã quay trở về rồi, buổi trưa khi hắn đang làm việc trong căn phòng phía trước, nàng đã nhàn hạ làm xong công việc buổi trưa.

Thời gian rảnh rỗi còn lại nàng dùng cho việc may vá, sửa những bộ quần áo đẹp đẽ nhưng không phù hợp đem từ nhà đến thành những bộ đồ thuận tiện cho công việc. Khi mặc lên người nhìn rất quái dị, rõ ràng đó là khiêu dáng quần áo của những kẻ bề dưới nhưng lại có chất liệu rất tốt, nghĩ cũng thật buồn cười thiệt.

Bọn người Hình Phấn Tuyết cười đến nghiêng ngả khi nhìn thấy, lại còn bắt nàng phải đứng lên cho họ ngắm kỹ càng nữa. Ngay cả mái tóc của nàng, bọn họ cũng cảm thấy buồn cười, nói rằng nếu nàng không còn mái tóc dài thì không còn xinh đẹp nữa.

Không xinh đẹp nữa thì thôi, nàng còn cần đến điều này sao?

Nàng luôn bị đói, cũng chẳng sao, nàng chịu được.

Mỗi ngày chỉ cho ăn một bữa cơm, mới đầu không có ai dám nể tình thương xót nàng, rất tuân theo lời dặn chỉ cho nàng ăn đúng 2 lượng cơm. Dần dà, vị Gia bận rộn nhà họ Bộ cũng không còn tâm tư và thời gian để theo sát việc này. Lâm bà bà liền cho nàng ăn nhiều hơn một chút, tuy nói đó là cơm thừa canh cặn của chủ nhân, nhưng mùi vị rất được, lại no lâu.

Lâm bà bà luôn cho nàng rất nhiều, buổi tối nàng chỉ ăn một nửa, nửa thức ăn sạch sẽ còn lại đem cất. Như những lúc rảnh rỗi sau khi làm xong công việc buổi sáng, đến bên bếp nấu một bình nước sôi, mang về phòng đổ vào một chậu sạch, bỏ vào cái lồng nhỏ hâm nóng cơm.

Nàng cũng không muốn chiều hư bản thân đâu, chỉ là nếu ăn phải cơm nguội, dạ dày sẽ bị đau.

Lặng lẽ ngồi ăn cơm, dọn dẹp xong bát đĩa, nàng phải nhanh chóng chạy đi trả lại bình nước, không lại phiền hà thêm cho chú Mã người quản về trà nước, ông đã rất khai ân để nàng mỗi sáng được dùng một bình nước rồi.

Khi quay trở lại, nàng nghe thấy tiếng chó sủa.

Hai con chó bẹc giê hung dữ được 4 tên nô bộc nhỏ dẫn đi dạo trên cái sân rộng phía bên ngoài khu viện, nàng dừng bước. Hắn, thích chó.

Lại có 2 tên gia đình khác, bưng đến 2 thau đựng đầy thịt kho, toả ra mùi thơm đến nỗi đứng tại đây nàng cũng ngửi thấy. Hai cái thau vừa được đặt xuống, hai con chó liền vồ đến bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Nàng lại muốn cười nữa rồi, trong lòng hắn, nàng không bằng một con chó.

Không hận hắn được, đúng là không thể hận hắn được, hắn sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Và ... cũng không còn yêu được nữa.

Tình yêu đã bỏ ra trước kia, nàng không hề hối hận. Thôi cứ để cho tình yêu đó cất giấu tại một nơi nào đó trong tim đi, để đôi khi hồi tưởng lại, cũng sẽ cảm thấy rất ngọt ngào.

Đó là đoạn hồi ức tốt đẹp giữa nàng và tam thiếu gia nhà họ Bộ, nàng muốn giữ lấy nó mãi mãi và mang theo vào quan tài.

Người đàn ông trước mắt, là Bộ Gia, là chủ nhân. Là người không xem nàng ra gì, là người thù hận nàng, là người hoàn toàn không yêu nàng nữa rồi.

Khi mới đầu nàng đã từng nghĩ rằng, dù cho có là kẻ thù, dù cho hẳn có hận người nhà họ Uất, nhưng hẳn đã từng yêu nàng, và cũng biết là nàng từng yêu hẳn, tại sao lại có thể đối xử với nàng như vậy?

Sau này nàng không còn nghĩ ngợi lung tung vậy nữa, tình yêu của nàng, đã sớm bị hẳn quên sạch rồi. Tình yêu của hẳn, cũng bị thù hận kia mài mòn đến không còn sót lại một sợi tơ vương nào nữa. Trong mắt hẳn, nàng chẳng qua chỉ là 1 người mang họ Uất.

Ngày thứ 2 sau khi nàng cắt tóc, hẳn dậy rất sớm, khi bước ngang qua người nàng, đến cả dừng một chút cũng không, hoàn toàn không phát hiện ra rằng mái tóc dài của nàng không còn nữa. Cũng phải, sao hẳn lại chú ý được chứ? Mái tóc của nàng đã không còn kéo dài xuống tận mặt đất vương vius chân hẳn nữa.

“Uất Lam tỷ muốn ăn thịt à?”

Lúc này nàng chợt nghe thấy giọng nói của Hình Phần Tuyết, mục đích chính của nàng ta là đến biến nàng thành trò cười, bởi vì biết hẳn đã đến viện phía trước hoặc đi ra ngoài rồi.

Uất Lam lặng lẽ lướt ngang nàng ta, cả việc phản kích lại lời nói kia nàng cũng cảm thấy chỉ uổng phí tinh thần và sức lực, nàng không lãng phí nổi nữa. Sống sót được cũng là việc dễ dàng, nhưng cũng rất gian nan, nàng bắt đầu có cảm giác lực bất tòng tâm rồi.

“Ta đặc biệt mang đến cho tỷ một đĩa.” Hình Phần Tuyết cười ồ lên. Nha đầu của nàng ta cố tình đột nhiên nhảy bổ ra, một đĩa thịt vụn nóng hổi đầy dầu mỡ đổ hết lên người nàng.

Cả chủ lẫn tớ giả vờ kinh hãi kêu lên mấy tiếng, vừa cười vừa chạy đi.

Uất Lam quỳ xuống, tỉ mỉ dọn dẹp bãi chiến trường be bét đó, mang vớt cả đĩa và thịt vào thùng đựng rác.

Đúng là trẻ con, ăn no mặc đủ, cảm thấy chán, lấy việc đùa bỡn nàng làm trò vui.

Quả nhiên nàng đã quen dần với cuộc sống như vậy, không ngờ mình không hề tức giận dù chỉ một chút. Nàng mãn nguyện mà cười, tốt lắm, như vậy thì thời gian nàng chịu đựng được sẽ kéo dài thêm chút ít.

8. Chương 13-14

Chương 13

Hồi Hương Cầm mới biết được nơi Mẫn Lan Thao ở, là một góc hẻo lánh nhất của Du Hợp trang. Không biết vì sao khi Hương Cầm nói lên cái tên “Tu Đức uyển” đó mặt lại trắng bệch ra, thậm chí còn khẽ run run, lấp ba lấp bắp nói với nàng là sau Tu Đức uyển có một cánh cửa mở ra một dãy núi nhỏ phía sau.

Hôm nay chính là ngày Dung Khiêm tới lấy thuốc, nàng đã ở đây được một tháng rồi sao? Nhanh thật. Có lẽ là trước kia do chờ đợi hẳn, nên ngày mới dài đến vậy, ngày nào cũng như ngày nào, hết nhìn mặt trời mọc lại nhìn mặt trời lặn, tối ngủ cũng chẳng yên giấc. Tất cả những tật xấu ấy bây giờ đã biến đâu hết.

Tu Đức uyển quả là rất hẻo lánh, nàng phải hỏi đường mấy lần mới tìm được.

Trong viện thật vắng vẻ, không thấy một người làm nào, trường hợp này rất hiếm thấy ở Du Hợp trang, bởi nàng cũng không biết rốt cục hẳn nuôi bao nhiêu là tôi tớ nữa.

“Mẫn công tử có đây không?” Uất Lam đẩy nhẹ một cánh cửa ra, thật yên tĩnh, tự dưng khiến nàng có cảm giác sờn tóc gáy. Hơn nữa, ở nơi này có một mùi gì đó rất kỳ lạ, giống như mùi dấm chua, chua chua thối thối, có cảm giác ghê tởm.

Không ai trả lời, nàng đành phải hướng sang phía hành lang kêu lên một tiếng nữa.

“Ở đây.”

Có tiếng cửa Mẫn Lan Thao vang lên từ một căn phòng, Uất Lam cuối cùng cũng an tâm bước tới. Nhưng khi tận mắt thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng nàng bỗng trở nên hỗn loạn! Cả người cứng ngắc, còn cứng hơn cả khi hàn độc phát tác, không ngăn được vọt vọt ra cửa, hét lên một tiếng.

Mẫn Lan Thao đang đứng cạnh một cái bàn dài, trên cái bàn dài ấy lại là tử thi của một cô gái, tay y ... tay y đang thọc vào trong bụng cái tử thi đó, cẩn thận mò mẫm gì đó. Trên lễ trang sách để mở kế đó, dính đầy thịt và một vạt gì đó màu vàng trơn bóng như dầu mỡ ...

“Oẹ ...” Uất Lam che miệng lại, cổ nén chạy ra ngoài sân mới phun hết ra.

Mẫn Lan Thao lau tay lên cái tạp dề bằng vải bố màu trắng đang đeo trước ngực rồi bước ra, Uất Lam vừa ngẩng đầu lên, thấy trên cái tạp dề kia là một mảng màu đỏ đỏ, vàng vàng lại muốn phun ra lần nữa.

Mẫn Lan Thao điềm nhiên như không, mở miệng : “Hôm nay tới lấy thuốc hả?”

Uất Lam dựa vào tường, văng đầu hoa mắt gật gật đầu.

“Ở đây chờ ta một chút, ta đi lấy chút máu nhỏ vào thuốc.”

“Ta... Ta đi cùng công tử.” Nàng cũng không muốn chờ hán ở đây!

Mẫn Lan Thao lạnh lùng cười, dường như chế giễu vẻ e ngại của nàng. “Được, ta thay quần áo cái đã.”

Uất Lam nhắm chặt mắt, ráng ổn định lại cảm xúc. Trong khi chờ Mẫn Lan Thao, nàng dùng tay hót hét đóng mình nôn ra bỏ ra vườn, không gây phiền toái cho bất kỳ ai đã trở thành thói quen của nàng rồi.

Khi Mẫn Lan Thao bước ra, trên người y là một bộ quần áo dài bằng tơ tằm màu xanh ngọc, tao nhã, tuấn lãng, ánh mắt lộ vẻ thông tuệ, học rộng biết nhiều và tràn đầy khí khái. Lần đầu Uất Lam nhìn rõ Mẫn Lan Thao. Y cũng đang nhìn nàng, ánh mắt y đảo qua chỗ vết đóng bầy nhầy mà nàng đã dọn sạch sẽ, trong ánh mắt ấy lại thoáng qua một tia thương hại.

Cô gái này ... quả thật rất ngoan hiền, thông minh, đáng tiếc số mệnh không tốt. Y cười nhẹ, số mệnh? Là một thầy thuốc, y không nên tin vào số mệnh.

Uất Lam đi phía sau Mẫn Lan Thao mấy bước, nhìn theo bóng dáng tự nhiên phóng khoáng trước mắt, thật không thể tin được một người tuấn kiệt nhả nhặn như vậy mà vừa rồi ... Ghê tởm, thật quá ghê tởm. Suốt ba năm gặp qua biết bao nhiêu là thần y ẩn sĩ, nàng cũng hiểu là y muốn tìm hiểu tường tận về nguyên nhân các loại bệnh trạng thối.

“Sợ ta à?” Y chậm rãi bước, đột nhiên lại muốn tr chuyện với nàng.

Nàng lắc lắc đầu, chợt nhớ ra y đang đưa lưng về mình nên không thấy, đành phải mở miệng: “Ta biết những người hành nghề y đều muốn làm được như công tử, nhưng họ không dám thôi.”

Mẫn Lan Thao sững sốt, không nhịn được quay lại nhìn nàng một cái. Một cô gái mà có thể hiểu biết như vậy thật khiến y ngạc nhiên. Nếu gặp các cô nàng khác thấy cảnh vừa rồi chỉ thiếu đem y biến thành yêu quái thôi. Thật ra chẳng cần các cô nàng nhìn thấy tận mắt, chỉ nghe nói y loay hoay chơi đùa với thi thể thối đã khiếp sợ y đến chết rồi.

Bị y nhìn như vậy, Uất Lam rũ mắt xuống, biết mình không nên nói bậy.

Mẫn Lan Thao vẫn bước tiếp: “Đó chính là mục đích ta vẫn ở lại Du Hợp trang.” Y cười cười, dường như tâm tình tốt lắm. “Bộ Nguyên Ngạo có rất nhiều nô tài, cứ ít ngày lại có người chết, ta mượn thi thể để nghiên cứu.”

“Vâng.” Uất Lam cũng không cảm thấy quá hứng thú, thấy y cũng không phải là người lạnh nhạt, nàng hỏi thử: “Vì sao hàn độc của ta tự dừng lại hết vậy?”

Vẫn đi phía trước, y đột nhiên thấp giọng cười, “Không hết, chỉ tạm thời không phát tác. Tinh dịch của Bộ Nguyên Ngạo cũng có thể áp chế được hàn độc.”

Uất Lam xấu hổ đỏ mặt, may mà y không xoay người lại.

Sau một lúc lâu, nàng vẫn không nhịn được, hỏi tiếp: “Hàn độc như thế nào mới được coi là khỏi hẳn?”

“Liên tục hai tháng không phát tác.”

“Vậy... như em trai ta muốn khỏi hẳn phải mất bao lâu?”

“Cái này khó nói được.”

“Lâu nhất.”

“Một năm? Cũng có thể là nửa năm, nhưng bình thường khoảng chín tháng là hết.”

Một năm... Nhanh thôi.

“Bộ Nguyên Ngạo đối xử với cô không tốt nhỉ?” Mẫn Lan Thao đột nhiên trầm giọng xuống.

Uất Lam sững sốt, không trả lời.

“Năm đó cha cô đã thương hẳn rất nặng, nếu không có ta thì hẳn đã ra người thiên cổ rồi. Vì vết thương đó mà hẳn đã không kịp đi cứu người nhà của hẳn, trở thành tan cửa nát nhà. Hẳn hận người nhà cô cũng không có gì sai cả.” Y lạnh lùng nói.

“Ừm.” Uất Lam gật đầu, nàng chưa từng cảm thấy hẳn sai.

“Ta có thể lấy thêm của hẳn một ít máu làm thuốc giúp cô, lỡ may lúc cô bị độc phát hẳn lại cố ý không muốn giúp cô giải độc. Nhưng mà có điều kiện.”

“Điều kiện?” Nàng bây giờ còn có cái gì có thể trao đổi sao?

“Ta biết hàn độc phát tác sẽ làm cho cả người run rẩy co rút, chỉ cần hàng tháng khi hàn độc phát tác cô đừng vội vã giải, để ta xem thử coi huyết đạo nào có thể làm cho quá trình co rút chậm lại là được.”

“Được.” Nàng không chút chần chờ, trả lời lại ngay.

Mẫn Lan Thao lại không ngăn được, quay người lại nhìn nàng.

“Nghĩ kỹ rồi sao? Đau đớn do hàn độc phát tác hẳn là cô cũng đã được cảm thụ sâu sắc rồi chứ nhỉ?”

“Ừm.”

Nàng gật đầu, chỉ cần không phải đi cầu xin hẳn “giải độc” thì đau đớn kia có là gì đâu? Suốt ba năm qua, không phải nàng vẫn sống được đây sao.

”Mẫn công tử... có thể một lần làm thuốc giải cho cả một năm hoặc là nửa năm luôn không?

Mẫn Lan Thao trầm mặc trong chốc lát, giống như quyết định coi nên nói hay không. “Thuốc này nếu để quá hai tháng, công hiệu của máu sẽ biến mất.”

Uất Lam gật gật đầu, khe thở dài một hơi.

[alobooks.vn]

Chương 14

Uất Lam im lặng đứng ở cuối hành lang gấp khúc, vị trí ít khiến người ta chú ý nhất.

Không khí ở Du Thực lâu này rất khác các hậu viên khác, những thị vệ ở Du Hợp trang vốn đã được huấn luyện rất nghiêm khắc. Xem ra những người canh gác ở nơi này yêu cầu còn nghiêm khắc hơn. Nàng đứng ở một góc này, mà họ không hề quay nhìn, lại càng không có chuyện tám năm tùm bầy châu đầu lại bàn tán. Chỉ nghiêm trang yên lặng đứng tại vị trí của mình làm công việc canh gác.

Đến nơi hấn làm việc nàng rất sợ, may bây giờ đang là bữa trưa, không có khách tới thăm viếng. Nơi này ... nàng đã tới, chỉ cần là nơi có hấn xuất hiện đều làm cho nàng nao núng sợ hãi.

Hấn hết lần này tới lần khác thương tổn nàng. Có lẽ đó cũng chính là mục đích hấn muốn nàng tới.

Nàng thật sự không nên tới nơi này.

Vài cái xác chết thì có gì mà sợ? Người chết sẽ không thương tổn nàng, nàng sớm hay muộn cũng sẽ biến thành một xác chết, nếu số mạng không tốt cũng sẽ bị Mẫn Lan Thao mổ bụng rạch xác. Nỗi sợ hãi của nàng có gì mà hơn nữa.

Cổ tình tới nơi mà nàng không nên tới, cũng không xứng để tới.

Uất Lam nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, giống như tự giễu, lại càng giống như thở dài.

Không muốn chịu ô nhục thì nên biết thân biết phận!

Mẫn Lan Thao đi ra, nàng chạy lại đón.

“Chuẩn bị cho tốt, cầm đi.” Y giao cho nàng một cái cái hộp nhỏ. Nàng gật đầu cảm tạ y, đi theo y ra ngoài sân.

“Uất cô nương, gia gọi cô vào.”

Bỗng có một người khoảng bốn mươi tuổi từ trong nhà chạy ra, nhàn nhạt gọi một tiếng.

Uất Lam cứng đờ cả người, sao hấn biết nàng đến đây? Mẫn Lan Thao nói sao?

Mẫn Lan Thao cũng dừng lại, xoay người lại nhìn nhìn gã đàn ông trung niên kia, không nói gì cả.

Uất Lam như tượng gỗ đứng bất động tại chỗ, mấy ngón tay đang cầm cái hộp càng lúc càng siết chặt lại. Mẫn Lan Thao lại nhìn về phía nàng, nhẹ giọng nói: “Đi đi, đã phải đối mặt thì trốn cũng không được.” Đột nhiên y có chút trào phúng cười cười, “Coi như cô lợi dụng hấn để chữa bệnh cho cô, việc đó ... so với hàn độc phát tác vẫn tốt hơn.”

Uất Lam cũng giương mắt nhìn y.

Không trách y được, bởi vì y không hiểu.

Hàn độc phát tác... Nàng đã trải qua không biết bao lần, mà việc hấn làm với nàng đó so với hàn độc còn khổ sở hơn, hấn không chỉ chà đạp cơ thể nàng, mà còn cả tự tôn của nàng nữa.

Mẫn Lan Thao lại nhìn Uất Lam một cái nữa, rồi xoay người rời đi.

“Nhanh lên, thời gian của gia có hạn.” Giọng điệu của gã đàn ông trung niên này tuy bình thản, nhưng vẫn lộ ra vẻ khinh thường.

Uất Lam khẽ nhếch miệng.

Bộ Nguyên Ngạo ngồi sau chiếc bàn xem mấy lá thư trên bàn có vẻ không mấy tập trung, Uất Lam bước vào cũng không ngược lên, nhắc bút viết gì đó.

Uất Lam gục đầu xuống, cũng không nhìn hấn.

Sau một lúc lâu, hấn buông giấy bút.

“Ta không có nhiều thời gian để chơi đùa với cô.” Hấn lạnh lùng nói.

Uất Lam khẽ run rẩy, hấn có ý gì?

“Nhanh qua làm việc của mình đi.”

Hấn cười lạnh.

Nàng đã hiểu, hấn muốn nàng chủ động cầu hấn. Chưa phải lúc. Uất Lam ngược lên nhìn Bộ Nguyên Ngạo, khẽ khom người chào rồi quay người bước đi. Chỉ cần không bị hấn chà đạp, hàn độc khó chịu có là gì.

Hắn sững sốt, lạnh lùng hừ một tiếng, “To xương cứng cốt nhỉ? Nghĩ rằng thông đồng với Mẫn Lan Thao lấy của ta được chút máu là có thể qua được sao?”

Uất Lam cũng không dừng bước, quả nhiên, ai khôn khéo bằng hắn chứ, nàng cũng đoán hắn sẽ phát giác, nên cũng không ôm nhiều hy vọng.

“Tháng sau, đừng đến hỏi ta xin máu nữa.” Hắn nhàn nhã tựa vào ghế dựa phía sau lưng, bình thản nhìn nàng, nàng - chỉ có thể dừng lại.

Hắn cười phá lên, “Uất Lam, cô biết không, người nhà họ Uất các người đều như nhau. Chỉ cần lúc có việc phải cầu xin người khác – hèn hạ! Sau này đừng có ở trước mặt ta mà diễn nữa, cô sớm đã không còn là thánh nữ thanh cao gì nữa rồi.”

Uất Lam đưa lưng về phía Bộ Nguyên Ngạo, khẽ run rẩy, nàng... Vẫn sợ hắn.

“Lại đây, nhanh lên.” Hắn cười ra một tiếng.

Nàng thong thả xoay người, vẫn không nhìn hắn, chỉ cần không nhìn hắn, nàng sẽ không còn thương tâm nữa. Ngoại trừ khuôn mặt của tam thiếu gia nhà họ Bộ kia ra, hắn hoàn toàn là một người xa lạ.

Hắn quả nhiên mất kiên nhẫn, đứng lên bước vài bước vòng qua cái bàn tới trước mặt nàng, túm tóc nàng kéo lại.

Nàng bị đau, nước mắt gần như không ngăn nổi nữa, vẫn cứ rấn rử mắt.

“Mới vài ngày mà cô đã phát chán thế này rồi sao.” Hắn châm chọc cười, nàng quả thực đã thay đổi rất nhiều. Qua một tháng, nàng gầy rộc hẳn đi, cái cằm tái nhợt gầy guộc như muốn lòi cả xương. Hai gò má vốn đã khá gầy giờ lõm hẳn xuống, vì thế nên nhìn đôi mắt lại càng có vẻ lớn hơn, dưới mi mắt là một quãng thâm rộng, ánh mắt vì sắc mặt tiêu tụy mà càng có vẻ ảm đạm hơn.

Hắn đưa tay kia túm lấy tay nàng, giọng nói đầy vẻ ghê tởm, “Tởm quá! Lần sau trước khi đến gặp ta thì phải rửa sạch tay đi.”

Nàng không phản ứng, lúc này nàng vừa dùng tay cào đất lấp chỗ nôn nên nên kẻ móng giắt đầy đất đen thui ... mà nàng cũng có định đến gặp hắn đâu.

Hắn cay nghiệt nhìn nàng, nhận ra điểm đổi thay lớn nhất nơi nàng chính là đôi mắt. Đôi mắt trong trẻo như nước ngày xưa giờ đây thường thấp thoáng ánh cười chế nhạo. Nàng chế nhạo ai? Chế nhạo hắn ư? Thứ như nàng mà xứng sao!

“Nhanh lên!” Hắn cười tàn nhẫn, xoắn tóc nàng dúm thẳng xuống đất, rồi vén vạt áo, tụt quần xuống.

“Liếm!” Hắn ấn ghì đầu nàng vào nơi dục vọng còn chưa thức tỉnh.

Nàng hoảng hốt, chưa bao giờ tưởng tượng ra nổi sẽ có tình cảnh này.

Nỗi kinh hoàng của nàng khiến hắn có chút thỏa mãn, “Bắn vào miệng cô cho đỡ lãng phí.” Hắn cười ác độc, lạnh lùng xoắn mạnh tóc nàng. Những giọt nước mắt vẫn lượn quanh trong đôi mắt to tròn của nàng rớt cục cũng rơi xuống, nhưng mà ... hắn có cảm phần nàng cũng quá bị thương.

“Liếm! Mau! Không ta lấy mạng em cô!”

Sống, luôn khó hơn chết.

Uất Lam bị thứ sức mạnh không chút thương xót kia vặn bật chân tóc, ngay cả ngũ quan dường như cũng bị kéo lết về phía phát ra sức mạnh ấy. Giây phút nàng thè lưỡi ra liếm dục vọng của hắn thì một chút tự tôn cuối cùng của nàng cũng đã tan biến. Nàng chỉ còn là một túi da bọc xương, tự tôn cũng chẳng còn, nàng liệu còn được coi là con người nữa sao?

Hắn bắt đầu cứng lên, bàn tay đang nắm tóc nàng càng xoắn mạnh hơn, ghì chặt làm nàng không thể nào nhúc nhích được. Khối dục vọng to nóng nhét thẳng vào miệng nàng, xọc tới tận cổ họng.

Ghê tởm muốn nôn ọe, nhưng cũng may... không đau đớn gì.

Uất Lam chết lặng tuân theo, hết liếm lại mút mãi cho đến khi Bộ Nguyên Ngạo cúi đầu gằm lên một tiếng, một luồng chất lỏng sền sệt đậm mùi giống được bắn thẳng vào tận cuống họng nàng. Nàng nuốt xuống được một ít, phần còn lại trào ra cùng với sự rút lui của hắn, dọc theo cằm chảy xuống cổ áo nàng, giống như một con rắn lạnh đang trườn khiến nàng run lẩy bẩy.

Bộ Nguyên Ngạo vứt Uất Lam ra, nàng rũ rượi ngã nhào trên mặt đất.

Hắn mặc lại quần, tiếp tục làm việc. Nàng tích góp chút sức lực cuối cùng, ngồi dậy, dùng tay lau miệng. Giờ khắc này, ngay cả chút nhiệt khí cuối cùng trong lồng ngực cũng đã tắt ngóm.

Chịu đựng, ngay cả việc này nàng cũng phải chịu đựng.

Nàng cười cười.

Có ô nhục gì trên thế gian này mà nàng không thể chịu được chứ?

Nhìn nàng yên lặng đứng lên, có chút run rẩy, hắn nhếch miệng.

“Hận sao?”

Hắn không ngờ mình lại lên tiếng, có chút ngạc nhiên.

“Khi bắt đầu, mỗi ngày ta đều hận như vậy.”

Nàng khẽ cười nhạt, yêu lẫn hận, nàng đã không còn cần nữa.

Yên và hận của bản thân đều đã bỏ xuống hết, thì hắn có là gì?

Cứ tra tấn đi, nàng đã gần như không có gì là không thể chịu được nữa rồi. Không phải chỉ là một năm thôi sao?

Hoặc có thể không tới một năm nàng đã được giải thoát rồi. Là lên thiên đàng hay xuống địa ngục ... nàng cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Nhìn theo bóng dáng của Uất Lam, Bộ Nguyên Ngạo khẽ nhăn mày lại.

9. Chương 15-16

Chương 15

Dùng rất nhiều nước súc miệng, Uất Lam vẫn muốn phun ra.

Mật xanh mật vàng gì cũng đã phun ra hết rồi. Mật xanh mật vàng? Uất Lam nhàn nhạt cười, đau khổ trong lòng nàng nếu có thể nôn hết ra thì có lẽ sẽ nôn đến chết mất. Càng ngày càng khổ, khổ đến tận cùng ... sẽ không còn khổ nữa.

Nằm trên giường một lát, cuối cùng nàng cũng lấy lại được chút sức lực.

Ngoại trừ ghê tởm, như vậy cũng tốt... Ít nhất nàng không đau đớn. Bây giờ thứ có thể tra tấn nàng chỉ còn cái xác này. Trái tim, đã gần như chết lặng.

Nhìn bóng mình trên nền đất, trời đã sắp trưa, có lẽ Dung Khiêm đã đợi lâu lắm rồi.

Đi trên đường, sức mạnh cơ thể dường như đã thoát ly khỏi ý chí, một mình tồn tại, làm sao có thể đi được như thế này nàng cũng không biết. Nàng cười, càng ngày càng phát hiện bản thân rất thần kỳ, có lẽ, suốt ba năm bị ốm đau hành hạ đã rèn cho nàng khả năng chịu đựng rất giỏi.

Trước kia nhịn đau là vì chờ hắn, chờ để gả cho hắn. Hiện tại là vì cứu em trai, mặc kệ cho mục đích là gì, chỉ cần nàng không buông được, thì nàng cũng chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng.

Ngoài cửa nhỏ phía Đông, vẻ mặt Dung Khiêm dường như mất hết kiên nhẫn, thấy nàng chậm rãi đi ra có chút oán giận bước tới: “Thuốc đâu?”

Uất Lam chờ nhìn y, nâng tay lên. Y chẳng thèm nhìn nàng lấy một cái, giắt lấy hộp thuốc. “Lần sau ra sớm một chút, Tứ tiểu thư ạ. Lão chờ cả nửa ngày rồi.”

Uất Lam không nói gì.

“Người trong nhà ... vẫn khỏe chứ?” Nàng vội vàng dẫn ngựa cho y.

“Khỏe, khỏe.” Dung Khiêm nhảy lên ngựa, “Lần sau giờ Tỵ lão sẽ chờ ở đây.” Y tiếp, “Bảo trọng, Tứ tiểu thư, lão đi đây.”

Uất Lam cười khổ, ngay cả cái gật đầu của nàng y còn chẳng buồn liếc. Thật ra, nàng hy vọng y an ủi nàng vài câu, hỏi han nàng sống như nào. Tuy không có ý nghĩa thực tế gì, nhưng sẽ làm cho nàng cảm thấy vẫn còn có người nhớ thương nàng, quan tâm nàng.

Nhưng ... y không hề.

Quá khờ khạo, cho dù y nói, y hỏi, thì nàng biết trả lời ra sao? Nói thì có thể thay đổi được gì. An ủi nàng... có tác dụng ư?

Trước khi nàng đến đây, họ đều đã rõ. Cho nên — bây giờ nàng đã hiểu ánh mắt của cha mẹ, của Uất Thanh ngày đó nhìn nàng có ý nghĩa gì. Nếu chấp nhận mà nàng có thể bảo vệ Uất gia, bảo vệ Uất Thanh ... vậy cũng đáng.

Về tới trong sân, vừa vặn tới thời gian làm việc buổi trưa.

Điều duy nhất không tốt khi hàn độc bị kiềm chế chính là nàng bắt đầu sợ ánh nắng gay gắt. Ánh nắng giữa trưa chiếu vào những tảng đá bóng loáng càng thêm chói mắt, làm cho nàng cảm thấy chỗ nào cũng trắng bóng không phân biệt được.

Lúc ị ạch xách thùng nước lên, nàng cảm thấy hơi choáng váng.

Không cần để ý, nàng vốn mệnh số ti tiện, cứ gắng sức, đừng để ý tất cả sẽ qua thôi.

Nàng quỳ trên mặt đất, dùng sức chà lau, mặt trời sao càng lúc càng chói? Đâm thẳng vào mắt nàng khiến nàng gần như không thể mở, một mảnh trắng bóng kia rất cuộc cũng ập đến, làm nàng không còn thấy gì được nữa.

Râm mát làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một tấm màn hoa lệ, hơi quen mắt.

Đảo mắt nhìn qua thấy ngay hắc đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế đặt bên giường, nàng run lên. Nàng nhớ ra đây là đâu rồi, là phòng hắc.

Nàng vội vàng ngồi dậy, tự nhủ phải nhanh chóng rời khỏi đây! Những đau đớn với hắc trong trí nhớ bắt đầu từ nơi này, bắt đầu từ cái giường này!

Cuống quít nhồm dậy, trước mắt lại đen kịt, cơ thể không chịu nghe theo điều khiển té nhào xuống, đầu đánh mạnh lên thành giường làm bằng một loại gỗ rất cứng có chạm khắc hoa văn. Đầu đau quá, đau như muốn nứt ra luôn rồi ấy, lại càng choáng váng hơn.

May quá, hắc vẫn ngồi im không động dậy.

Nàng bắt đầu chờ đợi cơn choáng váng qua đi, sợ lại té xỉu một lần nữa. Cho dù có muốn té xỉu thì cũng nên xỉu ở nơi người khác không thấy ấy. Nàng nằm chờ một lát ... rồi ngồi dậy cuộn chiếc khăn trải giường đẹp để kia lại.

“Cô làm gì? !” Hắc thấp giọng quát hỏi.

“Bẩn.” Nàng biết thế biết thời cúi đầu trả lời, cuộn chiếc khăn trải giường ôm vào trước ngực, không quên làm tròn bốn phận khom người chào hắc đi ra.

Hắc vẫn không nhúc nhích.

Ngay tại giây phút nàng đưa tay mở cửa, hấn lại nói: “Vì sao cô không giải thích?”

Nàng sửng sốt, giải thích?

Lại là cái kiểu cười châm chọc này, hấn nắm chặt tay lại!

“Giải thích có ích gì sao?”

Nàng không xoay người, chỉ thản nhiên cười cười.

Hấn mím môi không nói gì.

“Cho dù có giải thích, thì ta vẫn là người nhà họ Uất. Gia, có việc gì cần sai bảo nữa không?”

“Cút!”

Nàng thong thả bước ra ngoài, thân mình nhỏ bé yếu ớt vẫn còn chút run rẩy.

Nàng dựa vào cái gì mà bày ra cái dáng vẻ nản lòng thoái chí ấy?

Phạm sai lầm là nàng! Mắc nợ hấn cũng là nàng! Dựa vào cái gì mà nàng dám dùng vẻ mặt ấy với hấn? Giống như hấn phụ lòng nàng vậy!

Nghe tiếng khớp xương mình răng rắc, lúc này hấn mới buông tay.

Nếu nàng chịu nhận sai, nếu nàng chịu cầu xin hấn tha thứ ... Hấn muốn nổi giận! Năm năm, hấn hận nàng suốt năm năm! Nghĩ đến mối hận ấy cho dù ngàn dao cắt da cắt thịt nàng cũng không thể giải thoát. Nhưng mà... thấy nàng mình gầy xương yếu té xỉu trên mặt đất, hấn lại làm không được, hấn không thể ngồi yên làm như không thấy được.

Mềm lòng có ích gì đâu? Chẳng phải chỉ đổi được vẻ mặt lẫn giọng điệu mỉa mai của nàng thôi đấy sao?

Giải thích cũng vô ích?

Phải, vô ích!

Chỉ là trong khoảnh khắc vừa rồi, hấn đau lòng. Chỉ cần nàng mềm nhẹ nói một câu thôi, cho dù là một lời nói dối, hấn

Hấn hận! Thế mà hấn còn chủ động mở miệng cho nàng một cơ hội!

Cho người đàn bà đã phản bội hấn này! Cho người đàn bà đã hại hấn cửa nát nhà tan này!

Hấn rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ nỗi hận của hấn vẫn không thể lấn át được tình yêu của nàng sao?

Yêu? Sai lầm lớn nhất đời này của hấn chính là tin rằng nàng yêu hấn!

Ả đàn bà chết tiệt này nói đúng, giải thích cũng vô ích, tất cả đều vô ích!

Hấn và nàng là kẻ thù!

Hấn phải hận nàng hơn nữa, mới có thể buông tay để nàng chết. Tất cả người nhà họ Uất đều phải chết!

[alobooks.vn]

Chương 16

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Bộ Nguyên Ngạo đã mở cửa đi ra ngoài, Uất Lam có chút kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng qua, nàng nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, hơi ngậy ra một chút, lập tức biết giữ bốn phận mà cụp mắt xuống, tập trung vào làm công việc của mình.

Hấn ăn mặc rất trịnh trọng, hơn nữa dáng vẻ rất vui. Sớm như vậy __ chắc là đi đón một người quan trọng nào rồi.

Bên ngoài viện người quản ngựa đã sớm dắt một con tuần mã đến, tuy là nàng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào tay của mình, nhưng trong phút chốc vẫn thấy được hình dáng tao nhã của hấn nhảy lên lưng ngựa.

Khi Lâm bà bà dẫn theo đám người đến phát bữa sáng, vẫn như thường lệ nàng cầm theo thùng nước rời đi.

“Uất cô nương.”

Bất ngờ Lâm bà bà gọi nàng lại, Uất Lam bỏ thùng nước xuống, lễ phép mỉm cười với bà.

“Cái này cho cô”, Lâm bà bà hai tay cầm lấy 4 cái màn thầu, lời nói không chấp nhận để nàng từ chối, nhét vào tay nàng.

“Lâm bà bà” Nàng vẫn muốn từ chối, lại bị Lâm bà bà nghiêm nghị trừng mắt.

“Cầm lấy! Tối nay n lão gia và n cô nương đến, buổi tối có mở tiệc. Chúng tôi phải đợi buổi tiệc kết thúc mới chia phần thức ăn thừa làm bữa tối, không biết tiệc sẽ kéo dài đến mấy giờ, cô không ăn sao chịu đựng nổi?!”

“n lão gia, n cô nươnglà n Tiến Đường n lão gia và n Bội Xu cô nương sao?” Nàng hơi hoài nghi, trong giới thương nhân mà nàng biết chỉ có họ mang họ n.

“Cô quen họ à?” Lâm bà bà hơi ngạc nhiên

Uất Lam gật gật đầu, khi nàng chưa đỡ bệnh, Xu Xu thường đến nhà nàng chơi, rất hợp với Uất Thanh, mẹ còn nói hai đứa là môn đăng hộ đối, tuổi tác lại hợp, còn muốn hỏi làm vợ cho Uất Thanh nữa.

Sau này khi nàng và Uất Thanh cùng đỡ bệnh, việc này cũng không còn được nhắc đến nữa, Xu Xu cũng rất ít khi đến nhà nàng chơi nữa. Cho dù có đến, nàng cũng không gặp được.

“Đúng là 30 năm sông phía đông, 30 năm sông phía tây.” (Thế sự thay đổi khó lường, lên voi xuống chó ba hồi). Lâm bà bà cảm khái nhìn Uất Lam, “Ban đầu là cô, ...bây giờ là tiểu thư nhà họ n trở thành vị hôn thê của Gia.” Lâm bà bà thở dài, “Ai khiến xưa kia n lão gia có ân lớn với Gia chứ.”

Những cái màn thầu nhanh chóng rút khỏi tay, lăn lóc về 4 phương tám hướng.

Vị hôn thê của hần? Thảo nào ... hần phải dậy rất sớm để đi đón khách.

Lâm bà bà thấy mặt nàng ngày càng tái, thầm trách bản thân đúng là già lắm cảm mất rồi, sao lại nói với con bé những việc này chứ?!

Uất Lam khó khăn nuốt nước bọt, bắt đầu nhặt những cái màn thầu rơi vãi trên đất lên.

“Bắn rồi, để đổi cho cô mấy cái khác.” Lâm bà bà có chút áy náy.

Nàng cười cười, “Còn ăn được, không cần đổi đâu ạ.”

Nàng quỳ trên mặt đất, cái đầu dường như sắp cúi thấp xuống tận đầu gối, ngón tay búng nhẹ những bụi đất bám trên bề mặt màn thầu. “Lâm bà bàn lão gia đối với Gia ...” nàng hít một hơi vào, hỏi có tác dụng gì chứ? Nhưng nàng lại muốn biết. “Có đại ân gì ạ?”

Lâm bà bà nhìn vào bộ tóc lờm chờm của nàng, trong lòng cảm thấy có chút không nhẫn tâm, con bé tốt nhất nên bỏ hết hy vọng về Gia! Không thì ôm đau khổ vẫn là bản thân con bé thôi. “Số tiền Gia chuộc lại người nhà ... lại gây dựng lại sự nghiệp đều do n lão gia bỏ ra.”

Nàng từ từ ôm chặt mấy cái bánh màn thầu trong lòng bàn tay, đại ân, đúng là đại ân.

Bữa tiệc quả nhiên diễn ra rất muộn, cả Du Hợp Trang đều chấn động, đến cả Di Luân Quán nơi nàng ở cũng trang trọng hơn thường ngày, nha hoàn tỳ nữ từng tốp từng tốp một cười nói đi lại nhộn nhịp, nhìn rất hân hoan.

Uất Lam im lặng ngồi trên bục thềm đá trước cửa nhà, ăn từng miếng từng miếng nhỏ chiếc bánh màn thầu đã trở nên cứng ngắt. May quá, buổi trưa nàng còn giữ lại một cái, nếu không muộn vậy vẫn chưa phát cơm, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Hai nha hoàn trẻ tuổi vui mừng khôn xiết chạy về phía bốn nha hoàn đang cầm đèn đi tới, giọng nói của họ mang đầy niềm vui, hôm nay là trường hợp đặc biệt có thể thả lỏng. “Đi nhanh nào, chị em ơi, sắp bắn pháo hoa rồi.”

Pháo hoa

Uất Lam nắm chặt bàn tay, những hạt cát chưa được phỉ sạch trên vỏ màn thầu, những hạt cát nhỏ cát vào răng nàng đau đớn, tiếng rộp rộp nổi lên nhẹ nhàng nhưng lại như làm chấn động cả con tim nàng, cơn đau sắc nhọn và kéo dài.

Năm đó nàng khoảng chừng 13 tuổi, hấn 18, dưới đôi cánh bảo vệ của cha và huynh trưởng, tuy hấn mang dáng dấp của kẻ trưởng thành, nhưng thực chất vẫn là đứa trẻ vừa lớn lên.

Nàng cũng là một đứa trẻ.

Chỉ có những đứa trẻ mới yêu thích pháo hoa, tuy nó đẹp đó nhưng lại quá đổi ngán ngùi.

Hấn đến Uất gia, cha không cho nàng ở cạnh hấn quá lâu. Trong thời gian ngắn ngủi ấy, hấn kêu nàng buổi tối đừng ngủ sớm quá, hấn muốn tặng cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Đêm đó hấn lệnh cho người đốt nửa cuộn pháo hoa, cả huyện thành đều chấn động, mọi người cười ồ, chạy bỏ ra khỏi nhà, giống như ngày lễ tết vậy. Người trong nhà cũng chạy ra trước cửa viện nơi mình ở vui mừng hớn hở nhìn lên bầu trời đêm tràn ngập sắc màu rực rỡ.

Nàng bị những dải sáng liên miên của pháo hoa chói loà như dải ngân hà được thu lại gần tầm mắt làm cho cảm động đến nỗi hết khóc rồi lại cười.

Tất cả đều là hấn đốt cho nàng xem ... Khi đó nàng cảm thấy mình là nhất định sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất, người phụ nữ thuộc về hấn, người vợ của hấn.

Sau đó ... Hấn lén lút lên vào viện của nàng, sau màn biến đổi màu sắc trên cao kia, thì ánh mắt của hấn lại đẹp đến nỗi khiến nàng như chìm đắm trong đó, sau khi cho người hầu lui xuống, hấn kéo nhẹ tay nàng, thì thào khẽ cười, nói rằng sau này chỉ cần nàng vui vẻ, hấn sẽ vì nàng làm nên một bầu trời đầy hoa rơi.

Hấn hôn nàng, nụ hôn đầu đời của nàng...

Pháo hoa đầy trời dường như cũng đã nổ rộ trong tim nàng.

Một tiếng nổ xa xôi, trên bầu trời đêm thăm thẳm nổ rộ một đoá hoa màu vàng to lớn kiêu diễm, tiếp đó là màu đỏ, màu xanh..... tiếng nổ liên tiếp, bầu trời dường như hoàn toàn được chiếu sáng.

Uất Lam ngược đầu lên nhìn cả bầu trời đầy pháo hoa , đẹp đến chóng mặt.... rực rỡ như buổi tối ngày hôm đó. Chỉ là người bắn pháo hoa đã thay đổi rồi, người ngắm pháo hoa kia ... cũng thay đổi rồi.

Với nàng mà nói, đây chỉ là thủ đoạn xa xỉ mua vui của chàng trai trẻ dành cho vị hôn thê của mình, nàng không nên đau lòng, cũng không có tư cách để đau lòng _ nhưng những giọt nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng, rớt trên miếng màn thầu khô khốc, trong phút chốc tan biến không còn dấu vết.

10. Chương 17-18

Chương 17

Vì không muốn chạm mặt bất cứ ai nên mỗi sáng Uất Lam đều cố gắng dậy thật sớm để làm việc, tránh cho gặp phải những người mà nàng không muốn gặp.

Cho dù nàng đã cố gắng dậy từ rất sớm, thế nhưng khi nàng lau xong con đường bằng đá kia, thì trời cũng đã sáng rõ.

Uất Lam bỏ khăn lau vào trong thùng nước, xách lên đi đổ, thả lỏng tâm tình. Buổi sáng của nàng - đã yên ổn trôi qua.

“Uất Lam tỷ tỷ! Là Uất Lam tỷ tỷ sao?” Một giọng nói ngọt ngào bất ngờ vang lên từ cửa viện.

Nàng cứng người lại, không muốn chạm mặt, nhưng cuối cùng vẫn phải gặp.

n Bội Xu bước nhanh tới, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng, vẻ mặt vừa ngây thơ, vừa đáng yêu. Xác định đúng là Uất Lam rồi, n Bội Xu bước nhanh đến đỡ lấy thùng gỗ trong tay nàng.

“Tỷ tỷ bỏ xuống, nhanh bỏ xuống đi, thân thể của tỷ làm sao có thể chạm vào nước lạnh?” Cô bé vội vàng hét lên, tay chân vung vẩy.

Uất Lam vội vàng đứng né sang một bên, sợ nước sánh ra sẽ làm dơ bộ đồ đẹp đẽ của cô bé. Nàng bèn đem thùng nước đặt cách xa khỏi cô bé.

“Uất Lam tỷ tỷ...” n Bội Xu òa khóc: “Sao tỷ lại thành ra thế này? Mái tóc dài xinh đẹp của tỷ đâu rồi? Tỷ...”

Uất Lam âu yếm nhìn cô bé, cô bé này đã mười bốn rồi, thế mà vẫn còn như một đứa trẻ con, ngây thơ và tốt bụng. Nàng đưa tay tính vuốt sợi ren lụa trên tóc cô bé, nhưng bỗng xấu hổ rút lại, nàng sợ mình sẽ làm bẩn mái tóc thơm ngát của cô bé mất.

“Uất Lam tỷ tỷ, Uất Lam tỷ tỷ.” Cô bé mặc kệ mọi người đang nhìn, ôm chăm lấy Uất Lam: “Mấy năm nay muội nhớ tỷ muốn chết, nhưng mà cha không cho muội đến thăm tỷ, cha nói bệnh tỷ rất nặng, cần được tĩnh dưỡng, không nên làm phiền tỷ, sao bây giờ tỷ lại ở đây? Sao lại làm việc này...”

Uất Lam nở nụ cười nhẹ, cô bé này đã mười bốn tuổi rồi, cũng sắp phải kết hôn, nhưng mà tính tình vẫn còn con nít như thế, mỗi khi có chuyện không vui, đều ôm lấy người khác để làm nũng. Không hiểu vì sao, từ nhỏ tới giờ, Xu Xu rất thích nàng, còn thân thiết với nàng hơn là Uất Tử. Nàng cũng rất thích cô bé, lúc nào cũng xem cô bé như là một người em gái đáng yêu.

Uất Lam đẩy n Bội Xu ra, nắm lấy vai nàng, nói: “Để tỷ tỷ ngắm muội xem nào, chà, đã thành một cô gái xinh đẹp thế này rồi.”

Cô bé đã trưởng thành hơn rất nhiều, trở thành một cô gái xinh đẹp. Đôi mắt cô bé... trong suốt như vậy, như một giọt nước trong veo tinh khiết, ánh mắt cô bé vô cùng lương thiện. Giống như ánh mắt của cô bé, tấm lòng cô bé chắc cũng lương thiện như thế, không chút tạp niệm. Uất Lam nhìn kỹ cô bé, có chút quen thuộc, à, ngày xưa ánh mắt của nàng cũng từng trong veo như thế, vô tư như thế.

Bây giờ...tất cả đều đã không còn.

n Bội Xu lúc này cũng đã nhìn kỹ nàng, bước lên, lay nàng hỏi: ‘Tỷ tỷ mau nói cho muội biết, đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại thế này?’

Uất Lam nở nụ cười: “Cô bé ngốc, không cần lo lắng cho tỷ.”

Xu Xu không những vẫn xinh đẹp như thế, mà còn rất chân thành, quan tâm đến nàng, làm cho nàng không thể hời hợt, lạnh nhạt với cô bé. Cuối cùng Uất Lam vẫn vươn tay vuốt tóc n Bội Xu, mái tóc dài này, dài và đẹp quá.

“Nhà họ Uất có việc cầu xin Bộ Gia, nên tỷ mới tới đây.”

“Bộ Gia?” Đôi mắt n Bội Xu lóe lên, hai tròng mắt trong suốt, vụt sáng trên hàng mi đen dày: “Nguyên Ngạo ca ca sao tỷ?”

Trái tim của nàng, không hề báo trước, mà co rút từng cơn, như đau tới tận lục phủ ngũ tạng. Mặt của nàng trắng bệch, bàn tay nắm chặt, đau quá!

“Tỷ tỷ! Có chuyện gì cần huynh ấy giúp mà phải tỷ lại phải đi làm những việc như thế này?” n Bội Xu chu miệng hỏi, rất đáng yêu, ngay cả người đang tức giận, nhìn thấy cô bé như vậy, chắc cũng phải phì cười.

Uất Lam cười cười, lắc đầu.

“Tỷ nói đi, nói đi mà! Có thể muội giúp được tỷ thì sao!” n Bội Xu ngây thơ, hăng hái nói.

“Bệnh của Uất Thanh và tỷ đều cần phải dùng đến máu của Bộ Gia để chữa trị.” Không biết vì sao, trước mặt n Bội Xu, nàng nói ra hai từ ‘Bộ Gia’ này, trong lòng lại cảm thấy đau đớn và chua xót vô cùng.

Nàng chỉ nói nhẹ nhàng bằng giọng. Nhìn cô bé xinh đẹp lương thiện trước mặt, nàng nghĩ chắc hẳn n đại thúc và Bộ Nguyên Ngạo chắc chắn chưa nói cho cô bé biết chuyện món nợ máu tàn nhẫn kia. Những thứ cô bé có thể nghe, có thể thấy tất cả đều là một cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc.

“Uất Lam tỷ tỷ...” n Bội Xu bỗng nhiên bên lên nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng xinh đẹp, hồi hộp hỏi nàng: “Tỷ tỷ không trách muội sao?”

Uất Lam nhìn n Bội Xu, mỉm cười: “Hả? Tỷ trách muội truyện gì chứ?”

n Bội Xu cúi đầu, xoắn xoắn hai bàn tay mềm mại của cô bé vào với nhau, bên lên nói: “Trách muội.. vì ngày xưa tỷ là người được hứa hôn với Nguyên Ngạo ca ca...”

Uất Lam cười rộ lên, khiến cho tim n Bội Xu như giật nảy lên, cô bé ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Xu Xu nhỏ bé của tỷ luôn lo lắng chuyện này sao?” Uất Lam cười, nhưng nụ cười của nàng còn vương theo một chút chua xót, giấu dần tới tận tim: “Muội thật là ngốc quá, tỷ tỷ bị bệnh thế này...Không thể lập gia đình được đâu. Cô bé ngoan, đừng suy nghĩ mấy chuyện linh tinh này nữa.”

“Uất Lam tỷ!” Cô bé nhào vào trong lòng nàng, ôm lấy nàng.

“Nguyên Ngạo ca ca thôi tha! Nguyên Ngạo ca ca tồi tàn! Bởi vì tí bệnh tật thế này mà không cưới tỷ, tỷ tỷ, muội nhất định sẽ thay tỷ mang huynh ấy!”

Sự vô tâm của cô bé còn khiến nàng đau đớn gấp trăm lần hơn sự cố ý của những kẻ khác, đã như thế, nàng lại không thể kêu đau.”

Uất Lam cười cười.

Trong lúc hai người nói chuyện, thì Lâm bà bà đã sai người đi lấy điểm tâm.

n Bội Xu ở trong lòng nàng làm nũng, dụi dụi mấy cái vào ngực nàng, rồi nhăn mày lại, hỏi: “Bà bà kia sao chưa đem cơm đến cho tỷ?”

Uất Lam cười cười, những chuyện cô bé này chưa hiểu, còn rất nhiều. Nhưng mà không hiểu có khi lại tốt, tốt nhất là cả đời cô bé đừng nên biết, đừng nên hiểu.

Tiểu nha hoàn vẫn đứng sau lưng n Bội Xu này giờ bước lại kéo cô bé tới một góc, nhỏ giọng thăm thì mấy câu, chỉ thấy vẻ mặt n Bội Xu hết sức tức giận, chạy thẳng đến cánh cửa mà ra sức gõ cửa, Hương Cầm vừa mới hé ra một cánh cửa, thì cô bé đã đẩy cửa xông vào, làm cho Hương Cầm lão đảo suýt té.

Mọi kẻ hầu người hạ trong viện đều che miệng cười, chắc là bọn họ cảm thấy tiểu chủ mẫu tương lai này kích động thật đáng yêu.

“....Tại sao lại bắt Uất Lam tỷ tỷ phải làm những việc như thế? Vì sao chỉ cho tỷ ấy có một chút cơm như vậy?”

Cô bé nửa như chất vấn, nửa như làm nũng, tiếng nói ồn ào truyền ra từ phòng ngủ của Bộ Nguyên Ngạo.

Không nghe thấy tiếng trả lời của hắn, bởi vì n Bội Xu vẫn không ngừng hét lên.

“...Muội đều biết hết! Huynh không cần giấu giếm muội!”

Một câu này của cô bé, khiến lòng nàng chấn động, cô bé biết hết mọi chuyện rồi sao?”

“Huynh hận Uất bá bá không trả tiền cho huynh, không giúp đỡ huynh, nên huynh mới đối xử với Uất Lam tỷ tỷ như vậy chứ gì! Tuy rằng việc tỷ ấy gả cho huynh không thành, huynh cũng không nên trút cả nỗi tức giận nhà họ Uất của huynh lên người tỷ ấy chứ! Thân thể của tỷ ấy không được khỏe đâu! Nguyên Ngạo thôi tha, Nguyên Ngạo xấu xa, đồ bụng dạ hẹp hòi!”

Câu nói cuối cùng của cô bé khiến cho đám người đang làm việc bên ngoài phải bật cười. Trừ Uất Lam.

“Tất cả’ mà cô bé biết chỉ có như vậy thôi sao?”

Hốc mắt nàng như có gì đó nhoi nhói, nàng khóc sao? Uất Lam hít sâu vào một hơi, buồn cười, nàng khóc cái gì chứ? Vì cuối cùng cũng có người nói giùm nàng mấy câu sao? Hóa ra tất cả những người nàng quen biết không phải tất cả đều là Hình Phần Tuyết, vẫn còn người đối xử thật lòng với nàng.

Những sự thật lòng này ... so với sự trêu chọc, sỉ nhục của Hình Phần Tuyết lại càng làm nàng đau lòng hơn. n Bội Xu lại lao ra ngoài, trên mặt còn vương vài giọt nước mắt chưa khô.

Nha hoàn vừa mới đem đến bữa sáng cho Bộ Nguyên Ngạo, cô bé đã giành lấy một khay bánh nho nhỏ, vừa đáng yêu, vừa kiên trì, nhét vào trong tay Uất Lam.

“Tỷ tỷ, tỷ ăn đi, về sau mỗi ngày muội đều đến phá huynh ấy, cho đến khi huynh ấy không còn dày vò tỷ nữa mới thôi!”

Bọn nha hoàn đều dùng ánh mắt yêu thích nhìn cô bé.

Chủ nhân vừa đáng yêu, lại lương thiện như thế, có ai lại không thích?

Ngay cả Lâm bà bà luôn khó tính, trên khuôn mặt cũng đã có chút yêu thương âu yếm nhìn cô bé.

Uất Lam cầm lấy khay bánh, nóng quá.....Nàng không nhúc nhích, nóng nữa đi, đau lại càng tốt, bàn tay đau rồi, trái tim nàng sẽ không đau nữa.

“Muội đừng đến phá huynh.” Bộ Nguyên Ngạo từ trong phòng đi ra, trên khuôn mặt lộ vẻ yêu chiều lẫn bất đắc dĩ: “Muội nói gì, huynh chấp nhận hết.”

Uất Lam nắm chặt lấy khay bánh.

“Không cho huynh ăn hiếp Uất Lam tỷ tỷ nữa!” n Bội Xu chu miệng, tức tối nói.

Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng liếc Uất Lam một cái: “Huynh không ăn hiếp nàng ta.”

n Bội Xu còn đang tính nói tiếp, thì một nha hoàn đã chạy tới, lải nhải âm lên: “Tiểu thư, Nghi Cẩm, hai tiểu tử tông à! Lão gia đang tìm hai người này giờ.”

“Chết rồi!” n Bội Xu giống như một đứa trẻ vừa làm việc xấu bị bắt gặp, vội vã cùng với Nghi Cẩm và nha hoàn kia hốt hải chạy đi.

Nghi Cẩm? Uất Lam nhìn theo bóng dáng của ba người, thì ra vì vậy nha hoàn bên người của hắn mới có tên là Hương Cẩm. Vậy mà nàng từng nghĩ.....

“Cô đừng nên lợi dụng tấm lòng lương thiện của muội ấy nữa.”

Bộ Nguyên Ngạo nhìn nàng, lạnh lùng nói.

Nàng cầm lấy khay bánh mà Xu Xu tốt bụng vừa mới đưa cho nàng, nàng bị hắn lạnh lùng nhìn, một câu nói này hắn nói với nàng, khiến nàng cảm thấy nàng nhận khay bánh này còn khiến nàng xấu hổ hơn, còn khó chấp nhận hơn so với việc bị hắn lăng nhục.

“Ừm!” Nàng đem bánh bao nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, rồi ôm lấy thùng nước bước ra sân.

Bàn tay nàng đau quá, mụn nước bị thùng nước ép cho vỡ ra, cả lòng bàn tay nàng là chất dịch dính dấp.

Nàng thờ ơ nhìn nhìn hai bàn tay mình, đem hai tay nhúng vào trong nước bẩn, cả cõi lòng nàng đau đớn, thể nhưng nàng lại không hề muốn khóc. Thì ra – cố gắng không cho bản thân đau lòng, không cho bản thân bật khóc là như vậy sao. Nàng cố ý vò thật mạnh chiếc khăn lau, nỗ lực cười.

[alobooks.vn]

Chương 18

Đang làm việc, Uất Lam chợt nghe tiếng nói chuyện ồn ào, đôi mày nàng khẽ cau lại. Gần đây luôn gặp phải những người không muốn gặp. Tiếng nói chuyện càng lúc càng rõ, thì ra là Bộ Nguyên Ngạo và Mẫn Lan Thao, sao giữa trưa thế này mà bọn họ lại tới Di Luân Quán làm gì vậy.

Nàng càng cúi đầu thấp xuống, gặp thì đã sao?

Chẳng lẽ còn khó chịu hơn gấp Xu Xu sao? Bộ Nguyên Ngạo quả nhiên đã thu xếp thật tốt, những ngày sau đó, Xu Xu không hề tới tìm nàng. Nhưng nàng luôn cảm thấy lo lắng, nửa đêm chợt tỉnh giấc, nàng lại xách nước đi lau đường, giữa trưa cũng luôn lo lắng đề phòng. Biết cha con n thị rời khỏi rồi, nàng mới có thể thở dài nhẹ nhõm.

Tiếng nói chuyện của hai người đã gần lắm rồi.

“.....Ta cùng lắm chỉ là muốn mượn chỗ này của huynh ít lâu, thế mà lại lợi dụng ta thế đấy.” Mẫn Lan Thao vừa cười vừa nói.

“Ai có thể am hiểu được liệu bằng huynh chứ? Ta sai người đem mấy cái thi thể giao cho huynh cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu, chẳng lẽ huynh không nên báo đáp cho ta một chút sao?” Giọng nói của Bộ Nguyên Ngạo có vẻ rất thoải mái vui vẻ.

“Được, được ... huynh còn chưa kiếm đủ tiền sao? Có chỗ nào mà không nằm trong tay huynh đâu. Huynh đừng nói với ta là sau này mỗi vụ buôn bán được liệu của huynh, ta đều phải đi theo giúp đỡ chứ?”

“Trước mắt ta cần huynh giúp ta, do ta chỉ mới buôn bán được liệu, chưa hiểu biết lắm, chỉ có thể là như vậy thôi. Huynh chỉ cần quản lý, chỉ dạy cho mọi người biết cách phân biệt các loại cây thuốc, xem chúng có tốt hay không thôi, sau khi mọi thứ đi vào quỹ đạo là ổn thôi.”

Cổ tay Uất Lam bắt chợt căng cứng, nàng hoảng sợ, chỉ có thể dùng bàn tay kia để chống xuống đất mới không ngã sấp xuống, bàn tay nàng chống cả thân người, chịu lực nặng khiến bàn tay nàng đau đớn. Chưa kịp ngồi lại cho vững, thì bàn tay đang chống xuống đất đã bị Mẫn Lan Thao nắm lấy, đưa lên nhìn kỹ. Vì tư thế này quả thật rất buồn cười, Uất Lam đành thuận thế đứng dậy luôn.

“Bàn tay của cô sao lại như vậy?” Mẫn Lan Thao dùng đầu ngón tay miết nhẹ lòng bàn tay của Uất Lam, Uất Lam đau tới run người, muốn rút tay lại, nhưng lại bị Mẫn Lan Thao nắm thật chặt, không thả ra. Nàng đành phải cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn về phía Bộ Nguyên Ngạo đang đứng bên cạnh.

“Bị phỏng sao?” Mẫn Lan Thao đưa bàn tay nàng lên, soi dưới ánh mặt trời cẩn thận xem xét: “Cô chọc thủng mụn nước, rồi thọc thẳng tay vào nước.”

Uất Lam gật gật đầu.

“Nói người mang hòm thuốc của ta tới đây đi.” Y nói những lời này, là với Bộ Nguyên Ngạo.

Uất Lam vội rút tay lại.

“Không sao đâu, từ từ rồi sẽ lành thôi.”

“Lành sao? Bàn tay cô đã bị hoại tử đến mức này, cô không thấy là thịt xung quanh đều đã trắng bệch ra sao? Mấy ngày nữa, cô mà cứ dùng bàn tay này nhúng vào nước bẩn, rồi chà sát đường, ta chỉ còn cách đem hai bàn tay này của cô chặt đứt thôi.”

Chặt đứt ư? Nàng ngẩng đầu lên nhìn Mẫn Lan Thao, y vẫn đang chăm chú nhìn bàn tay nàng.

“Nhanh đi!” Y giục Bộ Nguyên Ngạo đang đứng yên lặng kể bên vẫn chưa hé răng nói lấy một chữ nào.

“Công tử đi trước, làm cho xong việc đi. Sau khi xong việc, ta sẽ đến tìm công tử.” Uất Lam cảm thấy Bộ Nguyên Ngạo đương nhiên là không muốn sai người đem hòm thuốc tới, biết điều nói.

“Loại vết thương này bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhiễm trùng, nếu ta đã thấy mà không chữa ngay cho cô, để vết thương nhiễm trùng, ta sẽ hối tiếc lắm!”

Hối tiếc sao....

Uất Lam cười nhẹ, chắc đây cũng là một thí nghiệm của y nhỉ. Dù sao bàn tay nàng bị phỏng rồi ngâm nước mà thành ra thế này cũng ít khi gặp được, chữa bàn tay nàng khỏi, cũng là thêm kinh nghiệm cho y.

“Hương Cầm!” Bộ Nguyên Ngạo cuối cùng cũng chịu mở miệng sai người đi lấy hòm thuốc.

Hương Cầm sai một tiểu nha hoàn đi đến Tu Đức Uyển lấy hòm thuốc, tiểu nha hoàn này mặt mày xanh lét, đi mãi cũng chưa được mấy bước, nhìn như là đang sai cô bé này đi đến địa ngục.

Uất Lam hiểu được cô bé này đang cảm thấy như thế nào, chỗ ở của Mẫn Lan Thao quả thật là rất...Uất Lam áy náy mỉm cười với cô bé kia, Mẫn Lan Thao cũng ngược đầu lên trừng mắt với cô bé, quay đầu lại nhìn Uất Lam, thấy nàng đang tươi cười. Hai người nhin không được lại cùng cười.

Bộ Nguyên Ngạo thu hết một cảnh này vào mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Ta phải nạo hết chỗ thịt đã hoại tử đi.” Mẫn Lan Thao chỉ vào chỗ thịt đã trắng bệch trong lòng bàn tay Uất Lam. Chữ ‘nạo’ này khiến cho cả người Uất Lam run lên, y không thể dùng từ nào nhẹ nhàng hơn sao? Nàng đau ốm đã lâu, đau đớn gì đều đã trải qua, đổi lại là người khác, chắc đã bị y dọa cho khóc thét. Uất Lam chỉ biết cười khổ.

“Sẽ đau đấy. Trong lòng bàn tay, dây thần kinh rất nhiều, vì thế rất mẫn cảm, dễ cảm nhận được sự đau đớn. Cho dù có dùng thuốc tê đi chẳng nữa, hiệu quả cũng không cao. Cô phải ráng chịu đựng.”

Uất Lam gật gật đầu.

Mẫn Lan Thao nhìn về phía Bộ Nguyên Ngạo đang đứng lạnh lùng, nghiêm mặt ở bên cạnh: “Huynh về phòng mình trước đi, chờ ta ở đó, nơi này thông gió, ánh sáng lại tốt, ta ở đây xử lý vết thương cho nàng ta. Huynh đừng nhìn thì hơn, kéo không nuốt được cơm đấy.”

Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh một tiếng: “Có cái gì ghê tởm mà ta chưa thấy qua sao? Chút thịt thôi rửa dơ bẩn này thì có là gì?”

Chút thịt thôi rửa dơ bẩn sao?

Uất Lam cụp mắt, cảnh tượng nàng phải chịu đau đớn, hấn nhất định sẽ không bỏ qua.

Tiểu nha hoàn kia cuối cùng cũng đi lấy hòm thuốc về tới, Mẫn Lan Thao mở hòm thuốc ra, lấy từ trong đó một cái bình nhỏ, mở bình ra, mùi rượu nồng nặc xộc vào trong mũi.

Y nhìn Uất Lam nói: “Ráng chịu một chút, đây là rượu mạnh, lúc tiêu độc sẽ rất đau.”

Uất Lam bình tĩnh gật đầu.

Khi rượu tưới vào miệng vết thương, Uất Lam cắn răng thật chặt, tay nàng nóng như lửa đốt, đau quá...Nhưng mà, may mắn, nàng vẫn có thể chịu được.

Mẫn Lan Thao dường như bị nàng làm cho bất ngờ, nhìn nàng, hiểu được đôi chút: “Cô thật sự có thể chịu đau nhĩ. Có phải do hàn độc phát tác suốt mấy năm luyện thành không?”

Mẫn Lan Thao không phải đang đồng tình với nàng, y chỉ muốn phân tán sự chú ý của nàng mà thôi, nàng gật đầu, thậm chí còn có thể cười với y một cái.

“Thời điểm hàn độc trên người cô phát tác hẳn là sẽ còn mạnh hơn trên người em trai cô, cũng đau hơn nữa nhĩ.” Y vừa nói vừa đem cái gì đó rắc trên lòng bàn tay nàng, nàng chột rùng mình.

“Vâng.” Vậy mà nàng vẫn còn có thể trả lời được câu hỏi của y.

“Bởi vì thể chất của cô còn lạnh hơn em trai cô, đương nhiên là phải chịu đau đớn hơn nó rồi.” Mẫn Lan Thao dùng rượu để rửa tay, các kẻ hầu người hạ trong viện đều sợ hãi lùi ra xa, nhưng cũng không nên nổi tò mò đứng ở chỗ cửa sổ, góc tường, ló đầu ra nhìn lên.

“Hèn chi, đến bây giờ mà cô cũng chưa khóc. Ta ghét nhất là khi ta đang chữa bệnh, mà người bệnh vừa khóc lại vừa la, ta cảm thấy phiền phức, bức bối lắm! Lát nữa ta nạo thịt, nếu cô đau quá không chịu nổi, thì có thể khóc.”

“Vâng.”

Sắc mặt Uất Lam trắng bệch, nhìn y mà cười khổ. Có lẽ y là một thầy thuốc tốt, nhưng mà lại không phải là một đại phu tốt, có thể thông cảm cho bệnh nhân của mình. Y căn bản không muốn để ý tới cảm nhận của bệnh nhân, điều đó thể hiện rất rõ ràng, càng làm bệnh nhân của y cảm thấy sợ hãi hơn, cũng theo bản năng mà mẫn cảm đối với đau đớn hơn.

Dao nhỏ, không lớn, cũng rất nhanh, một dao cắt xuống, thật sự là đau đến tận tim gan, khó có thể chịu nổi. Đã vậy y còn đem chỗ thịt đã nạo ném trên mặt con đường đá, tạo thành những tiếng ‘bép, lép’, thật sự là muốn đem chút lý trí cuối cùng của Uất Lam chặt đứt. Cả người nàng run run, hai hàm răng cắn chặt, trên thái dương, mồ hôi đang tuôn ra như tắm.

Nàng không khóc, cũng không la hét ... Vì y là đang cứu nàng, hơn nữa y cũng đã nói rồi, nếu nàng khóc, y sẽ cảm thấy phiền phức, bực bội lắm. Nàng ốm đau liên miên, đã luyện thành một khả năng hợp tác với đại phu vô cùng tốt.

Chờ Mẫn Lan Thao bôi thuốc lên vết thương, hai bàn tay của Uất Lam được băng kín bởi băng gạc, mọi việc xong xuôi thì cả mái tóc lẫn trên đầu nàng đều đã ướt đầm bởi mồ hôi lạnh, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Cả người nàng run rẩy, phải dựa vào cây cột mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Nàng nghe thấy tiếng hàm răng của mình đập vào nhau ‘lách, cách’.

“Cô khiến ta bất ngờ quá.” Mẫn Lan Thao thế mà vẫn có thể cười nói thoải mái như vậy: “Cô là người chịu đau giỏi nhất mà ta từng gặp đấy.”

Nàng cũng muốn cười với y một cái, câu nói này là đang khen ngợi nàng sao? Thế nhưng, cơ trên mặt không nghe theo ý nàng nữa rồi, cổ mãi cũng không cười được.

“Này, Bộ Gia, hai bàn tay này của nàng ít nhất là nửa tháng không được đụng vào nước.”

Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì.

“Nửa tháng tới cô đến chỗ ta phụ ta làm thuốc đi, dùng chân để đập dao cắt thuốc là được. Cũng tiện cho ta xem xét vết thương cho cô. Nếu thịt tiếp tục bị hoại tử, ta phải nạo lần nữa.”

Uất Lam cười khổ, làm bệnh nhân của y, thật sự là rất đáng thương.

“Nhớ kỹ cho ta! Tay của cô nếu còn đụng nước!” Y nhìn nàng uy hiếp: “Thì có thể trực tiếp đến tìm ta để chặt luôn cái tay này nhé!”

“Khi nào chúng ta đi được?” Y hướng về phía Bộ Nguyên Ngạo, hỏi.

“Huynh đi tới phòng phía trước ngồi đợi ta cùng ăn cơm, ta phòng làm chút chuyện đã.” Bộ Nguyên Ngạo bình tĩnh nhàn nhạt nói, bước nhanh vào phòng.

Hương Cầm cũng hoảng sợ chạy theo hần, tuy vừa rồi Uất Lam không la không khóc gì cả, nhưng nàng vẫn bị cảnh tượng vừa rồi làm sợ tới mất mạng.

“Mang nước vào lau người cho ta.” Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng sai bảo.

Hương Cầm trộm nhìn hần một cái, Gia cũng bị dọa không ít, quần áo sau lưng ướt đầm cả rồi.

Tắm rửa xong cho Bộ Nguyên Ngạo, Hương Cầm đưa mắt ra hiệu cho tiểu nha hoàn vào thu dọn.

“Được rồi.” Bộ Nguyên Ngạo hừ một tiếng.

Hương Cầm bước nhanh đến, chờ hần phân phó, ngày hôm nay rõ ràng là Gia đang không vui, mặt lạnh tới nổi đóng băng. Vừa rồi nàng hầu hạ Gia lau người, thay đồ, Gia còn đập phá đồ đạc nữa, cũng không biết là ai to gan chọc giận Gia, nàng vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Tìm một nha đầu lạnh lợi một chút, cho hầu hạ bên người cô ta nửa tháng, không được để tay cô ta đụng phải nước!”

“Dạ.” Hương Cầm đương nhiên hiểu ‘cô ta’ mà Gia nói là ai.

Nàng thật là không rõ lắm, khi Gia nói ra câu này, là đang quan tâm đến người kia, nhưng không hiểu sao lại như là nảy sinh ác ý gì đó, đúng là quái lạ đến dọa người.

11. Chương 19-20

Chương 19

Chân Uất Lam đang cố gắng đập thật mạnh con dao cắt thuốc, cứ thế mà nghiền mà cắt. Nàng cố gắng để cho bản thân tập trung nghe những tiếng cắt ‘phập, phập’ của dao, hy vọng những âm thanh này có thể át được tiếng tiếng lấp đất để chôn xác của Mẫn Lan Thao phía sau núi, cách nàng chỉ có một bức tường.

‘Phập, phập’

Vừa rồi, khi y lấy một cái bao bố để đựng các bộ phận của thi thể con người mà y đã cắt ra từng phần, đi ngang qua nàng, cả người nàng như chết đứng, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Nàng không dám nhìn kỹ cái bao nặng nề mà y đang vác, nhưng mà chỉ trong một phút lơ đãng, nàng liếc mắt qua thấy được những sợi tóc người chết lòa xòa rớt ra, cả người nàng run bắn lên, mắt tối sầm xuống, hồi lâu vẫn chưa thấy được ánh mặt trời.

Bây giờ nàng mới lý giải được vì sao Hương Cầm lại nói với nàng Tu Đức Uyển là một nơi khủng khiếp, nhất là những cảnh tượng khiến người khác sờn cả tóc gáy sau cánh cửa này, đi ra khỏi cánh cửa này, men theo ra phía sau núi, là nơi Mẫn Lan Thao dùng để chôn xác người.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được Du Hợp Trang nhiều kẻ hầu người hạ như thế, thế mà không một ai chịu tới nơi này hầu hạ Mẫn Lan Thao, đều coi y như một loại ma quỷ vô cùng sợ hãi, tránh như tránh tà. Y thật sự không thèm quan tâm đến cảm nhận của người khác, cứ để mặc cho người khác thấy những thứ khủng khiếp, không hề che giấu gì cả. Những hành động khiến người khác kinh hồn bạt vía ấy y cũng chẳng buồn giấu giếm – như lần đầu tiên nàng đến nơi này, y không e dè gì mà để cho nàng thấy cảnh tượng mổ xác người lấy nội tạng để nghiên cứu của y.....

Nàng tới nơi này phụ giúp y đã được hai ngày, trừ nàng ra, không có người nào muốn đặt chân tới đây nữa. Người hầu đến đưa cơm hận không thể đem cơm đặt ở trước cửa viện, sau đó quay đầu bỏ chạy. Mẫn Lan Thao đem quần áo cùng với chén bát dơ đem đến cửa trước sân, tự khắc sẽ có người khác đem đi giặt, rửa, sau đó đem đồ sạch trả về.

Thời điểm nàng vừa mới tới đây, không biết sau núi là chỗ nào, còn mở cửa ló đầu ra nhìn...Chỉ thấy từng cái hố to một, cái lấp rồi, cái chưa lấp. Bây giờ nghĩ lại mà nàng vẫn cảm thấy lạnh cả sống lưng. Chắc chắn là không có ai chịu đến đây giúp y chôn những thi thể đã bị mổ xẻ kia, cho nên y mới chịu cho Bộ Nguyên Ngạo sai người đào mấy cái hố to, để chính y đi chôn.

Mẫn Lan Thao đã chôn xong cái thi thể ấy, cả người toàn là mồ hôi, quay vào trong phòng.

Uất Lam nhìn y, người mặc áo ngắn, để phanh ngực ra, mái tóc ẩm ướt dán vào lưng áo, mà Uất Lam cảm thấy buồn cười. Đây là Mẫn công tử lạnh lùng tàn khốc, làm cho người sợ hãi đây sao? Nếu không phải là làn da y quá trắng trẻo, khuôn mặt anh tuấn, nhìn thế này thật giống như một anh nông dân mới đi cày về.

“Cười gì?” Y trừng mắt với nàng một cái: “Có muốn uống nước không?” Y hỏi nàng rồi tiện tay lấy một cái ấm nước đang đặt trên hành lang gấp khúc giơ lên.

Uất Lam lắc đầu nguầy nguậy, nàng đến đây, ở trong này phụ giúp y làm thuốc đã là giới hạn cuối cùng của nàng rồi, bước vào trong khoảnh sân này của y, đừng nói đến ăn, ngay cả uống nước nàng cũng không dám. Buổi trưa nàng nhìn y ăn cơm, quả thật các món ăn đấy rất thơm ngon, thế nhưng nàng ngay cả một miếng cũng không nuốt trôi, cố gắng nén xuống không phun ra đã là nể mặt y lắm rồi.

Y cười lớn, trực tiếp đổ nước từ trong ấm vào miệng, rồi nói tiếp: “Đám nô tài của tên Bộ Nguyên Ngạo đó chẳng tên nào dùng được cả, đến mấy việc này mà cũng bắt ta phải đích thân đi làm.” Nghe giọng nói của y có chút oán giận.

Nàng cong cong khóe miệng, không phải là không dùng được, mà là những người đó không chịu được y.

“Ta đi nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa có nha hoàn đến đưa quần áo, cô nói với nàng ta lấy cho ta một ít lá trà để uống, ở đây hết rồi.”

Uất Lam lại gật đầu, Mẫn Lan Thao dùng tay áo quạt cho mình, rồi bước vào phòng trong ngủ. Nàng thật cảm thấy khâm phục y, có lẽ đó là thói quen của y rồi. Trong Tu Đức Uyển, một phòng thì đầy những thứ chum rượu ngâm toàn những mẫu vật kinh khủng, phía sau phòng thì toàn là mồ mả, vậy mà trong gian phòng ngủ của y còn có thêm một cái thi thể y chưa ‘nghiên cứu’ xong...Thế mà y vẫn có thể ăn được, ngủ được, nàng quả thật là bội phục y vô cùng.

Lúc nha hoàn đến đưa quần áo, Uất Lam cố ý xin thêm một ít quả mơ, vì nàng phát hiện Mẫn Lan Thao rất thích uống hồng trà, nhưng lúc nào y cũng tùy tiện đem chè đỗ Kỳ Môn giả qua nước sôi, sau đó thì uống, nàng không phải là để ý, nhưng y ... thật không giống hẳn. Bởi vì hẳn thật sự rất thích uống trà, nên nàng đã cố gắng tìm những người am hiểu về trà mà học hỏi.

Mẫn Lan Thao sau khi ăn ngon ngủ kỹ đi ra khỏi phòng, thì mặt trời đã dần lặn về phía Tây. Y chắc là cảm thấy hơi khát, cúi đầu tìm kiếm ấm trà mọi khi vẫn đặt trên mặt đất, thì không thấy đâu, vừa muốn mở miệng quát lên, thì Uất Lam đã đi tới nói chuyện với y.

“Cái ấm trà này lâu ngày rồi chưa rửa, dơ quá rồi, nếu uống nữa sẽ bị đau bụng đó, tay ta như thế này, không thể rửa ấm được, nên ta đã đưa cho nha hoàn đưa trà rồi.

“Hừ, hai ta ai là đại phu hử?” Mẫn Lan Thao cũng vẫn không cảm thấy vui vẻ.

“Mẫn công tử, ta đã cất thuốc xong rồi. Chờ đến khi nấu được ấm trà mới, cũng trễ rồi, công tử uống tạm cái kia đi.” Uất Lam chỉ chỉ về phía cái bàn đá dưới tán cây.

“Cô như vậy mà đi pha trà sao? Cái tay này không cần nữa hử?” Y tức tới nỗi muốn đập phá.

“Ta đã băng rất cẩn thận rồi, không ảnh hưởng tới miệng vết thương đâu.”

“Cô lại cho đường hay mấy thứ linh tinh vào trà chứ gì?” Mẫn Lan Thao bĩu môi nói, nguyên do là hồi trước y cũng để nha hoàn pha trà cho y, thế nhưng mấy nha hoàn đó đều có thói quen bỏ đường vào trà, lại còn đổ trà vào mấy cái chén hoa hòe gì đó nữa chứ, y thật sự cảm thấy rất phiền, nhưng cũng lười nói với các nàng ấy, nên tự mình đi nấu lấy trà để uống luôn.

Nhưng mà, Uất Lam vẫn sử dụng cái ấm thật lớn, duy trì phong cách uống trà khác người của y.

Y mở miệng ra, đổ một ngụm trà vào, nuốt xong, mới ngẩng người ra: “Cô cho cái gì vào trà vậy?”

Uất Lam thấy y nói vậy mới lo lắng hỏi: “Công tử không thích sao? Ta cảm thấy trà đỗ Kỳ Môn có chút ngọt, công tử lại không thích ngọt cho lắm, nên ta mới cho vào đây một ít quả mơ...Nếu công tử không thích, lần sau ta không cho vào nữa.

Mẫn Lan Thao im lặng một lát rồi lạnh lùng nói: “Cô đi về đi, ngày mai nhớ đến sớm. Được rồi ... lần sau cứ nấu như vậy cho ta đi.”

[alobooks.vn]

Chương 20

“Uất Lam tỷ, nếu như tỷ mập lên chút nữa sẽ đẹp hơn đó.” Nha hoàn Tiểu Hạ có chút thương tiếc lau mặt cho nàng. Hương Cầm tỷ phái nàng đến chăm sóc cho Uất cô nương bị thương ở tay, qua mấy ngày tiếp xúc, nàng thật sự thích vị tỷ tỷ dịu hiền thiện lương này. Tuy tỷ ấy cố gắng hết sức để không phiền đến nàng, Tiểu Hạ vẫn cam tâm tình nguyện giúp Uất Lam tỷ làm việc này việc kia.

“Uất Lam tỷ, trước đây tỷ xinh đẹp lắm đúng không?” Tiểu Hạ vô tâm hỏi.

Trước đây Uất Lam cười nhạt, đương nhiên rồi, hiện tại nàng hoàn toàn không chút dính dáng đến hai từ “xinh đẹp” kia nữa.

Thấy Uất Lam trầm mặc, Tiểu Hạ ngộ ra mình đã lỡ lời. Uất Lam tỷ trước đây Còn là vị hôn thê của Gia cơ mà. “Tỷ tỷ, tỷ không sợ Mẫn công tử sao?” Tiểu Hạ nhanh chóng tìm một đề tài không liên quan gì đánh lạc hướng.

“Khi mới bắt đầu hơi sợ ...” Uất Lam bật cười, bây giờ à? Có đôi lúc cũng vẫn còn sợ. “Thật ra Mẫn công tử cũng là muốn chữa bệnh tốt hơn nữa cho mọi người thôi”

“Điều này mọi người đều biết ạ, Mẫn công tử có thể được xem là thần y, nhưng mà ... nói tóm lại muối vẫn mong là cách ngài ấy càng xa càng tốt.” Tiểu Hạ khẽ run lên.

Uất Lam tăng nhịp bước tiến vào Tu Đức Uyển, nhìn thấy quả nhiên là khuôn mặt không mấy vui vẻ của Mẫn Lan Thao.

“Cô đến càng ngày càng muộn đó!” Y lãnh đạm chỉ trích, “Lát nữa ta nói với Bộ Nguyên Ngạo cô làm biếng.”

Uất Lam không thêm để ý y, có đôi khi Mẫn đại thần y cũng hơi trẻ con một chút. Thuốc đều phân loại và nghiền nát thành bột, chỉ cần dựa theo đơn thuốc dùng mật ong vò thành từng viên là có thể phân phát cho người nhà khắp nơi của kẻ hầu người hạ. Du Hợp Trang nhân khẩu rất đông, nơi ở của đầy tớ lại rất đông đúc, việc phòng bệnh là công việc rất quan trọng.

“Mẫn công tử, tay ta không thể giúp công tử vo thuốc, hôm nay ta nên làm việc gì đây?” Uất Lam không thêm để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Mẫn Lan Thao.

“Cô cứ phụ trách gói thuốc lại, việc vo thuốc, ta đã kiếm được một người trợ giúp rồi.”

Lời vừa dứt, liền nghe thấy ngoài cửa viện vang lên tiếng cây gậy trúc gõ gõ lên mặt đất, giọng một cô bé có vẻ sợ sệt vang lên: “Mẫn công tử có ở đây không ạ?”

“Có, có! Vừa rồi ta nói to như vậy mà muối không nghe thấy sao?” Mẫn Lan Thao hét lên không khách khí chút nào, “Nhanh qua đây, bắt đầu ngay đi. Rửa tay sạch sẽ trước đã.”

Uất Lam nhìn Mẫn Lan Thao cầm cây gậy trúc, dẫn theo cô bé mù đang đứng trước cửa đến bên miệng giếng, múc nước để cô bé rửa tay.

“Trong những người vừa chết gần đây, không có cặp mắt nào hợp cả, muối vẫn phải tiếp tục đợi.” Vừa rửa tay y vừa nói. Uất Lam khẽ lắc đầu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt non nớt của tiểu cô nương kia trở nên trắng bệch.

“Ta nhắc lại với muối một lần nữa, đừng ôm hy vọng quá lớn, ta không dám chắc chắn gì đâu. Nếu như thất bại, trông mắt của muối cũng không giữ nổi nữa.”

Tiểu cô nương gật đầu, “Mẫn công tử, muối biết rồi. Muối tin tưởng công tử, dù gì đôi mắt của muối cũng không thấy đường nữa, dù chỉ có chút ít hy vọng, muối vẫn muốn thử một lần.”

“Ừm.” Mẫn Lan Thao đáp một câu cứng ngắt, quay đầu lại hét Uất Lam, “Cô cũng qua đây!”

Uất Lam hơi bất ngờ, vẫn tuân lệnh chạy qua. Y vớt từ trong thùng nước ra một cái khăn sạch vắt khô, kéo tay Uất Lam, tỉ mỉ lau những phần lộ ra khỏi miếng băng gạc.

Mẫn Lan Thao dùng sức nhào nặn một cục bột thuốc như nhào bột mì, trên mặt bàn sạch sẽ dính đầy dấu tích màu nâu của thuốc, Uất Lam cúi đầu khẽ bĩu môi, ai nhìn thấy y làm thuốc kiểu này mà dám uống những viên thuốc này mới lạ. Vì ngại phiền phức, y thà một lần bỏ tất cả các thuốc trộn chung vào, bột thuốc kết thành một khối to, tự y cũng tốn nhiều hơi sức, người khác nhìn thấy y nhào khối thuốc như đang làm việc chân tay nặng nhọc gì đó trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Này.” Y hét lên một tiếng, Uất Lam ngẩng đầu lên. “Lau mồ hôi cho ta.” Y thật ồn ào.

Uất Lam bối rối nhìn bốn phía, lấy gì để lau mồ hôi cho y đây? Từ khi tới Du Hợp Trang, nàng đã không còn thói quen mang khăn tay bên mình nữa, một kẻ hầu còn giả vờ này nọ mang theo khăn lụa, sẽ bị tụi Hình Phấn Tuyết cười cho.

“Nhanh lên! Mồ hôi sắp rơi xuống mắt ta rồi nè!”

Trong lúc vội vàng Uất Lam đành phải dùng tay áo lau mồ hôi trên trán y, mới chạy vào trong phòng lấy khăn sạch lại. Chỗ này của Mẫn Lan Thao thứ nhiều nhất chính là khăn trắng.

Vừa định tiếp tục lau mồ hôi cho Mẫn Lan Thao, mặt y liền xụ một đồng. Uất Lam ngượng ngùng rút tay lại, không hiểu y lại bị làm sao nữa.

Mẫn Lan Thao vắt khối thuốc xuống, rút chiếc khăn từ tay Uất Lam, tự mình lau lau mặt, “Ta tự làm được rồi, đến lượt hai người rồi đó! Tiểu Thanh Tú vo thuốc thành từng viên, Uất Lam đem gói lại. ” Y xụ mặt quay về ngồi trên thềm đá ở hành lang, không thèm nhìn bọn họ nữa.

Uất Lam nghiêm túc ngồi gói thuốc, đối với việc nổi đoá của Mẫn Lan Thao cũng không nghĩ ngợi gì thêm. Chắc là y làm việc mệt rồi, nên trút giận bừa thôi.

Mẫn Lan Thao ngồi một chút liền vào phòng đọc sách. Nghe thấy tiếng chân rời đi của y, Tiểu Thanh Tú phì cười.

Uất Lam cũng mỉm cười nhìn cô bé, thật ra cô bé con này đúng là một tiểu cô nương thanh tú, chỉ là đôi mắt luôn nhắm lại, làm cho người ta thương xót.

“Cười gì vậy?” Nàng không nhịn được muốn trò chuyện với cô bé, từ nhỏ nàng đã thích trẻ con.

“Cười Mẫn công tử.” Tiểu Thanh Tú vừa vo thuốc vừa cười ha hả.

Uất Lam cũng cười theo, có đôi khi y... quả thực rất khác so với vẻ ngoài lạnh lùng.

Tiểu Thanh Tú hơi nhú mày, vẫn là không nên nói, để tránh Mẫn công tử khó xử. Người nhìn không thấy đường có đôi tai vô cùng thính, khoảng cách lại rất gần, vừa rồi khi Uất Lam tỷ lau mồ hôi cho y, cô bé nghe thấy tim của y đập rất nhanh... có lẽ Mẫn công tử thích Uất Lam tỷ rồi?

12. Chương 21-22

Chương 21

Bốn gia đình cường tráng thở hồng hộc, nâng một thi thể người được quấn chiếu vào Tu Đức Uyển, Uất Lam thấy thế, không khỏi nuốt vào một ngụm khí lạnh, nhưng mà không biết tại sao lại tự giác đứng lên.

Gia đình đi đầu gọi mấy tiếng, đã thấy Mẫn Lan Thao xông xộc chạy tới, xóc chiếu lên xem xét kỹ lưỡng cái thi thể bên trong, trầm giọng hỏi: “Đã chết bao lâu rồi?”

“Không quá một canh giờ ạ.”

Mẫn Lan Thao ừ một tiếng, phẩy tay bảo bọn họ đặt thi thể xuống, bản thân thì vọt vào bên trong, sau đó chạy nhanh ra, trên tay y cầm một cái chén nhỏ, công hòm thuốc của mình mà chạy như bay lại cái thi thể kia.

“Thanh Tú , lại đây.” Mẫn Lan Thao có vẻ hấp tấp, nhưng khuôn mặt vẫn cố gắng bình tĩnh. Y trích một ít máu trong thi thể, lại trích một ít của Thanh Tú, bỏ chung vào một chén. Đột nhiên y mừng rỡ reo lên: “Thanh Tú, tên này thích hợp!”

Y hưng phấn bảo mấy gia đình đó đem thi thể vào trong phòng, vẻ mặt thích thú, mừng rỡ y như Thanh Tú, chạy vào trong phòng, chạy được vài bước thì dừng lại, y quét mắt qua Uất Lam đang đứng đó, khuôn mặt nàng đang trắng bệch ra vì sợ: “Cô cũng vào luôn đi.”

“Ta sao?” Uất Lam ngạc nhiên, nàng có thể làm gì chứ...

Uất Lam cúi thấp đầu xuống, sắp xếp lại những vật dụng trong hòm thuốc của Mẫn Lan Thao, những thứ này tuy toàn là những thứ khiến nàng nhìn thấy mà nổi da gà, nhưng mà so với...So với ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh y loay hoay moi moi, cắt cắt ở cái thi thể kia vẫn tốt hơn. Nhưng mà cho dù nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, thì vẫn có lúc vô tình liếc qua, nàng thấy y lôi cái gì từ trong mắt thi thể kia ra, gắn vào trong mắt Thanh Tú cô nương.

Xộc vào mũi nàng là một loại mùi gì đó thật ghê tởm, khiến nàng buồn nôn, nàng cũng không rõ lắm...dùng gì gì khiến nàng không bịt mũi, che miệng mà lao ra khỏi nơi này.

“ Cây dao nhỏ ở vị trí thứ hai.” Mẫn Lan Thao lạnh giọng phân phó, mắt của y vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đang đặt chỗ đôi mắt của Thanh Tú, y sợ là nếu xảy ra một chút sai sót nhỏ nào, cũng sẽ khiến cho cô bé mười tuổi này mất đi hy vọng được nhìn thấy ánh sáng.

Khi Uất Lam đưa dao cho y, nàng bị vẻ mặt nghiêm túc của y làm cho chấn động. Nàng thật hâm mộ y, giây phút này y vì mục tiêu của mình, mà đem hết tất cả sức lực của mình, không hề lơ là. Nàng biết cái cảm giác muốn nắm lấy mục tiêu không nở buông tay là như thế nào, nàng cũng đã từng cố chấp kiên cường như thế, nàng đã cố gắng rất nhiều....

“Cây nhíp thứ năm.” Y lại nói tiếp.

“ Dạ.” Nàng nhanh chóng đưa cho y, trong lòng nàng như có gì đó thôi thúc, có thể đem sức lực của mình để cứu lấy một linh hồn tuyệt vọng như Thanh Tú, loại cảm giác thần thánh này bây giờ nàng mới được trải nghiệm, làm cho linh hồn nàng cũng được an ủi, sự đau đớn trong tim cũng được xoa dịu bớt. Giờ phút này, hy vọng của Thanh Tú cũng trở thành hy vọng của nàng. Nàng thích cảm giác này, nàng cảm thấy mình không còn là một đồ rác rưởi bị người ta vứt bỏ.

Nàng đã trở lại thành một con người rồi.

Khi Mẫn Lan Thao nhẹ nhàng thở ra một hơi, Thanh Tú cũng đã ngấm dần thuốc mê, thiếp đi, nàng cũng cười rạng rỡ, cả người thoải mái. Nàng cầm lấy miếng gạc, mỉm cười lau mồ hôi cho Mẫn Lan Thao, y liếc nhìn nàng một cái, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của nàng, cả người y dường như cứng lại, nhưng không né tránh ánh mắt nàng.

“Cô đi lấy một cái chén sạch lại đây đi.” Y nói.

Uất Lam mỉm cười gật đầu, cầm đến cho y một cái chén, y lại sai nàng đi dọn dẹp giường chiếu cho Thanh Tú, bởi vì bây giờ tiếp theo cô bé phải ở lại đây cho y theo dõi.

Khi nàng trở lại, đã thấy trong tay y cầm theo một cái chén nhỏ đi ra khỏi phòng, nhìn trái nhìn phải, hình như là không biết đem thứ trong chén kia đem đi đâu. Nàng ngây thơ hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Mẫn Lan Thao mấp máy môi, do dự một lát rồi quyết định khéo léo nói: “Hổ phách đấy!”

Hổ phách sao? Uất Lam cẩn thận nhìn kĩ thứ trong chén, như là một chén đậu hũ vậy, sao lại là hổ phách được! “Này, không đúng nha..” Nàng còn cúi đầu xuống xem kỹ lần nữa.

Y không thể nhịn được, khẽ nhú mày, đã cố tình nói lảng nói tránh thế rồi còn không chịu hiểu, đã thế lại còn nhìn chăm chăm vào nữa chứ: “Ôc người đấy! Làm thuốc thì gọi là ‘hổ phách’!”

Quả nhiên, nghe xong câu này, sắc mặt Uất Lam trắng nhợt, che miệng, xoay người bỏ chạy. Biết nàng đã lâu như thế, đây là lần đầu tiên y thấy nàng không thờ ơ, lạnh nhạt, chạy như điên như thế...Y cười cười, không nghĩ là, cô gái nhỏ này có thể chạy nhanh như thế.

Uất Lam cảm thấy trong dạ dày mình đang quặn đau từng đợt, bởi vì chạy quá nhanh, nàng khó chịu thở dốc, cảnh vật trước mắt biến thành từng mảng màu đen.

“Cẩn thận đấy!” Nàng nghe thấy tiếng người quát, mới lấy lại bình tĩnh được. Thì ra là do nàng hoang mang rối loạn chạy khỏi Tu Đức Uyển, đã chạy lao tới Bộ Nguyên Ngạo đang đi về phòng ăn trưa, thiếu chút nữa là đâm sầm vào người hắn. Đinh quân sự đang đi phía sau hắn không thể không la lên nhắc nhở nàng.

Lòng đã nguội lạnh, thì tâm sẽ không hoảng hốt. Nàng thu vẻ mặt lại, cúi sâu xuống tới thắt lưng, cúi chào hắn, làm tốt bổn phận của một kẻ ăn người ở.

Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng nhìn nàng, vừa rồi khi hắn thấy nàng hoảng hốt chạy đi như thế, nhìn như là một cô bé con.....Làm cho tim hắn như có gì đó đâm vào, vẻ mặt như thế của nàng, đã mấy năm rồi hắn không được thấy.

“Gia, đi thôi ạ.” Đinh quân sự cẩn thận nhắc nhở, Gia cứ đứng nhìn nàng ta như thế, cũng không chịu bước đi, bọn người hầu bưng thức ăn đang đứng đằng sau, đồ ăn nóng, bọn họ cũng khó chịu nha.

Bộ Nguyên Ngạo không nhìn nữa, tiếp tục bước đi. Mấy người hầu bưng cơm đi sau hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, theo hắn vào trong viện.

Uất Lam lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người lên, nha hoàn bưng một khay đồ ăn khai vị đi ngang qua nàng — đậu hũ chưng và trứng bắc thảo.

“Oẹ..” Uất Lam quay người chạy nhanh đi, đi được vài bước, cuối cùng nàng nhịn không nổi, phun ra.

Bộ Nguyên Ngạo dừng bước, nhìn về phía bóng dáng gầy yếu đó, nhíu mày.

Bước vào phòng, hắn lập tức phân phó: “Người đâu, đi gọi Mẫn Lan Thao tới!”

Mẫn Lan Thao vừa vào phòng, đã thấy một bàn đồ ăn được sắp sẵn, y không chút khách khí mà ngồi vào bàn ăn liền. Bộ Nguyên nhìn y, cũng không hề có ý động đũa.

“Mấy ngày nay...nàng ta đều ở chỗ của huynh giúp huynh làm thuốc sao?” Khuôn mặt hắn có chút u ám, hỏi Mẫn Lan Thao.

“Ừ.” Mẫn Lan Thao không thèm ngẩng đầu lên, cắm cúi mà ăn, hiểu được người hắn đang muốn nói đến là ai.

“Huynh xem mạch cho nàng ta một chút...có phải nàng ta ...có thai không?”

Mẫn Lan Thao dừng đũa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bộ Nguyên Ngạo, bị y nhìn như vậy, Bộ Nguyên Ngạo có điểm xấu hổ, lại không thể phản bác điều gì, chỉ có thể bực bội quay mặt đi.

“Có phải huynh nhìn thấy nàng ta nôn không?” Mẫn Lan Thao cười hắc hắc vài tiếng, Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt nhìn y, không thèm nói gì: “Nàng ta không có khả năng mang thai được, hàn độc trong người khiến nàng không thể mang thai. Nếu không lão già họ Uất thà để cho con cái của lão lấy vợ, sinh mấy đứa cháu khác, chứ có chết chắc lão cũng không đến cầu xin huynh, đem con gái của lão đến cho huynh chà đạp đâu.”

Bộ Nguyên Ngạo vẫn nghiêm mặt, lạnh lùng không nói lời nào.

Mẫn Lan Thao buông đũa, nhìn thẳng vào hắn: “Cho dù nàng ta có thể sinh con, huynh cũng không nên khiến nàng ta mang thai con của huynh. Huynh và nàng ấy...Số mệnh đã định là kẻ thù không đội trời chung với nhau rồi.”

[alobooks.vn]

Chương 22

“Uất Lam tỷ tỷ, ba ngày nữa là muội có thể nhìn thấy được bầu trời rồi, à, còn có hoa cỏ, cây cối nữa đó!” Thanh Tú đang rất hưng phấn, vì thế nói chuyện vừa nhanh vừa vội, Uất Lam mỉm cười vuốt tóc cô bé, nhẹ nhàng ừ hừ. “Uất Lam tỷ tỷ, tỷ có biết muội muốn nhìn thấy nhất là gì không! Chính là ... hình dáng của tỷ tỷ, của Mẫn công tử! Uất Lam tỷ tỷ, nhất định là tỷ rất xinh đẹp đúng không? Muội cảm thấy giọng nói của tỷ vô cùng dễ nghe. Còn Mẫn công tử ... huynh ấy có tuần tú không?”

Uất Lam khẽ cười, có thể nhìn thấy mọi thứ, đối với Thanh Tú là một khát vọng rất lớn.

“Huynh ấy tuần tú lắm.” Uất Lam nói, Mẫn Lan Thao quả thật là một thanh niên rất anh tuấn.

“Nhưng mà muội có chút khó hiểu, vì sao trong viện này, luôn luôn có một loại mùi gì đó rất là kỳ lạ.” Thanh Tú nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Hơn nữa mọi người trong viện không ai muốn tới nơi này, ngay cả đưa muội đến cũng không chịu, nơi này có thứ gì đáng sợ lắm hả tỷ?”

Uất Lam im lặng một lát rồi nói: “Không có gì đáng sợ đâu muội, có lẽ là mọi người sợ nhìn thấy cảnh Mẫn công tử nghiên cứu y thuật đấy!” Nhưng mà thật sự là nơi này là một nơi khiến cho người ta phải sợ hãi, không phải là nàng đã quên, nhưng là nàng không thể cho Thanh Tú biết nơi này khủng khiếp tới mức nào. “Muội ngủ một chút đi, sẽ giúp cho mắt của muội mau lành hơn.”

Nghe nói đến ngủ một lát sẽ giúp mắt mau khỏi, Thanh Tú mới chịu nằm xuống, chỉ trong chốc lát đã an ổn chìm vào giấc ngủ.

Uất Lam nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng của cô bé, phòng của Mẫn Lan Thao ở ngay gian phòng phía cuối hành lang, nhưng mà bây giờ có đánh chết nàng, nàng cũng không dám tùy tiện bước vào phòng của y. Nàng đứng ở ngoài cửa “Mẫn công tử...” Nàng nhỏ giọng gọi y mấy lần, quả nhiên chỉ trong một chốc đã thấy y nhón bước ra.

“Lại có chuyện gì nữa?”

Uất Lam cắn môi nói: “Mẫn công tử, công tử có thể mang mấy cái chum rượu ngâm nội tạng của công tử đặt ở chỗ không nhìn thấy được không?”

Không ngoài dự kiến của nàng, y trừng mắt nhìn nàng.

Uất Lam nhanh chóng giải thích: “Sắp tới Thanh Tú sẽ tháo băng ở mắt ra, lúc đó muội ấy vẫn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa, ta nghĩ là.... Ta nghĩ....Để cho Thanh Tú nhìn thấy thật sự không hay. Cô bé này vẫn chưa biết gì cả.” Nàng cẩn thận nói, nhìn nét mặt của y.

Mẫn Lan Thao cau mày trầm ngâm trong chốc lát, sau đó miễn cưỡng nói: “Cô nhiều chuyện quá đi! Chỗ của ta làm gì có chỗ nào có thể để đồ mà không bị nhìn thấy đâu? Cô muốn cho ta đào thêm một cái hầm ngay trong nhà sao?”

Uất Lam nhíu nhíu khóe miệng: “ Công tử chỉ cần đem mấy cái chum ở trên kệ đặt xuống phía dưới, nơi này nhiều vải trắng như vậy, mà tay ta cũng đã đỡ nhiều rồi, để ta làm một tấm màn phủ từ trên xuống dưới kệ, nếu không cố ý xem kĩ, thì cũng không thể nhìn ra dưới đáy kệ có đặt mấy cái chum này đâu.”

“Bao nhiêu là chum thế này, nặng lắm đấy!” Mẫn Lan Thao càu nhàu.

Uất Lam cúi đầu, không nói lời nào.

“Muốn ta làm cái gì thì tối nay lại đây, nhớ mang theo tấm màn nữa đó! Tối nay nhất định phải làm xong, buổi sáng ngày mai ta còn phải làm việc khác!” Giọng nói của y dữ tợn, dạn nàng.

Uất Lam gật đầu, trộm nở nụ cười.

Uất Lam buông cây kim trong tay ra, ngồi thẳng lưng lên, như vậy đủ dài chưa? Nàng đã dùng hết hai ngọn nến rồi. Nàng đứng dậy, nhưng chân đã tê cứng, nàng khâu tấm màn này, đã hết mấy canh giờ rồi.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh đầy sao, nàng không kìm lòng được bèn đi vào trong viện, ngẩn người ngửa đầu lên nhìn trời sao....Thật đẹp. Gió thổi khiến nàng có chút lạnh, trời đã sắp thu rồi, hai tay nàng ôm lấy người, lần trước nàng ngắm sao...đã là khi nào nhỉ?

Trước kia, mỗi khi ngắm nhìn trời sao, nàng thường nghĩ tới hắn...Ánh sao, thật giống với ánh mắt của hắn, là ánh mắt dịu dàng khi hắn nhìn nàng. Nhưng mà bây giờ nàng nhìn bầu trời sao kia, nàng lại không thể tưởng tượng ra được khuôn mặt của hắn, hình dáng của hắn.

Khóe mắt nàng nóng lên, nàng vừa khóc sao?

Có lẽ chỉ ở tại đêm khuya thanh vắng, không một tiếng động, chỉ có nàng cùng với bầu trời đầy sao kia, nàng mới có thể len lén nghĩ về hắn, không, người ấy của nàng không phải là hắn, không phải là người đang ngủ ở tòa viện hoa lệ trước sân kia, không phải Bộ Gia mà nàng không biết cô nương nào đang hầu hạ bên hắn giờ này. Người ấy của nàng, là Bộ Tam thiếu gia, người đã vĩnh viễn không thể trở về được nữa.

Vĩnh viễn không thể trở về nữa rồi

Nàng thà tin rằng hắn đã chết – nàng còn có thể biết hắn chôn ở đâu mà tìm. Bây giờ...Trên khắp cùng trời cuối đất, Bộ Tam thiếu gia của nàng ở đâu? Nàng không thể nào tìm thấy.

Nhẹ nhàng thở dài, nàng lại mơ mộng hão huyền rồi! Lại hy vọng xa vời rồi! Một người sống ti tiện như nàng, còn hy vọng xa vời về một tình yêu không tưởng, thật là buồn cười.

Nàng trở về phòng, từng mũi, từng mũi, nàng lại tiếp tục khâu, trời sao, suy nghĩ, hắn, nàng....đều biến mất trong từng đường kim mũi chỉ.

Uất Lam híp mắt, quạt quạt lửa ở bếp lò, trong nồi nấu toàn mấy cây dao, nhíp của Mẫn Lan Thao. Nước sôi làm cho các dụng cụ va vào nhau, tạo ra những âm thanh leng keng, âm thanh này hoàn toàn bị át bởi tiếng cầu nhàu oán giận của Mẫn Lan Thao.

Uất Lam ở bên cạnh bếp lò che miệng cười khê, đêm qua không ngủ không chỉ có một mình nàng, y cũng đã mệt muốn chết rồi, cả đêm chuyển hết những cái chum kinh hoàng kia xuống bên dưới, cũng đã tốn không ít công sức. Bởi vì nàng không dám lại gần, nên y còn phải tự mình treo màn, vậy nên mới oán thán liên tục.

Buổi trưa, khi ăn cơm, Mẫn Lan Thao vẫn giữ nguyên vẻ mặt thối hoắc như ai mắc nợ y vậy, Uất Lam cúi đầu ăn cơm, để mặc y khua chén gỗ đũa ồn ào. Nàng ở nơi này đã lâu rồi, cũng có thể không nhìn, không thấy, không nghĩ, đã có thể ăn uống được, so với khi nàng ở Di Luân Quán, sắc mặt nàng đã tốt hơn một chút.

Bữa cơm của Mẫn Lan Thao dựa theo tiêu chuẩn bữa ăn của khách quý mà làm, đừng nói là bọn họ ba người ăn, đến năm người ăn cũng không hết. Uất Lam cẩn thận lấy xương cá ra, rồi đem thịt cá, từ từ đút cho Thanh Tú ăn.

Mẫn Lan Thao lờm qua, thấy thế, đột nhiên dùng đũa gỗ bát, lạnh lùng nói: “Mỡ cá là thức ăn dễ gây dị ứng, cô cho con bé ăn ít thôi.”

“Vậy sao?” Uất Lam hoảng hốt, rút đũa lại, lo lắng nhìn y: “Nãy giờ ta cho muội ấy ăn khá nhiều rồi, miệng vết thương sẽ không bị sao chứ?”

“Ta thấy là có sao đấy! Có làm gì thì phải hỏi chứ! Để cho con bé tự ăn đi! Lớn như vậy mà còn để người khác đút cho!” Chẳng hiểu sao y lại hét lên.

Thanh Tú che miệng cười: “Uất Lam tỷ tỷ, tỷ ăn đi, để muội tự ăn được rồi. Muội đã bị mù nhiều năm như vậy rồi, đã sớm học được cách tự chăm sóc bản thân, nếu không chết đói thì sao.”

Uất Lam cảm thấy ghen lại, học được cách chăm sóc bản thân sao....Cô bé đã học được ở đâu chứ?

“Cô ăn thịt đi!” Mẫn Lan Thao không chút khách khí, gấp một miếng thịt nướng quăng vào trong chén của nàng: “Nhìn cô gầy sắp thành quỷ rồi đấy!”

Uất Lam cúi đầu, chậm rãi ăn cơm, miếng thịt này nhiều mỡ quá, nàng ngượng ngùng để qua một góc bát, cúi đầu ăn cơm.

Mẫn Lan Thao nhìn Uất Lam một hồi lâu, chợt lấy chiếc đũa gắp miếng thịt ra khỏi chén Uất Lam, miếng thịt rơi xuống bàn: “Không ăn thì nói chứ! Cô như vậy mà còn kiêng ăn! Chắc là Bộ Nguyên Ngạo bỏ đói cô chưa đủ chứ gì!”

Tay Uất Lam cứng đờ, chậm rãi đặt bát xuống.

Mẫn Lan Thao chau mày, biết mình nói hơi quá đáng. Y trầm mặc trong chốc lát, xấu hổ nghiêm mặt lại, hung dữ gấp một gấp rau xào thật to bỏ vào trong chén của nàng: “Cô không ăn thịt, thì ăn cơm với rau đi!”

Thấy nàng vẫn cúi đầu bất động, y hét lên: “Mau ăn đi!”

Nàng hiển nhiên bị y dọa cho sợ hãi, theo bản năng cầm lấy đũa, nghe theo lời y, ăn cơm, y nhìn theo nàng, đắc ý cong cong khóe miệng. Lúc nàng ăn cơm, bộ dáng ... Giống như một con mèo nhỏ vậy, y không biết rằng, người khác ăn cơm lại có bộ dáng đáng yêu như vậy.

.....

Uất Lam liếc một phen, không quan tâm đến việc dọn dẹp đồng vải trắng còn dư, mà lại phóng ào vào trong phòng, đem tất cả cửa sổ mở hết ra.

Có một cánh cửa sổ đối diện với đằng sau núi, Mẫn Lan Thao đang ở đấy chôn thi thể y vừa ‘nghiên cứu’ xong, thấy nàng mở cửa sổ liền hung dữ quát lên: “Trong phòng đấy có những thứ không thể bị ánh mặt trời chiếu vào đâu! Sẽ hư mất đó!”

Uất Lam giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục mở các cửa sổ khác, mở chừng hai ba ngày, không chừng mùi hương quái dị của những thứ ngấm trong chum rượu trong phòng này chắc sẽ giảm đi phân nửa.

Mặt trời vừa lên, nàng lấy hết can đảm, men theo cánh cửa nhỏ đi ra đằng sau núi, bởi vì có một loại phân ‘đặc biệt’ ở đây, nên cây cối, hoa cỏ nơi này đều rất xanh tốt, trời đã vào thu, cây cối trong vườn vẫn xanh um từng mảng. Nàng chăm chú nhìn kĩ, hoa hồng đang nở, hoa cúc cũng đang vàng rực rỡ...Màu sắc, Thanh Tú luôn khao khát nhìn được những thứ này. Còn có thể mơ ước...thật là tốt.

Nàng nhìn một đồng hồ mả mới chôn, nàng sợ cái gì kia chứ? Nói không chừng, nàng cũng sẽ bị đưa đến nơi này....Sau đó để cho Mẫn Lan Thao vui lấp. Nàng đưa mắt nhìn y, nhưng lại phát hiện ra y đã đứng đó nhìn nàng từ bao giờ, hai người vô tình nhìn vào mắt nhau, y còn cố ý không chịu quay đi.

Y cũng sẽ đem nàng phân ra từng mảnh, chôn lung tung ở những cái hố này sao?

Nàng đưa tay hái lấy một bó hoa, cột lại, nói: “Mẫn công tử...”

“Gi?” Y không kiên nhẫn nhíu mày.

“Nếu tương lai ta phải chôn ở nơi này, ... xin công tử đem ta chôn ở cái hố đằng kia có được không?” Nàng chỉ chỉ về phía một cái hố có duy nhất một bụi hoa bên cạnh.

“Ít nói bậy đi!” Mẫn Lan Thao tức giận vung tay, vẻ mặt giận dữ xoay người đi. Đi được vài bước, y dừng lại, hung dữ quay ngược trở lại kéo nàng đi khỏi đó.

Uất Lam bị y kéo đi, khẽ cười buồn, trong lòng y chắc là cũng hiểu rõ rồi mà? Đợi đến khi Bộ Nguyên Ngạo phát tiết đủ, hắn sẽ để cho nàng chết, sự hận thù của hắn, nàng sẽ chịu hết. Vì ngay từ đầu, nàng biết, hắn sẽ không chừa cho nàng con đường sống.

Thanh Tú đang ở trong viện chưa hiểu gì cả, nghe thấy bọn họ trở về, cô bé nghiêng đầu ra hỏi: “Mẫn công tử, đậu đỏ với gạo nếp có thể chữa được bệnh gì vậy? Vừa rồi tỷ tỷ nấu cho muối rất nhiều.”

Uất Lam nhẹ nhàng lách khỏi cánh tay của y, cười nhẹ: “Tỷ biết nè!”

Thanh Tú nở nụ cười rạng rỡ: “Uất Lam tỷ tỷ, cái này ăn ngon lắm đó!”

Uất Lam cười: “Đậu đỏ bổ máu nhuận khí, muối ăn là đúng rồi.”

Mẫn Lan Thao ngồi trên nền đá, trừng mắt nhìn hai người nửa ngày, cuối cùng cũng không nhịn được hừ lạnh: “Ta cũng muốn ăn nữa!”

Uất Lam hơi bất ngờ: “Cái này ngọt mà!”

Mẫn Lan Thao rất ghét đồ ngọt, nàng đã sớm biết, cho nên chưa dám mời y.

“Nhanh chút đi!” Mẫn Lan Thao trừng mắt.

Uất Lam hé miệng cười, đem một chén chè gạo nếp đậu đỏ lại cho y.

Khi Bộ Nguyên Ngạo đi vào Tu Đức Uyển, đã thấy Uất Lam đang múc gì đó trong nồi, Mẫn Lan Thao đang đứng phía sau nàng, khoả tay múa chân nói: “Cho ta nhiều nhiều gạo nếp vo viên đi!”

Tiểu cô nương đang băng kín mắt cũng không chịu thua, ồn ào nói: “Muội cũng muốn, muội cũng muốn!”

Về mặt Bộ Nguyên Ngạo thật lạnh lùng, nắm chặt tay lại. Nụ cười của nàng...Vì sao nàng lại có thể cười dịu dàng đến vậy?

13. Chương 21-22

Chương 21

Bốn gia đình cường tráng thở hồng hộc, nâng một thi thể người được quấn chiếu vào Tu Đức Uyển, Uất Lam thấy thế, không khỏi nuốt vào một ngụm khí lạnh, nhưng mà không biết tại sao lại tự giác đứng lên.

Gia đình đi đầu gọi mấy tiếng, đã thấy Mẫn Lan Thao xồng xộc chạy tới, xốc chiếu lên xem xét kỹ lưỡng cái thi thể bên trong, trầm giọng hỏi: “Đã chết bao lâu rồi?”

“Không quá một canh giờ ạ.”

Mẫn Lan Thao ừ một tiếng, phẩy tay bảo bọn họ đặt thi thể xuống, bản thân thì vọt vào bên trong, sau đó chạy nhanh ra, trên tay y cầm một cái chén nhỏ, công hòm thuốc của mình mà chạy như bay lại cái thi thể kia.

“Thanh Tú, lại đây.” Mẫn Lan Thao có vẻ hấp tấp, nhưng khuôn mặt vẫn cố gắng bình tĩnh. Y trích một ít máu trong thi thể, lại trích một ít của Thanh Tú, bỏ chung vào một chén. Đột nhiên y mừng rỡ reo lên: “Thanh Tú, tên này thích hợp!”

Y hưng phấn bảo mấy gia đình đó đem thi thể vào trong phòng, vẻ mặt thích thú, mừng rỡ y như Thanh Tú, chạy vào trong phòng, chạy được vài bước thì dừng lại, y quét mắt qua Uất Lam đang đứng đó, khuôn mặt nàng đang trắng bệch ra vì sợ: “Cô cũng vào luôn đi.”

“Ta sao?” Uất Lam ngạc nhiên, nàng có thể làm gì chứ...

Uất Lam cúi thấp đầu xuống, sắp xếp lại những vật dụng trong hòm thuốc của Mẫn Lan Thao, những thứ này tuy toàn là những thứ khiến nàng nhìn thấy mà nổi da gà, nhưng mà so với...So với ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh y loay hoay moi moi, cắt cắt ở cái thi thể kia vẫn tốt hơn. Nhưng mà cho dù nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, thì vẫn có lúc vô tình liếc qua, nàng thấy y lúi cúi từ trong mắt thi thể kia ra, gấn vào trong mắt Thanh Tú cô nương.

Xộc vào mũi nàng là một loại mùi gì đó thật ghê tởm, khiến nàng buồn nôn, nàng cũng không rõ lắm...dùng gì khiến nàng không bị mũi, che miệng mà lao ra khỏi nơi này.

“Cây dao nhỏ ở vị trí thứ hai.” Mẫn Lan Thao lạnh giọng phân phó, mắt của y vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đang đặt chỗ đôi mắt của Thanh Tú, y sợ là nếu xảy ra một chút sai sót nhỏ nào, cũng sẽ khiến cho cô bé mười tuổi này mất đi hy vọng được nhìn thấy ánh sáng.

Khi Uất Lam đưa dao cho y, nàng bị vẻ mặt nghiêm túc của y làm cho chấn động. Nàng thật hâm mộ y, giây phút này y vì mục tiêu của mình, mà đem hết tất cả sức lực của mình, không hề lơ là. Nàng biết cái cảm giác muốn nắm lấy mục tiêu không nở buông tay là như thế nào, nàng cũng đã từng cố chấp kiên cường như thế, nàng đã cố gắng rất nhiều....

“Cây nhíp thứ năm.” Y lại nói tiếp.

“Dạ.” Nàng nhanh chóng đưa cho y, trong lòng nàng như có gì đó thôi thúc, có thể đem sức lực của mình để cứu lấy một linh hồn tuyệt vọng như Thanh Tú, loại cảm giác thần thánh này bây giờ nàng mới được trải nghiệm, làm cho linh hồn nàng cũng được an ủi, sự đau đớn trong tim cũng được xoa dịu bớt. Giờ phút này, hy vọng của Thanh Tú cũng trở thành hy vọng của nàng. Nàng thích cảm giác này, nàng cảm thấy mình không còn là một đồ rác rưởi bị người ta vứt bỏ.

Nàng đã trở lại thành một con người rồi.

Khi Mẫn Lan Thao nhẹ nhàng thở ra một hơi, Thanh Tú cũng đã ngấm dần thuốc mê, thiếp đi, nàng cũng cười rạng rỡ, cả người thoải mái. Nàng cầm lấy miếng gạc, mỉm cười lau mồ hôi cho Mẫn Lan Thao, y liếc nhìn nàng một cái, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của nàng, cả người y dường như cứng lại, nhưng không né tránh ánh mắt nàng.

“Cô đi lấy một cái chén sạch lại đây đi.” Y nói.

Uất Lam mỉm cười gật đầu, cầm đến cho y một cái chén, y lại sai nàng đi dọn dẹp giường chiếu cho Thanh Tú, bởi vì bảy ngày tiếp theo cô bé phải ở lại đây cho y theo dõi.

Khi nàng trở lại, đã thấy trong tay y cầm theo một cái chén nhỏ đi ra khỏi phòng, nhìn trái nhìn phải, hình như là không biết đem thứ trong chén kia đem đi đâu. Nàng ngậy thơ hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Mẫn Lan Thao mấp máy môi, do dự một lát rồi quyết định khoe léo nói: “Hồ phách đấy!”

Hồ phách sao? Uất Lam cẩn thận nhìn kĩ thứ trong chén, như là một chén đậu hũ vậy, sao lại là hồ phách được! “Này, không đúng nha..” Nàng còn cúi đầu xuống xem kỹ lần nữa.

Y không thể nhịn được, khẽ nhú mày, đã cố tình nói lảng nói tránh thế rồi còn không chịu hiểu, đã thế lại còn nhìn chăm chăm vào nữa chứ: “Ôc người đấy! Làm thuốc thì gọi là ‘hồ phách’!”

Quả nhiên, nghe xong câu này, sắc mặt Uất Lam trắng nhợt, che miệng, xoay người bỏ chạy. Biết nàng đã lâu như thế, đây là lần đầu tiên y thấy nàng không thờ ơ, lạnh nhạt, chạy như điên như thế...Y cười cười, không nghĩ là, cô gái nhỏ này có thể chạy nhanh như thế.

Uất Lam cảm thấy trong dạ dày mình đang quặn đau từng đợt, bởi vì chạy quá nhanh, nàng khó chịu thở dốc, cảnh vật trước mắt biến thành từng mảng màu đen.

“Cẩn thận đấy!” Nàng nghe thấy tiếng người quát, mới lấy lại bình tĩnh được. Thì ra là do nàng hoang mang rối loạn chạy khỏi Tu Đức Uyển, đã chạy lao tới Bộ Nguyên Ngạo đang đi về phòng ăn trưa, thiếu chút nữa là đâm sầm vào người hắn. Đinh quân sự đang đi phía sau hắn không thể không la lên nhắc nhở nàng.

Lòng đã nguội lạnh, thì tâm sẽ không hoảng hốt. Nàng thu vẻ mặt lại, cúi sâu xuống tới thắt lưng, cúi chào hắn, làm tốt bổn phận của một kẻ ăn người ở.

Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng nhìn nàng, vừa rồi khi hắn thấy nàng hoảng hốt chạy đi như thế, nhìn như là một cô bé con.....Làm cho tim hắn như có gì đó đâm vào, vẻ mặt như thế của nàng, đã mấy năm rồi hắn không được thấy.

“Gia, đi thôi ạ.” Đinh quân sự cẩn thận nhắc nhở, Gia cứ đứng nhìn nàng ta như thế, cũng không chịu bước đi, bọn người hầu bưng thức ăn đang đứng đằng sau, đồ ăn nóng, bọn họ cũng khó chịu nha.

Bộ Nguyên Ngạo không nhìn nữa, tiếp tục bước đi. Mấy người hầu bưng cơm đi sau hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, theo hắn vào trong viện.

Uất Lam lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người lên, nha hoàn bưng một khay đồ ăn khai vị đi ngang qua nàng — đậu hũ chưng và trứng bắc thảo.

“Oẹ..” Uất Lam quay người chạy nhanh đi, đi được vài bước, cuối cùng nàng nhịn không nổi, phun ra.

Bộ Nguyên Ngạo dừng bước, nhìn về phía bóng dáng gầy yếu đó, nhú mày.

Bước vào phòng, hắn lập tức phân phó: “Người đâu, đi gọi Mẫn Lan Thao tới!”

Mẫn Lan Thao vừa vào phòng, đã thấy một bàn đồ ăn được sắp sẵn, y không chút khách khí mà ngồi vào bàn ăn liền. Bộ Nguyên nhìn y, cũng không hề có ý động đũa.

“Mấy ngày nay...nàng ta đều ở chỗ của huynh giúp huynh làm thuốc sao?” Khuôn mặt hắn có chút u ám, hỏi Mẫn Lan Thao.

“Ừ.” Mẫn Lan Thao không thèm ngẩng đầu lên, cầm cúi mà ăn, hiểu được người hắn đang muốn nói đến là ai.

“Huynh xem mạch cho nàng ta một chút...có phải nàng ta ...có thai không?”

Mẫn Lan Thao dừng đũa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bộ Nguyên Ngạo, bị y nhìn như vậy, Bộ Nguyên Ngạo có điểm xấu hổ, lại không thể phản bác điều gì, chỉ có thể bực bội quay mặt đi.

“Có phải huynh nhìn thấy nàng ta nôn không?” Mẫn Lan Thao cười hắc hắc vài tiếng, Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt nhìn y, không thèm nói gì: “Nàng ta không có khả năng mang thai được, hàn độc trong người

khiến nàng không thể mang thai. Nếu không lão già họ Uất thà để cho con cái của lão lấy vợ, sinh mấy đứa cháu khác, chứ có chết chắc lão cũng không đến cầu xin huynh, đem con gái của lão đến cho huynh chà đạp đâu.”

Bộ Nguyên Ngạo vẫn nghiêm mặt, lạnh lùng không nói lời nào.

Mẫn Lan Thao buông đũa, nhìn thẳng vào hắn: “Cho dù nàng ta có thể sinh con, huynh cũng không nên khiến nàng ta mang thai con của huynh. Huynh và nàng ấy...Số mệnh đã định là kẻ thù không đội trời chung với nhau rồi.”

[alobooks.vn]

Chương 22

“Uất Lam tỷ tỷ, ba ngày nữa là muội có thể nhìn thấy được bầu trời rồi, à, còn có hoa cỏ, cây cối nữa đó!” Thanh Tú đang rất hưng phấn, vì thế nói chuyện vừa nhanh vừa vội, Uất Lam mỉm cười vuốt tóc cô bé, nhẹ nhàng ừ hừ. “Uất Lam tỷ tỷ, tỷ có biết muội muốn nhìn thấy nhất là gì không! Chính là ... hình dáng của tỷ tỷ, của Mẫn công tử! Uất Lam tỷ tỷ, nhất định là tỷ rất xinh đẹp đúng không? Muội cảm thấy giọng nói của tỷ vô cùng dễ nghe. Còn Mẫn công tử ... huynh ấy có tuấn tú không?”

Uất Lam khẽ cười, có thể nhìn thấy mọi thứ, đối với Thanh Tú là một khát vọng rất lớn.

“Huynh ấy tuấn tú lắm.” Uất Lam nói, Mẫn Lan Thao quả thật là một thanh niên rất anh tuấn.

“Nhưng mà muội có chút khó hiểu, vì sao trong viện này, luôn luôn có một loại mùi gì đó rất là kỳ lạ.” Thanh Tú nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Hơn nữa mọi người trong viện không ai muốn tới nơi này, ngay cả đưa muội đến cũng không chịu, nơi này có thứ gì đáng sợ lắm hả tỷ?”

Uất Lam im lặng một lát rồi nói: “Không có gì đáng sợ đâu muội, có lẽ là mọi người sợ nhìn thấy cảnh Mẫn công tử nghiên cứu y thuật đấy!” Nhưng mà thật sự là nơi này là một nơi khiến cho người ta phải sợ hãi, không phải là nàng đã quên, nhưng là nàng không thể cho Thanh Tú biết nơi này khủng khiếp tới mức nào. “Muội ngủ một chút đi, sẽ giúp cho mắt của muội mau lành hơn.”

Nghe nói đến ngủ một lát sẽ giúp mắt mau khỏi, Thanh Tú mới chịu nằm xuống, chỉ trong chốc lát đã an ổn chìm vào giấc ngủ.

Uất Lam nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng của cô bé, phòng của Mẫn Lan Thao ở ngay gian phòng phía cuối hành lang, nhưng mà bây giờ có đánh chết nàng, nàng cũng không dám tùy tiện bước vào phòng của y. Nàng đứng ở ngoài cửa “Mẫn công tử...” Nàng nhỏ giọng gọi y mấy lần, quả nhiên chỉ trong một chốc đã thấy y nhún nhó bước ra.

“Lại có chuyện gì nữa?”

Uất Lam cắn môi nói: “Mẫn công tử, công tử có thể mang mấy cái chum rượu ngâm nội tạng của công tử đặt ở chỗ không nhìn thấy được không?”

Không ngoài dự kiến của nàng, y trừng mắt nhìn nàng.

Uất Lam nhanh chóng giải thích: “Sắp tới Thanh Tú sẽ tháo băng ở mắt ra, lúc đó muội ấy vẫn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa, ta nghĩ là.... Ta nghĩ....Để cho Thanh Tú nhìn thấy thật sự không hay. Cô bé này vẫn chưa biết gì cả.” Nàng cẩn thận nói, nhìn nét mặt của y.

Mẫn Lan Thao cau mày trầm ngâm trong chốc lát, sau đó miễn cưỡng nói: “Cô nhiều chuyện quá đi! Chỗ của ta làm gì có chỗ nào có thể để đồ mà không bị nhìn thấy đâu? Cô muốn cho ta đào thêm một cái hầm ngay trong nhà sao?”

Uất Lam nhíu nhíu khóe miệng: “ Công tử chỉ cần đem mấy cái chum ở trên kệ đặt xuống phía dưới, nơi này nhiều vải trắng như vậy, mà tay ta cũng đã đỡ nhiều rồi, để ta làm một tấm màn phủ từ trên xuống dưới kệ, nếu không cố ý xem kĩ, thì cũng không thể nhìn ra dưới đáy kệ có đặt mấy cái chum này đâu.”

“Bao nhiêu là chum thế này, nặng lắm đấy!” Mẫn Lan Thao cau mày.

Uất Lam cúi đầu, không nói lời nào.

“Muốn ta làm cái gì thì tối nay lại đây, nhớ mang theo tấm màn nữa đó! Tối nay nhất định phải làm xong, buổi sáng ngày mai ta còn phải làm việc khác!” Giọng nói của y dữ tợn, dạn dẳng.

Uất Lam gạt đầu, trộm nở nụ cười.

Uất Lam buông cây kim trong tay ra, ngồi thẳng lưng lên, như vậy đủ dài chưa? Nàng đã dùng hết hai ngọn nến rồi. Nàng đứng dậy, nhưng chân đã tê cứng, nàng khâu tấm màn này, đã hết mấy canh giờ rồi.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh đầy sao, nàng không kìm lòng được bèn đi vào trong viện, ngẩng người ngửa đầu lên nhìn trời sao....Thật đẹp. Gió thổi khiến nàng có chút lạnh, trời đã sắp thu rồi, hai tay nàng ôm lấy người, lần trước nàng ngắm sao...đã là khi nào nhỉ?

Trước kia, mỗi khi ngắm nhìn trời sao, nàng thường nghĩ tới hắc...Ánh sao, thật giống với ánh mắt của hắc, là ánh mắt dịu dàng khi hắc nhìn nàng. Nhưng mà bây giờ nàng nhìn bầu trời sao kia, nàng lại không thể tưởng tượng ra được khuôn mặt của hắc, hình dáng của hắc.

Khóe mắt nàng nóng lên, nàng vừa khóc sao?

Có lẽ chỉ ở tại đêm khuya thanh vắng, không một tiếng động, chỉ có nàng cùng với bầu trời đầy sao kia, nàng mới có thể len lén nghĩ về hắc, không, người ấy của nàng không phải là hắc, không phải là người đang ngủ ở tòa viện hoa lệ trước sân kia, không phải Bộ Gia mà nàng không biết cô nương nào đang hầu hạ bên hắc giờ này. Người ấy của nàng, là Bộ Tam thiếu gia, người đã vĩnh viễn không thể trở về được nữa.

Vĩnh viễn không thể trở về nữa rồi

Nàng thà tin rằng hắc đã chết – nàng còn có thể biết hắc chôn ở đâu mà tìm. Bây giờ...Trên khắp cùng trời cuối đất, Bộ Tam thiếu gia của nàng ở đâu? Nàng không thể nào tìm thấy.

Nhẹ nhàng thở dài, nàng lại mơ mộng hão huyền rồi! Lại hy vọng xa vời rồi! Một người sống ti tiện như nàng, còn hy vọng xa vời về một tình yêu không tưởng, thật là buồn cười.

Nàng trở về phòng, từng mũi, từng mũi, nàng lại tiếp tục khâu, trời sao, suy nghĩ, hắc, nàng....đều biến mất trong từng đường kim mũi chỉ.

Uất Lam híp mắt, quạt quạt lửa ở bếp lò, trong nồi nấu toàn mấy cây dao, nhíp của Mẫn Lan Thao. Nước sôi làm cho các dụng cụ va vào nhau, tạo ra những âm thanh leng keng, âm thanh này hoàn toàn bị át bởi tiếng càu nhàu oán giận của Mẫn Lan Thao.

Uất Lam ở bên cạnh bếp lò che miệng cười khê, đêm qua không ngủ không chỉ có một mình nàng, y cũng đã mệt muốn chết rồi, cả đêm chuyển hết những cái chum kinh hoàng kia xuống bên dưới, cũng đã tốn không ít công sức. Bởi vì nàng không dám lại gần, nên y còn phải tự mình treo màn, vậy nên mới oán thán liên tục.

Buổi trưa, khi ăn cơm, Mẫn Lan Thao vẫn giữ nguyên vẻ mặt thối hoắc như ai mắc nợ y vậy, Uất Lam cúi đầu ăn cơm, để mặc y khua chén gỗ đưa ồn ào. Nàng ở nơi này đã lâu rồi, cũng có thể không nhìn, không thấy, không nghĩ, đã có thể ăn uống được, so với khi nàng ở Di Luân Quán, sắc mặt nàng đã tốt hơn một chút.

Bữa cơm của Mẫn Lan Thao dựa theo tiêu chuẩn bữa ăn của khách quý mà làm, đừng nói là bọn họ ba người ăn, đến năm người ăn cũng không hết. Uất Lam cẩn thận lấy xương cá ra, rồi đem thịt cá, từ từ đút cho Thanh Tú ăn.

Mẫn Lan Thao lườm qua, thấy thế, đột nhiên dùng đũa gỗ bát, lạnh lùng nói: “Mỡ cá là thức ăn dễ gây dị ứng, cô cho con bé ăn ít thôi.”

“Vậy sao?” Uất Lam hoảng hốt, rút đũa lại, lo lắng nhìn y: “Nãy giờ ta cho muội ấy ăn khá nhiều rồi, miệng vết thương sẽ không bị sao chứ?”

“Ta thấy là có sao đấy! Có làm gì thì phải hỏi chứ! Để cho con bé tự ăn đi! Lớn như vậy mà còn để người khác đút cho!” Chẳng hiểu sao y lại hét lên.

Thanh Tú che miệng cười: “Uất Lam tỷ tỷ, tỷ ăn đi, để muội tự ăn được rồi. Muội đã bị mù nhiều năm như vậy rồi, đã sớm học được cách tự chăm sóc bản thân, nếu không chết đói thì sao.”

Uất Lam cảm thấy nghẹn lại, học được cách chăm sóc bản thân sao....Cô bé đã học được ở đâu chứ?

“Cô ăn thịt đi!” Mẫn Lan Thao không chút khách khí, gấp một miếng thịt nướng quăng vào trong chén của nàng: “Nhìn cô gầy sắp thành quỷ rồi đấy!”

Uất Lam cúi đầu, chậm rãi ăn cơm, miếng thịt này nhiều mỡ quá, nàng ngượng ngùng để qua một góc bát, cúi đầu ăn cơm.

Mẫn Lan Thao nhìn Uất Lam một hồi lâu, chợt lấy chiếc đũa gắp miếng thịt ra khỏi chén Uất Lam, miếng thịt rơi xuống bàn: “Không ăn thì nói chứ! Cô như vậy mà còn kiêng ăn! Chắc là Bộ Nguyên Ngạo bỏ đói cô chưa đủ chứ gì!”

Tay Uất Lam cứng đờ, chậm rãi đặt bát xuống.

Mẫn Lan Thao chau mày, biết mình nói hơi quá đáng. Y trầm mặc trong chốc lát, xấu hổ nghiêm mặt lại, hung dữ gấp một gấp rau xào thật to bỏ vào trong chén của nàng: “Cô không ăn thịt, thì ăn cơm với rau đi!”

Thấy nàng vẫn cúi đầu bất động, y hét lên : “Mau ăn đi!”

Nàng hiển nhiên bị y dọa cho sợ hãi, theo bản năng cầm lấy đũa, nghe theo lời y, ăn cơm, y nhìn theo nàng, đắc ý cong cong khóe miệng. Lúc nàng ăn cơm, bộ dáng ... Giống như một con mèo nhỏ vậy, y không biết rằng, người khác ăn cơm lại có bộ dáng đáng yêu như vậy.

.....

Uất Lam liếc một phen, không quan tâm đến việc dọn dẹp đồng vải trắng còn dư, mà lại phóng ào vào trong phòng, đem tất cả cửa sổ mở hết ra.

Có một cánh cửa sổ đối diện với đằng sau núi, Mẫn Lan Thao đang ở đấy chôn thi thể y vừa ‘nghiên cứu’ xong, thấy nàng mở cửa sổ liền hung dữ quát lên: “Trong phòng đấy có những thứ không thể bị ánh mặt trời chiếu vào đâu! Sẽ hư mất đó!”

Uất Lam giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục mở các cửa sổ khác, mở chừng hai ba ngày, không chừng mùi hương quái dị của những thứ ngâm trong chum rượu trong phòng này chắc sẽ giảm đi phân nửa.

Mặt trời vừa lên, nàng lấy hết can đảm, men theo cánh cửa nhỏ đi ra đằng sau núi, bởi vì có một loại phân ‘đặc biệt’ ở đây, nên cây cối, hoa cỏ nơi này đều rất xanh tốt, trời đã vào thu, cây cối trong vườn vẫn xanh um từng mảng. Nàng chăm chú nhìn kĩ, hoa hồng đang nở, hoa cúc cũng đang vàng rực rỡ...Màu sắc, Thanh Tú luôn khao khát nhìn được những thứ này. Còn có thể mơ ước...thật là tốt.

Nàng nhìn một đồng cỏ mả mới chôn, nàng sợ cái gì kia chứ? Nói không chừng, nàng cũng sẽ bị đưa đến nơi này....Sau đó để cho Mẫn Lan Thao vui lấp. Nàng đưa mắt nhìn y, nhưng lại phát hiện ra y đã đứng đó nhìn nàng từ bao giờ, hai người vô tình nhìn vào mắt nhau, y còn cố ý không chịu quay đi.

Y cũng sẽ đem nàng phân ra từng mảnh, chôn lung tung ở những cái hố này sao?

Nàng đưa tay hái lấy một bó hoa, cột lại, nói: “Mẫn công tử...”

“Gì?” Y không kiên nhẫn nhún mày.

“Nếu tương lai ta phải chôn ở nơi này, ... xin công tử đem ta chôn ở cái hố đằng kia có được không?” Nàng chỉ chỉ về phía một cái hố có duy nhất một bụi hoa bên cạnh.

“Ít nói bậy đi!” Mẫn Lan Thao tức giận vung tay, về mặt giận dữ xoay người đi. Đi được vài bước, y dừng lại, hung dữ quay ngược trở lại kéo nàng đi khỏi đó.

Uất Lam bị y kéo đi, khẽ cười buồn, trong lòng y chắc là cũng hiểu rõ rồi mà? Đợi đến khi Bộ Nguyên Ngạo phát tiết đủ, hẳn sẽ để cho nàng chết, sự hận thù của hắn, nàng sẽ chịu hết. Vì ngay từ đầu, nàng biết, hắn sẽ không chừa cho nàng con đường sống.

Thanh Tú đang ở trong viện chưa hiểu gì cả, nghe thấy bọn họ trở về, cô bé nghiêng đầu ra hỏi: “Mẫn công tử, đậu đỗ với gạo nếp có thể chữa được bệnh gì vậy? Vừa rồi tỷ tỷ nấu cho muội rất nhiều.”

Uất Lam nhẹ nhàng lách khỏi cánh tay của y, cười nhẹ: “Tỷ biết nè!”

Thanh Tú nở nụ cười rạng rỡ: “Uất Lam tỷ tỷ, cái này ăn ngon lắm đó!”

Uất Lam cười: “Đậu đỏ bổ máu nhuận khí, muối ăn là đúng rồi.”

Mẫn Lan Thao ngồi trên nền đá, trừng mắt nhìn hai người nửa ngày, cuối cùng cũng không nhịn được hừ lạnh: “Ta cũng muốn ăn nữa!”

Uất Lam hơi bất ngờ: “Cái này ngọt mà!”

Mẫn Lan Thao rất ghét đồ ngọt, nàng đã sớm biết, cho nên chưa dám mời y.

“Nhanh chút đi!” Mẫn Lan Thao trừng mắt.

Uất Lam hé miệng cười, đem một chén chè gạo nếp đậu đỏ lại cho y.

Khi Bộ Nguyên Ngạo đi vào Tu Đức Uyển, đã thấy Uất Lam đang múc gì đó trong nồi, Mẫn Lan Thao đang đứng phía sau nàng, khoả tay múa chân nói: “Cho ta nhiều nhiều gạo nếp vo viên đi!”

Tiểu cô nương đang băng kín mắt cũng không chịu thua, ồn ào nói: “Muội cũng muốn, muội cũng muốn!”

Vẻ mặt Bộ Nguyên Ngạo thật lạnh lùng, nắm chặt tay lại. Nụ cười của nàng... Vì sao nàng lại có thể cười dịu dàng đến vậy?

14. Chương 23-24

Chương 23

“Huynh tới đây làm gì vậy?” Mẫn Lan Thao bất ngờ khi liếc qua thấy Bộ Nguyên Ngạo đang đứng trước cửa viện, cũng chẳng để ý lắm nhận lấy chén chè đậu đỏ trong tay của Uất Lam.

“Thế nào? Ta không thể tới đây sao?” Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh. Uất Lam vẫn cúi đầu, làm ra vẻ không để ý tới việc hần mới đến, thấy thế, con ngươi của Bộ Nguyên Ngạo hiện lên một tia tức giận, màu đen trong ánh mắt càng thêm u tối.

Mẫn Lan Thao bị cách nói chuyện của hần làm cho giật mình, y ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi đồng tử trong mắt hần, đã thấy ánh mắt của hần đầy vẻ khiêu khích.

“Đương nhiên là có thể rồi, cả Du Hợp Trang này có chỗ nào mà huynh không tới được?” Mẫn Lan Thao cười lạnh.

Thanh Tú nghe thấy chủ nhân đến đây, tay chân cô bé cuống cả lên, bỏ chén chè trong tay xuống, khoanh tay đứng thẳng. Uất Lam vẫn im lặng, cầm lấy cái nồi không trên bàn đem đi rửa, vẫn không để ý tới Bộ Nguyên Ngạo đang đứng kế bên.

“Ngày mai có một chuyến hàng buôn được liệu, giờ Thìn xuất phát, huynh chuẩn bị tốt, rồi đi với ta.” Bộ Nguyên Ngạo trầm giọng nói xong, xoay người bước đi.

Nghe bước chân của hần đã đi xa, mà Thanh Tú vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra: “Thật là Gia sao? Gia tự mình đi đến đây chỉ để nói câu này thôi sao?”

Mẫn Lan Thao cười lạnh: “Tâm tư của hần ai mà biết được? Có lẽ là hần tới đây để nhìn người ấy mà.” Y đưa mắt lơ đãng quét qua thân ảnh gầy yếu đang đưa lưng về phía y, lúi húi rửa nồi ở giếng.

Uất Lam cẩn thận đem cái nồi lau khô, rồi úp lên, hần đến thăm ai cũng có thể, ngoại trừ đến thăm nàng. Loại mơ mộng như những tiểu cô nương chưa biết đau khổ là gì, đã sớm biến mất ở nàng mất rồi.

Không ngoài dự đoán của nàng, buổi tối Hương Cầm lại nói với nàng, từ nay không cần đi đến Tu Đức Uyển phụ Mẫn Lan Thao nữa. Chắc là hẳn thấy tay nàng đã lành rồi, đương nhiên sẽ nghĩ nàng đến Tu Đức Uyển để trốn việc đây mà. Đáng tiếc....Nàng không thể tận mắt nhìn thấy được cảnh Thanh Tú mở băng ra.

Nàng đi cũng như đến, bình tĩnh không trông mong gì cả....Mẫn Lan Thao, Thanh Tú, đều là những người đem đến cho nàng những niềm vui nho nhỏ trong cuộc đời đau khổ này của nàng, giống như pháo hoa đêm hè, chợt sáng rồi tắt hẳn.

Nàng lấy ở chỗ Mẫn Lan Thao mấy miếng vải trắng chưa dùng hết, mỗi khi nhàn rỗi, nàng liền ngồi xuống khâu cho y một cái áo khoác. Đôi lúc y mặc những bộ đồ tơ tằm đi ‘nghiên cứu’ thi thể, bị máu hoặc mấy thứ ‘kinh dị’ khác dính vào, vết bẩn đó giặt kiểu gì cũng không ra, chắc chắn là phải bỏ đi rồi.....Nàng vừa khâu từng mũi, vừa nghĩ đến y, mà mỉm cười.

Từ nay về sau, chắc chỉ có khi nhớ lại khoảng thời gian ở Tu Đức Uyển cùng với y, với Thanh Tú....Nàng mới có thể mỉm cười nổi, nàng mới cảm thấy chính tại nơi đó, nàng được xem là một con người.

Nàng đem nước bẩn đổ đi, nhìn cái cây đằng xa bắt đầu vàng lá, nàng đã làm xong việc rồi, chẳng biết bao giờ, mà mùa thu này...lại đến rồi.

“Uất Lam tỷ tỷ!”

Thùng nước rơi trên mặt đất, nàng xoay người lại nhìn, giọng nói này— là của Thanh Tú ?!

Không để cho nàng kịp nhìn kĩ, cô bé đã nhào vào lòng nàng. Nàng nhìn kĩ ánh mắt của cô bé—trong suốt, thật đẹp!

Vui mừng đến rơi nước mắt, vì vui mừng, vì hạnh phúc mà rơi nước mắt...Lần vui mừng trước đó đã là bao lâu rồi?

“Muội có nhìn thấy gì không?! Thấy không?!” Hô hấp của nàng dồn dập, hồi hộp, không biết vì sao nàng lại kích động như vậy.

“Uất Lam tỷ tỷ,... tỷ rất giống như trong tưởng tượng của muội, đẹp quá!” Thanh Tú cũng khóc.

“Đừng có khóc, khóc nữa là bị mù đấy!” Mẫn Lan Thao đưa Thanh Tú đến, chu miệng nói.

Uất Lam đưa mắt nhìn y, chân thành tha thiết nhìn y: “Cám ơn công tử, cám ơn công tử!”

Y hơi sững sốt, nhìn sâu vào đáy mắt của nàng, vừa nhẹ nhàng vừa trêu chọc: “Cô cám ơn ta cái gì? Mắt cũng có phải của cô đâu.”

“Đợi ta một chút nhé!” Nàng chợt nhớ đến một thứ, vội vã chạy vào trong căn phòng nhỏ của nàng. Khi trở về, nàng thở hồng hộc đem mấy cái áo khoác đưa cho Mẫn Lan Thao: “Về sau khi công tử ‘nghiên cứu’ y thuật, mặc cái này vào cho sạch sẽ.”

Mẫn Lan Thao có chút rung động khi nhìn vào từng mũi kim kĩ lưỡng của nàng, y ôm chặt cái áo vào trong ngực, cố ý tránh mắt nhìn nàng: “Ai mượn cô nhiều chuyện!”

Thanh Tú nhìn hai người, nở nụ cười, Uất Lam cũng cười rạng rỡ.

“Các người sao lại ở đây? Sao lại dám tùy tiện chạy vào viện?” Một giọng nói chất vấn vang lên, dập tắt nụ cười của ba người.

Giọng nói đó là của Đình quân sự đang đứng phía sau lưng Bộ Nguyên Ngạo, vẻ mặt y sợ hãi, tránh mắt với Thanh Tú.

“Đem con bé này xuống đánh hai mươi trượng cho ta.” Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng nói, cũng không liếc mắt nhìn đến bọn họ.

“Là ta mang con bé đến đây đấy!” Mẫn Lan Thao lạnh giọng nói.

Thanh Tú vẫn chưa biết gì, Gia muốn đánh bé sao? Cùng lắm là bé chỉ muốn đến thăm Uất Lam tỷ thôi mà, hơn nữa ở đây là bên ngoài sân của Gia mà!

“Huynh từ nay về sau cũng ít tới đây thôi!” Bộ Nguyên Ngạo vẫn không dừng chân lại, hất cằm về phía Đình quản sự, ý bảo y làm việc đi.

Về mặt Đình quản sự đau khổ, chạy đi kêu đầy tớ sai vặt tới mang Thanh Tú đi.

Thanh Tú sợ hãi khóc òa lên.

Uất Lam liền chắn trước mặt cô bé, hét lớn :“Gia...xin người..tha cho con bé đi!” Nàng đưa mặt về phía Bộ Nguyên Ngạo mà van xin, nàng cũng biết là không nên phí công cầu xin hắn, lời nói của nàng đối với hắn...căn bản không hề có ý nghĩa gì. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của nàng, Thanh Tú cũng chỉ muốn đến thăm nàng mà thôi.

Bộ Nguyên Ngạo dừng chân lại một chút, nghiêng mặt nhìn nàng, nàng thấy đôi lông mi của hắn vì tức giận mà cong lên, đôi mắt híp lại như một mũi tên lạnh lẽo: “Quản tốt bản thân cô cho được đã!”

Hắn hừ một tiếng, rồi đi vào phòng, Đình quản sự khó xử liếc nhìn, lại nhìn Mẫn Lan Thao, không biết làm gì cho phải. Chợt thấy Hương Cầm từ trong phòng chạy ra, ra sức vẫy tay về phía Thanh Tú, ý bảo cô bé đi mau đi.

Thanh Tú bối rối cúi đầu, vội vàng chạy đi.

Uất Lam nhẹ nhàng thở ra, về mặt có lỗi nhìn Mẫn Lan Thao, thấy y cũng đang chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt y có gì đó mà nàng không thể hiểu được.

[alobooks.vn]

Chương 24

Bữa cơm chiều hôm nay đã chậm đi rất nhiều so với mọi khi, bởi vì Bộ Nguyên Ngạo đột nhiên quyết định đi đến sân khác qua đêm. Bọn hạ nhân rối cả lên, vì thế bữa cơm chiều tự nhiên dời lại một lúc lâu.

Uất Lam sửa sang lại thùng gỗ, thời tiết đã lạnh rồi, trời bắt đầu vào đông, mà quần áo nàng mang theo bây giờ đã sờn rách cả rồi, nên nàng luôn cảm thấy lạnh lẽo.

Du Hợp Trang không cho phép người ăn kẻ ở đốt than sưởi ấm trong phòng, nên vào đêm trong phòng rất lạnh. Buổi tối vừa rồi nàng ăn đồ ăn đã nguội lạnh, nên cảm thấy có chút đau bụng, nàng ngồi bên trên bãi đá ngoài căn phòng nhỏ, hít thở không khí trong lành, nàng mới cảm thấy dạ dày thoải mái được một chút.

Đêm càng sâu, ánh trăng càng chiếu rọi rực rỡ hơn, cảnh vật xung quanh được chiếu rọi rõ ràng bởi ánh sáng bàng bạc, giống như được phủ một tầng sương mờ ảo.

Ở cái hậu viện nho nhỏ này, đám kẻ hầu người hạ cũng không biết đi đâu cho ấm, nên chắc bọn họ thừa dịp chủ nhân không có ở đó, đều đến sân trước ấm áp trong viện mà nói chuyện phiếm. Uất Lam đứng lên, chuẩn bị về phòng, nàng không thích loại yên tĩnh này, nó làm cho nàng có cảm giác cô đơn.

Chợt nàng ngửi thấy mùi rượu phảng phất, vô tình liếc mắt nhìn qua, đã thấy dưới ánh trăng bạc, một thân ảnh quen thuộc đang đứng đấy. Nàng theo bản năng sợ hãi lùi lại, thân mình đụng vào bức tường phía sau...Nàng lập tức rũ mắt xuống, đứng thẳng người hướng về phía hắn mà thi lễ.

Hắn...không phải hôm nay đi sân khác sao? Nàng gục đầu xuống, cúi đầu đi về phòng, hắn đi đâu, đến nơi nào, hay ở bên người phụ nữ nào, cũng chẳng liên quan gì nàng cả.

Mùi rượu ngày càng nồng nặc, nàng cảm thấy cánh tay truyền tới cảm giác đau đớn, hắn đi lên phía trước nàng, giữ nàng lại. Nàng hoảng sợ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, nhưng lại nhanh chóng cụp mắt xuống, đôi mắt này...Nàng không được phép nhìn thẳng.

“Buổi tối không ngủ được, nhớ ai sao?” Bộ Nguyên Ngạo cười mỉa mai, lạnh lùng nói: “Là Mẫn Lan Thao sao?”

Nàng vẫn im lặng, chuyện của nàng, không cần giải thích với hắn.

Nàng và Mẫn Lan Thao, dù có xảy ra chuyện gì, có giải thích với hắn cũng vô dụng mà thôi, vẫn là...vĩnh viễn.

“Quyển rũ y có gì tốt? Có thể cho cô ăn ngon, mặc đẹp, thoải mái mà sống sao?” Không thấy nàng trả lời, giọng nói của hắn càng tàn nhẫn thêm gấp bội.

Đây là lý do hắn nghĩ sao? Nàng cười mỉa mai, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết nói: “Đúng vậy!”

“Tiện nhân!” Hắn tức giận vung tay đẩy nàng ra, xoay người, nghênh ngang bỏ đi. Sự hận thù của hắn như trút toàn bộ trên cú đẩy này, nàng ngã nhoài xuống đất, khuỷu tay đau đớn, nàng nằm trên mặt nền đá lạnh lẽo, im lặng chịu đựng cảm giác đau đớn này, hưởng thụ sự đau đớn này.

Với hắn mà nói, nàng cùng lắm chỉ là một ả đàn bà dê tiện vì miếng ăn mà đi mê hoặc đàn ông. Nàng thật không hiểu, hắn đã nghĩ nàng ti tiện như thế, lại còn đặc biệt tự hạ mình đến đây làm gì kia chứ, nhục mạ nàng sao....Nàng cười, nàng lại tự cho là mình đúng rồi? Hắn sao lại có thể vì nàng mà đến đây, đại khái chắc là hắn uống nhiều rượu quá rồi, vô tình đi ngang qua nơi này mà thôi.

.....

Nàng chạm tay vào nước, lạnh quá....Lạnh tới tận xương tủy, bàn tay nàng nếu lại nhúng nước lạnh, sẽ lại tiếp tục bị hoại tử, nhưng nàng không quan tâm nữa.

Một bàn tay chống xuống nền đất, một bàn tay cầm lấy khăn tay, Uất Lam dùng sức chà mạnh trên mặt đường....Buổi tối ngày hôm qua, quả nhiên đã có một trận sương giá rơi trên mặt đất. Một mũi băng tuyết khê cửa vào tay nàng, khiến nàng đau đớn, loại đau đớn này giống như là bị rấn cắn, chui vào huyết mạch của nàng, khiến cả cánh tay nàng đau đến nổi cứng đờ.

Nàng cả kinh, run run đôi môi, chậm rãi đứng dậy, là hàn độc sao! Không thể nào, lần phát tác trước chỉ mới có hơn mười ngày thôi mà.... Là nàng sơ sót sao. Ngón tay nhăn nhoe của nàng co rúm lại, cánh tay nàng cũng đã bắt đầu run rẩy, nàng bối rối, vô tình va vào thùng nước. Nước trong thùng lập tức tràn ra ngoài, khiến nàng trượt ngã cả nửa người trên mặt đất, dòng nước lạnh như băng nhanh chóng thấm qua quần áo đơn bạc của nàng, khiến cái lạnh nhanh chóng bủa vây nàng hơn.

Nàng sợ hãi...như thế này, hàn độc sẽ phát tác càng nhanh hơn.

Để đứng lên được, đã là khó khăn vô cùng, cơ trên đùi nàng bắt đầu co rút, nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt....Nếu nàng bị hắn phát hiện ra đang ở trong bộ dạng như thế này, hắn lại sẽ, lại sẽ.....Tra tấn nàng như lần trước.

Không! Nàng thật sự sợ cảm giác bị Bộ Nguyên Ngạo lăng nhục....Cho dù Mẫn Lan Thao không thể cứu được nàng, thì nàng thà chịu đựng sự đau đớn tới xương tủy này, cố gắng đi đến Tu Đức Uyển, đi, đi tìm Mẫn Lan Thao. Y đã nói với nàng, chỉ cần mỗi khi hàn độc phát tác, nàng để cho y nghiên cứu mạch tượng, y sẽ lấy máu từ Bộ Nguyên Ngạo cho nàng, khả năng này quả thật rất mong manh, nhưng nàng thà tin y, đặt hết hy vọng vào y.

Chân nàng bắt đầu bị rút gân, không thể duỗi thẳng chân ra, nàng cuộn mình thành một bộ dạng hết sức ghê tởm, quỳ rạp trên mặt đất....Tu Đức Uyển, vẫn còn xa quá, xa tới nỗi khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng. Bây giờ vẫn còn quá sớm, căn bản không có người khác đi qua lại chỗ này, nàng, ngay cả người để cầu xin giúp đỡ, cũng không có.

Lại một cơn đau đớn khác ập tới, nàng run rẩy kịch liệt hơn, cắn chặt môi, ngón tay cào mạnh trên nền đất ẩm ướt....Trước mắt nàng, cảnh vật bắt đầu mơ hồ, u ám, nàng còn có thể kiên trì được bao lâu nữa đây? Dù không thể kiên trì chịu đựng được nữa, nàng cũng sẽ không quay đầu lại!

Bỗng có người đỡ nàng ngồi dậy, đẩy lên cho nàng một tia hy vọng: “Đưa ta, ...đưa ta đến Tu Đức Uyển.” Đôi mắt nàng mở mịt, không hề có tiêu điểm, nhỏ giọng van xin.

“Tu Đức Uyển? Mẫn Lan Thao có thể cứu cô sao?!” Hắn cúi đầu xuống nhìn nàng, giọng nói đầy chế giễu, nàng cố gắng nhìn cho rõ, tập trung ánh mắt, thật sự....là hắn!

Cảm giác đầu tiên của nàng là xấu hổ.

Ba năm rồi, mỗi khi hàn độc phát tác, nàng đều âm thầm cảm thấy may mắn, hắn không nhìn thấy bộ dạng xấu xí đó của nàng....Dường như đã thành thói quen.

Nhưng mà, hiện tại, nàng đã không cần phải để ý tới nữa, hần nhìn thấy thì đã sao? So với sự xấu xí này, thì điều hần mong muốn nàng phải chịu còn nhiều hơn rất nhiều.

Uất Lam đau tới nỗi không thể nghĩ ngợi được gì, nhưng theo bản năng lại cảm thấy sợ hãi, không biết nàng lấy sức lực ở đâu, đẩy Bộ Nguyên Ngạo ra, bước về phía trước vài bước.

Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt nhìn Uất Lam, thì ra hàn độc phát tác lại khủng khiếp như thế. Ba năm, nàng đã phải vượt qua những đau đớn đó như thế nào?

Nhưng cơ thể nàng lại kéo tới một cơn co rút. Nàng, thể nhưng lại khóc òa lên.

Hần bước đến trước mặt nàng, ôm lấy nàng. “Theo ta trở về.” Nàng nhất định là rất đau...Nàng là người chịu đau đớn giỏi nhất mà Mẫn Lan Thao từng gặp, thể nhưng lại khóc hu hu như thế, chắc hẳn là nàng rất đau đớn rồi.

Đã thành ra thế này, mà nàng còn dám đẩy hần ra sao!

“Được! Ta đem cô đến Tu Đức Uyển! Ta muốn xem coi Mẫn Lan Thao dùng cách nào mà cứu được cô!” Hần tức tối, hần hận!

Trong trí nhớ của hần, nàng đã dịu dàng với Mẫn Lan Thao thế nào, sao bây giờ với hần, lại xa xôi tới thế?! Ngoại trừ lừa gạt, nàng chỉ biết từ chối hần, chỉ biết cự tuyệt chống đối lại hần! Nàng còn có thể khiến hần tức giận tới mức nào?!

Mẫn Lan Thao vừa mới rửa mặt chải đầu xong, y cầm mấy bộ quần áo dơ ném ra giỏ trúc phía ngoài sân, để cho nha hoàn đến đem đi giặt.

Bộ Nguyên Ngạo ôm Uất Lam hỗn hển vọt vào trong viện, va vào người Mẫn Lan Thao, khiến Mẫn Lan Thao lão đảo ngã lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa thì té ngã.

Ngước mắt lên nhìn, thì thấy quần áo Bộ Nguyên Ngạo dính đầy đất cát, y nhìn kĩ Uất Lam đang nằm trong lòng Bộ Nguyên Ngạo....Khuôn mặt của nàng đã tái nhợt, đôi môi đã bị cắn nát, một dòng máu chảy xuống đến cằm, đỏ chói mắt. Khuôn mặt nàng, đầm đìa nước mắt.

“Cứu đi! Người cứu nàng ta đi!” Bộ Nguyên Ngạo hung hăng trừng mắt với y, trên thái dương của hần, gân xanh đã nổi lên dày đặc.

Mẫn Lan Thao không để ý tới cơn giận của Bộ Nguyên Ngạo, y ôm lấy Uất Lam chạy nhanh vào phòng, đem nàng đặt trên giường. Nàng khóc, nước mắt chảy ra, cầu xin y: “Mẫn công tử...Mẫn...” Nàng run run nói nhỏ, y không xác định được, nàng có còn tỉnh táo hay không.

Đối mặt với bệnh nhân... Lần đầu tiên y biết thế nào là bối rối, y cầm có một cây ngâm châm, nhưng không thể giữ chặt được, bàn tay run rẩy.

Y mở quần áo của nàng, nhìn thân thể co rúm của nàng, y không thể nào xuống tay được, tâm...đã rối loạn thành một mớ.

“Người làm gì vậy?!” Bộ Nguyên Ngạo cũng đã bước vào trong phòng, tức giận rống lên, nhanh chóng chạy đến, kéo lại quần áo cho Uất Lam.

Mẫn Lan Thao cũng tức giận, tiến lên đẩy Bộ Nguyên Ngạo ra: “Không cởi quần áo, sao ta có thể nhìn thấy huyết vị đây?!”

“Mẫn... Mẫn...” Nàng mê man, thốt ra những lời vô nghĩa.

Mẫn Lan Thao bối rối hạ châm xuống, đâm vào đầu vai nàng...đau đớn không hề giảm. Y lại châm vào huyết vị ở cánh tay, nhưng cũng không được. Uất Lam khóc thét lên, nàng đau đến cùng cực.

Mẫn Lan Thao oán hận nhổ hết ngân châm trên người nàng xuống, không thử nữa, y không thử nữa, y không thể ở trong sự đau đớn của nàng mà thử nghiệm cái phương pháp chó má kia được nữa. Y bắt lấy cánh tay của Bộ Nguyên Ngạo, luống cuống vung dao cắt xẹt qua ngón tay của Bộ Nguyên Ngạo, máu tươi chậm rãi chảy xuống vết hầu của nàng, nàng thở dài một hơi ... Cơn đau vừa bớt, nàng đã kiệt sức ngất đi.

Y vuốt ve bàn tay, bàn chân của nàng, y mím chặt môi, hàn độc, huyết vị, thứ gì y cũng không cần....Chỉ cần nàng không đau đớn nữa, gì y cũng có thể buông bỏ được!

Bộ Nguyên Ngạo nheo mắt, lãnh khốc nhìn Mẫn Lan Thao, bàn tay nắm chặt khiến miệng vết thương xé ra, trong lòng bàn tay là một mảng ẩm ướt dính dấp.

Hắn lao đến đẩy Mẫn Lan Thao ra, đem nàng ôm vào trong ngực.....Ả đàn bà này dù có chết, cũng phải chết trong lòng hắn!

“Từ nay về sau....Người không được gặp nàng nữa!” Hắn trầm giọng uy hiếp.

“Người có thể ngăn ta sao?” Mẫn Lan Thao lạnh lùng nhìn lại Bộ Nguyên Ngạo.

15. Chương 25-26

Chương 25

Nằm trong chăn nệm mềm mại, dưới chân còn có một lò sưởi nhỏ ấm áp, cảm giác ấm nóng lan truyền từ bàn chân đến toàn thân, rất dễ chịu.

Uất Lam nhắm đôi mắt lại, mỗi lần hàn độc phát tác đều làm tiêu hao rất nhiều thể lực của nàng, khế đuổi để thư giãn tứ chi đang bị chiếc chăn bông thật dày đè lên, nàng cảm thấy mình như chiếc lông vũ nhẹ tênh, bông bênh. Muốn mở mắt ra, lại không nổi.

Có một đôi tay ở trong chăn không ngừng xoa bóp tay chân cho nàng, làm cho kinh mạch của nàng thả lỏng hơn. Nàng muốn mở to mắt để nhìn rõ, nhưng lại không thể mở ra được, nàng cũng không cố gắng mở mắt nữa, tiếp tục hưởng thụ cảm giác mềm mại này.

Dần dần..... nàng bắt đầu nhớ ra, Bộ Nguyên Ngạo đưa nàng đến chỗ của Mẫn Lan Thao, là Mẫn Lan Thao đã giúp nàng giải hàn độc sao? Việc xảy ra sau đó nàng mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không nhớ nổi nữa. Nàng chắc không bị.... không bị Bộ Nguyên Ngạo sỉ nhục đâu nhỉ, vì thân thể không đau đớn, vậy_____nàng có chút vui mừng, Mẫn công tử đã nghiên cứu tìm ra phương thức giải hàn độc rồi sao?

“Mẫn ... Mẫn công tử...” Uất Lam khẽ kêu lên đầy hy vọng, khi những lời đó thoát ra khỏi miệng lại biến thành tiếng rên rỉ mơ hồ.

Bàn tay đang xoa nắn cánh tay nàng vô cớ nắm chặt lại, đau quá. Toàn thân chợt lạnh, đôi bàn tay kia xóc hẳn chấn lên.

“Lạnh.....” nàng khẽ nhíu mày, không thể động đậy thân thể được nữa, nàng khẽ rên như van xin, “Lạnh.....”

Cuối cùng chiếc chăn lại được đắp trở lại, cảm nhận được sự ấm áp làm cho vẻ mặt của nàng giãn ra.... Cũng có lẽ là mệt, nàng nặng nề thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, nàng nghe thấy động tĩnh trong phòng, từ từ mở mắt ra, người nàng nhìn thấy lại là Hương Cẩm! Nàng bị doạ dáo dác nhìn bốn phía, quả nhiên là phòng của Bộ Nguyên Ngạo.

“Tỉnh rồi?” Hương Cẩm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chạy lại xem nàng, “Cô nương đã ngủ suốt ba ngày! Ta cứ sợ là cô sẽ chết vì đói và khát mất thôi.”

Ba ngày.... Uất Lam cười khổ, lần nàng mê man dài nhất là năm ngày, khi tỉnh lại toàn bộ nội tạng khát khô như từng bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Cô định làm gì?...” Thấy nàng định đứng dậy, Hương Cẩm vội vàng bước lại ấn nàng ngồi xuống.

“Nơi này.... Ta không thể ở lại được.” Mắt Uất Lam tối sầm lại.

“Cô nương yên tâm nằm xuống đi. Gia đã dặn rồi, sau này cô cứ ngủ tại đây.” Ngữ điệu của Hương Cầm hơi kỳ lạ.

Uất Lam rùng mình, khắp người lạnh giá, ngủ tại đây.... Sau này?

Hồi ức đau thương khiến nàng đối với nơi này cũng như đối với Bộ Nguyên Ngạo ngoài sợ hãi ra cũng chỉ là sợ hãi! Nàng không sợ lạnh, không sợ sự đơn sơ, nàng sợ nơi này, sợ chiếc giường này.

“Khát rồi phải không?” Hương Cầm quay người, từ trên bàn mức một chén chè táo đỏ nắm tuyết, đưa tay ra định dứt cho Uất Lam.

“Để muội tự ăn.” Uất Lam vội vã nhận lấy, đưa ánh mắt cảm ơn Hương Cầm. “Nhưng mà....” nàng cầm chén chè thắc mắc, ăn đồ của chủ nhân, liệu có làm liên lụy đến Hương Cầm không?

Hương Cầm hiểu được hàm ý trong lời Uất Lam, cười nhạt, “Ăn đi, Gia đã căn dặn rồi”

Ngòn ngọt âm ẩm, cổ họng và ruột đều như được tưới mát dễ chịu hơn rất nhiều. Uất Lam ăn từ tốn, đây là món chè nàng thích ăn nhất.... Hôm nay vừa khéo nhà bếp cũng làm món này cho hân sao? Nàng khẽ nhìn sắc trời, lúc này không phải hân đang ở tiền viện sao? Sao lại có món chè nóng ẩm đặt trong phòng này chứ?

“Ăn xong chén chè này, cô dùng thêm chút cháo nhé, đói rồi đúng không?”

Uất Lam ngược nhìn Hương Cầm một lúc, thái độ nàng ấy đối với nàng thay đổi rồi. Có chút thương xót, lại có chút xa cách, dường như luôn ẩn giấu điều gì mà không muốn nói với nàng vậy. Có lẽ.... Bàn tay cầm bát của Uất Lam đặt lên đùi, có lẽ nàng ấy nghĩ rằng nàng đã dùng thủ đoạn bỉ ổi nào đó để đạt được đãi ngộ như thế này, trong lòng khinh thường nàng, nhưng lại ngại Bộ Nguyên Ngạo nên không dám biểu hiện ra mặt đây mà.

Món cháo được nấu đặc biệt cũng được bưng lên, nàng thật hồ nghi tất cả những thứ này đều chuẩn bị riêng cho mình, tất cả đều còn nóng.... Hơn nữa, đều là những món nàng thích ăn.

Hơi hoài nghi... Hân làm sao thế? Đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, là vì thấy bộ dạng của nàng khi hàn độc phát tác nên mới thương hại nàng sao? Hân còn có thể thương hại nàng sao? Hay là Hân dự định dùng phương pháp khác để hành hạ, tra tấn nàng? Nàng nghĩ mãi vẫn không có được câu trả lời, cũng không còn tâm trạng nghĩ ngợi nhiều nữa.

Có một tiểu nha hoàn đứng trước cửa khẽ gọi Hương Cầm, trong tĩnh lặng nàng nghe thấy tiểu nha hoàn nói với Hương Cầm, có một phu nhân họ Uất cần gặp nàng.

Uất phu nhân?

Uất Lam nhíu mày, là mẹ? Không thể nào! Mẹ sao lại đích thân đến đây tìm nàng chứ? Hay là.... Mẹ quá nhớ nàng, quá lo lắng cho nàng?

Hương Cầm đã quay trở lại và đang lặng lẽ nhìn Uất Lam, “Muốn gặp không?” nàng ta khẽ thấp giọng hỏi.

Uất Lam khẽ gật đầu. Vừa định xuống giường nàng lại gặp phải một vấn đề nan giải, nàng phải mặc y phục gì đây? Nếu thực sự mẹ đến thăm nàng....

Hương Cầm vẫn như lúc này nở ra nụ cười nhàn nhạt làm nàng không được dễ chịu cho lắm, “Để ta giúp cô tắm rửa nhé.”

Uất Lam trầm mặc để cho Hương Cầm giúp nàng rửa mặt thay đồ. Nhất định có gì đó không ổn. Y phục mà bọn tiểu nha hoàn mang vào đều rất sang trọng, chất liệu vải thuộc dạng thượng phẩm, còn được viền quanh một lớp lông thú đắt tiền... Vì sao? Hân lại chịu để nàng mặc bộ quần áo đẹp như vậy?

Cũng may đã ăn chút gì đó, tứ chi mềm nhũn của Uất Lam sau khi bước đi một lúc bắt đầu nghe theo sự điều khiển của nàng.

Bên ngoài cánh cửa nhỏ phía Đông, người ghé thăm đúng là mẹ nàng!

Uất Lam hơi bất ngờ, càng thêm vui mừng! Vội nhào vào lòng mẹ, nàng nhịn không được mà bật khóc... nàng có quá nhiều cay đắng, muốn lấy được chút an ủi từ vòng ôm ấm áp này. Mẹ cũng khóc theo, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Sau khi khóc xong, Uất Lam cảm thấy hơi lạ lùng. Mẹ tuy vẫn ăn mặc rất cầu kỳ, nhưng lại không mang theo người hầu, chỉ đơn độc một mình đến, thậm chí cũng không ngồi xe ngựa. Lẽ nào mẹ giấu cha đến thăm nàng? Nàng xót thương một hồi, rồi cuộc mẹ vẫn là người yêu thương nàng nhất.

Uất phu nhân cũng lệ nhoà khoé mắt nhìn Uất Lam, sau khi ngấm ngấm khắp người nàng liền hân hoan nói: “Bộ Nguyên Ngạo đối xử với con rất tốt đúng không?”

Uất Lam hơi sững người, xem qua cách ăn mặc xa hoa của mình, khẽ gật đầu. Không để mẹ lo lắng thêm cho nàng nữa.

“Thật tốt quá!” Tiếng reo lên của mẹ làm nàng giật mình, Uất Lam ngây ngốc nhìn bà. “Con mau đi nói với hân, chờ cho nhà họ Uất chúng ta một con đường sống đi!”

Uất Lam khẽ rùng mình, “Nhà mình xảy ra chuyện gì ạ?”

Uất phu nhân có vẻ không thể tin, “Con không biết sao?”

Uất Lam gật đầu, trong lòng cũng hơi đoán ra được đã phát sinh chuyện gì. Hân ... sao có thể chỉ hành hạ mỗi một mình nàng để giải hận chứ? Nàng chẳng qua chỉ là món khai vị thôi, việc nhà họ Uất phá sản mới là món chính của hân.

“Bộ Nguyên Ngạo chèn ép công việc kinh doanh của cha con!”

Uất Lam cười gằn, quả nhiên

“Chúng ta sa sút đến nỗi không thể không bán đi căn nhà tổ tiên để lại, dọn đến thị trấn nhỏ cách đây mười dặm, như vậy mới tiện cho việc đến lấy thuốc. Dung Khiêm cũng bỏ đi rồi, chúng ta chỉ còn sót lại hai người hầu ở bên cạnh thôi.” Uất phu nhân vừa khóc vừa kể.

“Tam tỷ phu (*) không ngó ngang đến đã đành, không lẽ đại tỷ phu, nhị tỷ phu cũng không đến đón mọi người qua bên đó sao?” Uất Lam buồn rầu hỏi.

* Tỷ phu : Anh rể

“Bộ Nguyên Ngạo đã tuyên bố ai giúp đỡ chúng ta sẽ làm cho người đó tán gia bại sản. Đại tỷ phu, nhị tỷ phu của con... aizz! Khi gặp nạn, chẳng ai có thể tin được nữa.”

Những lời nói này được thốt ra từ miệng của Uất phu nhân, Uất Lam khẽ cười, điều Bộ Nguyên Ngạo mong muốn có được chắc là tình cảnh đáng châm biếm này rồi?

“Con đi nói ngọt với nó một chút, dù thù hận sâu đậm đến mấy, bây giờ nó cũng được tính là con rể của Uất gia ta mà?!” Uất phu nhân tức giận thốt lên.

Uất Lam nhịn không được cười một tràng, cười đến khắp miệng đều là chua xót. “Mẹ... sự việc đã đến nước này, sao mẹ còn nghĩ như thế chứ? ”

Con rể của nhà họ Uất? Chàng trai tên Bộ Nguyên Ngạo - con rể nhà họ Uất vào năm năm trước đã sớm bị họ chém chết rồi!

“Không phải nó đối xử với con rất tốt sao?” Uất phu nhân lại đánh giá cách ăn mặc của nàng lần nữa, thái độ hơi bất thường hỏi, “Không lẽ con chỉ lo cho riêng bản thân mình, vất bỏ chúng ta không thèm quan tâm sao?”

Uất Lam khẽ nheo mắt, phút chốc hiểu ra, rồi cuộc nàng đã hiểu ý nghĩa của việc Bộ Nguyên Ngạo đối xử tốt với nàng rồi. Hân đã sớm đoán biết Uất gia sẽ tìm đến nàng, vì vậy mới cho nàng ăn đồ ngon, mặc quần áo đẹp, dường như rất cưng chiều nàng vậy... để mẹ nàng trách nàng chỉ biết hưởng thụ cho riêng mình. Ha, đúng là biết hưởng thụ quá đi.

“Nếu như nó còn yêu thương con, con hãy xin nó nói lỏng một chút, cho dù chỉ là để hai tỷ phu của con có thể giúp chúng ta một tay! Tình trạng em trai con giờ rất tệ! Theo mẹ thấy bệnh của nó lại sắp tái phát rồi, con cũng nhanh chóng lấy thuốc giải đến đi.”

Uất Lam nhìn vào khuôn mặt không mấy vui vẻ của mẹ, người mẹ đã từng rất thương yêu nàng lại dùng sắc mặt này, giọng điệu này để nói chuyện với nàng.

Trong năm năm này, Bộ Nguyên Ngạo đã tiến bộ vượt quá sự tưởng tượng của nàng rồi. Nàng khẽ cười khổ.

“Mẹ ... chỉ tính riêng việc lấy được thuốc giải, con đã muốn dốc toàn lực rồi.” Thật sự là đã cố hết sức... mẹ có biết được nàng đã dùng cách gì để lấy được thuốc không?

Nàng nuốt ngược nước mắt vào trong, nước mắt của nàng... không ngờ lại trở nên giả tạo trước mặt người nhà mình.

Uất phu nhân lại nhăn mày liếc nhìn bộ váy áo sang trọng của nàng, nửa ngày trời cũng không nói lời nào.

“Nếu con không chịu vì nói giúp người nhà mình mà chọc giận Bộ Nguyên Ngạo, vậy thì những ngân phiếu mẹ cho con khi đến đây đâu rồi? Bây giờ trong nhà chỉ còn sót lại vài đồng lẻ thôi.”

“Con... con đã dùng hết rồi.”

Uất phu nhân ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, “Uất Lam, mẹ thật không thể ngờ, con lại nỡ đối xử với mẹ, với người nhà như vậy!”

Uất Lam bị mẹ nhìn đến nổi cứng người, bất giác lùi một bước, đây là ánh mắt của mẹ sao, Không! Không thể nào!

“Trước giờ con luôn là đứa trẻ ngoan ngoãn hiền dịu, trong mấy chị em, mẹ thương con nhất, yêu con nhất! Con bị bệnh, mẹ đã chăm sóc con như thế nào? Bảo vệ con như thế nào? Bây giờ, cha mẹ con phá sản rồi, em trai lại bệnh liệt giường, cả người hầu đến chăm sóc cũng không có tiền thuê. Nhà chồng em con.... Hừm! cũng ném đá giấu tay, gỡ bỏ hôn ước. Bây giờ con ăn mặc rục rịch rõ rõ, ăn ngon mặc đẹp, lại nói với mẹ không thể giúp gì cho Uất gia! Đến cả việc mẹ muốn lấy những gì Uất gia cho con, con cũng không chịu! Uất Lam, sao con lại trở nên như thế?”

Uất Lam dựa vào tường, nước mắt đầm đìa nhìn mẹ mình, mỗi một câu đều đâm thẳng vào trái tim của nàng.

“Mẹ... khi ấy các người gửi con đến đây, đã đoán chắc rằng Bộ Nguyên Ngạo sẽ đối tốt với con, cho con ăn ngon mặc đẹp sao?” Nàng nuốt nước mắt vào lòng, không nhin được hồi lại. Ai đến khiển trách nàng, chất vấn nàng... chỉ có mỗi người nhà của nàng, không thể làm vậy được.

Uất phu nhân quả nhiên trầm lặng, cúi thấp đầu không nói lời nào.

“”Uất Lam ... con ghi hận việc này trong lòng sao?” Uất phu nhân thở dài một hơi, thấp giọng nói, tất cả đều toát lên vẻ bất lực. “Khi ấy đúng là cha mẹ thực sự bất lực mà! Cũng có thể Bộ Nguyên Ngạo sẽ trả thù con, nhưng rốt cuộc nó cũng từng thích con, đã từng muốn lấy con làm vợ, con tới, chắc chắn sẽ tốt hơn Uất Tử rồi. Con đến đây, không những có thể cứu được em con, cũng có thể cứu được bản thân con mà? Còn có khổ sở nào khó chịu hơn việc hàn độc phát tác chứ?”

Uất Lam bật cười, còn có khổ sở nào khó chịu hơn việc hàn độc phát tác ư? Người mà nàng đã yêu thương chờ đợi suốt năm năm chợt thay lòng, trở nên lạnh lùng, nhấn tâm tàn phá trái tim của nàng, thân thể của nàng! Đến cả việc oán trách hằn nàng cũng không thể làm được, vì người nhà nàng hại hằn đến nỗi tan nhà nát cửa! Người từng yêu nàng muốn cưới nàng làm vợ, lại biến nàng trở thành kẻ hầu ti tiện nhất, đến cả việc nàng nhìn hằn, gọi tên hằn cũng trở thành một tội lỗi!

Đến đây có thể cứu được bản thân nàng?

Đến nơi này... thì nàng xem như hết cứu được rồi.

“Uất Lam ... bây giờ nói những lời này thì có tác dụng gì chứ?” Uất phu nhân cũng bật khóc, “Con cũng không thể giương mắt nhìn cha mẹ con, hai em con đói nghèo mà chết chứ? Đại tỷ con là người mẹ không thể đặt hy vọng vào rồi, nhị tỷ con chết rồi, nhị tỷ phu xem như người xa lạ, tam tỷ ... thôi đừng nói đến nó

nữa, không phải do chính mình sinh ra đúng là không nhờ cậy được gì, tránh né còn nhanh hơn ai hết! Uất Lam ... người mà bây giờ mẹ có thể trông cậy được, chỉ có con mà thôi. Hãy cứu lấy chúng ta, hãy cứu lấy em con đi.”

Uất Lam liếm đôi môi khô khốc, rủ mắt nhìn xuống đất, không có tiêu điểm.

“Mẹ... không cần biết mẹ có tin hay không, chuyện đến nước này, con đã cố gắng hết sức rồi... hai ngày sau, mẹ đến đây đợi con, ngân phiếu thực sự con đã dùng hết rồi, trang sức mẹ cho con vẫn còn, mẹ cầm theo hết đi, chắc sẽ bán được không ít ngân lượng. Thuốc giải của tháng này... con sẽ cố hết sức mang đến...”

Uất phu nhân khẽ nhủ mày, tuy hơi hoài nghi lời Uất Lam nói, nhưng nàng đã hứa sẽ mang trang sức và thuốc giải đến, tạm thời cứ như thế đi, dù gì cũng tốt hơn là không thêm quan tâm đến.”

[alobooks.vn]

Chương 26

Quay về căn phòng nhỏ của mình, Uất Lam cẩn thận thay váy áo sang trọng ra, mặc lại bộ đồ đã khá cũ. Mục đích mà Bộ Nguyên Ngạo muốn khi nàng mặc bộ váy áo sang trọng này đã đạt được rồi, nàng nên trả nó lại cho hắn thôi, nàng đã không còn hợp mặc những bộ đồ đẹp như thế nữa. Phần lông thú trên cổ áo vẫn còn dính nước mắt của nàng, nàng dùng tay áo quẹt đi, nước mắt... từ nay về sau, còn ai thêm quan tâm đến nước mắt của nàng nữa đâu? Đến cả mẹ, cũng không thêm quan tâm nữa rồi.

Trên suốt con đường đến Tu Đức Uyển, nàng thậm chí không còn bị thương nữa. Cũng có thể, nàng đã sớm liệu trước sẽ có ngày này, hắn sẽ phá hủy hết tất cả những gì của nàng. Chỉ là không ngờ, lại nhanh đến vậy, triệt để đến vậy... khi mẹ hoài nghi nhìn nàng, nàng lại có chút khâm phục hắn, tính toán rất chuẩn xác! Mảnh vỡ sau cùng của con tim nàng cũng đã bị hắn đập vụn không hề phí chút công sức nào.

Khi Mẫn Lan Thao nói với nàng, y không nghiên cứu ra được bất cứ phương pháp nào để giải được hàn độc trong người nàng ngoại trừ máu của Bộ Nguyên Ngạo, nàng chỉ khẽ gật đầu.

Thất vọng? Tuyệt vọng? Tuyệt vọng hơn?

Nàng khẽ cười, dường như nàng không còn trải nghiệm được những cảm giác này nữa. Khi nghe đáp án của Mẫn Lan Thao, đối với nàng mà nói, chỉ là một kết quả mà thôi. Dù cho Mẫn Lan Thao có thể giải được hàn độc kia, thì cũng chỉ có thể miễn đi những sỉ nhục của Bộ Nguyên Ngạo đối với nàng, giải thoát ư? Trừ khi nàng chết đi, nàng sẽ không được giải thoát đâu, nhà, người thân, tất cả, cho dù nàng đã được giải thoát, thì đã sao nào?

Uất Lam chào cáo từ Mẫn Lan Thao, hàn độc không có cách nào để giải trừ, vậy... dù có chết, nàng cũng không thể giải thoát được rồi! Nàng chết đi, cha mẹ vẫn trách mắng sao nàng không cứu lấy đứa em trai, nàng vẫn chỉ là một đứa con gái tham lam chỉ biết lo cho hạnh phúc của riêng mình.

“Uất Lam...” Biểu hiện của Uất Lam khiến Mẫn Lan Thao đau lòng, khi nàng quay người một cách máy móc, đợi y nói tiếp, ánh mắt như nhìn chăm chú lại như xa xăm kia làm y không thể phân biệt được rốt cuộc nàng có đang nhìn y không, y có thể nói thêm gì đây? Có thể giúp nàng được gì chứ? Chỉ biết nắm chặt tay lại, chỉ có thể để nàng quay trở lại bên cạnh Bộ Nguyên Ngạo.

Khi nàng trả bộ đồ lại cho Hương Cầm, Hương Cầm hơi bất ngờ. Nàng nhìn vào bộ đồ đơn giản của Uất Lam, môi khẽ mấp máy, niềm xót thương khẽ dâng lên trong lòng, nhưng lại không biết nên nói gì. Rốt cuộc nàng cũng chỉ là một kẻ hầu người hạ, ý của Gia nàng cũng không thể suy đoán, trong mấy ngày này, Gia thật lòng tốt với Uất Lam, hay chỉ là...

“Hương Cầm tỷ, cho muội tắm rửa một chút nhé?” Uất Lam chậm chậm nói, giọng nói ngọt ngào kia lại như phả ra một luồng khí chết chóc khiến người khác không khỏi rùng mình.

Hương Cầm nhin không được khẽ đánh giá Uất Lam, vừa đi gặp người nhà về, nàng ấy dường như có gì đó khác lạ, lại___ còn mỉm cười nữa, nhưng nụ cười ấy, nàng thà nhìn thấy bộ dạng giả vờ quật cường trước kia còn hơn. Nụ cười này, khiến người ta không khỏi chua xót.

Đột hết bao lâu?

Cuối cùng Uất Lam chuyển ánh mắt, trời tối bao giờ vậy? Nàng lại hoàn toàn không cảm thấy. Hương Cầm bước vào thắp đèn, nàng yên lặng ngồi trên giường không nói lời nào, Hương Cầm cũng không lên tiếng, nàng đang chờ đợi gì, trong lòng bọn họ đều hiểu hết rồi chẳng phải sao?

“Ăn cơm trước đi.” Hương Cầm dẫn theo vài tiểu nha hoàn vào phòng, bày thức ăn lên bàn. “Gia và vài quản sự vẫn còn việc chưa giải quyết xong, ăn ở tiền viện rồi.”

Uất Lam khẽ lắc đầu, nàng không dám ăn... nếu như hấn lại bắt nàng dùng miệng, nàng sợ rằng mình sẽ nôn ra mất.

Cuối cùng, nàng nghe thấy tiếng bước chân của hấn.

Nàng... lại có thể phân biệt ra sự xuất hiện của hấn trong hàng loạt những tiếng bước chân hỗn loạn kia. Nghe ra được___ thì đã sao nào? Sớm đã chuẩn bị? Chờ đợi lâu như vậy, chuẩn bị lâu như vậy, hấn thật sự đã đến rồi, nàng vẫn rất sợ hãi, tay và chân, toàn thân vẫn không tự chủ mà run rẩy.

Hấn bước vào phòng, liếc qua người đang ngồi trên giường không lên tiếng, lại nhìn qua thức ăn trên bàn chưa hề đụng đũa.

“Qua đây ăn cơm.” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

Nàng không động đậy, dừng khí tích tụ lâu như vậy trong phút chốc tan biến đâu hết, chỉ đơn giản việc xuống giường tiến đến phía hấn, mà cũng rất khó khăn.

Thấy Uất Lam không hề động đậy, Bộ Nguyên Ngạo cau mày, ngược mắt lạnh lùng.

Giằng co một hồi, nàng nhúc nhích, bước xuống giường, bước thẳng đến bên cạnh hấn. Bộ Nguyên Ngạo chợt giật mình, ánh mắt của nàng luôn khiến hấn không được thoải mái, hôm nay lại khiến hấn vô cùng bức bối.

Uất Lam vươn tay ra, kéo tay của hấn, khẽ quyết tâm. Nàng muốn tiến về phía giường, hấn khẽ cứng người, không để nàng lùi đi.

Gạt tay Uất Lam ra, Bộ Nguyên Ngạo ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, “Muốn làm gì?”

Cụp mắt xuống, hàng mi dài che đi làn sương không nên có, muốn làm gì? Hấn sao lại không biết nàng muốn làm gì? Hấn ngồi trên ghế, rõ ràng không muốn lên giường với nàng, vậy... đã đến nước này, nàng còn có gì phải để tâm nữa? Còn việc gì không thể làm đâu?

Bước qua, quỳ xuống, khi nới mở quần hấn, thậm chí bàn tay nàng cũng không còn run rẩy nữa, xấu hổ, tôn nghiêm... nàng đã sớm không còn nữa rồi.

Thân thể cứng ngắc của hấn không hề động đậy, cũng không thốt lên lời nào, đôi mắt tối đen một mảng.

“Gia, ngài muốn ăn thêm một chút... ai da!” Hương Cầm bị hình ảnh nhạy cảm trước mắt làm cho tái mét mặt mày, vội vàng che mặt chạy ra ngoài.

Bộ Nguyên Ngạo chỉ lạnh lùng nhìn người đàn bà đang quỳ giữa hai chân mình, không ngờ sắc mặt nàng lại không chút thay đổi, hoàn toàn không thêm để tâm đến việc bộ dáng này có thể bị người ta nhìn thấy, thậm chí đôi tay lạnh ngắt kia đã cầm lấy hạ thể của hấn, đôi môi tái mét cũng mang theo cái lạnh tương tự mà hôn lên.

Điều này có thể là những gì hấn mong muốn, nhưng sao nàng thực sự lại trở thành như vậy...

Tức giận! Ngoài tức giận ra cũng chỉ còn tức giận!

Hấn hận không thể một tát giáng xuống lấy mạng nàng luôn! Nàng lại dùng biểu cảm này để đối đãi với hấn, dùng ánh mắt này nhìn hấn, sai rồi, nàng hoàn toàn không hề nhìn hấn!

Vươn tay đẩy Uất Lam ra, “Cô có thể dùng đê tiện như vậy được không?! Thuốc giải đúng không? Tôi cho cô!”

Uất Lam hơi ngạc nhiên, Bộ Nguyên Ngao đã dùng dao rạch lên tay mình, máu nhanh chóng nhỏ được nửa chén. Nàng hồi hộp ngược mắt lên, hấn cũng đang trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt của hấn mang đầy sự chán ghét, tức giận.... nàng cũng không hiểu nổi.

Có thể, do hấn đã thấy bộ dạng của nàng khi bị hàn độc phát tác, nên đến cả việc nàng làm như vậy hấn cũng cảm thấy gớm ghiếc rồi chẳng?

Nàng nhìn nửa chén máu đó... như trút được một gánh nặng.

Có được số máu này, ngày mai có thể ăn nói với mẹ rồi.

“Cô!”

Hấn lại xông qua bắt lấy nàng, móng tay hấn đâm vào phần da thịt trên tay nàng, nàng lại không hề cảm thấy đau đớn. Nàng cúi mắt xuống, hấn muốn làm gì thì tùy, chỉ cần có được số máu kia là tốt rồi.

Nắm lấy nàng lâu như vậy, có phải hấn đang nhìn nàng không?

Nàng còn gì để đáng xem nữa đây? Con người nàng hiện tại... còn gì để đáng xem nữa. Cũng có thể hấn đang thưởng thức thành quả của mình.

Khi trên miệng Uất Lam lại hiện lên nụ cười ấy, Bộ Nguyên Ngao rất hận! Gạt mạnh tay nàng, hấn chỉ muốn đến một nơi không phải nhìn thấy người đàn bà này nữa!

Uất Lam nhìn ra cánh cửa vừa bị mở tung, từng trận gió lạnh tấn công vào, nàng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm___ tháng này, có thể ứng phó qua rồi.

16. Chương 27-28

Chương 27

Hương Cầm mặt đầy vẻ khổ sở kéo vội vạt áo, ngáp một cái bước ra mở cửa. Vốn tưởng rằng tối qua Gia sẽ ngủ ở viện khác, ai ngờ đầu nửa đêm lại chạy về đây, về rồi lại không chịu ngủ, cứ ngồi làm việc ở bàn, nàng đành phải thức để hầu hạ, mãi đến hừng đông mới chịu đi ngủ.

Một lớp sương giá — Hương Cầm nhíu mày, Uất Lam chưa tới lau đường.

Ngày hôm qua... Hương Cầm hơi đỏ mặt, nghĩ lại tình cảnh vô tình thấy tối qua lại cảm thấy xấu hổ.

Lâm bà bà cau mày bước từ cổng hông tới, cũng thấy con đường chưa người lau chùi, quét tước.

“Bà bà đi xem Uất cô nương thử đi, có khi nào bị bệnh không nhỉ?” Hương Cầm muốn Lâm bà bà đi xem Uất Lam, chứ cứ nghĩ tới cảnh thấy Uất Lam và Gia tới hôm qua ... nàng lại thấy ngượng ngùng.

Lâm bà bà gật gù đầu, từ khi sắp đặt cho Uất Lam phụ trách công việc này đến nay, đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng này, có lẽ là chịu đựng hết nổi rồi chẳng. Lâm bà bà đi về phía tiểu viện, lòng có chút lo lắng.

Hương Cầm vừa định quay vào phòng, lại bỗng nhiên nghe tiếng la hét ầm ĩ của Lâm bà bà vang lên từ tiểu viện bên cạnh, giọng nói sợ hãi và bối rối cùng cực. Hương Cầm nhíu mày, vẫn chưa nghe rõ Lâm bà bà la hét gì, nhưng chắc chắn là xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng, khiến Lâm bà bà kích động đến vậy thì quả là rất hiếm.

Lắng tai nghe một hồi, Hương Cầm mới hiểu được, Lâm bà bà đang hét toáng lên là: “Uất cô nương tự sát.” Hương Cầm hoảng hốt, vừa định chạy tới xem, thì chợt cảm thấy có một luồng gió vút qua người nàng, khiến nàng lao đảo suýt chút nữa thì ngã, Gia đã chạy trước nàng rồi. Hương cầm lấy lại bình tĩnh, vội vàng đuổi theo.

Cánh cửa căn phòng nhỏ của Uất Lam đang mở toang, ngoài cửa đã có rất nhiều kẻ ăn người ở tụ tập xì xào bàn tán, mọi người đều đứng ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng lại không có ai dám bước vào.

Hương Cầm chau mày, Gia đã không quan tâm để ý gì chạy vào phòng rồi, nàng dù cho có sợ cũng không thể khoanh tay đứng ngoài nhìn vào được! Trấn định lại, Hương Cầm tiến vào phòng, đập ngay vào mắt là vết máu.

Nhìn theo đường máu chảy —— máu này là từ trên chiếc giường nhỏ hẹp của Uất Lam nhỏ xuống chảy ra. Chăn đệm trên chiếc giường rất mỏng nên chẳng thấm được bao nhiêu máu, cho nên máu chảy từ người Uất Lam ra đều chảy hết xuống nền nhà chảy thành dòng ra tận đây.

Bộ Nguyên Ngạo xóc chân lên tìm kiếm miệng vết thương, Hương Cầm vội vàng chạy lại hỗ trợ. Cả người Uất Lam lạnh lẽo, làn da cũng tái nhợt không chút huyết sắc, khi Hương Cầm giúp Bộ Nguyên Ngạo cởi quần áo của Uất Lam ra, chạm tới mạch đập mỏng manh của Uất Lam. ‘Nàng còn sống!’ Hương Cầm nhẹ nhàng thở ra một hơi, không còn sợ hãi nữa.

Trên tay không thấy miệng vết thương, trên đùi, trên người cũng không có! Vậy máu kia chảy ra từ đâu mà nhiều thế? Hương Cầm khẽ chấn động, đang định cởi quần Uất Lam ra, thì chợt bừng tỉnh liếc sang Bộ Nguyên Ngạo, khẽ rụt người dừng động tác lại.

Bộ Nguyên Ngạo cũng đã hiểu được Hương Cầm hoài nghi điều gì, thấy nàng dừng tay, quát một tiếng: “Xem lên!”

Hương Cầm run run, nhanh nhẹn cởi quần Uất Lam ra, bỗng a lên một tiếng: “Gia, đúng là kinh nguyệt! Nhưng nhiều như vậy thì ... chắc chắn là bị rong huyết.”

“Nhanh đi gọi Mẫn Lan Thao!” Bộ Nguyên Ngạo quát lạnh một tiếng, bên ngoài có người lên tiếng trả lời.

“Gia, đừng di chuyển nàng ấy.” Hương Cầm thấy Bộ Nguyên Ngạo tự dưng ôm chặt lấy Uất Lam bế lên, vội vàng lên tiếng ngăn cản. Hương Cầm sưng sốt, Gia không thèm nghe lời nàng, cứ vậy ôm lấy Uất Lam dưới hạ thân máu vẫn đang chảy ròng ròng chạy về phòng mình.

“Nước ấm! Chăn mền!” Bộ Nguyên Ngạo vừa bế Uất Lam chạy đi vừa phân phó. “Lấy thật nhiều lụa trắng đến nữa!”

Hương Cầm nhanh chóng chỉ huy đám người hầu chuẩn bị, còn bản thân thì vội vàng chạy về phòng để chuẩn bị giường chiếu trước. Vừa trải chăn mền xong, Gia đã ôm Uất Lam chạy thẳng vào, nước ấm và băng gạc cũng đồng thời được đem vào. Hương Cầm tay chân hơi luống cuống lấy đồ lấy đặc ở một bên, nhìn Bộ Nguyên Ngạo cởi bộ đồ dính đầy máu của Uất Lam trên người hất vứt xuống đất, nàng muốn tiến lại, lại không động được tay mình.

Máu dưới hạ thân Uất Lam vẫn không ngừng tuôn ra, chân mền sạch sẽ đã bị thấm ướt một mảng, sắc mặt của nàng cũng càng ngày càng trắng.

Hương Cầm cứng đờ cả người, Gia... Gia... lại tự tay nhúng băng gạc vào nước ấm rồi ấn ... vào hạ thân Uất Lam. Băng gạc rất nhanh bị nhiễm đầy máu đỏ, Bộ Nguyên Ngạo đổi ngay sang một cuộn băng gạc khác, lại ấn vào ... một đồng băng gạc đỏ chót nhanh chóng dồn đổ trên nền nhà. Tuy rằng trường hợp khẩn cấp, nhưng đường đường là một đại nam nhân mà lại làm những chuyện thế này, vẫn khiến Hương Cầm cảm thấy ngượng ngùng – người là Gia đó. Trấn định lại tinh thần, Hương Cầm vội vàng xông lại: “Gia, để cho nô tì làm đi.”

Nàng bị Bộ Nguyên Ngạo dùng khuỷu tay đẩy mạnh ra, cái trừng mắt liếc nàng kia của hắn khiến lòng nàng như muốn nứt ra luôn, “Còn không mau đi xem tại sao Mẫn Lan Thao vẫn chưa tới! Khốn kiếp!”

Hương Cầm gần như dùng cả tay lẫn chân chạy ra khỏi phòng, may quá, vừa ra khỏi cửa đã thấy Mẫn Lan Thao đang vội vàng chạy tới, tiểu nha hoàn ôm thùng thuốc thay y đang thở hồng hộc chạy sau y một đoạn dài.

“Mẫn...” Hương Cầm đang định nói gì đó với Mẫn Lan Thao, lại bị y nóng nảy đẩy ngã sang một bên, cổ nhin đau, Hương Cầm cũng vội vàng đứng lên chạy về phòng.

Hương Cầm bị dọa hoảng sợ hét lên một tiếng chói tai, Mẫn công tử tự nhiên đánh Gia. Một đấm thật mạnh táng vào mặt Bộ Nguyên Ngạo, một bên gò má lập tức sưng đỏ lên, khóe miệng cũng bắn ra máu tươi. Bộ Nguyên Ngạo không phòng bị, bị trúng một đấm thật mạnh này của Mẫn Lan Thao, cơ thể lão đảo lù về phía sau mấy bước đứng vô cái bàn dài, tạo nên một tiếng rầm thật lớn.

“Người lại tra tấn nàng! Người lại tra tấn nàng nữa!” Mẫn Lan Thao oán hận trừng trừng nhìn Bộ Nguyên Ngạo đang té ngã ngồi một đồng dưới nền nhà mà gầm lên.

Hương Cầm há miệng ngây ngốc đứng nhìn, Mẫn công tử cũng có lúc kích động đến vậy sao? Mà Gia... lại cứ im lặng ngồi trên mặt đất mặc Mẫn công tử chửi bới?!

“Người hận nàng đến vậy sao, muốn tính mạng của nàng ngay lập tức vậy sao! Ai nợ người, nhưng Uất Lam tuyệt đối không nợ người! Mà cho dù nàng đã từng nợ người, nàng cũng đã sớm trả hết cho người rồi! Đừng giằng vò nàng nữa, nếu đã vậy ... bây giờ ta sẽ để nàng trả hết cho người luôn!”

Ánh mắt Mẫn Lan Thao lóe lên sự hung dữ, tiểu nha hoàn ôm hòm thuốc đứng lúc chạy vào, y giựt lấy, mở toang hòm thuốc lấy ra một con dao, bước lại chỗ Uất Lam đang nằm trên giường đâm xuống.

“Không!” Bộ Nguyên Ngạo đang ngồi dưới đất đột nhiên gào lên một tiếng thật thê lương, rồi bật dậy vọt qua đẩy Mẫn Lan Thao ra, lực đẩy quá mạnh khiến cho Mẫn Lan Thao lão đảo về phía sau, cánh tay cầm dao theo quán tính vung lên cắt một đường qua cánh tay Bộ Nguyên Ngạo, máu lập tức tuôn ra nhuộm đỏ tay áo.

Mắt Mẫn Lan Thao cũng đỏ vằn, bỏ nhào lại, “Đâm xuống. Chỉ một nhát đâm xuống là xong, chẳng còn ai trách người tàn nhẫn nữa hết”

“Không!” Bộ Nguyên Ngạo điên cuồng che chắn trước giường không cho Mẫn Lan Thao xông tới.

“Không? !” Mẫn Lan Thao cười lạnh, ánh mắt châm chọc.

“Ta... Ta không làm được.” Bộ Nguyên Ngạo cắt lời đầy oán hận.

Mẫn Lan Thao sững sốt, vẻ mặt cuối cùng cũng dịu lại một chút, “Bây giờ làm không được... Người không sợ về sau càng làm không được sao?”

“Ta mặc kệ!” Bộ Nguyên Ngạo nhú chặt mày, “Cứu nàng! Ngay lập tức!”

Mẫn Lan Thao khẽ nheo mắt lại, “Đồng ý với ta, đừng tra tấn nàng nữa, nếu không bây giờ để cho nàng chết luôn vẫn tốt hơn.”

“Ít nói nhảm đi! Cứu nàng!” Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt xông lên, túm Mẫn Lan Thao kéo lại, đá y vào bên giường.

[alobooks.vn]

Chương 28

Nhìn theo ánh mắt của Mẫn Lan Thao, Bộ Nguyên Ngạo xấu hổ bước qua kéo chăn che lấp nơi tư mật nhất của Uất Lam lại.

“Người tránh ra.” Mẫn Lan Thao nghiêm mặt lạnh lùng nói, lấy từ hòm thuốc ra một cây ngân châm.

Bộ Nguyên Ngạo cắn chặt răng, cuối cùng cũng phải lui về phía sau vài bước. Thấy Mẫn Lan Thao thành thạo xốc chăn lên, những gì riêng tư nhất của Uất Lam đều phơi bày trước mắt y, Bộ Nguyên Ngạo phần hận há mồm thở dốc, muốn hét lên một tiếng, lại càng muốn giáng cho Mẫn Lan Thao một đấm, đánh chết y... nhưng điều hắn có thể làm lúc này, chỉ là cắn chặt răng, sống chết nắm chặt nắm đấm đứng ngây ngốc bên cạnh!

Nơi mà y châm kim xuống.... Bộ Nguyên Ngạo cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhói, bàn tay nắm quá chặt, đến cả vết thương trên cánh tay cũng bị động đến.

“Gia...” Hương Cầm mặt mày xám xịt, run rẩy muốn giúp hắn băng bó vết thương, nhưng lại bị hắn lạnh lùng hét lên: “Cút!”

Mấy cây kim được châm xuống, tốc độ miếng băng gạc bị máu nhuộm đỏ chậm lại thấy rõ, hẳn thở ra một hơi, nhưng lại không vui lên nổi.

“Người đâu!” Mẫn Lan Thao nhíu mày kêu lên, “Mang nước đường và nước muối đậm đặc đến đây, mỗi thứ một chén”

Kể dưới bụng hai chén nước to đến, Mẫn Lan Thao cầm lấy một chén, ngồi ghé vô cạnh giường, đỡ đầu Uất Lam lên đặt chén nước rót vào miệng nàng. Uất Lam đang hôn mê hoàn toàn không nuốt được nước vào, nước đường men theo khoé miệng nàng tràn xuống.

Ngay lúc Mẫn Lan Thao đang lưỡng lự, Bộ Nguyên Ngạo người vẫn luôn đứng bên giường giương đôi mắt lạnh lẽo ngẩng nhìn liền bước qua đoạt lấy chén nước từ tay y, tiếp theo sau cái ngẩng đầu gần như dốc cả chén nước vào miệng, rồi dứt khoát cúi đầu xuống ép sát vào môi Uất Lam, đưa vào miệng nàng từng ngụm từng ngụm nước đường và nước muối, mỗi một ngụm đều hôn chặt lấy môi nàng, ép nàng trong vô thức nuốt xuống.

Mẫn Lan Thao nhíu chặt mày, trầm mặc không nói gì, ánh mắt của y lại hiện lên tia đau thương.

Sau khi uống xong hai chén nước đường và nước muối, sắc mặt của Uất Lam đã khá hơn rất nhiều.

Sau khi nhẹ nhàng đặt Uất Lam nằm xuống, lặng lẽ nhìn một lúc, “Đưa nàng đến Tu Đức Uyển.” Mẫn Lan Thao không hề nhìn Bộ Nguyên Ngạo, cũng không phải đang trưng cầu ý kiến của hắn, điều y nói là một quyết định.

“Không, nàng sẽ ở đây.” Ngữ điệu của Bộ Nguyên Ngạo cũng không trầm bổng, điều hắn nói cũng là một quyết định.

Mẫn Lan Thao cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn hắn, Bộ Nguyên Ngạo lại đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy nhưng lại không mất đi vẻ thanh lệ của Uất Lam, cũng không hề tiếp nhận dù chỉ một ánh nhìn của Mẫn Lan Thao.

“Bệnh này của nàng...” Mẫn Lan Thao cười lạnh, “ Là do ăn không ngon, lao lực, giá lạnh tạo thành.” Y nhìn thấy Bộ Nguyên Ngạo khẽ run lên, biểu cảm không thay đổi nhưng vết thương trên cánh tay lại tiếp tục trào ra máu.

“Càng là vì lao tâm, lo lắng, khẩn trương. Bây giờ điều nàng cần không phải thuốc bổ, mà là an tâm và yên tĩnh. Nàng ở lại đây...”

Y lại cười chế nhạo, “Được sao? Nếu chuyện này còn xảy ra lần nữa, cái mạng này thần tiên cũng không cứu về được đâu.”

Bộ Nguyên Ngạo trầm mặc nửa ngày trời.

Cuối cùng hắn trầm giọng dặn dò Hương Cầm: “Thu dọn ít đồ đạc của nàng ta, cùng đưa đến Tu Đức Uyển.”

Mẫn Lan Thao nhìn hắn, khẽ than một tiếng, nổi bất lực của hắn... Y hiểu! Sự tồn tại của Uất Lam___ chính là bất lực lớn nhất của Bộ Nguyên Ngạo!

Uất Lam khó khăn mở mắt ra, nơi này... nàng cũng có chút quen thuộc, là Tu Đức Uyển? Sao nàng lại ở đây? Khẽ rụt vai, hút thêm chút hơi ấm của cái chăn, nàng hơi hiểu kỳ, nàng nhớ rằng... đêm qua nàng nằm trên giường cảm thấy rất lạnh, lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy. Lạnh đến bệnh luôn sao?

Bên cạnh giường đặt một chiếc ghế, một góc của ghế đặt một xấp băng gạc.

Bụng dưới nhói đau, một luồng dịch nóng hổi trào ra. Nàng giật mình, khẽ kéo chăn lên kiểm tra___ trên mình quả nhiên không mảnh vải che thân, giữa hai chân còn đặt một miếng băng gạc dày cộm!

Uất Lam còn chưa kịp suy nghĩ tí mĩ hơn, Mẫn Lan Thao đã đẩy cửa bước vào, Uất Lam hoảng hốt che chắn kỹ mình lại, khuôn mặt căng cứng như sưng lên gấp mấy lần, tim cũng đập liên hồi, khiến hơi thở trở nên gấp gáp.

Mẫn Lan Thao sững sờ, lại có chút ngạc nhiên vui mừng “Tĩnh rồi?”

Uất Lam hận không thể lấy chăn bịt mặt lại, không mặc quần áo, nguyệt sự lại đến nữa___ trước mặt y, thì ra.... Nàng vẫn không làm được điều gọi là gì cũng không nữa!

Mẫn Lan Thao trừng mắt nhìn vào mái tóc khê rung của nàng, cả người nàng dường như sắp chui hết vào chăn rồi, “Làm gì vậy?! không muốn hít thở nữa hả?”

Nàng không động đậy.

“Cái cần nhìn cũng nhìn hết rồi. Ta còn không thấy ngại gì, cô cứ xem mình như một người bệnh đi, còn e ngại gì nữa!” Hắn vô tình thốt lên. “Bệnh của cô nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nếu ăn ngon ngủ yên, cẩn thận nghỉ ngơi, nếu lần sau máu kinh bình thường, sẽ không sợ đó là bệnh nặng. Nếu còn ra quá nhiều nữa thì vấn đề nghiêm trọng rồi đó. Lần này may là phát hiện kịp thời, nếu không cô chưa chắc có thể sống!”

Nghe những lời này xong toàn thân nàng trở nên cứng đờ... quả thật không thể ngờ rằng một đại nam nhân như y lại có thể thân nhiên nói với nàng về chuyện máu kinh, và.... Đặc biệt là câu “Cái cần nhìn cũng nhìn hết rồi.” của y.

Có lẽ, sự ngại ngùng của nàng là dư thừa, nếu như lần này nàng chết đi... còn không phải tất cả đều lộ trước mắt y sao.”

“Hừm!” Mẫn Lan Thao bực tức kéo chăn ra, nếu cứ ngộp như vậy không phải sẽ bị ngất đi à! Kéo hơi quá đà bộ ngực tròn mẩy của Uất Lam hiện ra trước mắt y không chút che giấu, y ngại người.

Nàng cũng không che lại, chỉ lặng lẽ nghiêng đầu. Bất cứ kháng cự nào, đối với nàng mà nói___ đều là vô ích. Cái thân thể này... có lẽ cách ngày bị y mổ xẻ tứ chi không còn xa nữa rồi.

Ngược lại Mẫn Lan Thao lại hơi bối rối, vội vã giúp nàng kéo chăn che đi.

“Xin... Xin lỗi.” Y xấu hổ thốt lên.

Thân hình Uất Lam khê run, trong phút chốc nước mắt trào khỏi đáy mắt... xin lỗi ư? Nhiều ngày như vậy, trải qua nhiều việc như vậy, nàng chưa từng nghĩ rằng, lại sẽ có người nói lời xin lỗi với nàng.

17. Chương 29-30

Chương 29

Mẫn Lan Thao có chút phiền chán, y bèn đặt mông ngồi dựa vào cái ghế bên cạnh giường, nhìn về phía tấm lưng gầy yếu đang run run của nàng.

“Khóc sao?” Y biết rõ, nhưng vẫn hỏi.

Uất Lam hít hít mũi, lắc đầu: “Không...ta có khóc đâu.” Nàng không muốn để cho y hiểu lầm nàng, nghĩ nàng nhu nhược yếu đuối tới mức bị y nhìn qua cơ thể mình đã khóc.

“Cô nhất định phải giữ bình tĩnh nghe ta nói, biết không.” Mẫn Lan Thao cố gắng giữ giọng điệu thật lạnh lùng.

Nàng gật gật đầu, y cứ như bình thường mà đối xử với nàng ngược lại là sự an ủi đối với nàng.

“Cô đã nằm ba ngày, bây giờ tỉnh lại rồi, thì nên nhanh chóng ăn thứ gì đó đi.”

“Ba ngày sao?!” Nàng kinh hãi quay mặt lại nhìn y: “Ta hôn mê đã ba ngày rồi sao?!” Nàng muốn đứng lên, dùng chăn che lấy thân thể của mình, vừa động, thì đã thấy giữa hai chân, máu tuôn ra ồ ạt.

“Cô tỉnh làm gì?!” Mẫn Lan Thao bật dậy đè Uất Lam không cho ngồi lại, trừng mắt liếc nàng một cái.

“Mẹ của ta...Mẹ của ta đang ở bên ngoài cửa hông phía Đông đợi ta...” Ánh mắt nàng buồn bã, vốn là nàng chỉ muốn nói như thế, ai dè nước mắt đã trào ra. Mẹ của nàng—vẫn luôn nghi ngờ nàng chỉ biết lo cho bản thân ăn ngon mặc đẹp, nàng đã hứa với mẹ sẽ đem trang sức và thuốc giải cho bà, thế mà lại không đến, nhất định mẹ nàng sẽ càng hiểu lầm nàng hơn!

“Đợi cô để lấy thuốc giải hả?” Mẫn Lan Thao chu miệng nói: “Ta thay cô đi đưa thuốc giải cho mẹ cô là được, khóc cái gì mà khóc?”

Uất Lam vừa lo lắng vừa phiền não nhìn y nói: “Nhưng mà ta hứa với mẹ ta ba ngày trước sẽ gặp nhau....Bây giờ, ta sợ là bà đã đi rồi.”

“Nhà cô chuyển tới đâu vậy?” Mẫn Lan Thao lơ đãng hỏi nàng.

Uất Lam sững sốt, Uất gia chuyển nhà, y cũng biết sao? Cha mẹ nàng phá sản, túng quẫn...Vậy mà nàng lại là người biết đến cuối cùng. Nàng cười khổ, rồi chậm rãi cúi đầu.

Mẫn Lan Thao nhú nhú mày, nuốt nước miếng xuống, y cũng không phải là cố ý muốn giấu giếm chuyện này với nàng mà, nhưng mà chắc là y lại nói chuyện vô bổ nữa rồi: “Đừng nói là cô không biết cha mẹ cô chuyển nhà tới nơi nào đấy nhé?”

“Nhà ta dọn đến một thị trấn nhỏ cách đây mười dặm, cụ thể là ở chỗ nào...Ta cũng không biết nữa.” Uất Lam thì thào, nhỏ giọng nói.

“Ta biết rồi.” Mẫn Lan Thao gật đầu: “Trấn đó rất nhỏ, đi hỏi vài người sẽ biết thôi.”

“Công tử thật sự giúp ta đi tìm họ sao?” Uất Lam lẳng lặng nhìn y, bỗng nhiên nhận được sự giúp đỡ của người khác....Nàng lại cảm thấy không quen, không biết tự khi nào, nàng đã phải luyện cho mình quen với sự bất lực và tuyệt vọng.

“Ừ.”

Nàng nhìn y, muốn nói cảm ơn y, nhưng lại cảm thấy khó mở lời, nàng sợ lời nói của nàng không đủ chân thành, mà ngược lại làm cho y cảm thấy ý tốt của mình bị sỉ nhục nữa thì không hay.

“Cô.....nói là còn có thứ gì muốn đưa mà?” Mẫn Lan Thao cười nhìn nàng, tâm trạng của y chuyển biến tốt hơn nhiều lắm.”

“Máu...và ở trong phòng của ta ...” Nàng vẫn phải nói ra, có lẽ đối với nàng, đây có lẽ là cơ hội duy nhất - Y vẫn là người duy nhất mà nàng có thể nhờ vả được: “Trang sức của ta đặt ở trên bàn sát cửa sổ, Mẫn công tử...xin công tử đem đến đưa cho cha mẹ giùm ta.”

Nàng chỉ có thể làm thế này thôi, sau đó thì....nàng không dám nói với y.

Mẫn Lan Thao gật đầu, chậm rãi nhướng mi, không biết là y đang suy nghĩ cái gì.

Uất Lam đem băng gạc trắng dưới người vừa mới thay xong giấu bên dưới chân nàng, rồi phủ chăn lên. Nàng không mặc quần áo, nên không thể bước xuống đất được, có chút khốn quẫn. Mẫn Lan Thao đi rồi, trước mắt sẽ không có người nào tới đây giúp nàng, ngay cả cần chỉ một bộ quần áo thôi cũng chẳng có ai để nhờ cậy.

Cửa bị đẩy ra, nàng mong chờ nghiêng đầu nhìn qua, vừa nhìn thấy người đó, ánh mắt hy vọng của nàng cứng đờ trong chốc lát, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, là hấn sao? Nàng thu lại ánh mắt của mình, cúi đầu xuống.

Hấn không đem theo người hầu, vào cửa, hấn liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, rồi chậm rãi tự nhiên mà ngồi vào ghế.

“Đã đổi băng gạc chưa?” Hấn lạnh lùng hỏi nàng.

Nàng ngẹn lại, hô hấp rối loạn....Nàng còn có thể ở trước mặt hấn mà then thừng như thế này sao? Nàng nhẹ nhàng hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Hấn đứng lên, rồi đi ra ngoài.

Uất Lam chậm rãi đưa mắt nhìn lên, có đôi khi ... Hấn khiến nàng có chút nghi hoặc. Nàng không tin hấn vẫn còn có thể quan tâm nàng, nhiều nhất cũng chỉ là thương hại nàng mà thôi - thương hại ư? Cũng không có khả năng! Hay là hấn sợ nàng chết như vậy thì quá sớm? Đường như...có lẽ là ảo giác của nàng sao? Sau những việc hấn đối xử với nàng, nhưng mà sao nàng lại cảm thấy hấn cũng không nhẫn tâm như nàng tưởng.

Thời điểm hấn cùng với kẻ dưới đưa cơm tới, lòng của nàng không hề báo trước mà như bị bóp nghẹn lại.

Nàng cup mắt xuống, bỏ qua sự đau đớn này, nỗi đau lòng đến từ hấn - nàng chỉ có thể yên lặng mà nuốt vào.

“Ăn!” Hấn múc một chén cháo nóng đưa cho nàng, chỉ đơn giản nói một từ, là mệnh lệnh.

“Quần...quần áo.” Nàng cố gắng bình tĩnh nói, nhưng không cách nào có thể ngẩng lên nhìn vào mắt hấn.

Hấn im lặng trong chốc lát, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau, đem lại một bộ nội y, chỉ đem đặt ở trên giường của nàng, không nói gì.

Uất Lam cúi mắt nhìn xuống, từ trong chăn vươn tay ra lấy áo, chần chờ một lúc, nàng nhích vào phía trong giường, đưa lưng về phía hấn, nhanh chóng mặc áo vào. Nàng nghe thấy tiếng cười chế nhạo của hấn. Nàng thờ ơ mặc quần áo vào, nàng cảm thấy buồn cười với bản thân nàng, nàng dám làm những hành động như ngày hôm đó với hấn, mà lại không dám ở trước mặt hấn bình thản mặc quần áo sao, nhưng mà nàng...Thật sự là không làm được.

Bộ Nguyên Ngạo húp xong chén cháo thứ hai, bỏ chén xuống, liếc nhìn qua Uất Lam đang tựa mình ở đầu giường, nàng chỉ ăn có nửa chén. Kén ăn sao, sao lại ăn chậm như thế, tật xấu này của nàng đến chết cũng không bỏ, muốn chết sao? Hấn phiền chán nhừ mày. Nàng chưa tới lúc phải chết đâu!

Hấn đưa tay cầm lấy chén cháo của nàng, nàng giật mình, ánh mắt mở to nhìn hấn, nhưng lại nhanh chóng hạ thấp xuống, cố ý né tránh ánh mắt của hấn!

“Nguội rồi.” Thật ra hấn không tính giải thích cho nàng, thế nhưng hấn lại chịu không nổi ánh mắt chứa đầy ưu thương của nàng. Hấn đem cháo của nàng đổ vào chén của mình, rồi lấy chén cháo nóng khác cho nàng.

Cầm chén cháo trên tay, nàng im lặng ăn cháo, không nhìn hấn, cũng không nói một lời.

Hấn cảm thấy phiền lòng, cũng không để ý tới nàng nữa.

Uất Lam không nhận được đưa mắt nhìn Bộ Nguyên Ngạo đang ngồi ở ghế dựa...Hấn không tính rời khỏi đây sao? Nha hoàn đến thu bát đĩa cũng đi rồi, mà chưa thấy hấn đi, còn sai người đến lấy công văn an vị ở đằng kia mà xem. Nàng nhắm mắt lại ... Nàng đã sớm không còn si tâm vọng tưởng gì nữa rồi, tuy rằng nàng không biết hấn muốn làm gì, nhưng nàng cũng đâu phải không biết - hấn và nàng đã trở thành kẻ thù rồi, hấn cũng đã có vị hôn thê mới, những thứ hấn mang lại cho nàng...Chỉ có thương tổn, và chỉ có thể là thương tổn mà thôi.

Nếu nàng còn có mơ mộng xa vời với hấn, thì kết quảchỉ có thể tổn thương nặng nề hơn nữa mà thôi! Sự đau đớn đó, nàng không thể tiếp nhận thêm nổi nữa, bởi vì nàng còn muốn sống tới ngày mà Uất Thanh được khỏi bệnh.

Sắc trời ngày càng tối, nàng có chút bất an, Mẫn Lan Thao đã đi ra ngoài cả ngày rồi. Y không tìm được cha mẹ nàng sao? Hay là có chuyện gì ngoài ý muốn? Nàng không tìm được bèn cẩn thận nghe ngóng, rồi nghiêng đầu nhìn về phía cửa viện.

“Đang đợi người ư?” Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, “Mẫn Lan Thao sao?”

[alobooks.vn]

Chương 30

Trời đã tối hấn, Mẫn Lan Thao mới trở về.

Uất Lam nghe thấy tiếng bước chân từ cửa viện truyền tới, vội vàng nhìn thẳng ra cửa, y đã trở lại rồi sao? Y mang tin tức gì về cho nàng đây?

Mẫn Lan Thao vào phòng, đập vào mắt là Bộ Nguyên Ngạo đang lạnh lùng ngồi trên ghế, nhìn y với ánh mắt khiêu khích, y không để ý tới hắn, mà đưa ánh mắt trấn an nhìn về đôi mắt đang mở to, đầy vẻ lo lắng của Uất Lam.

Uất Lam gật gật đầu, trước mặt Bộ Nguyên Ngạo, không thể đem chuyện này ra nói được, nhưng ánh mắt trấn an của Mẫn Lan Thao đã làm cho tảng đá đè nặng lòng nàng giảm đi phân nửa, ít nhất y đã không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thể bình an trở về.

Bộ Nguyên Ngạo hừ lạnh : “Có chuyện gì thì hai người các người nói với nhau đi, ở đó mà mắt đi mày lại!” Hắn đứng lên, xô cửa bỏ đi.

Trái tim Uất Lam —không báo trước lại quặn đau, thân ảnh giận dữ bỏ đi của hắn lại làm cho nàng nghĩ đến Bộ Tam thiếu gia ngày xưa của nàng.

Mẫn Lan Thao nhìn nàng...Tim của y cũng chợt cảm thấy đau đớn, y vốn không hề tin vào số mệnh, nhưng mà bây giờ, đối với vận mệnh của y, y lại cảm thấy không biết phải làm sao. Yêu một người không nên yêu so với không yêu ai, càng khó khăn hơn gấp bội.

“Cha mẹ của ta...vẫn khỏe chứ?” Uất Lam nhìn nhìn bàn tay mình, nàng nói, nhưng tâm tư lại đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Ừ, họ tốt hơn cô nghĩ nhiều.” Mẫn Lan Thao cũng vui vẻ mở miệng nói sang chuyện khác: “Bệnh tình của đệ đệ cô, ta cũng đã xem qua, bệnh tình đã tốt hơn trước rồi.” Y dừng lại một chút: “Trong vòng nửa năm tới, việc dứt bệnh là không thành vấn đề.”

Uất Lam chân thành nói cảm ơn y, khi nàng nhìn y, đôi mắt bỗng dưng cảm thấy cay cay, nàng muốn khóc: “Cảm ơn công tử...” Nàng biết nói ra một câu thế này cũng không đền đáp được gì cho y, nhưng câu cảm ơn này, là tự đáy lòng nàng phát ra.

“Bọn họ cũng không xa cô lắm đâu, đợi cô khỏe hẳn rồi, ta mang cô đi gặp họ.”

Gặp

Trong lòng của nàng trong khoảnh khắc chợt cảm thấy nao núng. Gặp cha mẹ, nàng sẽ nhìn thấy căn nhà tranh rách nát, người nhà nghèo khổ - nàng lại nghĩ tới ánh mắt của mẹ khi nhìn nàng. Gánh nặng, tất cả đều là gánh nặng của nàng, nhưng mà nàng lại không bỏ xuống được.

Im lặng trong chốc lát, nàng cũng gật đầu, nếu nàng có thể, nàng vẫn muốn đi gặp cha mẹ...Dù sao họ vẫn là người thân của nàng, họ oán giận nàng, hiểu lầm nàng, nàng cũng không có cách gì giải thích được, mà cũng không thể trốn tránh làm như không thấy. Từ nhỏ tới giờ, Uất Thanh là người nàng yêu thương nhất. Khi nàng rời khỏi nhà, thằng bé đã nói sẽ trong tương lai đón nàng trở về - tương lai? Nàng còn có thứ gọi là tương lai sao? Chỉ cần em trai của nàng có thể mạnh khỏe, để cha mẹ có thể dựa vào, nàng.....cũng có thể an tâm.

Trong viện vang lên tiếng những bước chân lao xao, dường như là có rất nhiều người đang đến đây.

Mẫn Lan Thao cong khóe miệng, bật cười, tội gì lại phải làm như thế? Bộ Nguyên Ngạo, tội gì huynh phải làm như thế?: “Ta đi ăn cơm đây, cô trở về rồi, nhớ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi nhé.”

Trở về sao? Uất Lam bị câu nói của y lẫn tiếng bước chân lao xao ngoài cửa mà lòng rối loạn.

Lâm bà bà mang theo vài kẻ dưới đi vào trong phòng, mấy người này tuổi đều khoảng hơn bốn mươi, ánh mắt nhìn Mẫn Lan Thao có chút sợ hãi. Lâm bà bà không cách nào khác đành phải nhìn thẳng vào Uất Lam.

“Gia phái chúng ta đến đón cô nương về.”

Uất Lam yên lặng ngồi bó gối ở trên giường, mặc quần áo vào, làm cho thân thể gầy còm của nàng lại có thêm chút cảm giác an toàn. Quả nhiên là...Nàng lại bị đưa đến ở trong phòng Bộ Nguyên Ngạo.

Nàng thật sự không biết được rốt cuộc là hấn muốn làm gì? Sau khi làm tổn thương nàng.....Thì hấn lại đối xử tốt với nàng như thế này, thật sự, việc này giống như là xát muối lên miệng vết thương của nàng, vết thương nàng tưởng chừng như đã quen nay lại một lần nữa há miệng đau buốt.

Sau khi hấn tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, trên người mang theo hơi nước ấm áp....Nàng cúi mắt nhìn xuống giường, không nhìn hấn, lại nghe thấy mùi hương quen thuộc trên người hấn. Đã từng - nàng đã từng mê mẩn mùi hương thơm mát tự nhiên này của hấn biết bao, mỗi lần nàng ngủ thấy, đều cảm thấy như ánh mắt trời rực rỡ đang trải dài trên đồng cỏ xanh, kéo dài mãi đến tận chân trời.

Nàng cố gắng không nghĩ tới nữa, không muốn nghĩ tới mùi hương trong trí nhớ nàng nữa, cố gắng nén nước mắt lại. Mùi hương trong trí nhớ của nàng - đúng vậy, mùi hương này, và hấn, đều chỉ là ký ức của nàng thôi! Vì nhớ lại mà rơi nước mắt, điều này vừa làm cho nàng cảm thấy vô dụng lại buồn cười, nhưng lại khiến lòng nàng rất đau.

Hấn cũng không nói năng gì, mà nằm thẳng lên giường, đưa lưng về phía nàng.

Nàng có chút hoảng hốt, với tình trạng của nàng hiện nay, không phải nàng sợ hấn sẽ cưỡng bức nàng, mà là... nàng không nghĩ tới nàng sẽ ngủ chung một giường với hấn. Ở trên chiếc giường này...cùng ngủ với hấn....Làm sao nàng có thể nhắm mắt bình tĩnh mà ngủ được?

“Ngủ đi!” Hấn đột nhiên nói, cũng không nhìn nàng, hấn không cần nhìn, cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt dụi dụi yếu đuối nhưng quật cường của nàng.

“Ta rất buồn!” Nàng nói.

Hấn không nhúc nhích, cười giễu cợt một tiếng: “Lúc cô buồn hơn ta cũng đã thấy.”

Mặt của nàng trắng thêm một chút, đúng vậy, ở trước mặt hấn, nàng một lần, rồi lại một lần, càng lúc càng buồn. Nàng không nằm xuống, hấn cũng không nói nữa. Ngọn nến cháy tới cuối cùng, liền tự dập tắt, cả không gian xung quanh chìm vào bóng tối.

Không biết từ khi nào nàng cũng chìm vào bóng tối...Nàng đang ngủ sao? Nàng ngẩng đầu, cổ đau quá, thất lưng cũng ê ẩm ... tay và chân cũng tê dại. Nàng không nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh, chỉ nhìn thấy một thân ảnh mờ mờ đang nằm phía bên ngoài giường.

Nàng thử vận thất lưng một chút, nhưng cả người cứng ngắc, tê dại, khiến nàng không kìm được mà bật ra tiếng rên rỉ.

Bóng dáng bên ngoài giường bỗng nhiên chuyển động, đứng bật dậy, dọa nàng giật nảy người. Trong bóng đêm hấn bối rối xốc chăn của nàng lên, sờ soạng nệm giường giữa hai chân nàng, vẫn khô ráo, hấn thở phào, xuống giường thấp lên một ngọn nến.

Khi hấn cầm nến quay lại, nàng đột nhiên bật khóc....Đôi mắt kia, vẻ mặt lo lắng kia - đúng là Bộ tam thiếu gia của nàng rồi.

Nàng còn hiểu rõ hơn cả hấn, Bộ Tam thiếu gia của nàng đã sớm biến mất rồi,vậy sao vẻ mặt lo lắng của Bộ Gia trước mắt lúc này lại ẩn hiện bóng dáng của người xưa ấy? Nhưng trong khoảnh khắc, khoảnh khắc bóng dáng xưa cũ ẩn hiện này ... lại khiến nàng ưu thương đến tận cùng. Nhìn thấy đôi mắt lo lắng của hấn, trái tim của nàng, vốn tưởng rằng sẽ không còn gì có thể làm nó đau đớn được nữa – thế mà lại đau, đau khủng khiếp!

“Gia...” Nàng khóc, không một tiếng động, nước mắt thì nhau rơi xuống, nhìn hấn, nàng cầu xin, thật lòng cầu xin: “Đủ rồi, Gia, đủ rồi, ngài hãy buông tay, tha cho ta đi...”

Lần đầu tiên, nàng cầu xin hấn, sự ân cần của hấn, sự dịu dàng của hấn ... Nàng thật sự nhận không nổi.

18. Chương 31

Chương 31

Uất Lam ngậy người nhìn hộp trang sức được đặt trên bàn trong căn phòng nhỏ của nàng, Mẫn Lan Thao không giúp nàng đưa đến cho cha mẹ nàng sao? Không lý nào là quên được, phần máu được đặt bên cạnh hộp đã được mang đi, không thể nào lại để quên cái hộp to như vậy.

Bộ Nguyên Ngạo tuy miễn cho nàng phải làm việc, nhưng lại không cho phép nàng rời khỏi Di Luân Quán, so với trước đây, nàng lại càng mất tự do thêm. Trừ khi Mẫn Lan Thao đến tìm nàng, nàng không thể đến Tu Đức Uyển để hỏi thăm ngọn ngành sự việc được.

Nàng hơi sốt ruột, lần trước mẹ bảo trong nhà chỉ còn chút tiền, lại có rất nhiều việc cần dùng đến tiền, có thể số trang sức này sẽ giúp cha mẹ giải quyết những việc gấp trước mắt.

Cần nhắc một lúc, Uất lam bước ra khỏi căn phòng nhỏ của mình, nàng phải tìm Hương Cầm giúp đỡ.

Hương Cầm hơi do dự nhìn nàng, thật ra việc Uất Lam muốn tìm Mẫn Lan Thao là rất bình thường, bệnh của nàng vừa khỏi, có lẽ vẫn thấy khó chịu đầu óc, muốn hỏi thêm vài điều. Nhưng ... làm kẻ hầu người hạ đã lâu, nàng rất biết xem sắc mặt của chủ. Giữa Gia, Mẫn công tử và Uất Lam có lẽ có một số vướng mắc không thể nói ra, nàng cũng không tài nào đoán biết được, chỉ biết rằng những việc liên quan đến Uất Lam đều khiến Gia rất bực bội, hơn nữa đã từng đánh nhau với Mẫn công tử. Tuy nàng rất đồng tình với Uất Lam, nhưng từ sau khi phát hiện ra những khác thường mà Gia dành cho Uất Lam, nàng luôn cẩn thận giữ một khoảng cách với Uất Lam, cũng không thân nhiên giúp đỡ như hồi Uất Lam mới đến đây nữa, dầu gì nàng cũng không muốn để mình bị cuốn vào trong vòng phiền phức.

“Hương Cầm tỷ, ta muốn gặp Mẫn công tử một chút, phiền tỷ phái người tìm y đến đây giúp ta đi. Gia đang làm việc tại tiền viện, ta ... ta chỉ là muốn hỏi Mẫn công tử chút chuyện, nhất định sẽ nói xong trước khi Gia trở về, sẽ không gây phiền phức cho tỷ đâu. ” Thấy Hương Cầm hơi do dự, Uất Lam khẩn cầu, hơi lo lắng, thậm chí có chút lắp bắp.

Hương Cầm khó xử nhìn nàng.... Vị Uất cô nương này thật xinh đẹp, yếu ớt khiến người khác không cầm lòng được mà yêu thương nàng. Đặc biệt khi đôi mắt to tròn của nàng nhìn chăm chú mang ý khẩn cầu, ai lại nỡ nhẫn tâm không đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng ____ Gia có lẽ gia cũng mềm lòng khi bị đôi mắt trong sáng xinh đẹp này nhìn chăm chăm, muốn hận cũng không thể hận nổi, chỉ có thể tự mình bực bội.

“Được thôi” Hương Cầm khẽ than thở

“Khi Mẫn Lan Thao đi vào trong viện, Uất Lam cảm thấy bản thân thậm chí có chút kích động, gặp được y ____ cũng trở thành một việc khó khăn.”

“Mẫn công tử...” nàng lo lắng tiến về phía y, đang định hỏi han thì lại thấy Hương Cầm đang đứng cạnh bên nhìn chăm chăm một cách lo lắng. Nàng ngại ngùng nhìn Hương Cầm, Hương Cầm đọc được hàm ý trong đôi mắt của Uất Lam, lặng lẽ rời đi, đôi mày lại nhíu càng chặt hơn, nàng ta có bí mật nào không thể nói trước mặt nàng sao?

“Cẩn thận” Mẫn Lan Thao đỡ lấy cánh tay Uất Lam, nàng bước quá nhanh, hơi thở trở nên gấp gáp, y trừng mắt nhìn nàng, bây giờ nàng vẫn cần phải điều dưỡng cho tốt, đặc biệt là không thể hoạt động mạnh.

Uất Lam nắm lấy cánh tay của hắn, “Mẫn công tử.... trang sức của ta huynh không đem cho người nhà ta sao?”

“Không”

Uất Lam ngơ người, không ngờ y trả lời dứt khoát vậy.

“Ta cho họ một số ngân phiếu.” Mẫn Lan Thao hơi ngại ngùng, lạnh lùng nhìn về phía cái cây bên cạnh.

“Ngân phiếu?” Uất Lam lắc khẽ tay y, càng trở nên mơ hồ hơn, “Đi đâu lấy ngân phiếu?”

Mẫn Lan Thao quay mặt lại trừng nàng một cái, “Chỉ có Bộ Nguyên Ngạo có tiền thôi sao? Trang sức của cô tự mình giữ cẩn thận lấy, cũng chẳng được mấy đồng, ta không lấy.”

Uất Lam lòng dạ rối bời nhìn Mẫn Lan Thao, y lấy tiền của mình để giúp đỡ gia đình nàng? Ban đầu nàng chỉ muốn nhờ y giúp đưa đồ, không ngờ rằng ... sự việc lại bị nàng làm cho phức tạp lên rồi! Bây giờ... nàng sao trả lại số tiền đó, trả lại ân tình này cho y đây?

“Huynh ... huynh đưa họ bao nhiêu tiền?”

“Một ngàn lượng.”

Một ngàn lượng?! Uất Lam hít vào một hơi lạnh giá, bây giờ nàng, làm sao kiếm đủ một ngàn lượng để trả cho y đây?

“Mẫn công tử...” nàng đột nhiên lại trở nên tuyệt vọng, tuy rằng y đã giúp nàng, lòng tốt của y lại khiến nàng rơi vào bất lực hơn nữa. “Số tiền này...” Nàng muốn nói mình sẽ tìm cách trả lại cho y, nhưng, nàng sẽ tìm cách gì đây? Nàng còn có cách nào đây? Không trả? Chỉ nói vài lời cảm ơn? Không, điều này nàng cũng không làm được....

“Hừm!” Mẫn Lan Thao nhìn ra tâm sự của Uất Lam, y tức giận, “Ta không muốn cô trả! Mỗi năm ta khám bệnh đưa thuốc, tiếp tế ngân lượng cho người nghèo cũng không chỉ con số như vậy! Cứ coi như ta bỏ thí cho gia đình toàn người già và trẻ nhỏ nhà cô đi.” Y hất tay nàng ra, lập tức quay người bước đi.

Bố thí?

Nàng khẽ mỉm cười, đúng vậy, là bố thí. Nàng, lẫn người nhà nàng đều dựa hoàn toàn vào bố thí mà sống. Dựa vào thuốc giải bố thí mang theo ác ý của Bộ Nguyên Ngạo, dựa vào những đồng tiền bố thí thể hiện lòng nhân từ của Mẫn Lan Thao.

“Mẫn công tử...” nàng đuổi theo kéo tay áo y lại, y lại quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

Giọt nước mắt bất lực và bi ai rơi xuống, nhưng nàng lại mỉm cười. “Cảm ơn huynh.”

Hèn mọn như nàng, không có tư cách nói đến hai từ “Trả lại” ____ nàng chỉ còn có thể học cách tiếp nhận bố thí... Có lẽ, nàng lại cười khổ, nàng nên cảm thấy may mắn, lại còn có người chịu bố thí cho mình.

Mẫn Lan Thao nhíu mày, có thể y thực sự quá lỗ mãng, lại nghĩ mọi việc một cách quá đơn giản, hơn nữa, lời vừa rồi của y... nụ cười hàm lệ của nàng, cảm kích trong sự giằng co của nàng, lại khiến y cảm thấy áy náy.

“Không phải muốn gặp họ sao? Ngày mai ta rảnh, ta sẽ đến Di Luân Quán đón cô.” Hắn ngừng lại một chút, nói vu vơ: “Ngày mai Bộ Nguyên Ngạo tụ tập mấy vị Trưởng Quỷ lớn đến thương nghị, thời gian rất rộng rãi.”

Lời vừa thốt ra, y cũng ngỡ người, tại sao y lại bất giác mà đem thêm câu nói này?

Uất Lam bụng mang đầy tâm sự khẽ gật đầu, ngày mai... nàng có thể gặp được người nhà rồi sao? Họ sẽ ngênh đón nàng hay trách mắng nàng đây?

Hình Phấn Tuyết vội vã bước đi, cơn gió giá lạnh tạt thẳng vào khiến nàng hơi oán thán. Cả nửa tháng rồi Nguyên Ngạo không đến tìm nàng ta rồi... càng khiến nàng ta tức giận không chịu nổi là, nghe nói Uất Lam vẫn luôn ngủ tại phòng của Nguyên Ngạo!

Nàng không tin! Nguyên Ngạo trước giờ vẫn không hề cho tất cả các thiếp thất vào ngủ trong phòng hắn, khi hắn vui vẻ sẽ đến viện của họ ở lại. Hắn không thể nào lại để cho con ma ốm đói đầy bệnh tật, hơn nữa lại là con gái của kẻ thù đó ngủ tại phòng hắn được! Bất kể như thế nào, nàng ta phải đích thân đi xem thử!

Vừa vòng qua hàng rào hoa đã khô héo, nàng ta liền thấy Mẫn Lan Thao, y mặc bộ đồ để đi ra ngoài, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng dày cộm, hiển nhiên đang đứng đợi người nào đó.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu, nàng ta nhanh chóng nấp vào sau hàng rào hoa, bỏ tay lên miệng ra hiệu cho nha hoàn đi theo bên mình im lặng. Nàng ta quỳ xồm xuống, nhìn trộm ra phía trước.

Quả nhiên... Người Mẫn Lan Thao đợi chính là Uất Lam!

Mẫn Lan Thao nhìn trên dưới Uất Lam một lượt, nói điều gì đó, lại còn cởi áo choàng ra kiên quyết mặc lên cho nàng bất chấp lời từ chối. Hình Phấn Tuyết cười lạnh, quả nhiên hai người này có gian tình, chỉ nhìn

ánh mắt và biểu cảm của Mẫn Lan Thao cũng đủ biết rồi! Đột nhiên, nàng ta còn chú ý thấy Uất Lam còn ôm theo một hộp trang sức rất lớn, hai người suốt dọc đường đều né tránh người qua lại, thập thò thập thò đi theo hướng cửa đông thứ hai nơi vốn chẳng có ai dùng đến, lên một chiếc xe ngựa.

Hình Phấn Tuyết mừng phát điên lên, lại có thêm sức mạnh, cũng không còn sợ lạnh nữa. “Nhanh! Đến Dụ Thực Lâu!”

Mẫn Lan Thao thúc ngựa đi nhanh, ưu nhã nhìn thu ý bên đường, tâm trạng rất tốt.

Rèm xe ngựa bị vén lên, y khẽ nghiêng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn thanh lệ của nàng. Những ngày này... Bộ Nguyên Ngạo đối với nàng tốt hơn nhiều rồi thì phải, chỉ ít khí sắc của nàng đã tốt hơn nhiều, không còn mang màu trắng xanh chết chóc nữa.

“Mẫn công tử, cầm lấy.” Nét mặt xinh đẹp yếu ớt nhưng rất đỗi cố chấp, hai tay cầm áo choàng đưa lên trước mặt trả lại cho y.

“Mặc vào, ta không lạnh. Cô mặc ít quá đó.” Y nhú mày.

“Ta ở trong xe không thấy lạnh.” Nàng vẫn cố chấp, nhìn bàn tay bị đông lạnh của y, vừa cảm kích vừa không nỡ.

“Vậy không ai mặc nữa.” Y lại giả tính trẻ con ra nữa rồi.

Nàng nhìn khuôn mặt nghiêng qua một bên y, vừa quyết tâm, mở áo choàng ra khoác lên cho y, y ngơ người, theo phản xạ kéo lại yên cương, xe người đều dừng lại.

“Mẫn công tử,... huynh còn như vậy nữa, ta sẽ càng cảm thấy tội lỗi”

Nàng thành khẩn thốt lên, những điều nàng nợ y càng ngày càng nhiều.

Để mặc nàng tỉ mỉ giúp hẩn cột lại dây áo choàng cũng không hề ngăn cản, một lúc lâu không nói lời nào.

Tiếng ngựa phi vừa nhanh vừa gấp, dường như vừa mới nghe đâu đó vọng lại, người đã xuất hiện đến trước mắt.

Uất Lam và Mẫn Lan Thao đều ngơ ngàng nhìn, người vừa đến... không ngờ lại là Bộ Nguyên Ngạo! Bọn thuộc hạ đều bị hẩn bỏ xa lại phía sau, ánh mắt của hẩn khiến toàn thân Uất Lam không tự chủ được khẽ run lên.

Hẩn nhìn ra được! Hoàn toàn hiểu thấu! Nàng mang theo tỉ mỉ và dịu dàng bước lên xe ngựa của Mẫn Lan Thao, còn ... còn vô cùng thân mật giúp y cột lại dây áo choàng, thân thể của hai người dường như dán chặt vào nhau!

“Huynh muốn làm gì?” Mẫn Lan Thao phòng bị nhảy xuống xe ngựa, lạnh lùng nhìn hẩn, hẩn không thèm nhìn y, đôi đồng tử dường như bị đông cứng đến tận đáy mắt, hẩn chỉ hung ác trừng trừng nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Uất Lam.

Tại sao mỗi lần y mềm lòng nàng đều không hề dự chém một đao lại một đao!

Hẩn ngồi trên lưng ngựa cúi xuống, một tay nắm chặt mái tóc đã bị cắt ngắn của nàng, tất cả oán hận, phần nộ, đau đớn đều bộc phát hết trong giây phút này. Hẩn kéo mái tóc nàng, nhấn tâm lỗi nàng xuống khỏi xe ngựa.

Uất Lam đau đến nổi tuôn đầy mồ hôi lạnh, nhưng lại không thốt ra lời nào, đôi tay bám lấy phần chân tóc sát đầu, vô vọng mong có thể giảm bớt đau đớn.

“Người muốn làm gì đây?” Mẫn Lan Thao cũng trở nên tức giận, bước qua xe ngựa nhào vào Bộ Nguyên Ngạo, bị hẩn vô tình quất một roi lên vai, “Soạt” một tiếng chiếc áo choàng bị rách một mảng to, máu cũng thấm ra ngoài áo.

“Không.” Uất Lam thét lên một tiếng, nàng lại làm liên lụy đến Mẫn công tử nữa rồi!

Tiếng thét này của nàng, triệt để khiến Bộ Nguyên Ngạo điên lên, hấn túm tóc nàng, nhấc nàng rời khỏi mặt đất, Uất Lam đau đến nổi nước mắt đầm đìa. Hắt vút roi ngựa, chộp lấy cằm của nàng, kéo nàng đến trước mặt hấn, tốt! Tốt! Ả đàn bà này ngoài lừa gạt ra cũng chỉ còn phản bội!

Đôi tay của hấn bóp chặt cái cổ nhỏ nhắn của nàng, Uất Lam cảm thấy máu đều dồn hết về não, mặt sưng lên, ngực phập phồng dữ dội vẫn không thể hít vào được dù chỉ là chút ít không khí. Hấn oán hận nhìn nàng, khinh bỉ, chán ghét... trong họng nàng phát ra tiếng răng rắc, gân xanh từ dưới da cũng nổi lên.

Nàng mỉm cười, cách chết này___ rất thích hợp với nàng.

Mẫn Lan Thao chỉ có thể nhìn từ xa, đột nhiên cười rộ lên, “Tốt! Tốt lắm! Bộ Nguyên Ngạo, người nhanh chóng bóp chết nàng đi, như vậy tất cả chúng ta đều được giải thoát.”

Giải thoát? Trước mắt Uất Lam đã tối đen một màu, nhưng vẫn nỗ lực nở nụ cười, giải thoát... cuối cùng nàng cũng được giải thoát!

19. Chương 32

Chương 32

Mở mắt ra, vẫn là căn phòng của Bộ Nguyên Ngạo, Uất Lam khê thở dài. Không thất vọng, dường như nàng đã sớm biết bánh xe vận mệnh sẽ không nhân từ như thế với nàng, cho nàng được giải thoát. Nàng ngửa mặt nhìn chăm chăm lên trần nhà, không tổ thái độ gì, cũng không biết mình nên có thái độ như thế nào.

Uất Lam nuốt một ít nước miếng, đau quá, yết hầu sưng đỏ, nàng ho khan vài tiếng, lại càng cảm thấy đau hơn, trong cổ họng như có máu, ngồn ngọt, tanh tanh.

Nghe thấy tiếng động, rèm cửa bị xốc lên, một nha hoàn bước vào trong phòng: “Cô nương có muốn uống chút nước không?”

Uất Lam quay sang nhìn nàng ta, thấy quen quen, nhưng không nhớ nổi tên, nên nàng chỉ gật gật đầu.

Nha hoàn kia cẩn thận rót nửa chén trà nóng, rồi đỡ Uất Lam ngồi dậy, ánh mắt của nàng ta dừng lại trên cổ nàng một chút, Uất Lam biết, trên cổ nàng nhất định có để lại vết bầm, sẽ rất dọa người....Vì sao, hấn còn muốn để nàng sống? Nàng rũ mắt nhìn xuống, thông thả cầm lấy chén trà, nàng có lẽ đã hôn mê lâu lắm rồi, bàn tay mới rời thiếu sức lực.

Nha hoàn kia không đỡ nàng nữa, lại không nói lời nào, cố tình tách xa nàng một chút, nhưng lại có vẻ như không muốn đắc tội nàng.

Uất Lam rùng mình, đột nhiên như đã hiểu ra cái gì, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ hy vọng vuốt cùng, xác nhận: “Hương Cầm đâu rồi?”

Nha hoàn kia cúi đầu càng thấp, do dự trong chốc lát mới nói: “Hương Cầm tỷ bị Gia phạt đến phòng bếp làm đầy tớ nấu cơm rồi.”

Tay Uất Lam run bắn lên, suýt nữa không cầm được chén trà, may nhờ nha hoàn kia nhanh nhẹn, đưa tay đỡ lấy cho nàng.

Nàng lại làm hại thêm một người nữa rồi, ai đối xử tốt với nàng....Cũng sẽ bị nàng làm hại! Mẫn công tử....Nàng không lo lắng Bộ Nguyên Ngạo sẽ làm hại tới y, vì dù sao y cũng đã có ơn cứu mạng với hấn, hai người lại coi nhau như bằng hữu. Nhưng mà từ nay trở đi, có lẽ cuộc sống của Mẫn công tử ở tại Du Hợp Trang sẽ khó khăn hơn rất nhiều, còn Hương Cầm...Môi nàng run run, suýt khóc, từ khi nàng đến nơi này, Hương Cầm luôn giúp đỡ nàng rất nhiều, cuối cùng còn vì nàng mà phải chịu khổ.

Hèn chi mà nha hoàn này lại có ánh mắt kỳ lạ như vậy khi nhìn nàng, hấn là nàng ta sợ nàng sẽ mang lại phiền phức.

“Cô đi đi, ta muốn nằm nghỉ một chút.” Nàng thấp giọng nói.

Nha hoàn kia nghe vậy giống như được đặc xá, đỡ nàng nằm xuống, cũng không nói gì, quay đầu bước vội ra khỏi phòng.

Không lâu sau...Nàng nghe thấy tiếng bước chân của Bộ Nguyên Ngạo, rèm cửa lay động, hắn bước vào trong phòng.

Nàng nằm trên giường nhìn thẳng vào hắn, bình tĩnh, nhu hòa. Nàng cũng không biết tại sao nàng lại có thể bình tĩnh mà nhìn hắn như thế, nín đôi mi dài của hắn, nhìn đôi mắt của hắn....Trong lòng của nàng vẫn hoàn toàn bình tĩnh, không hề gợn sóng, hay bối rối gì nữa.

Hắn...Vẫn luôn không tin tưởng nàng, đối với hắn mà nói, nàng luôn là một ả đàn bà chỉ biết phản bội hắn, vĩnh viễn là như thế.

Sự mềm lòng trong chốc lát của hắn với nàng, không thể lẫn át được sự hoài nghi và chán ghét trong lòng của hắn giành cho nàng.

Nàng không hề sợ hắn, những suy nghĩ của nàng vẫn luôn loay hoay tìm lối ra giữa mê cung, cuối cùng cũng được sáng tỏ. Trước kia nàng luôn tự hỏi bản thân, hắn còn có thể tổn thương nàng tới mức nào nữa? Bây giờ nàng không cần phải hỏi những câu như thế nữa, bởi nàng biết, hắn sẽ không bao giờ có thể làm tổn thương nàng được nữa.

Hắn không giết chết nàng, nhưng đã hoàn toàn bóp chết trái tim của nàng.

Bộ Nguyên Ngạo bị ánh mắt bình tĩnh của Uất Lam nhìn thẳng vào, lại nổi cơn giận dữ.

Hắn đi đến bên giường, túm chặt cổ áo của nàng, nàng vẫn nhìn thẳng vào hắn, không hề né tránh ánh mắt tức giận của hắn. Hắn căm ghét ánh mắt này của nàng, nó còn khiến hắn muốn nổi điên hơn so với nụ cười mỉa mai chết tiệt kia của nàng nữa!

Nàng chỉ nhìn hắn, không nói lấy một lời.

Hắn trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, vừa hận thù vừa nghi ngờ đem nàng ấn trên đầu giường, đầu nàng va vào cạnh giường, vang lên một tiếng, nàng bị đau nhứu mày, nhưng vẫn không lên tiếng.

Nàng mãi mãi không muốn giải thích gì cho hắn sao?

[alobooks.vn]

Tuy rằng hắn đã biết được ngọn nguồn mọi việc từ Mẫn Lan Thao rồi, nhưng hắn vẫn muốn nghe nàng giải thích, nghe nàng chính miệng giải thích với hắn!

“Cứ như vậy muốn chạy trốn cùng với Mẫn Lan Thao sao?!” Hắn cười lạnh, nụ cười của hắn, hết sức trào phúng. Tâm hắn, chợt cảm thấy căm ghét chính bản thân mình....Hắn vậy mà lại muốn nàng giải thích cho hắn! Hắn căm hận chính bản thân hắn, hắn cũng không biết bản thân hắn bị làm sao đây nữa.

“Ừ.” Nàng không chút nghĩ ngợi liền trả lời hắn, ánh mắt thậm chí cũng không chớp lấy một cái, nhìn thẳng vào hắn.

Hắn nói nàng thế nào, thì nàng sẽ như vậy, hắn nghĩ nàng thế nào, thì cứ để cho hắn nghĩ như vậy đi, ai có thể cản được hắn - hắn chính là Gia mã. Nàng không muốn giải thích sao? Nàng nói hắn sẽ tin sao? Sao nàng có thể thay người khác cầu xin sự tha thứ của hắn đây? Nàng cầu xin, hắn sẽ đáp ứng cho nàng sao?

Thì ra...thế này mới gọi là tuyệt vọng, một tia hy vọng cũng không còn.

“Có!” Hắn bắt lấy cổ áo của nàng, kéo nàng ngồi dậy, nàng nhìn bàn tay của hắn đang vung cao lên, nàng không giãy dụa, cũng không sợ hãi, hắn muốn đánh, thì để hắn đánh đi.

Hắn tức giận đến nổi mặt mày méo mó, đột nhiên lại lạnh lùng cười: “Cô muốn giả chết đúng không? Ta có cách khiến cho cô phải sống lại!”

Hắn lao lên giường, vung tay mấy cái, đã lột sạch quần áo của nàng...Mà một chút biểu hiện...nàng cũng vẫn không có, thậm chí vẫn nhìn thẳng vào hắn như thế. Bộ Nguyên Ngạo tức muốn phát điên lên! Hắn thà rằng nàng cứ như trước né tránh hắn, sợ hãi hắn, còn hơn là thờ ơ với hắn như thế này!

Nhìn thân hình nhỏ bé yếu ớt, da thịt mềm mại của nàng...Hắn không thể nảy sinh dục niệm, đúng, hắn thậm chí muốn tra tấn nàng, hắn thậm chí nghĩ.....hắn muốn làm cho nàng bị mê loạn, làm cho nàng cũng nóng lên.

Ngón tay dài của hắn đưa vào giữa hai chân của nàng, khẽ tiến vào bên trong, rồi tiến sâu hơn, cứ thế lặp lại ...Tốt lắm, hắn nhìn vẻ mặt của nàng, nàng cuối cùng cũng có chút phản ứng. Hắn rút ngón tay ra, để sát vào mặt nàng, ép nàng nhìn thẳng vào thứ chất lỏng đang dính trên ngón tay hắn, hắn cúi đầu xuống thấp bên tai nàng, cười nhẹ nói: “Đã ẩm ướt thế này rồi...”

Nàng cắn môi, không nói.

Hắn đương nhiên biết, tuy rằng nàng không còn là gái trinh nữa, thế nhưng mùi vị của tình dục....nàng thật sự vẫn chưa hề được cảm nhận. Hắn cười lạnh, nàng đã hoàn toàn buông bỏ ư? Làm sao hắn có thể tha cho nàng dễ dàng như thế.

Ngón tay dính chất lỏng ấy lại men theo hai chân của nàng, tiến vào nơi mẫn cảm, mang theo ý muốn tra tấn, muốn khiêu khích, hắn ma sát lúc nặng lúc nhẹ, vuốt ve điểm mẫn cảm bên trong nàng ... Uất Lam cố nén để không bật ra tiếng rên rỉ, nhưng trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, lại đỏ ửng từng đợt....Nàng đẹp quá, thật sự đẹp quá! Hắn dùng một bàn tay xoa bóp ngực của nàng, bàn tay kia thì đã len vào giữa nụ hoa đang chậm rãi co rút của nàng.

“Um...” Ánh mắt của nàng như bị phủ một tầng sương mù, cảm giác mê loạn xa lạ này nàng không thể tưởng tượng ra được, càng không thể thừa nhận được.

Bộ Nguyên Ngạo cúi đầu xuống, liếm mát khuôn ngực cũng không được xem như đầy đặn đang phập phồng của nàng, lúc nhẹ lúc nặng....Hơi thở của nàng bỗng chốc rối loạn, hơi thở của hắn sao lại cũng như vậy? Nếu đây là trừng phạt nàng, vì sao người bị phạt lại như là hắn, thân thể hắn tưởng đau, tưởng như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.... Nếu đây là khiêu khích nàng, thì vẻ mặt mê loạn của nàng....Lại càng khiến hắn lâm vào điên cuồng hơn!

Nàng cúi đầu khóc nức lên, trong người nàng như đang dậy sóng, cực kỳ khó chịu, tưởng chừng như nàng sắp bị bức tới điên rồi, nơi hắn đang để tay tra tấn nàng, vì sao càng ngày càng khó chịu, sau đó là một trận co rút khiến nàng muốn rơi vào mê loạn....Trái tim nàng như muốn nảy lên, bên tai nàng vang lên một thứ âm thanh tinh tế nhẹ nhàng như nước, nàng nghe thấy tiếng chính nàng đang nức nở rên la.

Mồ hôi của hắn nhỏ trước ngực nàng, chưa cảm giác được sự ấm nóng, đã chợt lạnh....Nàng cắn chặt môi, không muốn để cho bản thân phải bật lên những tiếng rên rỉ đáng xấu hổ như thế nữa.

Đôi mắt nàng lúc này, không biết là không thể mở hay là không muốn mở ra nữa ...Hơi thở của nàng kịch liệt rối loạn, như nàng đang ở trên thiên đường, rồi rơi thẳng xuống địa ngục.

Nàng nghe thấy hơi thở của hắn cũng dồn dập như nàng, sau đó bàn tay nóng rực của hắn rời khỏi nơi đó của nàng, lạnh quá, nơi đó của nàng như trống rỗng, lạnh lẽo..... hắn kéo dãn hai chân của nàng ra khiến nàng hơi có cảm giác đau đớn, sau đó từ bên ngoài nụ hoa đã ngập nước, bị thứ của hắn nhanh chóng lấp đầy, có chút trướng, còn có chút đau....Trong trí nhớ của nàng, ký ức đau đớn khi bị hắn đâm xuyên vào lại hiện ra, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân như muốn thứ đó xé rách thân thể nàng thêm một lần nữa.

Hắn cũng không vội tiến vào, mà kiên trì ở tại cửa vào mà ma sát, hắn muốn nàng không thể chịu nổi mà muốn hắn, mà tức giận là, người càng đau đớn không thể kiên trì hơn ngược lại lại là hắn. Dần dần, hắn cảm thấy như nàng bắt đầu có cảm giác: “Muốn ta không?” Hắn tà ác hỏi, nhẹ nhàng ma sát: “Muốn ta không?”

Nàng nhanh chóng mở mắt ra, khuôn mặt nàng đỏ rực, nàng cắn đôi môi đang sưng đỏ của mình....Nàng quả thực muốn giết chết hắn!

Hắn lui ra, không chịu tiến vào, hỏi: “Muốn ta không?”

Thân thể của nàng run run cong lên, phía dưới nàng không thể điều khiển được mà dính sát vào hắn, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở nho nhỏ, cuối cùng cũng bật ra được một tiếng ‘muốn’.

Hắn như vừa trút được gánh nặng, cuối cùng hắn cũng đã đợi được lúc nàng muốn hắn, hắn nhanh chóng cuồn cuộn đâm xuyên thẳng vào nàng, nối liền thân thể hai người.

Một cảm giác kỳ lạ lan tỏa trong người nàng. Có chút đau đớn, nhưng thân thể đang nóng rực của nàng lại bị cảm giác đau đớn này đem nàng như tung vào chảo dầu sôi. Nàng hét rầm lên, tay chân vung vẩy loạn xạ, rồi duỗi thẳng, xụi lơ, muốn nắm lấy một thứ gì đó để chống đỡ, nhưng lại bị hắn bắt lấy tay nàng, mười ngón tay hai người đan vào nhau, nắm chặt.

Hắn điên cuồng di chuyển, chưa bao giờ hắn hưng phấn như lúc này. Rất nhanh chóng, hắn đã phát hiện ra nàng rất mẫn cảm với tư vị tình dục, hắn tra tấn nàng, lặp đi lặp lại, quả nhiên nàng bị hắn thúc ép tới nỗi hét to lên....Sau khi hét lên, nàng như bị tiếng hét của chính mình làm cho hoảng sợ, một trận kích tình điên cuồng đi qua, nàng cắn chặt môi, không để cho bản thân bật ra một tiếng nào.

Hắn thích nghe tiếng rên rỉ của người phụ nữ này, người làm cho hắn đau đớn, người làm cho hắn hận, làm cho hắn không thể ngờ được người phụ nữ này dưới thân hắn lại mê loạn như thế....Hắn cảm thấy bản thân cũng không tới nỗi chật vật như vậy. Hắn dùng lực xô xuyên qua nàng, như muốn khảm nàng vào trong hắn, gắn chặt với thân thể hắn. “Gọi tên ta...Gọi tên ta...” Hắn cuồng loạn đâm vào nàng, muốn nàng gọi tên hắn, thậm chí phát hiện ra bản thân khát cầu nàng gọi tên hắn.

Thân thể của nàng lại tiếp tục co rút, sự mềm mại của nàng bao vây lấy sự cứng rắn của hắn, hút chặt vào, hắn cũng hét to, dùng sự cứng rắn cường ngạnh cuối cùng của mình đâm sâu vào nàng: “Gọi tên ta đi...” Hắn hét to, cả người buông lỏng.

Nàng hét lên : “Nguyên...Nguyên Ngao...” rồi xụi lơ, ngất đi.

Hắn nhìn nàng đang ngủ say trên khuỷu tay mình....Trái tim hắn rối bời....Vận mệnh này, sao lại trêu đùa tàn nhẫn với hắn đến thế!

Nàng giật mình, đôi mắt dưới hàng mi dài khê vụt sáng, trong khoảnh khắc, hắn hy vọng, nàng có thể mỉm cười với hắn.....Tựa như năm năm trước, nụ cười xinh đẹp của nàng, là thiên đường của hắn, nhưng hiện tại thì, nó như đẩy hắn vào địa ngục. Mặc kệ là thiên đường hay địa ngục, hắn vẫn nhìn chăm chú vào nàng....Hắn, vẫn mong nàng mỉm cười với mình.

Nhưng sao đôi đồng tử đen láy xinh đẹp của nàng sau khi mở ra nhìn hắn, vẫn là một vùng im lặng! Nàng vẫn thờ ơ nhìn hắn như thế, không chút biểu hiện!

Hắn chỉ có thể mê hoặc được thân thể nàng, nhưng lại không thể chiếm lại được trái tim của nàng!

Hắn giận, rất giận!

“Ta có thể khiến cho cô đau đớn, nhưng cũng có thể đem lại khoái cảm cho cô, ta vẫn chưa chơi chán cô đâu, nên đừng vội đi cùng với thằng khác!” Hắn phải làm cho nàng đau đớn như hắn, hận thù như hắn!

“Ừ.” Nàng nhìn hắn: “Trước khi ta chết, Gia, ngài muốn lấy gì, hay mượn gì, thì cứ việc.”Nàng nhàn nhạt nói với hắn.

Hắn rùng mình, chết, hắn thật sự muốn cho nàng chết đi cho xong!

20. Chương 33-34

Chương 33

Nha hoàn Cẩm Vân bận rộn đến mình đầy mồ hôi, kêu vài gia đình khênh mấy cái tủ ra ngoài, lại nhìn vào danh sách hành lý trên tay, tỉ mỉ đối chiếu từng thứ đồ nha hoàn bưng qua, chuẩn bị đóng thùng.

Trong phòng hơi lộn xộn chút, bọn người hầu vào vào ra ra, ai nấy vui cười hớn hở. Để tiện cho việc đi lại, rèm cửa từ đầu đến cuối đều được vén lên trên khung cửa, Uất Lam nhẹ nhàng di chuyển ghế dựa đến gần bồn sưởi hơn. Từng cơn gió thổi vào, mang theo chút lạnh lẽo.

Chủ nhân đi xa, điều này tuyệt đối là tin tốt lành cho đám người hầu, đặc biệt là dạng chủ nhân xấu tính như Bộ Nguyên Ngạo.

Còn đối với nàng mà nói... Hẳn ở đây, nàng vẫn ăn cơm và ngủ nghỉ, hẳn không ở đây, nàng cũng vẫn ăn cơm và ngủ nghỉ như thường. Trừ việc tiếp tục sống là chuyện tất yếu, những việc khác... đều không còn quan trọng nữa.

Không có ai nói chuyện cùng nàng, thậm chí chẳng có ai để mắt đến nàng, trong tình cảnh náo nhiệt này, nàng, cùng cái góc mà nàng đang ngồi dường như đều bị tất cả mọi người bỏ qua, bị tất cả quên lãng.

Sau vụ việc của Hương Cầm, bọn họ đối với nàng đều kính nhi viễn chi (*), thậm chí họ bắt đầu ghét bỏ nàng. Điều này Uất Lam biết, họ trách nàng không đi cứu Hương Cầm ... tránh thì cứ trách đi, nàng nhìn vào đồng than đỏ hồng, có một số việc nàng thực sự lực bất tòng tâm.

* Đáng kính đấy nhưng cần xa lánh

“Tuyết rơi rồi!” không biết ai ở bên ngoài kia thốt lên một tiếng đầy vui mừng.

Tất cả mọi người ngừng công việc đang làm lại, cười nói ngược mặt lên nhìn, đây chính là trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay.

Tuyết?

Đôi mắt của Uất Lam cũng dần dần di chuyển đến phía cửa sổ, ngoài màu u ám của sắc trời, không nhìn rõ gì cả.

Nàng vẫn luôn thích tuyết, rất rất là thích. Trong 3 năm bệnh tật, mỗi lần tuyết rơi nàng đều thất vọng muốn khóc, nàng không thể đi xem, điều đó sẽ dẫn đến hàn độc phát tác, nàng chỉ có thể co rúc trong tấm chăn dày cộm, ngây dại nhìn ra bên ngoài cửa sổ... không nhìn thấy gì cả.

Nàng đứng dậy bước ra phía cửa, nàng muốn xem tuyết, muốn tận tay sờ vào cái giá lạnh mềm mại như lông tơ kia.

Tất cả mọi người dường như đều bất ngờ với hành động này của nàng, tiếng cười nói ngừng lại hẳn, im lặng bao trùm trong chốc lát, tất cả mọi người lại cúi thấp đầu ai nấy đều quay về làm việc của riêng mình.

Nàng đã bao lâu chưa đến khuôn viên của viện rồi? Uất Lam ngược nhìn những áng mây đen vừa thấp vừa dày, trong mùa đông, chỉ có những đám mây đang hoài thai tuyết mới có thể khiến con người ta cảm thấy ấm áp. Mới ban đầu chỉ là những bông tuyết lác đác, nay đã thành một bức rèm tuyết lông vũ phủ đầy bầu trời, mặt đất ẩm ướt cũng dần dần tích tụ một lớp trắng xóa.

Uất Lam ngược mặt lên, để tuyết phủ lên mặt nàng, tuyết vừa chạm mặt nàng liền biến thành hạt nước, có vài miếng rơi trên môi nàng, nàng hơi nghịch ngợm dùng lưỡi liếm... không có mùi vị. Rốt cuộc nàng lại có thể ngắm được tuyết rồi! Nàng quỳ xuống, dùng tay sờ vào tấm thảm tuyết trên mặt đất.

Tại sao nàng lại thích tuyết như vậy nhỉ?

Đó là năm nàng mấy tuổi? Mười một hay mười hai? Nàng cũng không còn nhớ rõ nữa... Khi hẳn đến nhà họ Uất vừa khéo tuyết rơi trận đầu tiên, hẳn chấp tay sau lưng mỉm cười tiến về phía nàng, đem món đồ chơi giấu sau lưng ra tặng cho nàng, đó là một người tuyết nhỏ bé có đôi mắt viên đen... nàng nhìn, rồi bật cười, phát hiện ra rằng trong nền tuyết trắng xóa kia, đôi mắt của hẳn còn đen lay láy hơn cả đôi mắt của người tuyết này.

Hai cục tuyết to bằng nắm tay, được tạo ra từ bàn tay hẳn như được thổi vào một luồng sinh mệnh, đó là người tuyết dễ thương nhất mà nàng từng thấy, trận tuyết rơi đẹp nhất....

Lòng bàn tay nhói đau, trong bất giác nàng nắm lên một nắm tuyết, nắm một hồi lâu, tất cả đều tan thành nước chảy qua kẽ ngón tay, nàng hít vào một hơi thật sâu, ký ức! Lại là ký ức! Làm sao để những mảnh ký ức này vĩnh viễn tan biến khỏi đầu óc nàng đây? Bây giờ, chỉ có ký ức kia đôi lúc vẫn làm cho nàng đau lòng thôi!

Nàng duỗi bàn tay, nhìn những hạt nước rơi khỏi kẽ ngón tay... bắt đầu tuyệt vọng, đây cũng chính là điều làm nàng bất lực. Thứ có thể bị quên đi... thì không còn gọi là ký ức nữa rồi.

Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng nói chuyện rì rào nhanh chóng tiến lại gần cửa viện. Trong tiếng ồn áo náo nhiệt, Uất Lam nghe rõ được tiếng thôi thúc lạnh lạnh vội vàng của Hình Phần Tuyết: “Nhanh lên! Nhanh lên! Không thì ả ta lại quay về phòng mất!”

Họ đến cũng nhanh thật, lời vẫn chưa dứt, người đã bước vào trong viện, chạy bỏ qua, vây lấy nàng.

Đích thực có rất nhiều người, quen mặt có, xa lạ cũng có... đều là thê thiếp của hắn. Bọn họ quả thật rất trẻ trung, lại khoẻ mạnh, khuôn mặt phù dung mười sáu, mười bảy, mặc dù không trang điểm vẫn rất xinh đẹp. Uất Lam bình tĩnh nhìn họ, thậm chí mang chút ngưỡng mộ.

Họ mang theo nha hoàn của riêng mình, thân thể càng thêm to lớn. Khi Cẩm Vân cùng người hầu trong Di Luân Quán nghe tiếng ồn ào từ phòng bước ra, bọn nha hoàn của các thiếu phu nhân rất ăn ý cùng tiến lên chặn đường, hiển nhiên đây là điều họ đã sớm tính toán từ trước rồi.

Bị ánh mắt điềm tĩnh của Uất Lam nhìn vào, các cô nương trao đổi ánh mắt cùng nhau, đều đang hồi thúc đối phương giữ trò trước. Giằng co một hồi, vẫn là Hình Phần Tuyết chửi trước: “Đồ con đàn bà thói tha! Đồ bệnh hoạn! Cả ngày chỉ biết giả vờ tội nghiệp để lừa gạt Nguyên Ngạo!”

Có người cầm đầu, bọn họ đều bộc phát hết, mỗi người đều ra sức thể hiện tài năng riêng của mình. Kéo cánh tay nàng, giật tóc nàng, bầm, véo, làm tất cả vẫn không giải được nổi hận.

Một bạt tai giáng xuống, khuôn mặt nhói đau, đầu óc ong ong. Uất Lam rũ mắt xuống, đến cả là ai đã đánh nàng, nàng cũng không muốn xem.

“Vừa già, vừa xấu, ả dựa vào gì mà đòi ở trong phòng của Nguyên Ngạo? ả dựa vào gì để Nguyên Ngạo đối xử tốt?!”

Rốt cuộc các cô nương tuổi vẫn còn nhỏ, nói những lời này còn kèm theo tiếng nức nở.

Nàng không hận bọn họ, không trách bọn họ, nàng cũng không biết tại sao họ lại bám riết lấy cái cơ thể nhàm chán này của nàng. Lại thêm hai cái bạt tai giáng xuống, nàng thà nhắm mắt lại, nếu như lúc nàng mười sáu tuổi, có người đến cướp mất Nguyên Ngạo, nàng cũng sẽ hận người đó như vậy cũng nên?

Bọn người hầu cũng la hét ầm ĩ, giằng kéo thành một đám hoảng loạn, rốt cuộc người trong Di Luân Quán cũng đông, các cô nàng thấy tình hình không còn căng hơn được lâu, liền nhanh chóng tăng cường hành hạ Uất Lam.

Thân thể chợt lạnh, quần áo bị lột sạch, nàng khẽ run rẩy, bởi vì lạnh. Nàng không còn vì thân thể này bị hành hạ mà run rẩy rồi. Lại bị ai đó tàn nhẫn đẩy ngã, trong áo lót và quần lót bị bọn họ vừa mắng vừa nhét vào trong rất nhiều tuyết.

“Bầu ngực nhỏ tí tẹo thế này, dường như chả có gì cả!”

“Chỗ này cũng chẳng ra sao cả!” Một chiếc chân ghê tởm đạp vào giữa hai đùi nàng, rồi nhanh chóng di chuyển đạp vào mặt nàng.

Thân thể lơ lửng, mặt, tai, mắt đều chìm vào trong tuyết, trong miệng ngoài tuyết ra còn bùn đất bị tuyết làm ướt nhẹp. Lạnh giá, bắn thiu... nàng bật cười, đây chính là hình ảnh về tuyết khi nàng hai mươi tuổi. Sau việc này... nàng sẽ không còn yêu thích tuyết nữa chứ?

[alobooks.vn]

Chương 34

Đột nhiên xung quanh đều trở nên rất yên tĩnh.... Tất cả âm thanh hỗn tạp đều đột nhiên bị gián đoạn.

Uất Lam chỉ cảm thấy bị người nào đó kéo ngồi dậy từ trong tuyết, cánh tay bị kéo rất đau.

“Nhìn vào ta!” Hấn nói, lạnh lùng nhưng đầy phẫn nộ. “Nhìn vào ta!”

Nàng ngược mắt lên nhìn hấn... trong tuyết trắng, đôi mắt của hấn vẫn đen như thế, sáng như thế, nàng nhìn thấy rõ mình trong đôi mắt ấy, quả nhiên rất xấu.

“Nhìn ta!” Hấn lại nhấn mạnh lần nữa, nàng mới khẽ rời ánh mắt khỏi hình bóng của mình, nhìn khuôn mặt tím tái của hấn, ngay huyết thái dương thậm chí còn nhìn thấy động mạch đang đập dồn dập.

“Cô muốn ta xử lý việc này sao đây?” Hấn hỏi, bất giác gia tăng thêm lực nơi bàn tay. Hấn muốn nàng nói ra, chỉ cần chính miệng nàng nói ra, giết hết bọn họ hấn cũng đồng ý!

Nhưng nàng chỉ khẽ lắc đầu, dùng đôi môi đang chảy máu kia lạnh nhạt nói: “Bỏ đi.”

Bỏ đi?

Tim phổi hấn trong phút chốc như bị lửa thiêu thành tro bụi! Hấn hất tay nàng, nàng lại ngã xuống tuyết, “Được! Vậy thì thôi!” Hấn ngược mắt quét qua tất cả mọi người đang đứng trong viện, ánh mắt của hấn khiến tất cả mọi người run rùng mình.

“Cút. Cút hết.” Hấn thấp giọng nói, nhưng giọng nói đang kìm nén này còn khiến người khác sợ hãi hơn việc hấn la hét ầm ĩ. Các cô nàng kia và bọn người hầu đều sợ xanh mặt, nối đuôi nhau chạy không dám bật ra bất kỳ tiếng động nào, giống như đang chạy trốn khỏi một bóng dáng ma quỷ nào đó, họ đều nín thở để chạy.

Những người hầu đi theo chủ nhân của mình đều chạy sạch, người làm tại Di Luân Quán đều cúi đầu cung kính đứng đó toàn thân run rẩy, thậm chí ngưỡng mộ những người có thể trốn chạy đi.

Bộ Nguyên Ngạo đứng nguyên tại chỗ không lên tiếng, hấn trầm mặc càng khiến cho mọi người thêm khấn trương. Cuối cùng hấn cũng nói chuyện, vẫn là giọng nói trầm thấp ấy, còn mang theo chút lãnh đạm không hề lên xuống: “Đinh quản sự, phát hai tháng lương cho tất cả những người hầu trong viện này, sau đó cuốn gói cút hết cho ta, bao gồm cả người.”

Đinh quản sự ngơ người, hai má già nua chảy xệ khẽ run rẩy, cúi lưng xuống đáp: “Dạ_____”

Bọn người làm ngơ ngác nhìn nhau, lần lượt quỳ xuống xin tha thứ, Bộ Nguyên Ngạo đến cả nhìn cũng không thèm nhìn, đi thẳng vào phòng.

Uất Lam nhìn vào một bên khuôn mặt lạnh lùng nhưng rất anh tuấn kia, nàng nên thử chút không? Nếu vì nàng nói mà giải quyết được, hấn liền dễ dàng tha cho những cô ả đến gây chuyện kia, vậy nếu nàng cầu xin cho những người hầu tại Di Luân Quán thì sao?

Nàng đưa tay ra bắt lấy, chỉ bắt được phần dưới áo bào của hấn.

“Tha cho bọn họ, được không?” Nàng nói, lại không dám ngược nhìn về mặt của hấn.

Hấn ngừng bước chân, không trả lời liền. Bọn người hầu đều mong đợi nhìn hấn, mong chờ đáp án của hấn.

Hấn im lặng rất lâu, Uất Lam nhìn tuyết trên mặt đất, quả nhiên.... Hấn tha cho những cô ả kia là vì hấn không muốn trừng phạt bọn họ? Nàng lại không biết tự lượng sức mình rồi, thôi kệ, chí ít nàng cũng đã dốc hết sức rồi.

“Đứng lên, cút hết cho ta!” Hấn nói.

Uất Lam bỏ tà áo hấn ra, tại sao lại không chịu từ bỏ hết mọi hi vọng chứ? Rốt cuộc nàng còn gốc thêm bao nhiêu lần nữa đây?

“Sau này viện của ta bất cứ ai cũng không được bước vào! Một đám phế thải! Đây là lần sau cùng! Còn ai dám đến đây ngông cuồng, bất luận là ai, đánh đuổi ra ngoài cho ta!” Hấn hơi bực bội chậm rãi thốt lên: “Tấn ra đi, ai làm việc này.”

Trong viện truyền đi nhiều dạng tiếng thở ra.

“Giúp nàng ta tắm rửa sạch sẽ!” Hấn trừng mắt nhìn Cẩm Vân - người đang quỳ ở trước cửa, Cẩm Vân lập tức luống cuống bỏ dậy nhào đến bên Uất Lam, dìu nàng vào trong phòng.

“Đình quân sự, đi đến phía trước dọn tủ lớn của ta tại thư phòng lên xe, tủ nhỏ khiêng đến đây.”

Uất Lam tắm rửa xong, Cẩm Vân dùng trứng gà cẩn thận tỉ mỉ giúp nàng lăn các vết thương sưng tấy trên mặt. Nàng mặc quần áo do Bộ Nguyên Ngạo gửi đến, hơi lơ đãng, áo choàng và găng tay lông chồn vẫn còn đặt trong rương... đây đều là những dạng quần áo khi ra ngoài mới cần mặc.

Hấn vén màn bước vào, trong tay cầm một lò sưởi bằng tay tinh xảo vát lên giường, bản thân cũng ngồi xuống mép giường lạnh lùng ngắm nhìn.

Cẩm Vân muốn hành lễ với hấn, liền bị hấn chán ghét vẩy tay, ra dấu kêu nàng tiếp tục. Hấn tiếp tục ngắm một lúc, đột nhiên nói: “Lui xuống!”

Cẩm Vân như chú chim nhỏ bị cung tên làm kinh động, run rẩy quá mức, vội vàng vàng lui xuống.

Trong phòng lại chìm trong tĩnh lặng.

“Thật sự không hận?” Rốt cuộc vẫn là hấn chịu đựng không nổi nữa, nhìn chằm chằm vào vết thương đang dần khô miệng ngay khoé miệng nàng, tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng lại cảm thấy dường như lồng ngực bị tắc nghẽn.

Nàng khẽ gật đầu. Hận? Nếu như hề bị thương đều sẽ hận... Vậy nàng nên hận hấn đến mức nào đây? Không hận, không hận ai cả.

Hấn lại tức giận, bước qua bóp lấy cằm của nàng, “Cô đừng có mà giả ra cái dáng sống dở chết dở này nữa đi! Có gì thì nói! Nói đi!”

Hấn ghét cay ghét đắng sự im lặng của nàng

Đôi mày của nàng khẽ run, nói? Có thể nói được sao?

Hấn trừng mắt nhìn nàng, chăm chú nhìn vào biểu cảm mỏng manh trên khuôn mặt nàng.

“Tha... tha cho Hương Cẩm.”

Hấn hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, răng cắn chặt lại, cuối cùng cũng nhịn xuống được tâm trạng lỗ mãng muốn bóp chết nàng ngay lập tức, hấn lạnh lùng thốt ra: “Chuẩn bị chút đi, ra ngoài cùng ta!”

Nàng ngơ người, hấn thực sự muốn đưa nàng ra ngoài?

Nhìn thấu sự bất ngờ của nàng, hấn cười lạnh: “Để cô ở nhà làm gì? Để cô cùng Mẫn Lan Thao cầm sừng lên đầu ta à?”

Mẫn công tử ... vẫn còn ở Du Hợp Trang?

21. Chương 35-36

Chương 35

Xe ngựa vừa rung vừa xóc, nhưng nhờ có để các tấm nệm dày trong toa xe, nên mềm mại và ấm áp, nằm ở một góc của toa xe là một cái lò ủ ấm nho nhỏ, lúc nào cũng có than cháy đỏ, rất ấm áp, vì thế nàng không cảm thấy lạnh lẽo. Uất Lam không nén nổi tò mò vén tấm rèm dày bên cửa sổ toa xe lên, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, xung quanh là một vùng đất rộng lớn bị che phủ bởi tuyết trắng. Mùa đông ở Giang Nam khắc nghiệt là thế, vẫn thấy được màu xanh, cây cối bị tuyết che phủ nhưng vẫn nhìn thấy dưới tuyết, là những tán lá xanh đang xao động, rất vui mắt.

Từ nhỏ tới giờ....Nàng luôn hy vọng mình có thể tự do tự tại đi khắp trời đất này. Có lẽ là bởi vì bệnh tình của nàng, mà nàng luôn bị nhốt ở trong phòng, không được bước ra ngoài lấy nửa bước, chuyển đi xa nhất mà nàng đã từng đi chính là theo cha nàng đến một biệt viện ở một huyện khác, nàng thấy được hòn núi giả cao tít của ngôi nhà ấy, cao hơn cả bức tường của ngôi nhà nữa, chuyển đi ấy, nhờ vậy mà nàng đã được mở mang tầm mắt thêm một chút.

Từ sau khi nàng mắc bệnh, nàng đã gặp qua rất nhiều đại phu có danh tiếng, nàng thích nhất là nghe bọn họ kể về những chuyến đi lang bạt khắp nơi của bọn họ để hành nghề, rất nhiều điều mới lạ. Có lần, nàng từng nói với mẹ nàng rằng, nàng hy vọng có thể cùng với Nguyên Ngạo đi du sơn ngoạn thủy, muốn đi tới đâu, thì đi tới đấy, cùng nhau đi đến những vùng đất thật xa.

Lúc ấy, nàng không hiểu tại sao mẹ nàng lại im lặng không nói - Bây giờ, nàng đã hiểu.

Mẹ nàng nói với nàng, không có một người chồng nào lại thích đưa vợ mình đi xa nhà, bởi vì sẽ rất phiền phức. Lúc ấy, nàng thất vọng, nhưng cũng không hỏi thêm ... Bởi vì thật sự, mang theo một nữ tử mang người mang đầy bệnh tật như nàng đi xa nhà quả thật rất phiền toái.

Bây giờ, giống như nàng đang nằm mơ, nàng....Bây giờ đang đi chung đường với hần! Mặc kệ mục đích của hần là gì khi đem nàng theo, nàng vẫn rất hưng phấn và háo hức, cho dù là thế nào.... Cũng coi như hoàn thành một phần tâm nguyện trước khi chết của nàng đi.

Xe ngựa hơi chậm lại, sau đó, Bộ Nguyên Ngạo bước vào trong toa xe.

Hần liếc nhìn nàng một cái, rồi đẩy cánh tay nàng đang vén rèm cửa sổ ra, kéo lại, rèm cửa buông xuống, lại ngăn cách nàng với thế giới bên ngoài.

“Lạnh! Gấp gáp cái gì? Từ từ rồi sẽ được thấy thôi!” Hần cúi người xuống, đặt mông ngồi cạnh nàng, dù hần biết rằng, sự quần quýt si mê này của hần với nàng cuối cùng cũng sẽ biến thành oan nghiệt, nhưng hần vẫn tham lam, muốn níu giữ nó! Cho dù có là một chén rượu độc đi nữa, hần cũng cam lòng há miệng uống cạn.....Thời gian của hần và nàng, đã không còn bao nhiêu, hần không muốn nghĩ nhiều nữa, cũng không muốn tính toán gì nữa!

Trời đất thay đổi, giao mùa, dường như đem những phiền não lo âu của hần gác qua một bên, vứt vào một không gian khác. Trên khuôn mặt nàng, đã nhìn thấy một chút sức sống, ánh mắt của nàng lại có thể bùng sáng lên, nhìn thấy nàng vừa tò mò vừa yếu ớt vén rèm cửa lên nhìn trời đất xung quanh ... Trái tim hần như nhảy lên, hần nhú mày, không biết là cay đắng hay ngọt ngào đây?! Nàng cuối cùng cũng không giả chết nữa rồi!

Hần đưa tay đỡ lấy lò ủ ấm trong tay nàng, nắm lấy tay nàng.... Hơi ấm từ bàn tay của nàng, lan dần tới tận trái tim băng giá của hần, tốt quá, cuối cùng, hần cũng đã cảm nhận được một chút ấm áp của nàng rồi.

Khi bọn họ rời xe để lên thuyền, thì một trận tuyết bắt đầu rơi.

Uất Lam đứng ở đầu thuyền, trận tuyết ngày hôm nay, cũng không quá lạnh, nàng nhìn theo cảnh sắc ở bên bờ, nhìn người đi lại trên đường phố... Người ta đều nói mưa Giang Nam là đẹp nhất, nàng lại thấy, tuyết Giang Nam, còn đẹp hơn!

Thuyền rẽ vào một nhánh sông không lớn lắm, con đường sông mà bọn họ đang đi là con đường đi vào con kênh đào duy nhất, hai bên bờ sông hết sức tấp nập và náo nhiệt. Bộ Nguyên Ngạo sắp xếp mọi việc cho gia nhân của hần xong, cũng đi lên mũi thuyền, sóng vai với Uất Lam...Vẻ mặt khao khát của nàng với những thứ mới mẻ hai bên đường, có chút giống với nàng năm xưa, ít nói nhưng lại có chút bướng bỉnh và nghịch ngợm.

Trời đã chạng vạng tối, thuyền neo ở bến tàu trên bờ sông, mọi người nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cho ngày mai bắt đầu đi vào kênh đào.

Trên bến tàu của kênh đào là một nơi phồn hoa, ồn ào náo nhiệt, rất nhiều thuyền buôn đều nghỉ ở đây, lâu dần nơi này đã trở thành một khu chợ đêm nổi tiếng.

Uất Lam nghe thấy tiếng người nói chuyện rôm rả, có chút tò mò. Vì đi chung đường với nhau, làm cho rất nhiều thứ bị thay đổi, lòng nàng...đường như cũng thoải mái thêm được một chút. Ở một nơi xa lạ thế này, gặp những thứ mới mẻ thế này, khiến cho những dằn vặt đau đớn trong lòng nàng cũng vơi đi.

Được nhìn thấy trời đất bao la thế này, vẫn luôn là khát vọng của nàng.

Bộ Nguyên Ngạo đi vào khoang thuyền, mở hành lý tùy thân ra, tìm kiếm một lát, lấy ra một bộ quần áo rất bắt mắt, rất dày, hắn đưa lưng về phía nàng nói: “Mặc vào đi, chúng ta đi chợ.”

Lòng của nàng nảy lên một cái, không thể tin được vào tai mình nữa, mở to mắt mà nhìn hắn.

Nàng muốn đi chợ! Rất muốn! Cho dù là có đi cùng với hắn đi chăng nữa.

[alobooks.vn]

Chương 36

Mùa đông trời nhanh tối, chưa kịp ăn xong bữa cơm chiều, thì trời đã tối mịt, Uất Lam đứng ở mũi thuyền ngẩng nhìn bầu trời, trên bờ hàng loạt đèn đuốc chiếu sáng trưng, soi rọi những bóng người đang đi lại. Nàng chưa từng được thấy ánh sáng nào rực rỡ như thế, chưa từng được nhìn thấy nhiều người như thế...Nàng nhìn ra phía xa xa, nơi những ngọn đèn rực rỡ đầy màu sắc và nhộn nhịp, nhưng nàng cứ cảm thấy dường như là ảo giác của nàng, một sự đẹp đẽ không có thực.

Bộ Nguyên Ngạo dặn dò Đinh quản sự vài câu, rồi đi ra mép thuyền nơi Uất Lam đứng. Hắn nhìn nàng một cái, rồi nói: “Bữa cơm chiều nay, chúng ta vào chợ rồi ăn nhé.”

Nàng im lặng nhìn hắn, lần đầu tiên...Sau khi trở thành Bộ Gia đứng trên trăm ngàn người, hắn dùng giọng nói thân thiết thế này để nói chuyện với nàng.

Hắn nhảy lên bờ sông, rồi đưa tay ra với nàng.

Nàng chần chờ một chút, những ngọn đèn, những bóng người, nụ cười này....sự thân thiết này của hắn với nàng, chỉ là một giấc mơ của nàng sao? Có thể là như vậy, tất cả đều là ảo giác của nàng! Đột nhiên, nàng muốn buông bỏ tất cả, muốn cho bản thân có thể phóng túng một lần. Đau thương, thống khổ, hận thù.... Buổi tối này, sẽ là toàn bộ hy vọng lẫn giấc mộng đời này của nàng. Nàng mỉm cười, cho dù chỉ là một giấc mộng, cho dù ngày mai hắn muốn nàng chết, nàng cũng không quan tâm nữa...hãy để nàng quên đi tất cả đau khổ, cho dù giấc mơ này mong manh đi nữa, thậm chí sự ngọt ngào trong giấc mơ mà nàng được nhận lấy này, sau khi tỉnh dậy lại biến thành cay đắng xót xa.... Cho dù phải rơi vào tầng cuối cùng của địa ngục, nàng vẫn muốn nắm thật chặt giấc mộng này!

Nàng đưa tay về phía hắn, được hắn nắm lấy, hắn kéo nhẹ một cái, nàng đã ở trên bãi đá bờ sông. Ánh mắt nàng, bị ngọn đèn phía sau lưng hắn làm cho chói mắt, nàng nheo nheo mắt lại....

“Chúng ta đi thôi.” Hắn kéo nàng đi về phía ngôi chợ đang thấp đèn rực rỡ, nàng cảm thấy Nàng đã chìm vào trong giấc mộng này thật rồi, những bước chân của nàng, như lướt đi theo Bộ Nguyên Ngạo, có cảm giác không thực.

Sát với mặt nước là một tòa nhà với ban công xinh đẹp, muốn đi vào trong chợ, phải đi qua tòa nhà này, trước tòa nhà này là một mảnh sân lớn, rất đẹp. Nàng nhìn thấy những cô gái mặc những bộ quần áo đủ mọi màu sắc, đủ mọi kiểu dáng đang đứng thành một hàng dài, trong tay cầm những chiếc đèn lồng đỏ, ánh sáng từ đèn rọi vào những khuôn mặt họ, ai ai cũng xinh đẹp, quyến rũ vô cùng. Trong tòa lầu truyền tới những tiếng cười đùa, những tiếng đàn ca mê hoặc lòng người, theo nhịp của đàn, mà bàn tay những cô gái ấy cũng đưa lên hạ xuống, phát qua khuôn mặt những người thanh niên đang đi đường, khi những người thanh niên ấy nhìn tới bọn họ, đôi mắt của các cô gái này, tất cả đều lúng liếng đưa tình...

Uất Lam đứng nhìn tới nỗi ngơ ngác, bị Bộ Nguyên Ngạo kéo đi qua. Giống như những người con gái bình thường, nàng đối với các cô gái ấy hiếu kỳ, vẻ mặt đưa tình của họ, sự táo bạo của họ.... Đằng sau khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của họ, nàng như cảm thấy được sự tuyệt vọng của họ, nàng nhìn đến mê mẩn, trong cuộc đời của nàng, lần đầu tiên nàng không quan tâm đến lễ giáo, chỉ mở to mắt, nhìn chăm chăm vào những cô gái này.

Bước chân chậm chạp của nàng khiến tốc độ của Bộ Nguyên Ngạo cũng chậm đi rất nhiều, các cô gái đang đứng ở cửa vừa nhìn thấy hắn, như nhìn thấy ngọc quý, xúm lại vây quanh lấy hắn, càng lúc càng nhiều, ở nơi gió trắng đã lâu như thế, bọn họ mới được nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú như hắn, trên người hắn lại còn tỏa ra khí chất tôn quý, khiến các cô gái ấy theo bản năng mà sinh ra khát vọng với hắn, tựa như một người đang bị nghẹt thở, bỗng được tiếp thêm một nguồn khí mới.

Thân thể mềm mại quyến rũ của họ đưa đẩy lại gần Bộ Nguyên Ngạo, còn giả bộ vô tình đẩy Uất Lam ra xa. Uất Lam bị bọn họ đẩy ra, càng lúc càng cách xa Bộ Nguyên Ngạo, không biết vì sao, nàng cố gắng nắm thật chặt tay của hắn, không chịu buông ra. Cánh tay nàng bị kéo căng, đau tới nỗi không chịu đựng được, những đốt ngón tay tê dại, đau đớn.

Cuối cùng, Bộ Nguyên Ngạo không thể nhịn được mà hét lên một tiếng lạnh lùng, vẻ mặt các kỹ nữ kia sửng sốt, hơi hơi lùi lại, hắn nhân cơ hội đó mà kéo Uất Lam vào lòng hắn, vừa giống như tuyên cáo lại như uy hiếp quét mắt một lượt qua các nàng ấy: “Biến hết cho ta!”

Các kỹ nữ kia thất vọng thở dài một hồi, sau đó tản ra, tiếp tục đi câu dẫn những người đàn ông đi trên đường.

Bộ Nguyên Ngạo ôm Uất Lam đến chỗ an toàn, hắn trừng mắt nhìn nàng: “Đều tại nàng hết! Mấy ả đó có gì đẹp mà nàng nhìn mê mẩn như thế!”

Nàng nhìn vẻ mặt vừa ủ rũ vừa xấu hổ của hắn, mới nhớ lại cảnh tượng lúc vừa rồi hắn bị những kỹ nữ kia vây quanh, nhìn hắn hết sức chật vật, nhìn không được mà nở nụ cười rạo rờ....Con người đen của hắn, nhìn thấy nụ cười của nàng, chợt lóe sáng, nàng...cuối cùng cũng nở nụ cười rồi.

Hắn và nàng rời khỏi kỹ viện bên bờ sông ấy, mới đến được khu chợ, nhìn thấy những ngọn đèn lồng đơn sơ, những ngọn đuốc đứng thẳng tắp thấp sáng cho cả khu chợ.

Những tiểu thương trong chợ chạy qua chạy lại, có rất nhiều thức ăn nàng chưa bao giờ thấy dù chỉ trong tưởng tượng, đồ trang sức, vải vóc thì rẻ và nhiều vô cùng....Đôi mắt Uất Lam càng lúc càng mở to, nàng đối với những sự vật xung quanh vô cùng háo hức và tò mò, Bộ Nguyên Ngạo đang cầm tay dắt nàng đi, cũng cố gắng đi chậm lại, để cho nàng có thể nhìn rõ một vị đại nương đang khăn cổ trả giá với một người bán trăm cài đầu, sau đó hắn dừng bước chân lại, cho nàng có thể ngắm nhìn rõ hơn.

Ở mỗi quầy hàng, Bộ Nguyên Ngạo không thể không dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt nàng lộ ra ánh mắt tò mò và vui sướng. Nàng nhìn xem xung quanh rất chăm chú, rất thích thú, thậm chí còn cắn cắn môi. Hắn cũng nhìn chằm chằm vào nàng, hắn đã thấy qua vô số lần nàng cắn môi, chỉ là...lúc này, đáng yêu quá.

Bên đường, một ông lão đang nặn đồ chơi là các con tò he bằng đường, các loại đường đủ màu sắc đặt trong những cái chén nhỏ, lấp lánh dưới ánh nến, ông lão dùng những ngón tay linh hoạt nặn ra những hình đứa bé rất sinh động và dễ thương. Đứa bé gái mặc váy đỏ, còn đứa bé trai thì mặc áo dài màu xanh...Nàng nhìn xem thích thú, như quên mất mình là ai.

“Phu nhân, thích cái này sao?” Ông lão đưa mắt lên nhìn, thấy Uất Lam đang nhìn, bèn từ trên giá rơm lấy hình tò he bé gái xuống, đưa đến trước mặt nàng. Uất Lam rũ mắt xuống lắc đầu...Nàng không có tiền.

Bộ Nguyên Ngạo liếc qua nàng một cái, lấy con tò he kia từ trong tay ông lão, không chút khách khí nhét vào tay nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, lúc này, hắn đã tránh đi ánh mắt của nàng.

“Cái này ta cũng lấy.” Hắn lấy ra một khối bạc vụn, ném cho ông lão, rồi đưa tay lấy con tò he hình đứa bé trai đang treo trên giá xuống. Hắn thấy mình cầm như thế thì có vẻ vụng về, buồn cười quá, bèn phụng phịu nhét vào tay kia của nàng.

“Vị đại gia này...lão không có tiền lẻ.” Ông lão không biết làm sao, nói.

“Phần còn lại thưởng cho lão.” Hắn quay mặt lại, thấy Uất Lam đã cầm hai đứa bé vào cùng một tay, hai đồ chơi kề sát vào nhau, như là đang tay cầm tay.

Lúc này, nàng không cười nữa...Hắn cùng với nàng như là hai món đồ chơi này, tuy làm cùng một loại đường, nhưng khi đã thành hình, tách rời nhau, thì không thể dính lại với nhau được nữa.

“Đi! Chúng ta đi ăn vằn thắn đi!” Hấn kéo tay nàng đi lên phía trước, khiến nàng lảo đảo suýt ngã, tí nữa thì va vào lưng hấn.

Nàng hé miệng muốn nói gì...Thôi, mặc kệ đau thương gì đang đợi nàng, chuyện của ngày mai thì để ngày mai tính đi. Nàng nhanh chóng đuổi kịp theo bước chân của hấn.

Bà lão bán vằn thắn đem một chén đưa đến cho Bộ Nguyên Ngạo, hấn bèn lấy thìa gạt hết hành lá trên mặt ra, rồi đưa cho Uất Lam. Bà lão thấy thế, khe khẽ nở nụ cười, Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt nhìn bà một cái, khóe miệng mấp máy, hấn bị bà lão cười như thế, hấn có chút ngượng.

Uất Lam nhìn bát vằn thắn không có hành trước mặt...Hấn vẫn còn nhớ nàng không ăn hành sao? Có một thứ cảm xúc ở chỗ quan trọng của nàng, là trái tim, như muốn phá băng thoát ra, nàng nuốt một ngụm nước bọt. Cố ý bỏ qua sự đau đớn trong khoảnh khắc nàng, lòng của nàng đã muốn kết băng, giờ lại như sắp bị tan chảy...nếu thế, linh hồn nàng cũng sẽ bị hủy diệt theo. Nàng múc một thìa to vằn thắn, cho vào miệng, nàng cảm thấy có một cảm xúc thỏa mãn cực độ, cho dù mộng đẹp này của nàng sẽ khiến nàng phải trả giá bằng đầy rẫy đau thương, nhưng nàng không màng...Nàng cảm thấy rất đáng giá!

“Ngon thật đấy....” Nàng nói câu đầu tiên trong buổi tối ngày hôm nay “Ta còn muốn ăn thêm một chén nữa cơ.”

Hấn để lộ ra một nụ cười đầu tiên “Ăn hết bát này đã hẵng tính, tham lam!

22. Chương 37-38

Chương 37

Ở đầu ngõ nhỏ đối diện với sạp vằn thắn mà Uất Lam và Bộ Nguyên Ngạo đang ăn, có một bóng người nhỏ nhỏ đang ngồi ở đó, những cơn gió mùa đông lạnh thấu xương thổi qua những bức tường, làm rung rinh những ngọn đèn lồng, chiếu chút ánh sáng nhàn nhạt vào đứa bé đang ngồi đó. Uất Lam nhìn xem, là một đứa bé trai, cậu bé đẩy chỉ khoảng ba tuổi, quần áo rách rưới dơ bẩn, quần áo trên người cậu bé cần bản không đủ che cho cơ thể khỏi những cơn gió lạnh buốt, nhưng khi nhìn lướt qua khuôn mặt lem luốc của cậu bé này, Uất Lam lại bất gặp một đôi mắt sáng như sao.

Bộ Nguyên Ngạo nhìn theo ánh mắt của nàng, cũng nhíu mày lại.

Hấn gọi bà chủ tiệm vằn thắn lại, nhờ mua giùm bốn cái bánh bao nóng, sau đó vẫy tay với cậu bé đang nhìn chăm chăm vào sạp vằn thắn mà gọi. Cậu bé chần chờ, chưa hiểu ý gì, Bộ Nguyên Ngạo bèn cầm lấy một cái bánh bao, đưa về phía cậu bé.

Cậu bé thấy thế, vội vàng nhảy vọt lại chỗ hai người, mũi Uất Lam chột cay cay...Cậu bé này nhỏ quá, cơ thể gầy yếu dường như không thể chịu được một trận gió rét thổi qua. Cậu bé còn quá nhỏ để có thể lang thang ngoài đường thế này.

Bàn tay cậu bé nhỏ xíu, không thể cầm nổi bốn cái bánh bao, bà chủ tiệm vằn thắn thấy thế, bèn tốt bụng dùng giấy gói kín bốn cái bánh bao lại, rồi đưa cho cậu. Đôi mắt trong suốt của cậu bé vẫn nhìn chăm chăm vào hai con tò he bằng đường...Tuổi còn nhỏ như thế, mà đã biết cái gì gọi là không nên trông đợi, chỉ dám nhìn, nhưng không dám hy vọng.

Trái tim Uất Lam chột nhói, ánh mắt trong suốt, không chút tham lam của cậu bé khiến Uất Lam bối rối. Nàng cầm lấy con tò he hình đứa bé gái đưa cho cậu bé....Cái còn lại, để nàng giữ lại. Cậu bé vẫn sợ sệt không dám cầm lấy, nàng bèn nắm lấy bàn tay của cậu bé, đặt con tò he vào, bàn tay cậu bé rất nhỏ, lạnh lẽo và chỉ bằng một nửa bàn tay của nàng thôi.

Khi cậu bé đưa tay nắm lấy con tò he, bàn tay bất giác nắm thật chặt, dường như cậu bé sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng không thể có thực.

Bà chủ tiệm vẫn thẩn bèn đem bánh nhét vào trong lòng cậu bé, hơi ẩm từ bánh tỏa ra khiến cậu bé phẩn chấn, cậu không vội ăn, mà xoay người bỏ chạy. Trong con ngõ nhỏ tối mịt, cậu bé chạy vào, trong ngõ nhỏ chợt vọng ra tiếng nói non nớt của cậu bé: “Bà ơi, bà ơi, bánh bao!”

Không nghe thấy tiếng người đáp lại.

Cậu bé lại kêu.

Sau đó, tiếng khóc đau đớn của cậu bé vọng ra, bà chủ tiệm vẫn thẩn lắc đầu, đưa tạp dề lên chùi nước mắt, lắc đầu: “Bà nó đi rồi, nó làm sao sống đây...”

Khi Uất Lam lại gần thì biết được hai bà cháu này ở đây ăn xin đã lâu, nghe thấy tiếng khóc của cậu bé, những người tiểu thương bèn cầm đuốc soi, vây lại xung quanh, nàng nhìn thấy trong một góc tường nhỏ, một bà lão đang nằm trên những miếng vải rách....Trời tối như thế, nàng không thể thấy rõ tướng mạo của bà lão, chỉ nhìn thấy mái tóc bạc của bà rất bấn, dính bết lại với nhau, đôi mắt thâm quầng đã nhắm sập lại từ khi nào.

Cậu bé còn quá nhỏ, bình thường lại ít khi nói chuyện với ai, giọng nói cậu bé có vẻ ngọng nghịu, cậu bé đem con tò he bằng đường nhét vào miệng bà lão : “ Đường...đường...ăn...tỉnh lại.” Cậu bé đối với khối đường lần đầu tiên có được trong đời này ôm một niềm hy vọng vô hạn, cậu hy vọng khối đường này có một sức mạnh thần kỳ, có thể cứu được bà của mình.

Bà nội cậu bé không thể tỉnh lại được nữa, cậu bé khóc, chắc hẳn cậu bé vẫn chưa biết cái gì gọi là chết đi, cậu chỉ nghĩ rằng bà đã không còn để ý tới cậu nữa, cậu bé nên làm gì bây giờ?

Bộ Nguyên Ngạo im lặng đứng nhìn, Uất Lam nghiêng mặt nhìn qua khuôn mặt của hắn, chợt thấy trong ánh mắt hắn lấp lánh lệ quang....Nàng cứng đờ người. Hắn không hề chớp mắt, cứ nhìn chăm chăm vào cậu bé đang nhào khóc trong lòng bà lão. Lòng của nàng ập tới một cơn đau đớn, rất đau, đau tới nỗi không thể chịu được, khiến nàng gập người xuống.

Hắn...nhất định là nhớ tới những người thân đã mất của hắn, nhớ đến cảnh tượng mà họ rời bỏ hắn.

Hắn mím chặt môi, ánh mắt lạnh lùng, hắn vẫn lạnh như thế, nhưng trong ánh mắt...lại ngấn lệ.

Bộ Nguyên Ngạo, cũng từ một đứa trẻ mất đi tất cả người thân mà lớn lên, cũng từ cô độc bất lực mà từng bước trở thành Bộ Gia.

Con tò he bằng đường bị cậu bé nắm chặt trong tay, dần dần tan chảy....Nàng luôn cảm thấy mình là một người vô cùng đáng thương, còn hắn thì sao ? Nàng yên lặng hoài niệm về Bộ Tam thiếu gia của nàng, nụ cười dịu dàng của hắn với nàng...Có lẽ hắn vẫn luôn hoài niệm. Ký ức những năm tháng có cha mẹ, người thân, có nàng của hắn.....

Sự dịu dàng trong chốc lát của hắn khiến nàng bị mê hoặc, bây giờ nàng đã hiểu, những ký ức về những năm tháng đầm ấm đó cũng chính là mê cung của hắn, dù sao, trên thế gian này, những năm tháng đẹp đẽ ấy là liên hệ duy nhất của hắn với nàng.

Nàng tưởng rằng, chỉ có mình nàng trầm mê trong mộng, có ngờ hắn cũng vẫn luôn đắm chìm trong đấy.....

Nàng vươn thẳng lưng lên, mộng, cuối cùng cũng vẫn là mộng, hắn và nàng cũng giống như con tò he bằng đường trong miệng bà lão, đã quá muộn để nếm trải được vị ngọt của nó. Kết cục của hắn và nàng...Định mệnh đã sớm sắp đặt xong xuôi.

Hắn đưa ra ít bạc vụn, rồi hỏi xem có ai chịu đến thuyền gọi người cho hắn không, rất nhiều người đồng ý, hắn bèn chọn đại lấy một người. Rất nhanh chóng, Đinh quân sự và tiểu nhị chạy tới, lo liệu hậu sự cho bà lão.

“Gia, thằng bé này, làm sao bây giờ?”

Bộ Nguyên Ngạo trầm ngâm một chút: “Đem thằng bé về cửa hàng, nuôi nó đi.”

Uất Lam cười mà rơi lệ, nàng là mộng đẹp của hắn, cũng là ác mộng của hắn....Chờ nàng chết rồi, biến mất rồi, hắn sẽ không còn vừa yêu vừa hận nữa, có thể thoát khỏi giấc mộng này, Bộ Gia là người đàn ông tốt nhất mà nàng từng gặp, cũng là người đàn ông mà nàng yêu nhất.

Chương 38

Than cháy trong chậu, phát ra những tiếng lách tách.

Khoang thuyền được che phủ bởi gỗ, vì thế dù có đốt thêm than đi nữa, vẫn cảm thấy được cái lạnh đang tràn vào trong thuyền.

Uất Lam nằm đưa lưng về phía Bộ Nguyên Ngạo, vẫn không nhúc nhích. Thuyền dập dềnh, giống như đưa nôi, Bộ Nguyên Ngạo nghĩ nàng đang ngủ, đem chậu than đá tới gần nàng hơn, hẩn nhẹ nhàng xoay người một cái, khe khẽ thở dài.

Nước mắt bỗng trào ra từ đôi mắt đang nhắm chặt của Uất Lam. Nàng đã từng sợ hãi sự ân cần của hắn, sự dịu dàng của hắn...Đó chính là thiên đường mà nàng không dám mơ mộng, là sự khát khao mà nàng không thể chạm tới. Bây giờ, nàng còn hiểu rõ hơn nữa, mỗi một phen dịu dàng ân cần mà hắn đối với nàng, sẽ làm cho hắn nhận lại đau thương gấp bội, chỉ cần nàng còn tồn tại, thì tình yêu và sự thù hận của hắn đối với nàng, sẽ thiêu chết hắn trong biển lửa.

Hắn yêu nàng sao?

Nàng chậm rãi mở mắt ra, cho dù tình yêu của hắn chiến thắng mối hận nhà họ Uất thì sao, giống như giờ phút này, cũng là ảo giác của hắn, là hắn đang trầm mê trong giấc mộng của người thiếu niên yêu nàng ngày xưa...Dù sao, nàng cũng là mối tình đầu của hắn.

Nàng nhắm mắt lại, khe khẽ nở nụ cười. Hắn và nàng, chưa có người nào phụ bạc tình cảm của đối phương, mà chính là, vận mệnh nghiệt ngã này, đã phụ bạc tình cảm của nàng và hắn.

Nàng nghe thấy tiếng gió rít qua những ngọn cây bên ngoài khoang thuyền, phát ra những thanh âm như gào như thét, sắc và lạnh....Giờ khắc này, lòng của nàng hoàn toàn bình tĩnh. Khi hắn tra tấn nàng, nàng biết rằng bản thân không nên hận hắn, bởi vì nhà họ Uất đã nợ hắn, nhưng dù cho nàng cố che giấu, cố áp chế, nhưng vẫn không ngăn được mà oán hận hắn. Năm năm nàng chờ đợi hắn như si như dại, nàng cho rằng hắn đã phụ bạc nàng, bất kể có là nguyên nhân gì.

Bây giờ, nàng thật sự không hận, cũng không oán được nữa.

Hắn và nàng....Đều đã thay đổi rất nhiều, thời gian không thể quay ngược trở lại, cũng không có khả năng tái hiện lại thêm một lần nữa. Kết thúc tốt nhất của nàng và hắn, chính là dừng dừng suy nghĩ cố chấp về những ký ức ngày xưa mà tra tấn nhau nữa.

Khi Uất Thanh khỏi bệnh, cũng chính là lúc bản thân nàng được giải thoát....Cũng là giải thoát cho hắn, mặc kệ cuối cùng sẽ là cách kết thúc nào đi chăng nữa.

Tiếng bước chân vội vã của ai đó, đi đến cửa ngoài khoang thuyền, thì dừng lại một chút, nàng nghe thấy tiếng gõ cửa. Bộ Nguyên Ngạo khe khẽ động dậy, xoay người ngồi dậy bước xuống giường, người ngoài cửa lại gõ mạnh hơn, Bộ Nguyên Ngạo cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, quay người giúp nàng dèm chăn, rồi mới bước ra mở cửa.

Nàng nghe thấy người đến nhỏ giọng nói: “n lão gia lâm bệnh đã mất ngày hôm qua rồi, Gia, người tính toán nhanh một chút.”

n thúc thúc qua đời rồi sao? Uất Lam ngồi bật dậy, Xu Xu, cô bé sẽ đau khổ đến mức nào? Nàng yên lặng khoác áo, rồi bước xuống giường, thấp đèn lên, im lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Bộ Nguyên Ngạo trầm mặc trong chốc lát, sau đó dần dò một cách quyết đoán: “Lập tức chuẩn bị xe ngựa, chuyển đi về phía bắc vẫn tiếp tục như cũ, theo kế hoạch mà tiến hành. Đợi ta xử lý xong gia sự của n lão gia, ta sẽ đuổi theo các người ngay.”

Hắn quay người đi vào phòng, nhìn Uất Lam đang ngồi im lặng trên giường, suy nghĩ đến xuất thần.

“Cô...” Hắn do dự trong chốc lát : “Theo ta cùng đi luôn...”

Uất Lam sững sốt, có chút khó hiểu đưa mắt lên nhìn hần, hần mang theo nàng, sẽ làm chậm trễ tốc độ của hần, hơn nữaNgười Xu Xu đang cần bây giờ là hần, chính là hần.

Bộ Nguyên Ngạo phiền chán cau mày, hần không tính giải thích, nhưng nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng, hần bình tĩnh nói: “Xu Xu vẫn coi cô như tỷ tỷ tốt của muội ấy, có cô đi theo, muội ấy sẽ được an ủi hơn.”

“Gia....Ta nên trở về thì tốt hơn.” Nàng nói, lòng của phụ nữ, nàng đương nhiên hiểu, chỉ có hần - là đường như không hiểu.

“Ít nói nhảm đi, lập tức thu dọn hành lý theo ta!” Hần lạnh giọng hét lớn.

Đi đường trọn ba ngày, ngày đêm không ngừng nghỉ. Thể lực của Uất Lam đã muốn cạn kiệt, nhưng nàng vẫn yên lặng kiên trì không rên la một tiếng, nỗi lo lắng của hần, nàng biết. Xu Xu là một cô bé nhạy cảm và yếu đuối, n thúc thúc mất, nhất định cô bé sẽ khóc rất nhiều, mong chờ hần đến để cô bé có thể dựa vào.

Dọc đường đi, hần không nói với nàng một câu nào, nàng cũng hiểu, hần đã thức tỉnh khỏi giấc mộng ngày xưa ấy rồi, chắc hần cảm thấy nếu hần đối xử tốt với nàng, thì sẽ là sự phản bội với Xu Xu. Hần cho nàng trở về Du Hợp Trang, thì sợ nàng lại phản bội hần, hần, cuối cùng vẫn không hề tin tưởng nàng.

Khi nghĩ đến việc này, thậm chí nàng vẫn có thể mỉm cười thừa nhận tất cả, nàng hiểu, so với những thứ khác...sự nghi ngờ mới là thứ hủy diệt tình yêu nhanh nhất.

Những năm tháng sau này của hần, có Xu Xu kề bên, cô bé là một người tốt, lại nhân từ, hơn nữa rất yêu hần. Bọn họ có thể yêu nhau mà không hề nghi kỵ hay lo lắng điều gì ... Hần, sẽ được hạnh phúc.

Tốc độ cưỡi ngựa của hần rất nhanh, khi nàng tới n gia, thì hần đã lao nhanh vào linh đường. Khi nàng bước vào trong linh đường, đã thấy Xu Xu bổ nhào vào lòng hần khóc nức nở, bàn tay của hần vừa đau xót vừa dịu dàng vuốt ve lưng cô bé, cánh tay ôm chặt lấy Xu Xu, cả thân thể nhỏ nhỏ của cô bé nằm gọn trong vòng ôm vững chãi của hần.

Uất Lam nghe thấy tiếng thì thào nức nở của cô bé: “Nguyên Ngạo...muội chỉ còn có huynh...muội chỉ còn có huynh.”

Xu Xu không có anh chị em gì cả, mẹ lại mất sớm, hai cha con nương tựa lẫn nhau mà sống, bây giờ n thúc thúc mất rồi...Hần, đã trở thành tất cả những gì mà cô bé có.

Cô bé cuối cùng cũng đã phát hiện ra Uất Lam đang buồn bã đứng nơi đó, sự mất mát người thân khiến cô bé cực kỳ mất cảm, cô bé đẩy Bộ Nguyên Ngạo ra, trong ánh mắt bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo và sắc bén như dao: “Vì sao huynh lại mang tỷ ấy tới đây? Huynh có ý gì? Huynh vẫn còn yêu tỷ ấy đúng không? Huynh muốn giải trừ hôn ước với muội ngay thời điểm này luôn đúng không?” Cô bé có chút kích động, chạy tới đẩy ngã Uất Lam.

“Xu Xu!” Vẻ mặt Bộ Nguyên Ngạo đầy lo lắng : “Huynh không hề có ý này! n đại thúc có ân có nghĩa với huynh, làm sao huynh có thể bỏ mặc muội không lo cho được! Huynh mang nàng ấy tới đây, là do huynh nghĩ muội rất thích nàng ấy, nàng ấy có thể an ủi được cho muội, cùng chia sẻ với muội.”

Xu Xu bật khóc, cả người run rẩy: “Trừ huynh ra, muội không muốn thấy ai hết, hơn nữa lại còn là người phụ nữ của huynh!” Cô bé lại nhào vào lòng Bộ Nguyên Ngạo, dùng nắm tay nhỏ đánh vào ngực hần, giống như trách móc giống như bi thương : “Nguyên Ngạo, muội chỉ muốn có huynh! Huynh chỉ của riêng muội! Nguyên Ngạo!”

Hần tùy ý để cho cô bé đánh, nỗi đau mất đi người thân, hần là người hiểu hơn ai hết, cảm giác sợ hãi tột độ, cô độc vô cùng sẽ khiến người ấy điên cuồng mà nắm lấy một chút dịu dàng của ai đó : “Được ... huynh chỉ là của muội thôi.” Hần nhẹ nhàng dỗ dành cô bé, lực tay của Xu Xu nhẹ dần, cuối cùng vùi đầu trong ngực hần mà khóc, hần ôm chặt cô bé : “Đừng khóc, huynh ở đây, huynh ở đây.”

Uất Lam trầm mặc vịn tường đứng lên, cố gắng không để phát ra tiếng động nào. Giờ phút này, tại nơi đây, nàng chỉ là một kẻ dư thừa mà thôi. Hần chẳng lẽ còn chưa hiểu? Có thể an ủi Xu Xu, chỉ có mình hần. Xu Xu từng xem nàng là tỷ tỷ của cô bé, bây giờ thì ... Nàng ở trong mắt cô bé cùng lắm chỉ là một kẻ muốn cướp đoạt hần, là kẻ từng có hôn ước với hần mà thôi, sự xuất hiện của nàng, là một sự tổn thương đối với cô bé.

Chờ đợi, khóc, trút giận xong, cũng đã làm cho Xu Xu hao hết sức lực, Bộ Nguyên Ngạo ôm cô bé đến ghế dựa, chỉ trong chốc lát, cô bé đã ngủ trong lòng hắn, nặng nề mà ngủ, ở trong mộng còn phát ra những tiếng nức nở nho nhỏ, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô bé.

Khi hắn chuẩn bị đem Xu Xu về phòng ngủ, thì ánh mắt chợt dừng lại nơi Uất Lam đang đứng sát vách tường, ánh mắt hắn buồn bã: “Cô ... đi đến nhà đại tỷ của cô đi.”

Nàng gật gật đầu, còn cười với hắn ... Nàng không biết vì sao mình lại cười, chắc là nàng muốn tỏ vẻ là nàng thật sự không để ý. Nàng vốn không nên tới đây, tuy rằng là sai lầm, nhưng nàng cũng có thể đến thăm được đại tỷ vốn đang ở trong trấn, nàng thật sự vui mừng.

Nụ cười của nàng khiến vẻ mặt của hắn thay đổi, lạnh lùng và có chút tàn khốc.

Nhà đại tỷ và n gia chỉ cách nhau vài con phố nhỏ, chỉ đi một lát đã tới. Nhà chồng của đại tỷ nàng buồn bán đồ gỗ, nhộn nhịp vô cùng, mấy năm không gặp, phủ đệ đã thay đổi rất nhiều, càng đồ sộ, đẹp đẽ hơn.

Nghe thấy tin nàng đến, đại tỷ phu, đại tỷ chạy ra đón nàng, còn có cả ba đứa cháu, hai trai một gái, nàng thật sự vui mừng nhìn hai đứa cháu trai hơn mười tuổi của nàng, ánh mắt không thể tin được, như muốn hỏi tỷ tỷ của nàng, đây là hai tiểu tử tỷ tỷ hay nói đến sao? Đã lớn đến thế này rồi! Còn đứa cháu gái lần đầu tiên nàng được gặp, thật đáng yêu!

“Dì Tư, dì Tư!” Bọn trẻ vây quanh nàng gọi liên hồi, bé gái bốn tuổi còn làm nũng, bắt nàng bế.

Nhưng người lớn lại không thể giống như trẻ con, không thể đơn thuần vì cuộc trùng phùng này mà vui mừng, Phù Đôn Nghĩa đưa mắt nhìn qua đại tỷ của nàng, ánh mắt đau lòng nhìn về phía thân thể gầy yếu của Uất Lam, cái cằm nàng nhọn cả ra, sắc mặt tái nhợt xanh xao, mái tóc xén ngắn ngắn...Con bé này ... Uất Hồng nhân lúc Uất Lam không chú ý, quay mặt lau vội những hàng nước mắt đang ào ạt tuôn ra, đứa em này của nàng, thật đáng thương.

Uất Lam rất thích đứa cháu gái dễ thương xinh xắn này của nàng, nàng vươn tay ôm lấy cô bé, dùng hết sức để bế lên, nhưng trước mắt nàng, lại tối sầm lại.

23. Chương 39-40

Chương 39

Nằm ngủ trên giường đúng hai ngày, Uất Lam khép hờ mắt thở ra một hơi dài... thì ra, không gặp mặt hắn là một việc nhẹ nhàng như vậy, nàng nên vui mừng không?

Chị gái nàng đứng bên ngoài cửa nhỏ giọng hỏi nha hoàn tình hình của nàng, đoạn vẫn đáp lời mờ mờ làm lòng nàng trở nên ảm áp mà mềm mại, nàng lại được ở bên cạnh người thân rồi, đó là một cảm giác rất thật.

Uất Hồng đẩy cửa bước vào, Uất Lam nhìn chị mình mỉm cười. Uất Hồng bước nhanh vài bước đến bên giường dùng tay kê sờ trán em gái, “Muội thật làm tỷ hết hồn.” Uất Hồng trách yêu. “Vì đi vội cho kịp đường mà mặt đúng không?”

Uất Lam khẽ gật đầu.

Uất Hồng nhìn nàng, trầm lặng một hồi. Uất Lam cúi mắt xuống ... có lẽ nàng đã thay đổi rất nhiều chăng?

“Uất Lam, muội vất vả rồi.” Uất Hồng nói được vài câu liền bật khóc, Uất Lam vội vàng nắm lấy tay chị mình, Uất Lam chỉ biết vỗ nhẹ nhẹ để an ủi chị, những lời nói khác nàng thực sự nói không nên lời. “Hắn... hắn đối với muội rất tệ như thế nào?” Uất Hồng lau nước mắt, cảm thấy thất vọng, nhìn dáng vẻ của em gái mình, tuyệt đối không thể nói là tốt được, nhưng Bộ Nguyên đem con bé cùng ra ngoài, lại còn để muội ấy đến thăm họ hàng, lại dường như không thể nói là không tốt được.

Nàng nên trả lời ra sao đây? Tốt ... không tốt? Vẫn chỉ có thể trầm mặc.

Uất Lam khẽ nhú mày, vừa đến liền ngã bệnh, lời nói quan trọng nhất cũng chưa kịp nói cùng chị mình.

“Đại tỷ, Cha mẹ và Uất Thanh, Uất Tử, họ...” nhà đại tỷ sung túc như thế quả thực là tia hy vọng sau cùng của cha mẹ rồi.

Nước mắt của Uất Hồng lại trào ra, mặt đầy vẻ xấu hổ, “Lam nhi, không phải tỷ tỷ nhẫn tâm. Bộ Nguyên Ngạo đã từng sớm cảnh cáo, tỷ phu của muội có được như ngày hôm nay quả không dễ dàng, bọn tỷ lại có tới ba đứa con, nếu chúng ta đối đầu với hắn, quả thực như trứng chọi đá vậy.”

Uất Lam gật đầu, loại cảm giác chính bản thân còn lo không xong nàng hiểu rõ, tỷ tỷ cũng là một người mẹ, tỷ ấy cũng muốn bảo vệ tốt cho con của mình, hơn nữa, quả thực đại tỷ phu không phải là đối thủ của Bộ Nguyên Ngạo, Bộ Nguyên Ngạo muốn đánh sập sản nghiệp của tỷ phu có lẽ cũng không cần đích thân ra tay.

“Uất Lam, tỷ cũng vừa định nói chuyện này cùng muội. Tỷ chuẩn bị một số tiền, muội đem đến cho cha mẹ đi, nhưng tuyệt đối đừng để cho Bộ Nguyên Ngạo biết được là tỷ cho.”

Uất Lam gật mạnh đầu, vừa rồi định nói gì, liền nhìn thấy cháu gái đang cắn móng tay nằm gục ở nơi bực cửa mở to mắt nhìn nàng, nàng mỉm cười với bé và vẫy vẫy tay, bé liền tung tăng chạy đến kéo lấy tay nàng, nói giọng đầy nũng nịu: “Dì ơi, chơi cùng con đi.”

Uất Hồng trừng mắt với bé: “Dì Tư con mới khỏi bệnh, không thể lao碌.”

Uất Lam khẽ lắc đầu với chị, bồng cháu gái lên ôm trước ngực, mỉm cười nói khẽ: “Dì Tư kể chuyện cho con nghe nhé?”

Bé hoan hô liên hồi, hai bé trai nãy giờ vẫn núp ở cửa cũng chạy vào, sợ bị bỏ quên mà nháo nhào lên: “Con cũng muốn nghe, con cũng muốn nghe.”

Uất Lam để các cháu ngồi hết bên cạnh nàng, “Để dì Tư nghĩ xem, nên kể chuyện gì đây?” Nàng hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác được người khác cần đến, được người khác yêu thương, loại cảm giác này khiến lòng nàng trở nên ấm áp mềm mại.

Không biết vì sao, nhìn em gái vừa mỉm cười vừa kể chuyện cho bọn trẻ, cánh mũi Uất Hồng cay cay, nước mắt lại trào ra thành hàng. Nàng đã từng cho rằng trong các chị em đứa em xinh đẹp và hiền dịu này sẽ là người gả được cho người tốt nhất, là người hạnh phúc nhất.

Đem bọn trẻ đến đùa giỡn trong phòng sưởi ấm, Uất Lam dường như quên đi tất cả phiền não, khi nhìn thấy chị mình mặt mày buồn rầu bước vào như định nói gì lại thôi, nàng ngăn người, hắn đến rồi sao? Năm ngày rồi, nàng đã biết thỏa mãn.

Ở ngoài sảnh, ngồi bên cạnh hắn vẫn là Xu Xu với toàn thân áo trắng, tay của Uất Lam bị cháu gái và cháu trai nắm chặt không chịu buông, nhất thời khiến nàng lúng túng không biết nên hành lễ hay chỉ chào hỏi, chỉ biết cứng đờ người đứng đấy.

Nàng nhìn thấy Xu Xu ngoan ngoãn nhìn hắn, hắn khẽ gật đầu, Xu Xu liền cắn chặt môi, lấy hết dũng khí đứng lên đi về phía nàng, cô bé nhìn vào mắt nàng, thành khẩn nói: “Uất Lam tỷ, việc ngày hôm đó thật xin lỗi tỷ. Muội muội cũng không biết mình bị sao nữa, trong đầu dường như chỉ nghĩ đến một chuyện.”

Một chuyện? Chờ mong hắn đến chẳng...

Uất Lam nhìn Xu Xu khẽ lắc đầu, bật cười: “Xu Xu, tỷ tỷ sao lại trách muội được chứ? Tỷ biết muội là do quá đau lòng thôi.”

Cháu gái dường như rất thích Xu Xu xinh đẹp, chủ động đến kéo tay Xu Xu, mời mọc: “Dì ơi, dì ơi.... Dì cùng chơi nhé.”

Bọn trẻ kéo Xu Xu và Uất Lam rời đi.

Trong sảnh chỉ còn hai vợ chồng nhà họ Phù và Bộ Nguyên Ngạo, Bộ Nguyên Ngạo đành mặt, không hề có ý muốn cùng họ trò chuyện.

Phù Đôn Nghĩa ho khẽ một tiếng, nhìn vợ mình, Uất Hồng khẽ gật đầu cổ vũ, thế là y ngượng ngập mở miệng: “Nguyên Ngao” Bị Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng lườm một cái, hần bắt đắc dĩ ấp úng sửa lại cách xưng hô, “Bộ Gia ...”

Bộ Nguyên Ngạo vẫn không đáp lời.

“Bộ Gia, tôi biết nhà họ Uất chúng tôi nợ ngài rất nhiều.” Phù Đôn Nghĩa cuối cùng cũng nói ra những lời trong lòng, ngược lại ngữ khí rất khẩn thiết và lưu loát hơn. “Ngài trách ai, cũng không nên trách Uất Lam! Khi ấy... khi ấy...” vẫn là nói không nên lời, “Sự việc đó quả thực Uất Lam không hề hay biết gì, muội ấy thực sự chuẩn bị cùng ngài bỏ đi. Nhạc mẫu tôi vẫn luôn gạt muội ấy rằng ngài không nhẫn tâm đen theo muội ấy đi chịu khổ, vì vậy một mình rời đi tự lập nghiệp. Muội ấy liền ngây ngốc đợi ngài, khi sức khỏe tốt thì từng mũi từng mũi kim may áo cưới của mình. Bộ Gia, ngài từng thấy muội ấy bị hàn độc phát tác chưa?” Phù Đôn Nghĩa nói mà nghe khoe mũi mình cay cay.

Sắc mặt Bộ Nguyên Ngạo càng thêm tối đen lạnh lùng, nắm chặt lấy tay vịn của ghế, tuy không nói lời nào, nhưng khoe miệng lại khẽ giật giật.

“Hàn độc của muội ấy phát tác còn ghê gớm hơn của Uất Thanh gấp mấy lần”, Chúng tôi đều không biết một cô bé yếu ớt như vậy sao có thể vượt qua được. Muội ấy đau chết đi được, vậy mà hết lần này đến lần khác chỉ kêu lên tên của ngài.”

Cuối cùng Uất Hồng nói lên trong tiếng nước nở.

“Ban đầu chúng tôi không nhẫn tâm nói cho muội ấy nghe tình hình của ngài, nhưng sau này là do không dám nói với muội ấy, sợ muội ấy sẽ bị đứt mất sợi tơ niệm tưởng sau cùng, sẽ không thể gắng gượng vượt qua được nữa...”

“Đủ rồi!” Bộ Nguyên Ngạo bực dọc vỗ mạnh vào tay dựa của chiếc ghế. “Ta không muốn nghe. Không phải ta đã hứa sẽ chữa khỏi bệnh cho nàng và Uất Thanh rồi sao.”

Cuối cùng Uất Hồng không thể tiếp tục nhịn được nữa liền đứng lên, “Nguyên Ngạo! Coi như nể tình sự si tình muội ấy dành cho ngài, xin ngài đừng hành hạ muội ấy nữa được không? Hãy tha cho muội ấy một con đường sống!”

Bộ Nguyên Ngạo không nói lời nào, tha cho nàng một con đường sống? Vậy... hẳn phải làm sao đây?

Bọn trẻ tung tăng nhảy nhót cười đùa vui vẻ dưới tán cây mai, rung cho những cánh hoa mai đỏ rơi rớt khắp nơi như những bông tuyết.

n Bội Xu nhìn Uất Lam đang mỉm cười cùng bọn trẻ, lưỡng lự nhíu đôi mày, cắn chặt môi cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng cất lời hỏi: “Tỷ tỷ...”

Uất Lam xoay mặt lại nhìn Xu Xu, nhìn với ánh mắt thương yêu, “Ừm?”

“Tỷ còn thích Nguyên Ngạo ca không?” do dự một lúc, mới đặt ra câu hỏi mà nàng muốn hỏi nhất, “Nguyên Ngạo ca vẫn còn thích tỷ chứ?”

Có đôi khi, quả thực hẳn khiến nàng có chút nghi hoặc.

Biết rằng đưa ra câu hỏi như vậy rất ngốc, nhưng mà, trừ Uất lam tỷ ra, nàng đã không còn ai có thể hỏi nữa rồi, không ai có thể nói lên tâm sự vô cùng sâu kín của một cô gái nữa. Rất buồn cười, lại bất lực. Tại sao chứ, tại sao người có quá nhiều quá khứ cùng Nguyên Ngạo ca lại là Uất Lam tỷ? Tại sao, người cùng Nguyên Ngạo ca có chung tương lai lại là nàng?

Uất Lam sững sờ, chậm rãi nắm lấy tay Xu Xu: “Xu Xu, tỷ và Bộ Gia... đã không còn khả năng nữa rồi.”

“Tại sao ạ?”

Uất Lam khẽ lắc đầu, “Xu Xu, bây giờ tỷ vẫn chưa thể đi được, nhưng sớm muộn gì tỷ cũng sẽ rời khỏi. Bộ Gia... Nguyên Ngạo...” Gọi được nên cái tên ấy khiến nàng khẽ cười nhạt, “Thực ra huynh ấy là người rất đáng thương, trên thế gian này, huynh ấy giống như muội, sẽ không còn người thân nào khác nữa. Xu Xu, trong tương lai...” Khoé mũi rất cay, nhưng lại không có giọt nước mắt nào, nàng đã thuộc về cái gọi là quá khứ, trên thế gian này, và Xu Xu lại chính là tương lai của hẳn, “Muội không chỉ phải xem huynh ấy như

là người yêu, là chồng, càng phải xem huynh ấy như người thân, hai người sẽ hạnh phúc mà. Muội là cô nương lương thiện, xinh đẹp nhất trên đời, huynh ấy cũng sẽ thích muội, thương muội, yêu muội mà, xin muội đừng hoài nghi nữa.”

“Uất Lam tỷ!” Xu Xu nhào vào lòng nàng, “Tỷ tỷ! xin tỷ đừng rời đi! Xin ở mãi bên cạnh muội, dù cho... dù cho có phải chia một phần Nguyên Hạo ca cho tỷ, muội cũng muốn giữ tỷ lại bên cạnh mình.”

Uất Lam bật cười, vuốt ve mái tóc vừa mềm vừa mượt của Xu Xu, “Đồ ngốc, muội đã trưởng thành rồi, không thể cứ mãi nói những lời ngốc nghếch như trẻ con nữa.”

“Tỷ tỷ... sau khi rời đi tỷ định đi đâu?”

Uất Lam nhìn khuôn mặt tươi cười của bọn trẻ và trận tuyết hoa mai, “Ra ngoài lần này khiến tỷ thấy được một vùng trời đất rộng lớn như vậy... sau khi bệnh của tỷ và Uất Thanh khỏi, tỷ nghĩ...” nàng cũng mỉm cười, “Ở bên cạnh cha mẹ tỷ, sống thật tốt, dựa vào sức lực của bản thân mình, quan hệ tốt cùng những người xung quanh. Khi có một số tiền dư sẽ đi đến nơi cảnh sắc đẹp để du ngoạn, làm một người tự do tự tại!”

[alobooks.vn]

Chương 40

Lúc ăn cơm, Uất Lam bị bọn trẻ vây trái vây phải, không đứa nào muốn ngồi xa dì Tư của bọn chúng, Uất Lam bèn đem cô cháu gái đặt ở trên đùi, còn hai đứa cháu khác ngồi ở hai ghế bên người nàng.

Phù Đôn Nghĩa có chút ngưng ngừng đưa đũa gấp thức ăn cho Bộ Nguyên Ngạo. Bộ Nguyên Ngạo cũng không nhìn đến y, mà đưa đũa gấp đồ ăn cho Xu Xu. Uất Hồng thấy vậy, không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía em gái mình, thấy Uất Lam vẫn có thể ngoảnh mặt làm ngơ, mỉm cười dứt cơm cho các cháu ... Lòng của con bé, sợ là đã đau tới thấu xương.

Đứa cháu lớn nhất của Uất Lam là Phù Vinh Huy, nhìn Bộ Nguyên Ngạo một cách hằm hè, cậu bé hỏi : “Thức đến đón dì Tư của cháu sao?”

Bộ Nguyên Ngạo không ngẩng đầu lên nhìn, mà chỉ lạnh giọng ‘Ừ’ một tiếng.

“Vậy thức là dưỡng Tư sao?”

Mọi người lâm vào im lặng.

Uất Lam nhìn cậu bé, trách yêu một cái: “Tiểu Vinh Huy, con nói gì mà ngốc thế. Vị Gia này chính là chồng của vị tỷ tỷ xinh đẹp kế bên đây.” Nàng chỉ chỉ về phía Xu Xu đang ngồi đối diện.

“Vậy chứ sao thức ấy còn muốn tới đây đón dì?”

Không có người nào trả lời được vấn đề này.

Uất Lam rũ mắt, gấp rau xào cho cậu bé : “Rau xào ngon lắm, con ăn đi.”

“Dì Tư, con không muốn ăn cơm.” Đứa cháu gái làm nũng nói : “Con muốn ăn nem rán của dì Tư làm cơ.”

“Con cũng muốn nữa.”

“Con nữa!”

Đề nghị của cô em gái được các cậu anh trai nhiệt tình hưởng ứng, vỗ tay reo hò, Uất Lam khó xử, nhìn về phía Bộ Nguyên Ngạo.

Bộ Nguyên Ngạo từ đầu tới cuối vẫn chưa nhìn tới nàng, chỉ lạnh lùng nói: “Cô làm cho bọn trẻ ăn xong, rồi đi.”

Uất Lam cười với bọn trẻ: “Được rồi, dì Tư làm nem rán cho mấy đứa ăn nhé.”

Bọn trẻ đứng ở cửa bếp, vừa vội vàng vừa vui sướng mà chờ đợi Uất Lam, nàng đeo một cái tạp dề, ở trong bếp mà lảng xảng làm việc, mùi thơm lan tỏa khắp bếp, đĩa nem rán đầu tiên được bung ra, bọn trẻ cười rộ

lên sung sướng...Bộ Nguyên Ngạo đứng ở đằng xa nhìn thấy, rất lâu rồi, mơ ước của hắn đã từng giản đơn như thế, có nàng, có những đứa trẻ.

Xu Xu vừa tò mò vừa hâm mộ nhìn Uất Lam bận rộn trong bếp, tương lai cô bé cũng muốn mình được như Uất Lam tỷ, có thể làm thật nhiều món ăn ngon....Hơn nữa, nhìn tỷ tỷ khi nấu ăn, đáng vẻ thật là xinh đẹp, khi tỷ ấy đưa nem rán cho bọn trẻ, nụ cười dịu dàng ngọt ngào ấy...Thật đẹp.

Có đôi khi, nàng cảm thấy mình thật có lỗi với Uất Lam tỷ, nhưng là....Bất luận thế nào, nàng cũng không muốn chia sẻ Nguyên Ngạo ca ca cho bất kỳ ai!

Nem rán chắc là ngon lắm, Nguyên Ngạo ca ca chắc cũng rất thích, tuy rằng huynh ấy không nói lời nào, nhưng nàng nhìn thấy trong đôi mắt của Nguyên Ngạo ca ca một thứ ánh sáng nhu hòa dịu dàng, làm cho trái tim nàng loạn đi một nhịp, huynh ấy, thích hương vị của nem rán...Hay là thích người làm ra nó đây?

Khi Uất Lam đi, cả nhà họ Phù ai nấy đều rơi nước mắt, Phù Đôn Nghĩa cùng Uất Hồng cố nén nước mắt, để Uất Lam khỏi đau lòng, nhưng bọn trẻ thì khóc ầm ĩ cả lên, còn níu chặt lấy áo của Uất Lam không buông ra, không chịu cho nàng đi.

Bộ Nguyên Ngạo dường như bị cảnh tượng chia ly lâm li bi đát này làm cho phiền chán : “Cô ở đây vài ngày đi, ta với Xu Xu về Du Hợp Trang trước, mấy ngày sau ta sẽ sai người tới đón cô.”

Uất Lam gật đầu.

Nhìn hắn ôm Xu Xu đi, trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt, nàng hy vọng hắn có thể quay lại nhìn nàng, dù chỉ một chút, nhưng không có, thứ duy nhất hắn lưu lại cho nàng....Chỉ là bóng lưng lạnh lùng của hắn. Nàng hiểu, hắn không nên quay đầu, càng không thể quay đầu...Nàng hy vọng có một ngày, nàng nở nụ cười, hy vọng hắn có thể thấy được bóng dáng phóng khoáng, tự do tự tại rời đi của nàng.

24. Chương 41-42

Chương 41

Uất Lam nhìn về phía Du Hợp Trang càng lúc càng gần với nàng, nàng thở dài, cuối cùng nàng cũng phải trở về.

Không biết là do hắn nhân từ hay là quên mất mà không để ý tới nàng, nàng ở nhà đại tỷ đã hai mươi mấy ngày, mới phải trở về, thời gian ở đây, nàng đã rất thoải mái và hạnh phúc...Nhưng mà, nàng không thể không trở về, bởi vì ngày hạn độc phát tác, sắp đến rồi.

Nghe nói Uất Lam trở về, Xu Xu chạy ra đón nàng, phía sau cô bé là đại quản gia Sài Lâm.

Xu Xu chạy về phía nàng, vẻ mặt cau kỉnh, như một đứa trẻ đang trốn làm bài tập về nhà: “Cho ta nghỉ ngơi một chút thôi! Đầu ta đau quá à!”

Sài Lâm không biết làm sao, nhưng cũng khổ não, đuổi theo cô bé, nói: “Không được mà, Gia đã dặn dò kỹ lưỡng, tiểu thư phải nắm được tình hình của tất cả cửa hàng của Bộ Gia, phải nhớ cho kỹ.”

Y nói xong câu này, thì hai người đã đứng ở trước mặt Uất Lam, nàng có chút bất ngờ, nhanh như vậy mà hắn đã muốn Xu Xu giúp đỡ cho việc làm ăn của hắn rồi sao?

“Uất Lam tỷ tỷ, tỷ đã trở lại rồi!” Xu Xu nhào vào lòng nàng làm nũng: “Muội muốn đi đón tỷ sớm hơn cơ, nhưng mà ông ta không cho muội đi!” Xu Xu chỉ tay về phía Sài Lâm, oán giận nói.

“Ta chỉ là nghe lời Gia thôi mà.” Vẻ mặt Sài Lâm đau khổ, ngày nào cô bé này cũng nghịch ngợm, làm y vô cùng nhức đầu.

Uất Lam mỉm cười, không biết nên nói gì cho phải.

“VẬY ...” Xu Xu đảo mắt một vòng, như đang nghĩ ra ý tưởng gì đó hay ho, nàng cười với Sài Lâm một cái, khiến cho y không rét mà run, không biết cô bé này lại có ý tưởng kỳ quái nào để chọc phá hẳn: “Uất Lam tỷ tỷ của ta đã trở về rồi, ta nghĩ tỷ ấy giúp ta học được mà.”

“Không được!” Mặt lão Sài nặng xuống, cự tuyệt ngay ý kiến của Xu Xu: “Sổ sách của cửa hàng, mỗi ngày đều ghi rõ số ngân phiếu thu-chi, không thể để cho người ngoài biết được.”

“Uất Lam tỷ tỷ không phải là người ngoài ...”

Xu Xu còn muốn cãi nữa, nhưng Uất Lam đã ngăn lại, lắc đầu với Xu Xu, lão Sài nói rất đúng, bí mật kinh doanh của Bộ gia, không phải thứ mà người ngoài như nàng nên biết.

“Xu Xu, muội đi học đi, ráng học nhé, buổi tối về rồi tỷ muội mình nói chuyện sau.” Uất Lam nở nụ cười cổ vũ Xu Xu.

“Có chuyện này...” Xu Xu dường như muốn nói gì đó với nàng, nhưng lại ngập ngừng không nói: “Lát nữa tỷ sẽ được gặp một người, nhưng đừng kinh ngạc quá nhé!”

Uất Lam khó hiểu nhìn Xu Xu, Xu Xu vẫn là kìm không được thốt ra: “Là Uất Tử tỷ.”

Uất Lam kinh ngạc, Uất Tử ư?! Nàng đâu chỉ có kinh ngạc...

Nàng lại quay trở về căn phòng nhỏ của mình, cũng đúng thôi...Xu Xu đã đến đây ở rồi, nàng ở lại phòng của Bộ Nguyên Ngạo là không thích hợp, đương nhiên là không thích hợp. Trong căn phòng nhỏ của nàng đã được thu xếp gọn gàng, có một chậu than lớn, chần nệm cũng mới tinh.

Có người đẩy cửa bước vào, Uất Lam đưa mắt lên nhìn, đúng là Hương Cầm rồi, tỷ ấy đã được trở về rồi sao?

Hương Cầm thấy nàng, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng mà không thốt lên được lời nào, chỉ im lặng đứng sững sờ ở cửa mà nhìn nàng.

“Thật xin lỗi, Hương Cầm tỷ...” Uất Lam thực sự cảm thấy có lỗi với Hương Cầm, chỉ vì nàng, mà đã khiến cho Hương Cầm phải chịu rất nhiều cực khổ.

“Không sao!” Hương Cầm bối rối tiếp lời của nàng, thấy vẻ mặt thương cảm của Uất Lam, nàng ta không biết làm sao cho phải, cảm ơn hay an ủi nàng đây? Hương Cầm không nói nên lời.

“Muội muội của ta...” Vẻ mặt của Uất Lam có chút hoảng hốt, dường như là một câu hỏi vô nghĩa, nhưng cũng như là một câu hỏi cần lời giải đáp, từ khi nghe xong tin này, lòng nàng rối bời, là Bộ Nguyên Ngạo muốn muội ấy đến đây sao? Hẳn muốn làm gì đây?

Vẻ mặt Hương Cầm khinh bỉ thấy rõ, nàng ta hừ một tiếng, nhưng lại nhớ tới đó là em gái của Uất Lam, bèn thu lại vẻ mặt của mình: “Chính cô ta tự đến đây đấy chứ!”

Cả người Uất Lam run lên, cô em gái này của nàng, càng ngày càng hồ đồ, con bé dám tự mình đến đây ư?

Hương Cầm nhíu mày, tuy nàng ta đã phải trải qua một khoảng thời gian vô cùng cực khổ ở nhà bếp, vốn dĩ không nên nhiều chuyện để rước họa nữa, về chuyện của ngũ tiểu thư nhà họ Uất, nàng chỉ tính nói với Uất Lam một câu, thế nhưng nàng nhẹn không được! Nàng thật sự rất tức con nhỏ đó!

“Muội muội của cô nương đấy!” Hương Cầm nhẹn cơn tức lại, nói: “Cô ta đứng trước mặt Gia nói xấu về cô, nói cô năm đó mật báo để hại Gia, bởi vì cô có bệnh mới không tìm được nhà chồng mới, vì thế nên mọi người mới tưởng cô vì chờ đợi Gia mà chưa lấy chồng...Nhưng mà, cho dù mấy chuyện này có là sự thật đi nữa, muội muội cô lại nói như thế về tỷ tỷ ruột thịt của mình, thật khiến người khác chê cười!”

Uất Lam không đứng nổi nữa, ngồi sụp xuống giường.

“Còn Gia...ta cũng không biết Gia đang nghĩ cái gì nữa! Còn thu cô ta làm di nương, phân cho cô ta một mảnh sân, cho cô ta ở lại đây nữa!”

Uất Lam vẻ mặt trống rỗng nhìn Hương Cầm, như không nghe thấy gì được nữa.

“Cô ta cùng với Hình di nương...”

“Tỷ tỷ, tỷ đã trở lại rồi sao?”

Hương Cầm còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị tiếng cười ngoài cửa làm cho im bật, người bên ngoài đi vào, ánh mắt đẹp bắn ánh sáng lạnh lẽo ra bốn phía, thẳng vào Hương Cầm đang đứng.

Uất Lam lẳng lặng nhìn Uất Tử, đã nhiều ngày không gặp như thế, con bé đã trở nên xinh đẹp quyến rũ thế này rồi, so với nàng còn xinh đẹp hơn gấp bội.

Uất Tử dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hương Cầm: “Đồ nô tì lắm miệng! Đợi Nguyên Ngạo trở về rồi, ta nói huynh ấy cho người đi nhóm lửa nấu cơm tiếp!”

Nguyên Ngạo ư? Nàng nhớ rõ ngày xưa Uất Tử luôn nghịch ngợm gọi hấn là tứ tỷ phu.

Hương Cầm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đi ra ngoài, Uất Tử nhìn theo bóng dáng của Hương Cầm rồi đi, lạnh lùng liếc một cái.

Uất Tử...Sao lại khác xưa đến thế?

Trước kia cá tính chanh chua của con bé vốn không tốt, nhưng mà lại được cái hoạt bát sáng sủa, nàng vẫn hâm mộ những tính cách ấy của con bé...Nhưng mà, bây giờ...Cô gái hoạt bát ngày nào đã trở thành một phu nhân miệng lưỡi sắc bén cay độc, trong đôi mắt con bé, ánh mắt hào sảng vui tươi đã thay bằng một ánh mắt làm cho lòng người rét lạnh, thâm sâu khó dò.

Uất Tử quay lại nhìn nàng, nụ cười đáng yêu nhưng lạnh lẽo của con bé khiến Uất Lam cảm thấy sợ hãi, con bé làm sao vậy?

“Tỷ tỷ...” Uất Tử càng nói, càng mỉa mai hoặc thêm một chút: “Muội đến đây mới biết, thì ra tỷ cũng không nói dối mẹ.” Nụ cười trào phúng của nàng ta đảo một vòng quanh căn phòng một vòng: “Tỷ tỷ sao lại thành ra thế này? Dù sao cũng là tình nhân cũ của nhau, sao lại biến thành như vậy?”

Uất Lam nhìn thẳng vào nàng ta, như nhìn một người xa lạ, mà đúng, con bé bây giờ, là một kẻ xa lạ với nàng.

“Đừng tưởng rằng vì cha, mà huynh ấy mới như vậy với tỷ!” Uất Tử kiêu ngạo xoay một vòng, quần áo đẹp đẽ quý phái tung bay: “Tỷ nhìn ta đi, nhìn sân của ta đi, nhìn người hầu của ta đi!” Uất Tử thỏa mãn tươi cười: “Ta đến đây là quá đúng! Những ngày cực khổ vừa rồi quá đủ với ta rồi! Đủ rồi, đủ rồi!” Trong ánh mắt của nàng ta lóe ra sự sợ hãi và oán hận, đó là sự chán ghét tột độ với sự nghèo khổ, thiếu thốn.

Uất Lam hít sâu một hơi: “Uất Tử...Ở đây, muội hạnh phúc sao?”

“Hạnh phúc! Hạnh phúc đến chết đi được ấy!” Vẻ mặt Uất Tử vừa lãnh khốc, vừa thỏa mãn, nói.

“Tốt lắm, vậy muội ở lại, tỷ tỷ đi.”

“Tỷ chịu đi sao?” Uất Tử có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức nở một nụ cười sâu xa: “Cũng đúng thôi, tỷ ở lại cũng chẳng để làm gì! Tỷ có bệnh trong người, ngay cả sinh con cho Nguyên Ngạo cũng không thể, như muội này, tháng này nguyệt sự vẫn chưa có, không biết có phải hay không...” Uất Tử che miệng cười, như đang thẹn thùng.

Uất Lam trầm mặc, nàng, không thể thốt lên một lời nào nữa.

“Tỷ yên tâm đi.” Trong ánh mắt Uất Tử hiện ra một tia thương xót giả dối: “Giải được của tỷ và Uất Thanh, mỗi tháng muội sẽ gửi về nhà, coi như một chút bồi thường cho tỷ.”

Bồi thường cho nàng ư? Bên môi Uất Lam là một nụ cười lãnh đạm, Uất Tử không hề nợ nàng gì cả, nếu con bé cảm thấy cuộc sống ở nơi này khiến cho con bé hạnh phúc, mà hấn ... Đường như cũng đối xử tốt với con bé, thì có ai nói đây không phải là một kết thúc tốt đẹp đâu nhỉ?

[alobooks.vn]

Chương 42

Xu Xu trầm mặc ngồi bên cạnh Uất Lam, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng bị phủ kín bởi một tầng u sầu.

“Tỷ tỷ, tỷ phải đi thật sao?”

Uất Lam gật gật đầu, hai tiếng tỷ tỷ mà cô bé gọi, còn thân thiết chân thành hơn đứa em ruột Uất Tử của nàng, thật là châm chọc mà.

“Tỷ tỷ, tỷ chờ Nguyên Ngạo trở về rồi tính đi...” Ánh mắt sáng ngời mọi ngày của Xu Xu trở nên ảm đạm, nếu Uất Lam tỷ tỷ đi như thế, khi Nguyên Ngạo trở về, nhất định huynh ấy sẽ tức giận với nàng.

Uất Lam hiểu rõ Xu Xu đang băn khoăn điều gì, bèn kéo tay Xu Xu, nắm chặt vào bàn tay nàng: “Xu Xu, muội có còn nhớ tỷ đã nói gì với muội không?” Trái tim của Xu Xu...thật ra rất miễn cưỡng, cô bé rất nhân hậu nhưng lại không hề tin tưởng vào bản thân mình. Tuổi cô bé còn nhỏ như thế, nếu sau này sống cùng với Hinh Phần Tuyết...Lại thêm Uất Tử chua ngoa nữa, nhất định cô bé sẽ khó mà có uy nghiêm của một vị chủ mẫu. Đương nhiên đây là vấn đề mà nàng không nên để ý đến, Xu Xu - cô bé đã có hấn, hấn nhất định sẽ bảo vệ cô bé thật tốt. Việc duy nhất nàng có thể làm, chỉ là đứng đằng sau cổ vũ Xu Xu, làm cho cô bé đừng băn khoăn về quá khứ của nàng và Bộ Nguyên Ngạo nữa.

“Tỷ tỷ bây giờ thật sự rất hạnh phúc, thật đấy!” Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười thật rạng rỡ, mà thực sự, có lẽ nàng nên hạnh phúc mới đúng: “Xu Xu, muội và Nguyên Ngạo nhất định sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc! Tỷ cũng sẽ sống một cuộc sống thật hạnh phúc!”

“Dạ.” Nụ cười của nàng khiến Xu Xu như bị cuốn hút, gật mạnh đầu một cái, chỉ là trong nụ cười của nàng...lại ẩn chứa một miền ưu thương. “Tỷ tỷ, tỷ dạy muội làm nem rán được không?” Xu Xu hy vọng có một ngày, khi Nguyên Ngạo ăn nem rán nàng làm, cũng sẽ có vẻ mặt nhu hòa dịu dàng, ánh mắt thâm tình nhìn nàng như khi nhìn Uất Lam tỷ.

Uất Lam sửng sốt, nhưng cũng gật đầu đáp ứng ngay.

Trời cuối cùng cũng đã sáng...Uất Lam đã thức cả đêm để chờ khoảnh khắc này.

Uất Lam đeo một túi hành lý nhỏ, nàng nhìn quanh căn phòng nhỏ của nàng một lượt. Khi nàng đến đây, nàng đã vui mừng hân hoan biết bao, như chú chim nhỏ được bay ra ngoài nhảy nhót, nghĩ đến sự chờ đợi của nàng sẽ được bù đắp bằng những hạnh phúc ngọt ngào, bây giờ, khi rời đi, nàng...Nàng cũng muốn sẽ bắt đầu lại như khi chưa từng tới đây, tràn ngập hy vọng, không hề yêu ai ghét ai mà bắt đầu một cuộc sống mới!

Việc cuối cùng nàng muốn làm—chính là đi gặp Mẫn công tử.

Tu Đức Uyển vẫn hoang vắng tĩnh mịch như trước, nhưng nàng lại cảm thấy rất ấm áp khi đến đây...Trong trí nhớ đứt đoạn của nàng, chỉ có nơi này, chỉ có y, mới có thể khiến nàng nghĩ đến mà hoài niệm.

Nàng vẫn không dám đi vào phòng ‘làm việc’ của Mẫn công tử, ý nghĩ này khiến nàng nở nụ cười, đáy lòng nàng, chợt có chút hơi ấm.

Mẫn Lan Thao nghe thấy tiếng bước chân của nàng, đi ra, bước chân của y không điều khiển được mà đi nhanh về phía nàng, khi nhìn thấy túi hành lý nhỏ trên vai nàng, đôi mắt y cau lại.

“Mẫn công tử.” Uất Lam mỉm cười với y, nếu có thể, nàng hy vọng, y có thể nhớ rõ được nụ cười của nàng: “Ta phải rời khỏi nơi này rồi.”

Mẫn Lan Thao không nói lời nào, ánh mắt như rơi vào một khoảng không hư vô nào đấy.

“Đại tỷ có cho ta chỗ tiền này, nên ta đưa lại cho công tử.” Việc nàng muốn làm cuối cùng, chính là trả lại tiền cho y.

“Bộ Nguyên Ngạo sẽ không cho cô đi đâu!”

Y quay người lại nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sắc bén khiến nàng run bắn người.

“Nhưng ta muốn đi.” Nàng vẫn cố chấp nói cho y hiểu.

Mẫn Lan Thao cười lạnh: “Cô cho là...Bộ Nguyên Ngạo, còn yêu cô, nên hấn mới không cho cô đi sao?”

Cả người Uất Lam run lên, thật buồn cười, có lúc, nàng thật sự nghĩ như vậy, hay là nàng tự lừa mình dối người mà nghĩ như vậy. Dù sao, nàng cũng đã thấy được sự mâu thuẫn giằng xé của hần, hần chỉ mê luyện cái quá khứ đẹp đẽ của hần và nàng mà thôi...

Nàng nhìn Mẫn Lan Thao, vẻ mặt y vẫn lạnh nhạt, không hề giống với Mẫn Lan Thao ngày thường.

“Trước hết, cô nuốt thuốc này đi đã.” Mẫn Lan Thao vẫn dùng giọng cười mỉa mai như thế mà nói với nàng, y đưa cho nàng một cái hộp thuốc nhỏ nhỏ, vẫn cất trong tay áo của y này giờ: “Đây là thuốc giải Bộ Nguyên Ngạo khi xuất môn cố ý giao cho ta, để ta đưa lại cho cô...Thật ra...Hần là người sợ cô chết hơn bất cứ ai. Cô nuốt nó đi, ta sẽ nói cho cô biết một bí mật hết sức thú vị, về cô và Bộ Nguyên Ngạo.”

Uất Lam cố gắng nuốt viên thuốc xuống, bí mật của nàng và Bộ Nguyên Ngạo sao? Vì sao Mẫn công tử lại có vẻ mặt tàn nhẫn như thế, khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, như là...y sắp điên rồi.

“Cô có biết vì sao người rơi vào hàn đàm không ít, nhưng chỉ có cô và em trai cô bị nhiễm hàn độc không? Bởi vì hai người có một thể chất cực kỳ đặc biệt, nhất là cô, tuy là phụ nữ, nhưng lại có thể chất thuần âm.”

Uất Lam ngơ ngác nghe y nói, không biết vì sao khi nàng nghe Mẫn Lan Thao nói đến chuyện này, thì y liền có nụ cười lạnh lẽo đến thế, chằm chọc đến thế.

“Máu của Bộ Nguyên Ngạo có thể ngăn được hàn độc, bởi vì hần chính là người mang dòng máu Cửu Dương phải không?” Hần hỏi nàng, nhưng lại cười rộ lên: “Bởi vì máu trong người hần là cực dương, tương phản với dòng máu cực âm của cô. Cho đến khi hần ba mươi tuổi, thân thể sẽ không chịu được loại máu nóng này nữa, sẽ bị cái nóng trong máu thiêu đốt trong người, trong tim cho tới chết. Thuốc giải duy nhất của hần...Chính là loại máu tinh khiết nhất trong cơ thể cô, là máu từ trái tim cô đấy.”

Uất Lam lão đảo ngă về phía sau, ngă trên ghế đá lạnh như băng.

“Tình yêu của cô và hần...” Giọng của y vẫn mỉa mai như trước, nhưng vẻ mặt lại có chút thương cảm: “Ngay từ đầu, việc này chính là một âm mưu. Nhà họ Bộ chọn cô để làm vợ cho Bộ Nguyên Ngạo, tìm hết mọi cách để vun đắp tình cảm cho hai người, cũng đã dự tính việc cô sẽ chấp nhận chịu chết cho Bộ Nguyên Ngạo, hơn nữa, còn chết một cách cam tâm tình nguyện.”

Không có nước mắt, Uất Lam ngược nhìn Mẫn Lan Thao, vẻ mặt trống rỗng: “Hần...tất cả mọi chuyện hần đều biết hết sao? Ngay từ đầu hần đã biết rồi sao?”

Mẫn Lan Thao lắc đầu: “Không, là phụ thân hần trước khi qua đời, nói cho hần biết.”

Nàng nở nụ cười, tốt quá ... tốt quá. Trong cuộc đời của nàng, ký ức về những ngày tháng xưa có hần vẫn chưa bị vấy bẩn, hần, vẫn là Bộ Tam thiếu gia trong trí nhớ của nàng...Và tình yêu chân thành của nàng với hần. Có lẽ, đã đủ cho nàng rồi.

Nhìn nụ cười của Uất Lam, Mẫn Lan Thao lại cảm thấy tức giận!

Bộ Gia, Bộ Nguyên Ngạo...Đã vấy bẩn tình yêu của cô gái này, đã làm hoen ố hoàn toàn tình yêu của cô gái này, làm cho nàng vẫn có thể vì lời nói dối ấy mà nở nụ cười đáng ghét như thế!

Bộ Nguyên Ngạo, người còn dám nói người yêu nàng sao?! Làm sao có thể đem chuyện dơ bẩn như thế mà đánh đồng với tình yêu chân thành của nàng?! Vậy mà người còn dám nói người yêu nàng? Trong khắp thiên hạ này, người là người không có tư cách nói câu yêu nàng nhất!

Cho dù người có yêu nàng đi chăng nữa, nhưng không phải cần có mạng của nàng, người mới sống được sao?

Đồ nói dối! Đồ nói dối vô sỉ nhất trần đời!

25. Chương 43-44

Chương 43

Ồn ào, ồn ào quá đi!

Uất Lam bực bội nhíu mi, phiền phức quá! Nàng muốn yên lặng một chút để suy nghĩ, để nói những đầu mối liên hệ của sự thật nàng mới được nghe kia. Nàng nhìn về phía phát ra tiếng ồn - sao lại có một đoàn người đang xông vào Tu Đức Uyển thế kia?

Hình Phấn Tuyết, lại là Hình Phấn Tuyết! Uất Lam không thể chịu được nữa, vẻ mặt chán ghét khinh bỉ nhìn ả ta.

Hình Phấn Tuyết đi nhanh về phía Uất Lam, ả ta phát tay sai người hầu nắm chặt lấy Uất Lam, đè nàng trên nền đất. Vẻ mặt ả ta giả như lo lắng nói: “Bắt lấy con đàn bà này đi! Bắt hung thủ lại ngay!”

Ả ta lại muốn thừa dịp Nguyên Ngạo không có ở đây, muốn ra oai với nàng sao! Uất Lam cười lạnh, nàng cảm thấy hận! Hận thù khiến cả người nàng phát run! Hận ả ta sao? Không biết! Ai nàng cũng hận!

Đám người phía sau dẫn đầu là Sài Lâm, vẻ mặt lão lo lắng cuống cuống, sắc mặt rất kém: “Mẫn công tử! Công tử mau đi xem Xu Xu tiểu thư đi! Tiểu thư trúng độc rồi!”

Trúng độc? Uất Lam rùng mình.

“Lục soát người ả ta đi, soát người đi!” Hình Phấn Tuyết lớn tiếng sai bảo, ả ta muốn thừa dịp Sài Lâm có ở đây mà làm trò.

Hai nha hoàn của Hình Phấn Tuyết, một kẻ thì giữ chặt lấy nàng, không cho nàng động đậy, một kẻ thì thô lỗ giật túi hành lý trên vai Uất Lam xuống, dốc tất cả xuống đất. Khi nhìn thấy ngân phiếu ba ngàn lượng rơi ra, vẻ mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Hình Phấn Tuyết không nén được vui mừng, thật là trời giúp nàng ta rồi! “Nhìn đi, ả ta chính là hung thủ! Đêm qua ả ta ở cùng với n cô nương cả đêm, khẳng định là ngủ thấy hơi tiền mà nổi lòng tham!”

Uất Lam cười lạnh, với ả ta, nàng chẳng buồn giải thích làm gì.

Sài Lâm ngăn người, vẻ mặt lão đành lại, hạ lệnh cho người hầu đi theo bắt Uất Lam vào phòng giam.

“Buông nàng ấy ra!” Mẫn Lan Thao liếc nhìn những trò hề đang xảy ra, lạnh giọng quát một tiếng.

“Mẫn công tử, chuyện gấp gáp lắm rồi, công tử đi xem n tiểu thư trước đi!” Sài Lâm lòng nóng như lửa đốt, hối thúc y.

“Các người không buông nàng ấy ra, thì ta mặc kệ ai chết hay sống.” Y lạnh lùng nói, không hề có chút cảm tình.

Uất Lam bị hai tên người hầu lực lưỡng kìm chặt, nàng nhìn sâu vào mắt y: “Mẫn công tử, công tử nhất định...Nhất định phải cứu Xu Xu! Ta sẽ không sao đâu!”

Ánh mắt của nàng khiến cho vẻ mặt lạnh lùng của Mẫn Lan Thao hơi biến đổi.

Uất Lam cười khổ: “Hắn...sẽ không để cho ta phải chết đâu.” Hai tên người hầu lực lưỡng đã kéo nàng về phía cổng, nàng vẫn còn lo lắng, ngoài đầu dặn lại: “Cứu con bé! Cứu con bé!”

Phòng giam thật tối, chỉ có một ngọn nến leo lét đặt trong cái chén nhỏ, lúc nào cũng có thể tắt...cũng thật lạnh quá.

Ngoài thềm đá vang lên tiếng bước chân, tiếng khóa kêu keng một tiếng, cửa liền mở - Một ngọn đèn lồng rất sáng chiếu vào mặt nàng, khiến mắt nàng bị chói.

“Tỷ tỷ!” Tiếng gọi này, Uất Tử kêu cũng thật thảm thiết, người cũng gục xuống trước mặt Uất Lam. Uất Lam chết lặng nhìn, không biết là do nàng không còn sức lực để trả lời, hay không muốn trả lời.

“Tỷ tỷ! Là âm mưu của Hình Phấn Tuyết đấy! Ả ta thấy tỷ và Xu Xu hôm đó ở bên nhau, bèn hạ độc Xu Xu, lấy ngân phiếu trên người muội ấy, giả họa cho tỷ!” Nói xong, còn khóc nức lên, thật nức nở.

Uất Lam vẫn không hề hé răng, nhìn thẳng vào ả ta.

“Muội vô tình biết được âm mưu của Hình Phần Tuyết, ả ta bèn uy hiếp muội! Ả ta nói, nếu muội không thể khuyên tử nhận tội được, thì sẽ...Sẽ nói rằng muội là chủ mưu!”

Uất Lam cảm thấy lạnh, thật sự thấy lạnh. Có phải là chủ mưu hay không, tự bản thân Uất Tử tất có thể hiểu. Hình Phần Tuyết là loại người gì, nàng biết rõ từ lâu rồi, nàng bị ả ta hại, đâu chỉ có lần này.

“Tỷ tỷ, trong bụng của muội còn có đứa con của Nguyên Ngạo...Muội...Muội không thể để cho nó bị hại được!”

Uất Lam nhìn kỹ thuật biểu diễn sinh động, đầy nước mắt của Uất Tử, đấy chính là muội muội của nàng đấy!

“Chỉ cần các người đừng hại tới Xu Xu nữa, ta tự biết nên làm gì.” Nàng thản nhiên nói.

Uất Tử thấy sự hờ hững của chị mình có chút bất ngờ, hồ nghi lấy tay chùi nước mắt, nước mắt này, là thật, vừa rồi nàng ta cũng không nói dối, đến bước này rồi, nếu nàng ta bị khai ra, sẽ thua không ngóc đầu lên được.

“Tỷ sẽ nhận tội sao?” Ả ta xác nhận lại.

Uất Lam cười : “Người...đi đi.”

Cuối cùng...nàng cũng được yên tĩnh rồi.

Uất Lam úp mặt vào đồng cổ trước mặt nàng, bây giờ...cuối cùng, nàng đã có thể yên tĩnh mà suy nghĩ một chút.

Thật ra...nàng đã từng nghĩ nàng đã nhìn thấu được tâm tư của hắn, trái tim của hắn, nhưng bây giờ nàng mới biết, nàng chưa biết gì về hắn cả.

Sự tàn nhẫn của hắn với nàng, sự thương tổn mà hắn gây ra cho nàng, sự dục dăng của hắn dành cho nàng, sự quyến luyến không rời của hắn cùng nàng...Thời khắc này, nàng mới hiểu!

Trên đời này hắn là người không được mềm lòng với nàng nhất - nếu hắn mềm lòng, sẽ không nỡ làm cho nàng tìm đến cái chết, như vậy, người chết sẽ là hắn.

Pháo hoa, tuyết trắng, hoa cỏ...Cái nắm tay của hắn, khi hắn ôm nàng, khi hắn hôn nàng, hắn có biết hay không , bọn họ chính là hai người vô duyên vô phận với nhau nhất trên đời này.

Hắn...muốn cho nàng hận hắn, như vậy, để hắn, cũng có thể hận nàng.

Nước mắt, theo hai gò má chảy dài.

Nàng lại muốn tự lừa mình dối người lần nữa sao? Nhiều năm như vậy rồi, nàng vẫn muốn lừa gạt bản thân mình sao, muốn tìm lý do để biện hộ cho hắn sao.

Có lẽ, hắn căn bản không cần những thứ phiền phức như thế này.

Nhưng mà.....đôi mắt đầy đau thương, dằn vặt của hắn, nàng đã từng được chạm vào.

Nàng không muốn nghĩ gì thêm nữa, nàng chỉ còn phải chờ, chờ một quyết định của hắn để xác minh tất cả mọi chuyện.

Nguyên Ngạo...Bây giờ, hy vọng, quyết định của huynh, sẽ không làm ta phải thất vọng nữa.

[alobooks.vn]

Chương 44

Đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi?

Trong phòng giam tối như bưng này, không nhìn thấy được bên ngoài.

Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi hắn.

Nàng đã trải qua một lần nguyệt sự ở trong này, không thể kiếm được thứ gì lót, máu bắn dính đầy trên quần áo, bám đầy sàn nhà giam. Sát tường đá là một cái thùng gỗ để đựng chất bài tiết của nàng, không hề có thứ gì che dấy, trong không khí đầy mùi chất thải, nàng cũng rất hôi thối, cả người bốc mùi, nhưng nàng không quan tâm, cái nàng cần, nàng chờ đợi, là đáp án của hấn!

Đối với nàng, kết cục đã định sẽ là như thế rồi, chỉ là....nàng sẽ ra đi như thế nào, mang theo ký ức tốt đẹp nhất, hay là, ra đi trong sự tổn thương sâu sắc nhất.

Không ai đến thăm nàng, trừ Uất Tử đến khuyên nàng nhận tội ra thì chỉ có một người, là một vị đại thẩm trung niên ngày ngày đến đưa cơm, nhưng mà bà càng ngày càng lộ vẻ ghê tởm với nàng, thậm chí, trước khi bước vào phòng giam, bà phải bịt mũi thật kín, mới dám bước vào.

Nàng biết, rất nhanh, hấn sẽ quay trở lại thôi.

Cuối cùng...nàng cũng nghe thấy được tiếng bước chân của hấn, từng bước như khắc sâu vào trong lòng nàng, với bộ dạng ghê tởm thế này, nàng rất sợ hấn nhận ra nàng, nhưng nàng lại càng sợ hấn không nhận ra nàng hơn. Nàng mở lớn đôi mắt đã lâu không được nhìn thấy ánh sáng, đột nhiên, nàng cảm thấy sợ hãi, người nào trước khi chết cũng muốn giữ lại một thứ gì đó tốt đẹp, vậy hấn, có cho nàng không?

Nàng tin rằng hấn sẽ cho nàng!

Nàng tin tưởng vào đôi đồng tử đen như mực của hấn, tin tưởng vào cái cầm tay mà hấn trao cho nàng!

Cửa bị đá văng ra, hấn bị sặc, ho khan một tiếng. Ngay sau đó, hấn xông vào bên trong, cả người hấn là một thân quần áo đẹp đẽ quý phái, ôm lấy cả người dơ bẩn của nàng.

“Uất Lam...”

Hấn kêu tên nàng.

Nàng đã lâu lắm rồi không nói chuyện, đầu lưỡi có chút cứng, nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng cả người nàng không có lấy một chút sức lực.

“Bẩn...”

Nhưng hấn lại càng ôm nàng chặt hơn, hấn ôm lấy cả thân thể dơ bẩn không chịu nổi của nàng vào lòng, chạy ra phía ngoài. Nàng mở to mắt, có mưa sao? Những giọt nước tí tách rơi trên mặt của nàng, có vài giọt chảy vào môi nàng, nàng nhẹ nhàng liếm lấy, mặn và chất...Là nước mắt của hấn.

Hấn tự mình tắm rửa cho nàng, cẩn thận vô cùng, khi hấn dùng lược để chải tóc nàng, bắt chấy rận trên từng sợi tóc của nàng, nàng cảm thấy bàn tay hấn run run. Tóc của nàng...Từng là thứ mà hấn yêu thích nhất, sợi tóc ngày xưa mềm như tơ, bây giờ vừa ngắn vừa bù xù, khô héo, cứng như rơm, bết chặt vào nhau, thậm chí tóc nàng còn làm cho lược gãy đoạn.

Nàng và hấn, không ai nói chuyện với nhau, nàng thậm chí không cảm thấy hồi hộp hay lo lắng...Nàng vẫn đang chuyên tâm chờ đợi đáp án của hấn.

Cuối cùng...Nàng đã thoát khỏi cảnh cả người hôi thối, dơ bẩn, cả người nàng sạch sẽ ngồi trên ghế dựa, để cho hấn vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng dứt từng muỗng cháo cho nàng.

Xu Xu vội vã chạy vào phòng, bước chân nặng nề, vừa mới khỏi bệnh, nàng rất yếu, thở hồng hộc. Bởi vì chạy nhanh mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, khi nàng lao vào phòng, nhìn thấy trọn vẹn một cảnh này, khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch.

Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, huynh ấy đã trở về, nhưng mà, chuyện đầu tiên, vẫn là đi tìm Uất Lam tỷ...Về mặt này của huynh ấy...Về mặt dịu dàng đến cực điểm này, khiến nàng tổn thương sâu sắc, bởi chỉ khi huynh ấy nhìn Uất Lam tỷ, nhớ tới tỷ ấy, mới có thể xuất hiện!

Bộ Nguyên Ngạo cup mắt xuống, không nhìn Xu Xu, cũng không nói chuyện...không một ai lên tiếng.

Xu Xu khóc thành tiếng, sự trầm mặc của hấn còn khiến nàng bị tổn thương hơn bất cứ thứ gì...Xu Xu lao đảo chạy ra khỏi phòng.

Uất Lam giữ chặt lấy hai má hấn: “Không phải ta...” Lần đầu tiên, nàng muốn giải thích với hấn, không phải vì chính nàng, mà là vì Xu Xu. Nàng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn, để cho cô bé lại phải rơi vào những âm mưu đáng ghê tởm của những kẻ kia nữa.

Hấn chậm chậm quay mặt lại, nhìn nàng.

Cuối cùng nàng cũng đã chịu mở miệng giải thích với hấn, hấn vẫn luôn đòi nàng giải thích, nhưng bây giờ hấn nghe được lời giải thích của nàng, lại cảm thấy vô vị. Có lẽ, thật ra hấn không hề cần sự giải thích của nàng. Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng thế.

“Nàng đi đi.” Hấn nói, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng.

“Đi?” Nàng nhìn thẳng vào hấn, nhưng hấn lại không chịu nhìn vào mắt nàng.

“Ta sẽ sai Đinh quân sự đưa nàng về nhà.” Hấn mỉm cười, nụ cười có chút chua xót: “Chờ hàn độc của nàng khỏi hấn, nàng sẽ thật sự tự do.”

Tự do?

Nàng mỉm cười, cuối cùng, hấn cũng đã để cho nàng tự do... Với hấn, cho nàng tự do quan trọng hơn sinh mệnh. Với hấn, cho nàng sinh mệnh, chính là tình yêu.

Chỉ như vậy thôi, đã đủ rồi, đủ rồi...

Nàng đứng lên, chân nàng run run. Nàng vươn tay kéo hấn đứng lên, sau đó, nàng ôm lấy hấn, đem mặt vùi vào trong lòng hấn.

Không! Đây không hề là một giấc mộng! So với giấc mộng của nàng, còn đẹp hơn rất nhiều.

“Nguyên Ngạo..” Nàng cuối cùng cũng có thể thản nhiên gọi tên hấn như thế, nàng cười, nói: “Sau khi ta đi rồi, huynh nhớ phải sống hạnh phúc nhé!”

Hấn sững sốt, nhưng sau đó hai bàn tay đang buông thõng đưa lên siết chặt lấy nàng.

Hạnh phúc?

Đã trải qua nhiều chuyện như thế này rồi, hấn mới hiểu được, nếu hấn mất nàng, hấn sẽ không bao giờ có được hạnh phúc nữa.

Vứt bỏ hết thảy, hấn chỉ lựa chọn yêu nàng.

“Nàng...cũng phải hạnh phúc nhé. Quên ta đi, quên những chuyện đã qua đi...” Hấn nói.

“Vâng.” Nàng nằm trong lòng ngực hấn, nở nụ cười, câu nói này, cũng là câu nói nàng muốn nói với hấn.

Nàng mới nhận ra hấn để cho Xu Xu quản lý cửa hiệu, hấn thu nhận Uất Tử vào nhà...Nàng đã hiểu, hấn đã chấp nhận vứt bỏ tất cả, chuẩn bị chu đáo mọi việc.

Nguyên Ngạo, thì ra hấn chưa từng phụ bạc nàng.

Nàng buông bàn tay đang ôm lấy lưng hấn, kiễng mũi chân, nàng vươn tay giữ lấy khuôn mặt hấn, hôn vào đôi môi của hấn...

Từ khi nàng và hấn gặp lại, chưa từng hôn nhau.

Nàng hôn hấn, hấn cũng hôn nàng, linh hồn hai người như thông qua nụ hôn này mà gắn bó, bện chặt vào nhau...Hôn nhau, sau đó, hãy quên đi nụ hôn này, quên đi những đau khổ này.

26. Chương 45-46

Chương 45

Ở Du Hợp Trang, thời điểm náo nhiệt vui mừng nhất là mừng sinh thần của chủ tử, năm nay Bộ Nguyên Ngạo được hai lần tuổi, cho nên việc tổ chức so với năm trước còn náo nhiệt hơn. Vốn là Bộ Nguyên Ngạo vì xuất môn làm việc, mà bỏ lỡ việc tổ chức sinh nhật năm nay, nhưng không ngờ hấn lại về sớm hơn dự định, việc ăn mừng lại được khơi lên lần nữa, trở thành công việc quan trọng nhất ở Du Hợp Trang trong mấy ngày gần đây.

Các tỳ thiếp trong các viện đều dốc sức dụng tâm, tập ca luyện múa, thu gom ngọc tốt, bảo vật lạ làm lễ vật dâng hấn....Ai nấy đều dốc mười phần công sức ra mà chuẩn bị.

Đối với những người phụ nữ trong Du Hợp Trang, lần mừng sinh thần này, ai cũng mong muốn chiếm được sự chú ý, yêu thích của Bộ Nguyên Ngạo, đây cũng là cơ hội mà các nàng không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, sẽ là phúc? Hay là họa?

Sau lưng không khí náo nhiệt này còn là sự hãi và suy đoán.

Nhất là Uất Tử và Hình Phần Tuyết, sự im lặng của Bộ Nguyên Ngạo đối với hai ả chính là một sự dày vò! Không biết hấn cuối cùng là tin, hay không tin Uất Lam chính là hung thủ? Hấn sẽ làm gì cho hai người có công 'bắt được hung thủ' là hai ả đây?

Vì sao? Hấn lại thả Uất Lam ra, lại không đề cập gì đến vụ trúng độc của Xu Xu? Hấn rút cục là đang nghĩ cái gì trong đầu? Nếu hấn tin rằng Uất Lam là hung thủ, hấn sẽ không thả nàng ta đi! Còn nếu hấn không tin....Thì tại sao hấn lại không tìm các nàng để đối chất.

Sự im lặng ... Đối với bất cứ kẻ nào, cũng là một sự tra tấn.

n Bội Xu không hề hé răng ngồi trong phòng, nàng cảm thấy mình vẫn còn may mắn hơn những người phụ nữ của hấn, ít nhất nàng cũng không phải cố gắng mỉm cười. Tất cả những người phụ nữ trong Du Hợp Trang này, trong lòng đều có thể hiểu, sự im lặng của hấn là biểu hiện của một trận cuồng phong sắp tới, nàng cảm thấy có chút vui sướng khi thấy người gặp họa. Nhưng để cười nhạo những người phụ nữ này, thì nàng lại không làm được...Trận cuồng phong sắp tới này, nàng thật sự sẽ không quan tâm đến sao?

Nhưng nàng biết...Hấn thu Uất Tử vào nhà, ngủ với nàng ta, nhưng hấn lại chưa từng chạm vào người nàng. Trước đó, nàng vẫn nghĩ rằng hấn trân trọng mình, bây giờ, nàng không còn ngây thơ ngờ nghệch như vậy nữa.

Trời đã tối rồi, Du Hợp Trang vì tổ chức lễ mừng mà treo đầy những đèn lồng đủ màu sắc, đẹp đẽ, chói lọi.

n Bội Xu tắm rửa trang điểm tỉ mỉ cả một buổi, nàng nhìn mình trong gương, trẻ trung xinh đẹp, lại thêm trang sức châu ngọc, sắc đẹp của nàng có thể động lòng bất cứ ai. Nàng nhìn lại khắp người một lượt. Không thể thua kém Uất Lam tỷ!

Đúng vậy, nàng thừa nhận bản thân nàng bỉ ổi, nàng thật sự hy vọng Uất Lam tỷ có thể ra đi! Nghĩ đến thời điểm Uất Lam tỷ rời khỏi nơi này, lòng nàng hồi hộp vô cùng, lóe lên vài tia hy vọng, nàng mong rằng khi tỷ ấy đi rồi, thì ánh mắt, trái tim của Nguyên Ngạo sẽ chỉ hướng đến nàng!

Nhưng mà...Có lẽ sẽ không thể! Nếu Uất Lam tỷ đi rồi, thì ánh mắt của huynh ấy sẽ không bao giờ chứa thêm bất kỳ kẻ nào khác nữa.

Đêm nay. Nàng muốn vì bản thân mình mà đánh cuộc với vận mệnh một lần!

Nàng muốn Nguyên Ngạo nhìn thấy tuổi trẻ của nàng, sự xinh đẹp của nàng, để huynh ấy sẽ muốn nàng, lấy nàng làm vợ, yêu nàng!

Những thứ thuộc về Uất Lam tỷ đều đã là quá khứ, đã qua đi rồi! Nguyên Ngạo nhất định cũng hiểu rõ, huynh ấy và Uất Lam tỷ đã có rất nhiều lý do khiến cho hai người không thể nào tiếp tục ở bên nhau được nữa, ít nhất là không thể có hạnh phúc khi ở bên nhau nữa. Nếu huynh ấy đã hiểu được, thì hà cớ gì phải trầm mê hoài trong mộng, mà không chấp nhận một người thật, một tương lai có nàng kề bên chứ?!

Nàng muốn Nguyên Ngạo ca của nàng tỉnh lại!

Khi Xu Xu uể uải chuyển đáng yêu, tha thướt bước vào căn phòng Nguyên Ngạo, hắn đang ngồi ở ghế dựa, hơi ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhưng trên khuôn mặt lại không hề có một chút rung động, bàn tay nàng xiết chặt, gian phòng này, từng là của hắn và Uất Lam tỷ....Những thứ từng thuộc về hắn của Uất Lam tỷ...Nàng nhất định phải đoạt lại tất cả, từng thứ một!

Nàng nhìn hắn, lúng liếng đôi mắt, nàng đi qua ngồi trên đùi hắn, ôm cổ hắn. Hắn nhìn nàng, cũng khẽ siết lấy thắt lưng nàng. Nàng nén sự ngượng ngùng của mình lại, khởi đầu rất tốt!

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, khẽ hôn lên đôi môi của hắn ... Nàng chỉ vừa chạm đến đôi môi của hắn, liền cảm thấy, thật lạnh, hắn nhanh chóng mím môi lại. Sau đó hắn kéo nàng ra, đưa tay giữ lấy hai gò má của nàng, dịu dàng nhìn nàng, thở dài nói: “Xu Xu...Muội thật đẹp quá!”

Nước mắt nàng...chảy đầm đìa trên mặt, trong khoảnh khắc hắn đẩy nàng ra, nàng đã hiểu ... Thứ gì đã không thuộc về nàng, thì mãi mãi cũng không thuộc về nàng.

Nụ hôn của hắn dừng trên trán nàng, hắn nói, như một lời chúc phúc cho nàng: “Xu Xu, Nguyên Ngạo ca ca không thể nào bảo vệ muội mãi được, muội nhớ học cách mạnh mẽ mà sống tiếp, biết không.”

“Muội không muốn phải mạnh mẽ, muội muốn huynh!” Xu Xu cố chấp cất lời, có chút trẻ con.

Hắn cười, có chút chua xót: “Nếu thời gian của huynh còn đủ,... nhất định huynh sẽ giúp muội tìm được hạnh phúc đích thực của muội.”

Thời gian còn đủ sao? Xu Xu trừng lớn đôi mắt, lời này, có hàm ý gì?!

Giúp nàng tìm được hạnh phúc ư? Vậy còn hắn? “Huynh muốn đi tìm Uất Lam tỷ sao?” Nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn mỉm cười, lắc đầu: “Không ... Nàng ấy, đã tự do rồi.”

Nàng quả thật đã tự do rồi, hắn biết Mẫn Lan Thao đi tìm nàng, bao nhiêu đổ kỵ của hắn đều cố gắng nén xuống, hắn ghen tị đến phát điên, nhưng để cho nàng được hạnh phúc, có nhiều đau thương hơn nữa hắn cũng sẽ nuốt xuống, chỉ có thể nuốt xuống.

Yến hội, đã đến lúc cao trào, mấy vũ công trên sân khấu đang múa những điệu múa hoa lệ, quyến rũ, tiếng tấu nhạc, ánh trăng, ngọn đèn...Tất cả đan vào nhau, thành một bầu không khí vô cùng xa hoa, hưởng thụ.

Khi Bộ Nguyên Ngạo uống xong số rượu mời của các thiếp thất, dường như đã ngà ngà say, ôm n Bội Xu ngồi trong lòng, cười nói nhỏ nhẹ. Những thiếp thất vì nụ cười của hắn mà an tâm, nhưng cũng lại lo lắng, cũng đành nỡ những nụ cười đầy mỉa mai hoặc quyến rũ.

Trong ánh mắt của Bộ Nguyên Ngạo hàm chứa ý cười nhìn tất cả các nàng một lượt, tuy cười nhưng lại khiến cho các nàng lạnh cả sống lưng, nụ cười của hắn, là châm chọc và thương hại.

Khi điệu múa kết thúc, các vũ cơ lui ra hết, tiếng nhạc cũng dừng lại. Tất cả mọi người đều hướng về Bộ Nguyên Ngạo, đợi hắn tuyên bố kết thúc buổi tiệc ngày hôm nay. Hắn ôm lấy bả vai của n Bội Xu, ngồi thẳng lên, cười cười.

Trong căn phòng rộng lớn sang trọng bỗng dưng lâm vào yên lặng, mọi người không tự giác được, mà cũng thẳng người lên.

“Mọi người đều mong ta sẽ nói gì phải không?”

Thì ra hắn đều biết, bọn họ nãy giờ ngồi xem ca múa, mà trong lòng nhấp nhối không yên.

“Ta có một tin muốn nói, không liên quan gì các người cả.”

Có vài cô nương lạc quan nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Ta muốn đem tất cả tài sản của ta tặng cho muội muội của ta, n Bội Xu.”

Câu nói này như quả tạ ngàn cân giáng xuống, tất cả mọi người đều há hốc miệng, kinh ngạc.

Muội muội sao? n Bội Xu run lên, từ khi nào, nàng đã trở thành muội muội của hắn?

“Tin thứ hai là, sáng mai tất cả các người đều có thể đi về nhà mẹ đẻ được rồi. Ta nghĩ...” Hắn cười: “Xu Xu chắc hẳn không cần thiệp thất. Đồ đạc này nợ của các người có gì cứ mang đi hết, xem như quà ta bồi thường cho các người.”

“Không được!” Uất Tử đứng lên, mọi người ngơ ngác nhìn ả ta : “Nguyên Ngạo, chàng không thể làm như thế với thiệp được! Thiệp đang mang thai con của chàng mà!”

“Phải không?” Hắn cười : “Cô nên hy vọng trong bụng cô tốt nhất đừng có con, nếu có, có thể khẳng định cô đúng là một kỹ nữ rồi. Các người, ai cũng không có tư cách sinh con cho ta, ta không hề có ý định cho các người sinh con cho nhà họ Bộ.”

“Nguyên Ngạo..” Hình Phấn Tuyết khóc nức lên, kéo theo đó là tiếng khóc của những cô nương khác, trong đại sảnh tràn ngập tiếng kêu khóc : “Chàng không thể làm như vậy với thiệp được.”

“Đúng thế, cô và Uất Tử sẽ được đối xử đặc biệt.” Hắn đưa mắt nhìn qua hai ả: “Các cô không cần phải về nhà mẹ đẻ làm gì.”

Hai ả mừng rỡ vô cùng, các cô nàng khác cũng khóc nháo lên, la hét nói không công bằng, các nàng cũng muốn ở lại.

“Hai cô cứ đi thẳng đến nha môn là được.” Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh: “Chứng cứ ta đã đưa tới nha môn rồi, hy vọng tiền của các cô còn đủ để hối lộ cho Thanh Thiên đại lão gia.”

Bộ Nguyên Ngạo tận hưởng cảm giác thỏa mãn này, tiếng khóc nháo của những người đàn bà này khiến hắn cảm thấy vui sướng!

Đột nhiên, tiếng khóc như ngừng hẳn, như là các nàng bị người ta bóp lấy yết hầu của mình, hắn cảm giác Xu Xu ngồi trong lòng hắn chợt run rẩy, hắn nghi hoặc mở mắt ra, liền nhìn thấy nụ cười của Uất Lam, nụ cười mà hắn vẫn hay mơ về, nàng đang đứng trước cửa nhìn hắn...

Hắn nhắm chặt mắt lại, mắt hắn như bị chói bởi ánh sáng không thể mở ra được, là ánh sáng tỏa ra từ nàng!

Hắn từ từ đứng lên, dưới ánh đèn sáng trưng, nàng đang đứng đó....Đây có phải là ảo giác của hắn không?

“Uất Lam...”

Nàng đang cười với hắn, nụ cười này của nàng hằng đêm hắn vẫn mơ tới, ngọt ngào, thuần khiết, bao dung...

Hôm nay nàng thật sự rất đẹp, đẹp quá!

Uất Lam nhìn hắn, nở nụ cười, nàng đi về phía hắn, làn váy đẹp đẽ rủ trên nền thảm đỏ, nàng giống như một nàng tiên vừa hạ xuống cõi trần, đây là bộ quần áo mà nàng dùng suốt năm năm tỉ mỉ vì hắn mà khâu từng mũi, để khi nàng và hắn gặp lại, có thể mặc.

Hắn nhìn nàng như si ngốc, đưa tay về phía nàng, nàng đi lên bậc thang đưa tay ra, nắm lấy tay hắn.

Nước mắt của n Bội Xu chỉ trong thoáng chốc tuôn ra như mưa, nàng nhìn về phía Uất Lam, đời này...Nàng không thể thay thế được Uất Lam tỷ, tỷ ấy thật đẹp, ở trong mắt của Nguyên Ngạo, tỷ ấy lúc nào cũng là người xinh đẹp nhất, nụ cười của hắn, ánh mắt của hắn, đã nói lên tất cả.

Hắn và Uất Lam đều đang cười...Ánh mắt hai người, chỉ hướng về nhau.

“Sinh nhật vui vẻ, Nguyên Ngạo.” Nàng nói.

“Uất Lam...” Hắn cười.

“Nguyên Ngạo, chén này, muội muốn mời huynh.” Nàng cười rộ lên: “Uống xong chén rượu này, hai chúng ta đều tự đi tìm lấy hạnh phúc của chính mình nhé.”

Hắn cứng đờ người, nhưng nhanh chóng gạt đầu, bưng chén rượu lên.

Uất Lam nhìn hấn, nàng, thật sự rất may mắn, bởi vì hấn và nàng đã có biết bao nhiêu day dứt, bao nhiêu hận thù, bao nhiêu yêu thương với nhau...Nếu nàng và hấn cứ mãi hạnh phúc như vậy, thì nàng thật sự sẽ rất luyến tiếc, không nỡ chết đi, luyến tiếc để lại hấn một mình trên cõi đời này.

“Nguyên Ngao, vì sự lãng quên của chúng ta, cạn chén nào.” Nàng mỉm cười, cầm lấy một cái chén, nhưng lại không rót rượu vào.

“Nguyên Ngao...” Nàng muốn mỉm cười chúc phúc cho hấn, nhưng mà nước mắt, đã trào ra từ khóe mắt từ bao giờ: “Kiếp sau...Chúng ta nhất định phải làm một đôi tình nhân có duyên, có phận!”

Con dao nhỏ giấu trong tay áo của nàng, nàng khẽ lấy nó ra, đâm vào vị trí mà Mẫn Lan Thao đã chỉ cho nàng, máu nơi đó của nàng...là tinh khiết nhất.

“Không!” Bộ Nguyên Ngao rống lên một tiếng thảm thiết, vươn tay chụp lấy con dao kia, con dao sắc cắt xẹt qua tay hấn. Hấn sững sờ nhìn máu trong chén càng lúc càng nhiều, nỗi sợ hãi của hấn cũng cứ thế mà đầy lên, thẳm vào tận xương tủy! Hấn sắp có thể vượt qua được những năm tháng khó khăn sắp tới, bằng sinh mệnh của nàng.....Những năm tháng không có nàng!

Nàng dùng chính sinh mệnh của mình rót đầy chén rượu này, nàng hy vọng hấn có thể quên đi tất cả, cứ thế mà quên đi....Tâm nguyện cuối cùng của nàng, chỉ là hấn có thể quên đi tất cả, nàng cũng có thể quên đi mọi thứ.

Kiếp sau nhất định nàng sẽ không phải đau khổ như thế, nàng nhất định phải uống từng ngụm, từng ngụm, cạn sạch chén canh Mạnh Bà, cho dù có quên đi hết tất cả những ngọt ngào của nàng và hấn đi chăng nữa, thì nàng cũng muốn quên sạch sẽ những những hồi ức đau thương này. Nếu nhất định có kiếp sau, nàng muốn đầu thai vào một gia đình bình thường, không mang oán thù, không có cừu hận với hấn.

Nàng ngã vào lòng hấn...Đây thực sự là lần cuối cùng nàng có thể nằm trong lòng ngực ấm áp của hấn như thế này. Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, nắm lấy bàn tay của Xu Xu đang khóc nức nở, nàng đặt bàn tay Xu Xu vào tay hấn. Nàng nhìn sâu vào khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con của Xu Xu, từ nay về sau, người đàn ông đau khổ này của nàng, giao cho cô bé....

Nàng muốn đưa mắt nhìn hấn một lần nữa, nhưng mà hình như nàng đã không còn thời gian rồi.

Thật ra, nàng muốn mặc hi phục đến gặp hấn, thế nhưng nàng sợ cả người nàng đỏ tươi như thế này, sẽ phải làm một du hồn lang thang khắp nơi, nàng bắt đầu không nghĩ gì được nữa, nàng mệt quá, nàng muốn nhanh nhanh đi đầu thai chuyển thế, bắt đầu một kiếp khác, kiếp sau, có hấn mỉm cười chờ đợi nàng....

[alobooks.vn]

Chương 46

“One day when it es , I want to sleep amongst alot of flowers” – Aya Kitou

.

n Bội Xu phải tựa vào cây đại thụ trong viện mới có thể đứng vững, nước mắt đã không thể chảy ra được nữa, chỉ có thể tích tụ trong hốc mắt, khiến mắt nàng đau đớn. Nàng đã đứng đây bao lâu rồi? Từ nửa đêm cho đến rạng sáng, đến bây giờ, đã là giờ nào rồi....Nàng đứng trong sân đã lâu lắm rồi, nhưng không biết Bộ Nguyên Ngao có ý thức được sự hiện diện của nàng, sự sẻ chia của nàng với hấn không?

Không hề có...

Ánh mắt của hấn, trái tim của hấn...Hoàn toàn hướng về tiếng động phát ra từ trong căn phòng của Mẫn Lan Thao.

Nàng chưa từng đứng lâu như thế, cả người nàng mỗi một đau đớn, nhất là bàn chân của nàng, đau đến muốn rời ra. Nhưng mà, nàng không muốn rời khỏi đây, rời khỏi hấn, nàng không thể rời khỏi nơi này được. Mẫn Lan Thao cứu Uất Lam tỷ, không phải chỉ là cứu Uất Lam tỷ....Mà còn là sợi dây thừng để kéo mỗi người lên!

Dây thừng...Vận mệnh đúng là một sợi dây thừng trói ba người bọn họ lại với nhau! Từng người bị sợi dây thừng số mệnh này quấn lấy, siết chặt tới nỗi không thể thở được, dính lại với nhau, trói buộc lẫn nhau.

Nếu...Uất Lam tử chết đi, hắn sẽ đau khổ, áy náy, hối tiếc, bởi vì sự chia ly này mà biến thành ký ức vĩnh hằng trong hắn, sẽ trở thành người tình trong mộng duy nhất trong lòng hắn, sẽ làm cho hắn sống một cách đau khổ không chịu nổi. Nếu Uất Lam tử được cứu sống ... n Bội Xu hít vào một hơi, nàng cảm thấy khoe mắt nóng lên, hắn được cứu vớt, vậy còn người khác thì có được cứu vớt không? Nàng – nếu mất Nguyên Ngạo, cũng chẳng khác nào rút đi bầu không khí của nàng, nàng cười khổ, bất luận Uất Lam tử sống hay chết, nàng, đều đã mất Nguyên Ngạo rồi.

Kiếp này, Nguyên Ngạo ca ca của nàng, mãi mãi chỉ thuộc về Uất Lam tử...

Mẫn Lan Thao cuối cùng cũng mở cửa bước ra, sắc mặt y tái mét, bàn tay luôn bình tĩnh, quyết đoán rõ ràng đang run rẩy. Bộ Nguyên Ngạo không vội vã bước lên hỏi y, mà chỉ lặng lẽ nhìn y, hắn không dám bước lên hỏi, hắn không chắc mình có đủ dũng khí để đối mặt với đáp án của y.

Im lặng một hồi lâu, Mẫn Lan Thao mới hít vào một hơi, trầm thấp nói: “Nàng từng nói với ta, hy vọng khi nàng chết, có thể chôn nơi cái hồ có hoa đại đang nở rộ kia, người chôn, hay là ta chôn?”

Bộ Nguyên Ngạo như bị ai đâm cho một cú thật mạnh, cơ thể hắn lão đảo, đứng không vững.

Mẫn Lan Thao cúi mặt xuống, không thể nhìn thẳng vào hắn.

“Nàng đã chết... chết thật?!” Đôi mắt trống rỗng vô hồn của hắn mở to, nàng chết rồi ư? Hắn đã thấy tận mắt một dao kia đâm thẳng vào tim nàng. Nhưng mà, hắn cứ phải ôm lấy một tia hy vọng!

Hắn lê từng bước một vào trong phòng, hắn dừng lại, cảm hắn run run.

Nàng đã chết sao?! Chết rồi sao?! Người hắn yêu, người hắn hận, người hắn không nở buông tay, người mà hắn không thể từ bỏ...Uất Lam! Hắn chạy nhanh vào trong phòng. Nàng nằm trên chiếc giường dài, khuôn mặt trước khi ra đi còn mang theo nét cười trên môi. Hắn không tìm lòng được mà lấy tay che đi nụ cười của nàng, nàng mỉm cười ra đi thanh thản rồi, còn hắn thì sao?

Vì sao, mỗi lần người phải ở lại đều là hắn?! Gia đình hắn, năm tháng, nàng! Vì sao không thể để cho hắn có được một lần mỉm cười mà ra đi?!

“Uất Lam!” Hắn nắm bóp bàn tay nàng, vẫn mềm mại, nhưng lại không có hơi ấm. Chẳng sao cả, tay chân nàng vốn vẫn luôn lạnh lẽo mà, chỉ cần hắn nằm bên nàng, nếu nàng lạnh, hắn có thể ủ ấm cho nàng, có thể cho nàng sự ấm áp!

Đã từng, hắn đã từng muốn một kết cục thế này đây, nàng là người nhà họ Uất, nàng phải đem tính mạng của nàng trả lại cho hắn, trả cho nhà họ Bộ, có gì mà không hợp lý. Nhưng mà...quá trình đòi nợ của hắn với nàng, lại càng làm cho trái tim hắn, trí óc hắn khao khát đòi lại tình yêu trong ký ức của hắn hơn, ngày càng mãnh liệt đến không chịu nổi!

Qua bao nhiêu thứ rõ ràng như vậy, hắn đành bất đắc dĩ phát hiện ra, cũng đành phải chấp nhận, nàng là người nhà họ Uất, nhưng nàng cũng lại là người hắn yêu, là người vợ hắn mong đợi, là mối tình đầu của hắn ... Cho dù hắn có chết, sản nghiệp của hắn, kinh doanh của hắn, tất cả tất cả có sụp đổ hết đi chẳng nữa, hắn cũng không cần. Cho dù có bao nhiêu người vì sự sụp đổ của hắn mà liên lụy, mà chôn cùng hắn hắn cũng chẳng màng, thứ hắn cần duy nhất, đó là sinh mệnh của nàng!

Con tạo xoay vần, kết cục cuối cùng là thế này đây sao! Hắn xiết chặt tay nàng, nếu sớm biết sẽ thế này, thì hắn sao lại nở nhả tâm thế với nàng, sao còn phải cố bức ép bản thân mình vô tình, thậm chí là tuyệt tình để làm gì? ! Nếu sớm biết sẽ thế này, khi nàng còn sống, hắn nhất định sẽ cho nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này! Hắn... không nên thương tổn nàng sâu đến vậy! Những thương tổn ấy hắn đã chẳng còn cách nào bù lại cho nàng được nữa, ngược lại bây giờ đã trở thành gông xiềng trói chặt hắn, nhanh chóng kéo hắn vào tận đáy địa ngục sâu thẳm!

“Uất Lam...” Hắn vô vọng gọi tên nàng, thật sự hắn không biết phải làm gì nữa, nàng để lại hắn một mình trên cõi đời này, hắn biết phải làm sao, hắn phải sống thế nào, làm cách nào để đối mặt với trách nhiệm “phải sống” nặng nề oằn vai mà nàng để lại cho hắn?

Mẫn Lan Thao và n Bội Xu đều đứng lặng yên phía sau, chờ đợi nhìn. Không ai khóc, cho dù muốn khóc cũng không khóc được.

“Là người! Chính người nói cho nàng bí mật về máu độc! Chính người hại chết nàng!” Bộ Nguyên Ngạo đột nhiên bật dậy xoay người lại, lao lại túm lấy cổ áo Mẫn Lan Thao, trên mặt tràn ngập vẻ oán hận, cắn phẫn!

Mẫn Lan Thao đau khổ cười, thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy.”

Đúng, là y nói. Bởi vì y không ngờ là Bộ Nguyên Ngạo sẽ thả nàng đi, sẽ để cho nàng một con đường sống. Đường sống? Trong lòng y tràn ngập sự mỉa mai, đôi lông mày nhíu lại. Để cho Uất Lam biết cái giá phải trả cho ‘đường sống’ của nàng chính là sinh mệnh hắn, kết quả ... Y cũng chẳng có được gì cả! Cũng giống như n Bội Xu lúc này, chỉ có thể ngậy ngốc đứng nhìn người mình yêu gần trong gang tấc mà như cách tận chân mây, chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Thay vì để cho Uất Lam sống đau sống đớn, y cười lạnh, chỉ bằng để cho nàng hạnh phúc rồi đi còn hơn, hãy để Bộ Nguyên Ngạo phải chịu nỗi đau không thể giải thoát này đi, đây là cái giá hắn phải trả cho những gì hắn nợ Uất Lam!

Mẫn Lan Thao cười nhún nhường nhìn thân hình run rẩy của Bộ Nguyên Ngạo, đành chịu, đành chịu! Y cũng chẳng còn cách nào!

Bộ Nguyên Ngạo lạnh lùng giương mắt nhìn qua cửa sổ, nhìn ra ngoài nghĩa địa ngay phía sau, là cái hồ có những cụm hoa tươi thắm kia sao? Nàng... vẫn luôn thích hoa, hắn hôn tay nàng, hắn sẽ để nàng nằm xuống nơi có những đóa hoa chỉ vừa ẩn nụ. Bộ Nguyên Ngạo quay đầu nhìn Uất Lam, ánh mắt dịu dàng. Uất Lam, ta muốn đem tất cả những loài hoa đẹp nhất trên thế gian này đến bên nàng, làm bạn bên nàng, sớm hay muộn ... ta cũng sẽ đến nằm bên cạnh nàng thôi, nàng hãy chờ ta nhé, không lâu đâu mà.

Ánh mắt Mẫn Lan Thao lại một lần nữa tránh né, không thể nói, hy vọng này y không nắm chắc, y không thể nói cho Bộ Nguyên Ngạo được, người đàn ông này không thể nào chịu đựng nổi nếu lại mất đi thêm một lần nữa, mà cho dù có thành công, Nguyên Ngạo và Uất Lam ... cũng không thể nào có tương lai hạnh phúc được.

Mẫn Lan Thao mím chặt môi, được rồi, y thừa nhận y ích kỷ, cơ hội cuối cùng này ... y sẽ giành cho bản thân mình.

27. Chương 47-48

Chương 47

5 năm sau.

Bộ Nguyên Ngạo dắt theo ngựa, bước chầm chậm trên con đường làng nhỏ rợp bóng cây dương liễu đầu mùa, ánh mặt trời ngày xuân trong sáng rạng ngời, khiến con người ta trở nên biếng nhác, nhưng lại tràn đầy hy vọng. Hy vọng? Hắn ngẩng đầu lên, hít sâu vào hương thơm của hoa cỏ đang vờn bay trong không khí, cái gì mới được gọi là hy vọng của hắn đây? “Bộ đại ca, huynh vẫn không thể nào quên được tỷ ấy sao?” Chàng trai anh tuấn đi sau hắn khẽ nhíu mày, vẻ mặt sâu sắc của chàng trai đó trong mắt Bộ Nguyên Ngạo chẳng qua chỉ là biểu cảm của một đứa bé học theo cử chỉ của người lớn.

Bộ Nguyên Ngạo cười nhạt, quên? Chỉ cần hắn vẫn còn sống, vẫn còn hít thở, hắn sẽ không tài nào quên được, vì tất cả những điều này đều do nàng ban cho. “Cho dù huynh không quên nổi, vẫn phải nghĩ đến vấn đề hiện thực.” Cù Cảnh Tinh bĩu môi, “Bây giờ sự nghiệp của huynh lớn thế này, cả một đứa con cũng không có, sau này để lại cho ai đây?”

Bộ Nguyên Ngạo nhìn cậu ta cười “Thì để lại cho con của đệ và Xu Xu”

Cù Cảnh Tinh bất mãn kêu lên, “Toàn là huynh chuyên tạo áp lực cho bọn đệ, mới đến nỗi bây giờ vẫn chưa sinh được con! Huynh còn nói nữa, huynh còn nói nữa!”

Bộ Nguyên Ngạo nhìn biểu cảm hơi trẻ con của Cù Cảnh Tinh, chàng trai vui vẻ và đơn thuần này thật sự rất thích hợp với Xu Xu.

“Trong suốt 2 năm nay, đệ quả thật không dễ dàng chút nào a!” Cù Cảnh Tinh vỗ vào ngực mình, “Khám bệnh uống thuốc, bổ đến nổi chảy máu cam suốt, chỉ thiếu điều dán lên mặt cái nhãn “người đàn ông vô năng thôi”!”

Bộ Nguyên Ngạo bị cậu ta chọc phì cười, gương mặt tuấn mỹ ửng hồng ấy khi cười lên khiến Cù Cảnh Tinh đờ người, ngây ngất nhìn hấn.

Bộ Nguyên Ngạo trừng cậu ta một cái, “Đi đường cận thận, nhìn ta làm gì?”

“Bộ đại ca, huynh cười ... nhìn rất đẹp. Sau này tuyệt đối huynh đừng cười với Xu Xu nhé, không thì muội ấy lại động lòng vì huynh nữa đó, để muội ấy chịu gả cho đệ, đệ đã phí hết bao nhiêu công sức đó? ” Cù Cảnh Tinh nói nửa đùa nửa thật, mặt Bộ Nguyên Ngạo sững lại rồi lặng lẽ hồi hận, đoạn hồi ức này cả hấn và Xu Xu đều không muốn nhắc tới, cậu ta nhiều chuyện làm chi?

“Hy vọng vị thần y lần này có thể chữa khỏi bệnh cho đệ, để đệ và Xu Xu có thể sinh được một đồng con.” Cù Cảnh Tinh cố ý khoe khoang, “Bộ đại ca, huynh không biết đâu, thì ra có vị đệ nhất thần y Giang Nam nào đó dùng cây kim dài thế kia để đâm vào người anh em của đệ, bị đệ dùng một chân đạp bay, để cây kim dài như vậy chọc vào, tiểu đệ còn toàn mạng sao?”

Bộ Nguyên Ngạo lại cười, người đàn ông có thể thần nhiên đối mặt với việc mình không thể sinh con, đúng là hiếm thấy... cậu ta lúc nào cũng lạc quan như vậy, tràn trề hy vọng như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân hấn vừa nhìn đã ưng, đồng ý gả Xu Xu cho cậu ấy.

“Lần này đệ lại đi báỉ kiến vị danh y nào vậy?” Bộ Nguyên ngạo cười, 4 năm nay, hấn rất ít khi đến thăm Xu Xu. Lần này đến vừa khéo gặp lúc trời đẹp, phần vì hứng thú nhất thời, phần vì đi dự hội đạp thanh (*), hấn mới muốn đi cùng Cảnh Tinh đến đây.

*Tiết Thanh Minh: tảo mộ, thường rơi vào ngày 4 hoặc 5/4 hàng năm, hội này còn gọi là du xuân, tham xuân, tầm xuân, diễn ra vào mùa xuân khi hoa cỏ mọc lên sắc xanh, mọi người tập hợp đến vùng ngoại ô, vùng xa xôi hẻo lánh để đạp thanh, và tổ chức nhiều trò chơi như, đu xích đu, đá cầu, thả diều.

“Vị lần này lại rất thần bí, nghe nói trên đời này không có bệnh gì y không chữa được, nhưng lại không ở cố định nơi nào, muốn gặp được y phải xem duyên số, đệ cũng mới mấy hôm trước nhận được tin tức.”

Bộ Nguyên ngạo không nói lời nào, nhưng trong lòng khê rung động.

“Người này khẳng định chẳng có óc kinh doanh, nếu đã có nhiều người lao tâm khổ tứ đến tìm đệ khám bệnh, đệ nhất định phải mở một y quán đằng hoàng, kiếm được biết bao nhiêu tiền mà kể a...” Xuất thân trong gia đình thương nhân, Cảnh Tinh đương nhiên là người rất biết kiếm tiền.

“Y tên gì?”

“Tên ư?” Cảnh Tinh lắc lắc đầu, “Không biết nữa, hình như họ Mẫn”

Bộ Nguyên Ngạo dừng bước, là y ... 5 năm rồi, y đã khá hơn chút nào chưa? Đột nhiên hấn rất muốn gặp y, rốt cuộc họ vẫn có cùng một ký ức về người con gái ấy.

Gửi ngựa tại quán trà dưới chân núi, Bộ Nguyên Ngạo ngược mắt lên nhìn về nơi ngôi làng nhỏ nằm lọt thỏm giữa lưng chừng núi, Mẫn Lan Thao cũng có chút biến đổi... hấn cứ ngỡ y sẽ độc cư tại khu rừng vắng bóng người, vì y không thích tiếp xúc giao du với người khác, không ngờ y lại chọn dừng chân tại một làng nơi có người sống tập trung.

Đường lên núi cũng không quá gồ ghề, nhưng lại rất dốc. Vì trong núi có làng, người dân lên xuống từng dòng không ngớt, họ nhìn thấy Bộ Nguyên Ngạo và Cù Cảnh Tinh đều mỉm cười chào, người nhiệt tình hơn chút còn chủ động hỏi han: “Cũng đến tìm Mẫn tiên sinh xem bệnh à?”

Bộ Nguyên Ngạo nhếch môi nửa cười nửa không, Mẫn tiên sinh? Xem ra, Mẫn Lan Thao quả thật thay đổi rất nhiều, lại để người khác nhắc đến y thân thiết như vậy.

Vào đến làng, người dân chân chất trong làng cũng rất hữu hảo với họ, thậm chí không cần họ chủ động hỏi thăm đường đã cười và chỉ nơi ở của “Mẫn tiên sinh” cho họ.

Cù Cảnh Tinh cười, “Xem ra vị thần y này có nhân duyên rất tốt mà, chẳng cổ quái như trong lời đồn đại.”

Bộ Nguyên Ngạo khẽ cau mày, có thể hấn thực sự nhầm rồi.

Căn nhà tranh nho nhỏ không khác gì so với những ngôi nhà khác trong làng, trong khu vườn nhỏ được quây lại bằng hàng rào tre có trồng một cây hoa đào đang nở đầy hoa màu hồng phấn, tăng thêm rất nhiều ý thơ cho ngôi nhà đơn sơ, chủ nhân ngôi nhà đang cho gà vịt ăn tạo nên âm thanh rất náo nhiệt, một thôn phụ có dáng người nhỏ bé đang cho chúng ăn. Bộ Nguyên Ngạo vừa nhìn về hướng thân ảnh người phụ nữ mặc bộ váy vải thô, nàng liền nhận biết và quay người lại, mỉm cười nhìn họ...

Tất cả đều như ngừng lại, nhịp đập con tim, máu, tiếng động, thời gian....

Đôi mắt vì không thể tin nổi mà trừng lớn đến nỗi dường như trống rỗng, toàn thân như bị rung lắc dữ dội, hấn cảm thấy bản thân dường như sắp chết đuối, hấn thậm chí quên cả việc hít thở.

Cù Cảnh Tinh lại không phát hiện được sự khác thường của Bộ Nguyên Ngạo, vì cậu ta cũng kinh ngạc như vậy, ở nơi thôn nhỏ hẻo lánh này lại có một mỹ nhân như vậy?! Tuy nàng ăn mặc đơn giản, nhưng cho dù người phụ nữ khác có mặc trên người bộ váy áo đắt tiền nhất cũng không cao quý bằng nàng, nàng mỉm cười nhìn họ, nụ cười ấy xinh đẹp sáng chói như ánh sao trong đêm đen, giống như dòng suối trong lành uyển chuyển. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười này, tất cả bi thương khổ sở đều tiêu biến hết.

“Hai vị...” nàng cười nhìn họ, “Hai vị đến tìm tướng công ta xem bệnh ư?”

Máu, thì ra tất cả máu đã ngưng đọng lại nay đều tuôn vào não! Bộ Nguyên Ngạo không thể khống chế bản thân, lão đảo muốn ngã, tương công của nàng?! Hấn trừng mắt nhìn nàng, trong mắt long lanh không biết là máu hay là nước mắt. Không ngờ nàng lại mỉm cười nhìn hấn, dường như đang gặp một người hoàn toàn xa lạ!

Nàng không còn nhận ra hấn nữa rồi?! Hoặc giả nàng ta chỉ là một người phụ nữ giống với nàng?! Nhưng đôi mày của nàng, đôi mắt của nàng, nụ cười của nàng, tất cả những gì thuộc về nàng, là nàng! Chính là nàng!

Không! Mặc dù đến thời khắc này, hấn vẫn không dám tin vào mắt mình! Móng tay đã sớm đâm sâu vào lòng bàn tay, rất đau, nhưng hấn vẫn không thể tin! Uất Lam, nàng vẫn còn sống?! Người phụ nữ xem hấn như người xa lạ trước mắt này, người phụ nữ mỉm cười này quả thật là Uất Lam?! Không! Không! Không thể nào!

“Tướng công, lại có người đến tìm chàng.” Nàng hướng vào trong nhà tranh kêu to, nhin lại ý cười, thậm chí có chút tinh nghịch.

“Không xem! Không xem!” Mẫn Lan Thao bực dọc hét lớn, cũng hơi giống ăn vạ, “Phiền chết đi được! Uất Lam, chúng ta dọn nhà, không tài nào ở đây nổi nữa rồi!”

Uất Lam?! Bộ Nguyên Ngạo khó khăn nuốt nước bọt, cổ họng đau như bị lửa thiêu đốt.

Hấn phải cắn chặt răng lại mới khống chế nổi bản thân hét to lên như điên dại, hấn muốn hét, hấn muốn nhảy bổ qua một tung một đám vào mặt Mẫn Lan Thao - người tươi cười đầy vẻ hạnh phúc vừa bước ra cửa! Mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, y đã trộm mất tình yêu của hấn, Uất Lam của hấn!

Mẫn Lan Thao đứng chết trân ngay cửa, sắc mặt đột nhiên tái mét, thời khắc này Cuối cùng cũng phải đến, rốt cuộc cũng không trốn tránh được!

Hai người đàn ông nhìn nhau, hơi thở cũng dần dần trở nên gấp gáp, nhưng không ai thốt lên tiếng nào.

Uất Lam và Cù Cảnh Tinh cuối cùng cũng phát hiện ra sự khác thường, xem thử người này, lại nhìn thử người kia, sắc mặt của họ càng ngày càng tái, phần gân xanh tại huyết thái dương cũng đã nổi rõ lên.

“Tướng công... chàng biết họ à?” Uất Lam thắc mắc khẽ cau mày.

Tướng công?! Nàng gọi y là tướng công, trái tim Bộ Nguyên Ngạo như bị thái sống đi một miếng thịt, máu và thịt hỗn độn thành một đồng, mỗi nhịp tim đều đau như cắt.

Cuối cùng Mẫn Lan Thao cũng rời ánh mắt, hít một hơi, trầm thấp giọng nói: “Vào trong đi.”

Bộ Nguyên Ngạo đứng ngây tại chỗ không động đậy, Cù Cảnh Tinh chỉ biết há to miệng, đầu óc mơ hồ đứng bên cạnh hắn.

“Uất Lam, nhà cô lại có khách à, cái này cho cô!” Vài vị thôn phụ cầm trên tay nào thau nào chén mím cười bước vào trong sân. “Làm vài món ngon đãi khách đi.” Các vị thôn phụ mím cười, ai nấy cầm đồ trên tay mình đưa trước mặt Uất Lam.

Uất Lam cũng mím cười, bỏ bôn đựng cảm xuống, thu nhận từng món quà mà người dân tặng cho, “Ôi! Rau dại tươi quá!” nàng kêu lên kinh ngạc, “Đại Phúc tẩu, ngày mai dẫn muối theo hái nhé.”

“Được thôi, được thôi.” Các vị phu nhân cũng trở nên vui vẻ, “Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ cùng đi, Mẫn tiên sinh nhà muội không phải thích ăn loại rau này nhất sao?”

“Dạ_____” Uất Lam mím cười, quay đầu lườm Mẫn Lan Thao một cái, như đang nhìn vào một đứa trẻ, “‘Mẫn tiên sinh’ nhà muội quả thực thích ăn loại rau này nhất đó.”

Bộ Nguyên Ngạo không thể không khẩn trương nắm chặt nắm đấm hơn nữa, hắn sợ bản thân mình thực sự hoá điên mất.

“Việc này rốt cuộc là sao?” Hắn cảm thấy mỗi câu mỗi chữ thốt ra đều rất khó khăn.

Mẫn Lan Thao sắc mặt lạnh lùng, hận đi, oán đi, cho dù xuống địa ngục, cho dù hàng ngày đều bị ngọn lửa của cảm giác tội lỗi thiêu đốt, y cũng không hối hận!

“Nói đi!” Rốt cuộc Bộ Nguyên Ngạo cũng hét lên, khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Mẫn Lan Thao khẽ gật đầu, đi thẳng đến con đường dẫn lên núi ở ngoài khu vườn, nói cho hắn biết thì đã sao, bây giờ Uất Lam đã là vợ của y, đây chính là sự thật! Hơn nữa, y sẽ không buông tay, hạnh phúc trong 5 năm nay... có chết y cũng sẽ không buông tay!

Các thôn phụ nhỏ to vài tiếng nghi ngờ rồi tản đi, Uất Lam và Cù Cảnh Tinh đứng ngây ngốc nhìn theo hình ảnh hai người đàn ông đi lên núi, trực giác cho biết không nên đi theo họ, hai người bọn họ dường như có việc rất quan trọng cần nói, hơn nữa ... là việc không muốn cho người khác biết.

[alobooks.vn]

Chương 48

Mẫn Lan Thao đưa lưng về phía Bộ Nguyên Ngạo đang đứng dưới một gốc cây đại thụ, y không dám đối diện với Bộ Nguyên Ngạo, đúng vậy, là y không dám đối mặt, y hiểu rằng, thật ra y chính là kẻ cướp đi hạnh phúc của hắn, của Uất Lam, tuy rằng việc ấy thật sự rất bỉ ổi, nhưng y không hề cảm thấy hối tiếc!

“Nàng ấy là ai?” Bộ Nguyên Ngạo hỏi ngay, người phụ nữ đang đắm chìm trong hạnh phúc mà hắn vừa gặp, một tiếng tướng công, hai tiếng cũng tướng công, ngọt ngào vô cùng, là ai? Vấn đề này là quan trọng nhất, không còn truyện gì trên đời này có thể quan trọng hơn nữa.

“Là Uất Lam.” Mẫn Lan Thao không chút do dự, nói ngay.

Có lẽ là, y vẫn luôn hy vọng, sẽ có một ngày y có thể nói chân tướng mọi việc cho Bộ Nguyên Ngạo biết, cho dù có bị hắn giết chết cũng không sao, y không cần một thứ hạnh phúc mà chỉ có một mặt, còn mặt kia thì lại là sự áy náy và day dứt.

“Vậy người chôn ở phía sau núi, là ai?” Bộ Nguyên Ngạo vẫn bình tĩnh hỏi, không hề tức giận.

“Là Uất Lam.” Mẫn Lan Thao xoay người lại đối diện với Bộ Nguyên Ngạo, nhìn vào mắt hắn, nếu y đã đem mọi chuyện nói ra đến nước này, thì y vốn không còn đường để lui lại, chuyện còn lại, chỉ có một kết quả duy nhất, đó chính là Uất Lam đã là vợ của y.

“Thời điểm người chôn cất nàng, ta dùng ngân châm ngàn năm phong bế lại huyết đạo của nàng, để cho nàng lâm vào trạng thái chết giả, đợi người chôn cất nàng xong rồi, sau đó ta đào mộ lên, mang nàng đi.” Y nói đơn giản.

“Vì sao người lại làm như thế?”

“Lúc ấy...Thật sự ta cũng không chắc có thể cứu được nàng, nàng bị một dao đâm vào tim, trong máu lại chứa hàn độc, cơ thể rất yếu, cơ hội cứu được chỉ tương đương với con số không mà thôi...Ta sợ...Người sẽ không chịu nổi nếu lại phải mất nàng lần nữa.”

Y vẫn như cũ, dùng lý do cũ rích này để thuyết phục Bộ Nguyên Ngạo, cũng như là thuyết phục bản thân, có lẽ, y đã quen dùng lý do này để lừa gạt chính bản thân mình, thay cho những áy náy về sự ích kỉ của y.

Bộ Nguyên Ngạo trừng mắt nhìn y, ánh mắt lạnh lùng của hắn như một con dao đâm thẳng vào mắt y, vào trái tim của y.

“Dối trá!": Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, phun ra hai từ mỉa mai.

“Tùy người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Mẫn Lan Thao chán nản nói, đúng vậy, y là một kẻ dối trá đáng khinh, chiếm lấy cơ hội cuối cùng cho chính bản thân mình : “Ta dùng thuốc ngâm nàng suốt ba ngày ba đêm, hàn độc tách ra khỏi người nàng, kết thành một tầng băng mỏng trên mặt nước, ta nghĩ nàng đau đớn sắp chết đi được, thế mà nàng vẫn cố gắng vượt qua.” Y khẽ cười, Uất Lam của y, vẫn luôn là người phụ nữ kiên cường, như một sợi tơ tuy mỏng manh nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Cánh tay của Bộ Nguyên Ngạo run run, không cần nhìn thấy, hắn cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng nàng khổ sở đau đớn thế nào mới vượt qua được cái chết.

“Nàng cuối cùng vẫn còn sống, hàn độc, vết thương ở tim cũng đã khỏi dần, thế nhưng, nàng lại mất trí nhớ.”

Bộ Nguyên Ngạo sững sờ, nàng mất trí?

“Ta cảm thấy...” Mẫn Lan Thao thở dài, nhìn về phía rừng cây phía trước, cây cối mọc um tùm, ánh sáng len lỏi qua những tán cây, lấp lánh: “Có lẽ, đó chính là sự lựa chọn của nàng, ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nàng cố ý đem những hồi ức đau thương vứt bỏ lại.”

Bộ Nguyên Ngạo cắn răng, hắn không thể không thừa nhận lời nói vừa rồi của Mẫn Lan Thao hoàn toàn đúng, thứ tra tấn, dần vặt nàng và hắn nhất - chính là ký ức!

“Người yêu Uất Lam sao?” Khuôn mặt Mẫn Lan Thao đột nhiên nghiêm nghị, nhẹ giọng hỏi hắn.

Bộ Nguyên Ngạo nhìn thẳng vào y, y muốn nói gì với hắn đây?! Đáp án, căn bản không cần câu trả lời của hắn thì cũng đã rõ rồi!

“Không phải lúc trước người đã trả tự do lại cho nàng rồi sao?” Ánh mắt Mẫn Lan Thao càng lúc càng sắc bén: “Nàng bây giờ chính là đang tận hưởng sự tự do! Tự do thật sự! Không có người, không có những ký ức ngày xưa tra tấn nàng, nàng hạnh phúc biết bao, người không nhìn thấy ư?”

Bộ Nguyên Ngạo lui từng bước lại phía sau, đến khi lưng hắn chạm vào thân cây, hắn hoảng sợ.

“Người còn sống, nàng thì tự do và hạnh phúc, vậy người còn muốn gì nữa chứ?”

“Không!” Bộ Nguyên Ngạo há miệng thở dốc, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn khôn quần và đau lòng, y nói không sai, nhưng mà...Nhưng mà...

Ngược lại với vẻ khôn quần của Bộ Nguyên Ngạo, Mẫn Lan Thao vẫn bình tĩnh mỉm cười, nhìn hắn với một vẻ mặt thương hại: “Bộ Nguyên Ngạo, có rất nhiều chuyện đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi được. Uất Lam đã lựa chọn ở bên ta, bây giờ, trong lòng nàng chỉ có ta. Cho dù đem tất cả mọi chuyện trong quá khứ bày ra trước mặt nàng, với tình trạng bây giờ...Nàng cũng sẽ không chấp nhận người đâu.”

“Không đúng!” Bộ Nguyên Ngạo đau khổ hét lớn: “Là do người lúc trước đã thừa lúc nàng mất trí nhớ mà thay nàng lựa chọn! Nếu lúc trước kia, khi nàng tỉnh lại, người để cho nàng lựa chọn, nàng nhất định sẽ chọn ta!”

Mẫn Lan Thao cười lạnh, nhưng sắc mặt y thì lại tái mét: “Nàng sẽ chọn người sao? Nguyên Ngạo? Đúng, người và nàng yêu nhau, đều có thể dùng sinh mệnh của mình mà đánh đổi cho đối phương, nhưng...Nàng có thể thờ ơ mà nhìn người làm hại đến người nhà của nàng ư? Người có thể chấp nhận con của người gọi kẻ thù giết cha mẹ người là ông ngoại bà ngoại sao? Nàng là người nhà họ Uất, hai người các người lại yêu nhau, nhưng sự thật cũng không thể thay đổi được! Hạnh phúc sao? Người nói cho ta biết đi, đối với người như thế nào gọi là hạnh phúc, nàng làm sao để có thể có được hạnh phúc?”

Bộ Nguyên Ngạo bị Mẫn Lan Thao liên tục dồn ép, mà không thể trả lời được câu nào, cả thân người dán chặt vào thân cây, mãi không thể nhúc nhích được.

“Nguyên Ngạo...” Mẫn Lan Thao nhìn hẩn thương hại: “Không phải là Uất Lam không chọn người, mà là vận mệnh trớ trêu này, đã không chọn người cho nàng. Nếu người thật sự yêu nàng, thì những việc khiến nàng tươi cười, nàng hạnh phúc, nàng còn sống, không phải là điều mà người luôn nghĩ tới, luôn mong muốn ư?”

Nước mắt tràn trên khuôn mặt anh tuấn của Bộ Nguyên Ngạo, đúng vậy, những thứ này hẩn luôn nghĩ đến, luôn mong muốn...Chỉ cần nàng còn sống, chỉ cần nàng còn sống trên đời này.

Trái tim hẩn phải đấu tranh rất nhiều giữa những thứ này, nó như những lưỡi dao đâm vào tim hẩn, đúng vậy, hẩn sớm đã nhận ra, vận mệnh sẽ không chọn hẩn. Bất đắc dĩ, lại là bất đắc dĩ...Lại một lần nữa, hẩn tuyệt vọng, bế tắc, lâm vào một vùng lầy vô tận.

Khi trở lại tiểu viện của Mẫn Lan Thao, thì Uất Lam đang nấu cơm, Cù Cảnh Tinh đang đứng như si ngốc nhìn nàng, y là một kẻ xuất thân trong gia đình giàu có, không có gì chưa được thấy, chỉ là, y không ngờ rằng, dáng vẻ của người phụ nữ khi nấu cơm lại có thể đẹp như vậy, Xu Xu cái gì cũng tốt, cái gì cũng đẹp...Chỉ là y chưa từng bao giờ nhìn thấy nụ cười như nắng mai của nàng như của vị tỷ tỷ này, nụ cười của Uất Lam, như một ánh nắng vào một ngày đầu xuân, đầy nắng, và dịu dàng.

Uất Lam thối thối bếp lò đang cháy đỏ, nàng đang nấu món thịt hầm măng, chợt nghe thấy có tiếng bước chân, nàng cười cười đưa mắt nhìn lên, trên môi nàng, còn đọng lại một chút ý cười ngọt ngào.

Trái tim hẩn...Giống như bị ai xát muối vào.

Bộ Nguyên Ngạo lẳng lặng đứng lại nhìn nàng, hẩn từng nói nàng ham mê giàu sang phú quý, sợ chịu khổ, không muốn cùng hẩn sống một cuộc sống bình thường giản dị, nụ cười của nàng, là sự phủ định hoàn toàn lời quy tội của hẩn...Nụ cười của nàng, là sự trả thù đau đớn nhất đối với hẩn.

“Ăn cơm thôi, tướng công.” Nàng nhìn Mẫn Lan Thao cười dịu dàng, Mẫn Lan Thao nhu hòa nhìn nàng, trong lòng lại dậy lên một hồi áy náy.

“Bộ Gia, đừng cười chê tay nghề của dân phụ nhé.” Nụ cười của nàng có chút ngượng ngùng khi nàng nhìn thấy Bộ Nguyên Ngạo đang đứng ở phía kia, tên của hẩn, nàng biết được từ Cù Cảnh Thiển.

Miệng hẩn chợt đắng chát, lan tới tận yết hầu...Bây giờ, hẩn thực sự đã trở thành ‘Bộ Gia’. Nếu - hẩn cố gắng nén lại ánh mắt của mình để không hù dọa đến nàng - hẩn thật sự mong nàng có thể hạnh phúc và tự do, hẩn sẽ làm ‘Bộ Gia’ của nàng, vẫn là ... một người xa lạ.

Trên chiếc bàn đơn sơ, chén bát cũng đều là những thứ bình thường nhất, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến những món ăn trên bàn, từng món, đều cho thấy rõ sự tỉ mỉ của nàng, khéo tay của nàng, tình ý của nàng.

Nàng mỉm cười xới cơm vào chén, mắt của Bộ Nguyên Ngạo bị khói nóng phả vào mắt, đau, hẩn ngơ ngác bưng chén cơm lên, mắt hẩn đau, tim hẩn còn đau hơn.

“Trời! Mẫn phu nhân, sao cơm tỷ nấu lại thơm ngon thế này?!” Cù Cảnh Thiển ngạc nhiên hỏi.

Uất Lam mỉm cười: “Trong gạo ta có cho thêm chút gạo nếp.” Nàng dịu dàng xới lấy một chén cơm, đưa cho Mẫn Lan Thao: “Chàng đói bụng rồi đúng không, cẩn thận nóng đấy, tướng công.”

Chén cơm kia nàng đưa cho y thật đặc biệt, là bởi vì có thêm nụ cười của nàng, tình yêu của nàng.....Bộ Nguyên Ngạo im lặng nhìn nàng, yết hầu hẩn chợt run lên, một ngụm máu tươi không hề báo trước ‘Phụt’ một tiếng phun ra.

Máu...Rơi trên bàn ăn, càng chói mắt.

Uất Lam và Cù Cảnh Thiên hoảng hốt la lên, chạy qua đỡ hần, chỉ có Mẫn Lan Thao vẫn không nhúc nhích, coi như không thấy gì, trầm mặc ngồi đó.

“Đừng gọi y là tướng công...đừng...” Hần không dám chạm vào bàn tay của nàng.

Uất Lam cảm thấy khó hiểu, nàng nhú mi, nhìn về phía Mẫn Lan Thao.

“Vợ của hần đã chết...” Mẫn Lan Thao thấp giọng nói, nhưng giọng nói lại tàn khốc và lạnh lùng, hần nói như một lời tuyên cáo, chỉ có y và Bộ Nguyên Ngạo mới có thể hiểu : “Nàng ta, rất giống nàng.”

Uất Lam nhìn Bộ Nguyên Ngạo với vẻ cảm thông, ánh mắt của nàng...

Bộ Nguyên Ngạo tức giận đẩy tay nàng ra, không! Hần không cần ánh mắt cảm thông của nàng, ánh mắt như với một người xa lạ!

Hần khiến nàng lao đảo ngã về phía sau, suýt nữa ngã sấp xuống, nhưng ánh mắt nàng vẫn thiện lương như thế, khiến hần tức giận, nhưng có thứ gì đó trào ra khỏi mắt hần, hần nhắm chặt mắt lại, không phải là nước mắt, chất lỏng đang chảy kia, không thể là nước mắt của hần!

Nhưng mà..Thật sự...Là nước mắt, thật sự...Hần chỉ là một người xa lạ với nàng!

28. Chương 49-50

Chương 49

Trước và sau Tiết Thanh minh, luôn luôn có những cơn mưa phùn kéo dài dai dẳng, giữa đêm khuya, trời lại đổ xuống một cơn mưa rào, Bộ Nguyên Ngạo ngồi đây, dựa nửa người lên trên thành giường gỗ đơn sơ, tự nhiên hần lại cảm thấy có chút cảm giác không đành lòng. Những hạt mưa rơi tí tách bên mái hiên, cái lạnh từ bên ngoài tràn vào trong phòng, lạnh quá....

Năm năm nay, nàng vẫn luôn sống một cuộc sống đơn sơ giản dị thế này sao? Hần nhìn tấm nệm dưới người hần, đây là căn phòng mà hai người bọn họ dùng để chữa trị cho bệnh nhân, nhưng được nàng thu dọn sạch sẽ, ngay cả tấm nệm này cũng được nàng đổi cái mới cho hần. Chất liệu tấm nệm này chỉ bằng vải bố mà thôi, thế nhưng nằm trên nó, hần lại cảm thấy rất thoải mái, so với tư lụa thượng hạng, còn thoải mái hơn gấp bội....Nếu có thể, hần thà rằng cùng với nàng sống một cuộc sống bình thản giản dị như thế này! Chỉ cần hần và nàng có thể ở bên nhau ... Thì dù phải sống một cuộc sống cực khổ như thế nào...Hần cũng cảm thấy hạnh phúc.

Hần nhú mày, trái tim hần bất giác lại đau đớn, hần, thật sự rất cảm hận nỗi đau đớn này.

Giờ khắc này ... Chắc nàng đang yên ổn ngủ bên cạnh Mẫn Lan Thao, cũng tiếp nhận sự ôm ấp ấm áp từ Mẫn Lan Thao như ngày nào đã từng nhận từ hần. Nàng không biết, mỗi khi nàng ngủ đều không tự giác mà nép vào lòng hần, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ, dù khuôn mặt nàng vẫn còn đượm vẻ ưu sầu. Khi đó, nàng không hề phòng bị hần, không hề oán hận hần, chỉ đơn giản tựa vào lòng hần mà an ổn say giấc, muốn níu kéo hơi ấm trên cơ thể hần....

Hần đã mất đi những thứ đó thật rồi, mất thật rồi.

Hần nhìn qua khung cửa sổ dán giấy mỏng, bên ngoài chỉ toàn là bóng đêm, không có lấy một chút ánh sáng. Hần yêu nàng, hận nàng...Năm năm trước, hần đã định sẽ phải mất nàng rồi. Nhưng hần vẫn ích kỉ, hần lựa chọn hận nàng, hy vọng nàng vì hần đã chết mà có thể sống một cuộc sống khác tốt hơn, hần quyết định như vậy, là sai lầm rồi sao?

Có sai hay không, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn đã mất nàng, nhưng cũng chưa từng sống thoải mái, hạnh phúc, vận mệnh đã giành cho hắn, một kết cục vô cùng đau khổ.

Lại là đau khổ...Chỉ cần nàng còn sống, nàng được hạnh phúc mỉm cười, hắn cũng chấp nhận nỗi đau đớn này.

Mẫn Lan Thao đã sai rồi, y nói rằng hắn không thể chấp nhận nàng là người của nhà họ Uất sao? Mất nàng rồi, ngay cả hứng thú để báo thù nhà họ Uất của hắn cũng không còn. Năm năm nay hắn không hề đuổi cùng giết tận người của họ Uất, hắn ngầm cho qua sự giúp đỡ của Phù Đôn Nghĩa với nhà họ Uất, thậm chí khi Uất Tử ra khỏi tù, đến tìm hắn, hắn cũng không làm khó ả, mặc dù hắn căm ghét ả vô cùng, nhưng hắn vẫn cho ả một số tiền, chỉ vì khuôn mặt của ả ta, có nét giống nàng.

Không biết hắn làm việc này là do mục đích gì, có lẽ là do hắn vẫn còn chút lương tâm chẳng, hay đúng hơn là hắn cảm thấy hối hận? Uất Tử còn nói năm đó là ả ta nghe trộm được lời ước hẹn của hắn và nàng, mà đi tố cáo với cha mẹ.

Uất Tử sai rồi, những chuyện này, đã không thể làm tổn thương đến hắn được nữa rồi, cái chết của nàng, đã đẩy hắn đến bờ vực, đẩy sự hối hận của hắn lên đến cùng cực, những chuyện khác...Đã sớm không còn là gì với hắn.

Nàng chưa bao giờ phản bội hắn, nàng vẫn yêu hắn...Hắn đã sớm biết điều ấy, có lẽ hắn cũng chưa từng hoài nghi tình yêu của nàng. Nhưng hắn không dám tin tưởng, nếu hắn không hận nàng, không oán nàng, thì hắn làm sao có thể còn mục đích mà sống tiếp?

Uất Lam không hề nợ nhà họ Bộ thứ gì, cũng không nợ hắn gì cả, chưa bao giờ, ngay cả tội lỗi của nhà họ Uất, đổi bằng năm năm chờ đợi hắn trong mòn mỏi của nàng, cũng coi như đã đủ. Ngay cả vốn lẫn lời...Nàng cũng không hề nợ nần gì hắn.

Mẫn Lan Thao, ta sẽ không làm hại đến người nhà họ Uất, sẽ không để ý việc con ta kêu kẻ thù là ông ngoại, bà ngoại...Chỉ cần ta có được Uất Lam, cái gì ta cũng có thể buông tay! Ngay cả mạng ta, ta cũng có thể giao cho nàng, thì còn cái gì mà ta không dám buông bỏ chứ?!

Nhưng mà...Đã chậm mất rồi.

Hắn nhắm mắt lại, đã chậm thật rồi.

Hắn hiểu nàng, khi nàng đã yêu ai đó, thì sự chân thành của nàng dành cho người ấy là tất cả, hắn biết. Bây giờ....Người nàng yêu là Mẫn Lan Thao. Ở thời điểm nàng quyết định từ bỏ trí nhớ của mình, nàng cũng đã từ bỏ đi tình yêu của nàng với hắn, từ bỏ hắn.

Hắn cũng không dám mong gì hơn.

Cho dù nàng ở bên Mẫn Lan Thao, cho dù nàng đã hoàn toàn quên hắn...Chỉ cần nàng còn sống, chỉ cần hắn còn có thể được nhìn thấy nàng, như vậy là đủ rồi.

Ngoài cửa chợt có tiếng động, sớm như thế, mà nàng đã dậy rồi sao?

Hắn kim lòng không được bèn xuống giường đi ra ngoài, đúng vậy, hắn quả thật không thể kiềm nén nổi. Dù trái tim hắn lại đau đớn, lại chua xót khi nhìn thấy nàng...Nhưng hắn vẫn muốn nhìn thấy nàng.

Nàng đang dùng chày đá giã thứ gì đó, nhìn thấy hắn, nàng có chút bất ngờ, nàng nhìn hắn, cười dịu dàng: “Bộ Gia, sớm như vậy mà đã dậy rồi?”

Nụ cười hiền hòa của nàng đối với ai cũng thế, ở trong mắt nàng, hắn chỉ là một người đàn ông đến tìm Mẫn Lan Thao - tướng công của nàng để chữa bệnh, chỉ là một người khách như bao người khác.

“Đang làm gì vậy?” Hắn thấp giọng hỏi, tìm đại chỗ ngồi ở ghế đá phía đối diện nàng. Hắn cố gắng không để lộ cảm xúc, dùng một giọng nói bình tĩnh nhàn nhạt mà hỏi nàng, cho nên bỗng chốc giọng nói của hắn lại có vẻ lạnh lùng uy nghiêm. Hắn tham lam, hắn muốn nói chuyện với nàng, muốn nhìn nàng.

“Dân phụ đang giã lá Ngải cứu, để làm thành bánh ngọt vo viên.” Nàng cúi mắt xuống, bắt tay vào làm việc.

Có lẽ nàng cảm thấy bầu không khí im lặng này có chút ngột ngạt, bèn chậm rãi nói: “Tiết Thanh Minh là thời điểm lá Ngải cứu xanh tốt nhất, dùng nó để làm bánh viên rất ngon, Bộ Gia, ngài có thích ăn đồ ngọt không?” Nàng cố ý tìm chủ đề để nói chuyện với hắn.

“Không.” Hắn nói cụt lủn, hắn sợ, nếu nói thêm nữa, hắn sẽ không kìm lòng được mà nói lung tung với nàng.

Nàng cười mỉm, trên khuôn mặt lộ ra một chút nhu tính: “Chàng cũng vậy, ừ ừ ta làm hai loại, một loại ngọt, một loại mặn.”

Chàng?!

Bộ Nguyên Ngao hít một hơi, đau, đây là cái giá hắn phải trả chăng? Là cái giá phải trả để được nhìn thấy nàng. Trái tim ngây dại của hắn như bị dao cắt từng nhát một, từng nhát một, chậm rãi, mỗi dao cắt xuống, rất chậm nhưng khiến hắn chảy máu đầm đìa, đau đớn vô cùng.

“Ngài làm sao thế Bộ Gia, ngài lại đau sao?” Uất Lam phát hiện sắc mặt của hắn tái nhợt, nhất định là rất đau, tuy rằng vẻ mặt của hắn có vẻ như đang giận dữ, nhưng nàng nhìn thấy trong ánh mắt của hắn, sự bi thương hiện lên vô cùng rõ ràng, nhìn thấy? Chính xác mà nói, là nàng cảm giác được.

“Không sao đâu.” Hắn quay mặt đi, hắn quả thật không thể chịu nổi khi nhìn thấy ánh mắt này của nàng, ánh mắt chỉ đơn thuần là nhìn một người bệnh.

“Bệnh này đã bao lâu rồi?” Thấy hắn quay mặt ra cửa, có vẻ hắn đang buồn bực, nàng bèn thay đổi đề tài, những người bệnh mà nàng đã từng gặp qua, đều có tính tình cổ quái kỳ lạ như vậy.

“Ta không đến để xem bệnh.” Hắn lạnh lùng nói.

Uất Lam cúi mặt xuống, vụng trộm mím môi, rõ ràng người này là điển hình của một người sợ uống thuốc. Phun ra máu, sắc mặt thì trắng bệch, tay chân run rẩy, thế mà còn dám bảo mình không phải là người bệnh!

Mẫn Lan Thao bước ra khỏi phòng, khuôn mặt không biểu lộ gì, có lẽ cuộc nói chuyện vừa rồi, y đều nghe hết cả.

“Tướng công, chàng dậy rồi sao?” Uất Lam đứng lên, nhìn y tươi cười.

Mẫn Lan Thao trừng mắt liếc nàng, trách yêu một câu: “Nàng dậy sớm như vậy làm gì, cơ thể sao chịu nổi hả?”

“Thân thể của em rất tốt mà!” Không biết vì sao, khi nàng nghe thấy y nói thân thể sẽ không khỏe lại có phản ứng mạnh như thế, nàng chu miệng nói, còn trừng mắt nhìn y.

“Ai là đại phu hả?” Mẫn Lan Thao nói giọng bông đùa: “Ta thật sự muốn có con sớm một chút, như vậy nàng sẽ không thể rời giường sớm vậy nữa! Việc lúc nào mà chả có, sao lúc nào nàng cũng phải cực khổ như vậy?”

“Hừ.” Nàng lườm y: “Vậy chàng thay em làm đi, em sẽ không phải chịu cực nữa.”

“Được thôi! Ai sợ ai?!” Mẫn Lan Thao không phục, xắn tay áo lên.

“Em đi hái rau dại với các đại tẩu trong thôn nhé.” Nàng nhìn y khiêu khích, nhưng chính nàng lại không nhận được mà nở nụ cười.

Mẫn Lan Thao ngạc nhiên, nhìn nàng trừng mắt lại một cái, khóe miệng nhếch lên, y muốn tức giận, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt của nàng, lại mỉm cười.

Uất Lam nhìn vẻ mặt biến đổi liên tục của Mẫn Lan Thao mà vui vẻ, nàng tươi cười rạng rỡ: “Bữa sáng chúng ta ăn bánh gạo, mưa rào vừa xuống, khẳng định nấm lên rất nhiều, bữa trưa chúng ta ăn rau dại xào nấm nhé!”

Mẫn Lan Thao liếc nàng một cái, xem thường: “Nương tử—” Hắn cố ý kéo dài giọng ra: “Nàng nhớ đừng hái nấm độc cho ta ăn là được rồi, đại phu mà cũng bị tiêu chảy thật mất mặt lắm!”

Uất Lam cười rộ lên, bưng lấy cái cối đá vào trong bếp.

Bộ Nguyên Ngạo lẳng lẳng nhìn hai người, hiện giờ bên cạnh Mẫn Lan Thao, là Uất Lam của mười năm trước, không lo không buồn, một Uất Lam vô tư lự, là một Uất Lam với nụ cười xinh đẹp rạng rỡ.

“Năm năm nay...Người rất hạnh phúc phải không.” Hắn chậm rãi hỏi, giọng nói có chút nghẹn ngào, lại cũng giống như chất vấn.

Mẫn Lan Thao thu ý cười trên môi, nói: “Đúng vậy, ta rất hạnh phúc!”

Lúc ăn bữa sáng, Cù Cảnh Tinh cứ khen ngợi liên tục, loay hoay trên ghế không yên.

“Mẫn tẩu tử, sao tẩu làm món nào cũng ngon thế này?” Y ăn liên tục mấy gấp nắm, khen không dứt miệng.

Uất Lam mỉm cười: “ Cũng không biết nữa, chắc ngày xưa ta từng học nấu cơm.”

“Hả?” Cù Cảnh Tinh nghe vậy, mờ mịt hỏi.

“Mạch của cậu ta đã xem qua rồi.” Mẫn Lan Thao cắt đứt truy vấn của y: “Không có khả năng sinh con hình như vấn đề không chỉ nằm ở cậu, ta cũng phải xem mạch cho vợ cậu nữa.”

“Được, được.” Cù Cảnh Tinh gật đầu, lại ăn tiếp một gấp nắm: “Được rồi, vậy ta đi rước vợ ta đến đây. Bộ đại ca, huynh ở đây chờ đệ, hay đi cùng đệ về nhà?”

Bộ Nguyên Ngạo ngẩn người, do dự.

Uất Lam múc cho hắn thêm ít cháo: “Bộ Gia, ngài ăn thêm chút dưa muối đi, cho khỏi nóng ruột.” Người không thích ăn đồ ngọt nên ăn thứ gì mặn mặn một chút.

“Ta ... ở lại đây.”

Hắn muốn ở lại đây, cho dù tình yêu này có khiến hắn rơi xuống tầng cuối địa ngục sâu thẳm, hắn cũng muốn được nhìn thấy nàng.

Mẫn Lan Thao rùng mình, vẫn chưa nói gì thêm.

Y nên bắt Bộ Nguyên Ngạo đi, nhưng là y không nỡ. Y hiểu rằng, Bộ Nguyên Ngạo ... đang dùng một phương thức đau khổ nhất để xoa dịu trái tim của hắn.

Kệ hắn đi vậy ... Thứ duy nhất mà y có thể bồi thường cho hắn, chỉ là chút việc này mà thôi.

Y sẽ không buông tay! Cho dù Uất Lam nhớ lại tất cả, y cũng sẽ không buông tay!

[alobooks.vn]

Chương 50

What can I do?

Will I be getting through?

Now that I must try to leave it all behind

Did you see what you have done to me?

So hard to justify

Slowly it's passing by.

Forever and one – Halloween

Mẫn Lan Thao đeo giỏ trúc lên vai, ngược mắt lên nhìn bầu trời tối sẫm, sau đó quay lại nhìn Uất Lam đang chuẩn bị đi cùng y.

“Trời giống như sắp mưa rồi.” Y nhíu mày, thần nhiên liếc nhìn về phía Bộ Nguyên Ngạo đang đứng bên hiên nhà, tuy y không muốn để cho hắn và nàng ở cùng nhau, nhưng y cũng rất đau lòng, không muốn nàng vì y mà phải chịu khổ: “Nàng vẫn nên ở nhà thì hơn.”

“Không được, em muốn đi với chàng.” Uất Lam vẫn cố chấp muốn đi với y, nàng bước lên nắm chặt tay y: “Em sẽ không làm phiền tới chàng đâu, em muốn đi với chàng mà.”

Bộ Nguyên Ngạo cũng ngược mắt lên nhìn về phía bầu trời đang giăng kín mây đen, nghe nàng nói thế, bàn tay hắn bất giác nắm chặt.

Uất Lam quay lại nhìn hắn cười: “Bộ Gia, ta đi hái thuốc cùng tướng công nhé, cơm trưa ta đã nấu xong, để trong lồng bàn, ngài nhớ ăn đúng giờ nhé.”

Bộ Nguyên Ngạo gật đầu, cho đến khi Mẫn Lan Thao đã kéo nàng đi xa về phía khu rừng trúc, hắn mới chuyển ánh mắt, nhìn về phía bóng dáng của hai người, nàng đang cười, còn nắm tay của Mẫn Lan Thao mà đung đưa, rất hạnh phúc.

Hắn ghé nửa người lên chiếc bàn bên cạnh, trái tim hắn khi nhìn thấy cảnh này, lại ập đến một cơn đau đớn co rút.

Hắn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của nàng, hắn vui mừng, dù sao bây giờ nàng đang sống rất tốt. Nhưng lại cảm thấy có chút chua xót, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đau hơn. Nhiều cảm xúc pha lẫn vào nhau, tạo thành một thứ hương vị như hư không, như chua xót cay đắng.

Bên ngoài sân chợt vang lên tiếng người nói, hắn bị làm phiền, có chút bức bối, nhắm mắt lại, một lần nữa chìm sâu vào suy tư.

Tiếng bước chân quả nhiên là càng lúc càng gần, người vừa tới nhìn thấy hắn, ngỡ ngàng một lát mới kêu lên: “Cô gia!”

Hắn bị phá mất cảm xúc, liền mất kiên nhẫn mà mở mắt ra, người phụ nữ này chưa thấy rõ gì cả mà đã kêu gào âm ỉ loạn xạ cả lên. Hắn mở mí mắt, trong viện là hai vợ chồng trẻ, còn mang theo một đứa trẻ khoảng hai ba tuổi, vẻ mặt người phụ nữ kia ngạc nhiên vui mừng, còn người chồng thì vẫn chưa hiểu chuyện gì, ngơ người nhìn nàng ta.

“Đây là tướng công của tứ tiểu thư em đó, Bộ Gia.” Nàng ta đẩy đẩy chồng lên phía trước.

Người chồng há hốc miệng, sau đó vui mừng nói: “Bộ Gia!”

Bộ Nguyên Ngạo chậm rãi đứng lên, nhìn về phía người phụ nữ kia: “Hương Linh phải không?” Nhiều năm không gặp, hắn cũng không nhớ rõ có phải nàng ta hay không.

“Cô Gia, đúng là nô tì! Không ngờ đã lâu như thế mà ngài vẫn còn nhớ nô tì! Sao cô gia lại ở đây? Tứ tiểu thư có khỏe không ạ?”

Bộ Nguyên Ngạo cứng đờ người, cô gia ư? Nàng ta đang gọi hắn sao?

Hương Linh hình như bị sự im lặng của hắn làm cho hiểu lầm, vẻ mặt suy sụp: “Có phải hàn độc trong người tiểu thư vẫn chưa khỏi phải không, nên ngài mới đem tiểu thư đến tìm Mẫn thần y chữa bệnh?”

Bộ Nguyên Ngạo cup mắt xuống, mỉm cười: “Nàng rất khỏe, không có vấn đề gì cả.”

Hương Linh nhẹ nhàng thở phào, có chút kích động: “Tiểu thư có cùng ngài đến đây không ạ?”

Hắn gật đầu...Thật khó.

Hương Linh vì sự khẳng định của hắn mà vui mừng không thôi, ánh mắt đảo khắp nơi: “Thế tiểu thư đâu rồi ạ? Đâu rồi ạ?”

“Nàng...đi hái thuốc cùng với Mẫn Lan Thao rồi.” Hắn nói đơn giản.

Hương Linh ngạc nhiên vô cùng, nàng ta quay lại nhìn chồng, thấy y cũng đang nhìn nàng ta, khó hiểu.

Bộ Nguyên Ngạo vẫn ngồi trên ghế chưa nói được lời nào, Hương Linh và chồng nàng ta cũng không nói gì với hắn, chỉ ngồi ở góc tường mà ôm lấy đứa bé, thỉnh thoảng nghe thấy trong lời nói của Hương Linh có thứ gì đó thú vị, thì y gật đầu cười cười, đứa bé nằm trong vòng ôm của cha, dần chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ Hương Linh đã nhận thấy có gì đó bất thường, nên không hỏi thêm nữa về chuyện của hắn và Uất Lam, chỉ là không nói thêm gì với hắn, nên nàng ta cảm thấy ngượng ngùng, bèn tìm những chuyện vu vơ để nói.

Bộ Nguyên Ngạo yên lặng nghe nàng ta nói, bất luận là ai, bất luận là nói cái gì, tốt quá, chỉ cần có thể nhiều loạn đi những suy nghĩ của hắn về nàng được, thì tốt quá...Hắn phát hiện, so với việc hắn ở một mình, thì có người nói chuyện làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn.

“...Lúc trước nếu tiểu thư không cho nô tì một ít tiền làm vốn, nô tì với chồng làm sao có thể sống qua mấy năm nay được?...Nô tì và chồng mở một tiệm cơm, buôn bán cũng tạm ổn, bởi vì trước kia phu nhân có mời thầy về dạy cho tiểu thư, nên nô tì có học được chút ít...Chỉ có điều, con của nô tì, mãi cũng không chịu nói...”

Bộ Nguyên Ngạo nghe nàng ta nói, câu được câu không, hắn không để tâm đến nội dung, hắn chỉ cần nghe thấy tiếng người nói chuyện, để hắn đừng suy nghĩ lung tung về Uất Lam nữa là được rồi.

Cuối cùng Hương Linh bỗng im bặt, nàng ta bình tĩnh một lát, nén lại những mối suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, gọi lớn: “Tứ tiểu thư!”

Bộ Nguyên Ngạo đưa mắt lên, thấy Hương Linh đã chạy ào ra ôm chầm lấy Uất Lam vừa đi hái thuốc về.

Uất Lam bị Hương Linh làm cho giật mình, nàng hoảng sợ, nhưng lại không nỡ đẩy ra, bởi vì nàng cảm thấy tướng mạo của người thiếu phụ đang ôm nàng thật quen mắt...Cảm giác khi bị nàng ta ôm lấy...Có chút gì đó quen thuộc.

Mẫn Lan Thao nhú mày lại, người phụ nữ này chắc trước kia làm công cho nhà họ Uất đây? Những gì có liên quan đến quá khứ của Uất Lam, đều làm y cảm thấy chán ghét! Có lẽ...Là vì y sợ hãi. Nếu có một ngày, Uất Lam có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện. Y lén đưa mắt nhìn về phía Uất Lam, về phía Bộ Nguyên Ngạo, nàng có trách hắn, hận hắn không?

Hương Linh đưa tay lau nước mắt, nàng ta cuối cùng cũng đã phát hiện Uất Lam có gì đó khác thường, thấy vẻ mặt Uất Lam chỉ là đang cười gượng, vẻ mặt lại có chút hoảng hốt. Hương Linh hoảng sợ, quay lại nhìn Bộ Nguyên Ngạo, lại nhìn Uất Lam lần nữa, như muốn xác định điều gì đó.

“Cô gia..” Nàng ta hướng về Bộ Nguyên Ngạo mà gọi, như cầu cứu.

Khóe miệng Bộ Nguyên Ngạo mấp máy, tràn đầy vẻ chua xót, hắn nhấn mạnh nhìn qua Mẫn Lan Thao, khó khăn nói: “Người kia mới là tướng công của tiểu thư cô.”

Hương Linh khẽ run rẩy, ngất cả người. Người chồng đang ngồi ở góc tường cũng nghẹn lời, ôm lấy đứa bé đứng lên.

Uất Lam nhú mày, nàng nhìn kĩ Hương Linh một lượt: “Phu nhân...ta nhìn thấy có chút quen thuộc, nhưng mà không sao nhớ nổi đã gặp ở đâu.”

“Tiểu thư! Ngay cả Hương Linh mà tiểu thư cũng quên sao?” Hương Linh khóc òa lên, ánh mắt càng nghi hoặc, Bộ Gia ăn mặc đẹp đẽ quý giá là thế, sao tiểu thư lại ăn mặc giản dị thế này, hơn nữa...Người vừa về cùng với tiểu thư là chồng tiểu thư sao? Vì sao Bộ Gia lại nói những lời kỳ cục như vậy? Nàng luôn cho rằng tiểu thư lấy Bộ Gia, sao bây giờ lại thành ra thế này, thật không thể lý giải được!

“Hương Linh..” Uất Lam nhìn nàng ta, cố gắng nhớ, nhưng không thể nghĩ được gì, bèn cười gượng với nàng ta, xin lỗi: “Phu nhân, phu nhân có quen biết ta sao? Thật xin lỗi, ta đối với chuyện trước kia, có nhiều chuyện không thể nhớ được.”

Sắc mặt Hương Linh trắng bệch: “Tiểu thư, tiểu thư đừng gọi nô tì là phu nhân! Tiểu thư, nô tì là nha hoàn của tiểu thư mà, là Hương Linh, là Hương Linh đó!”

“Đủ rồi!” Bộ Nguyên Ngạo đứng lên, tiếng nói của hắn chặn lại tiếng khóc nháo của Hương Linh: “Không phải cô nói tới đây tìm Mẫn Lan Thao chữa bệnh cho con sao, những chuyện khác...Đừng nói nữa.”

Ngay tại thời điểm Uất Lam đang cố gắng nhớ lại—Hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi! Nếu nàng thật sự nhớ lại tất cả, nhớ tới những việc hắn đã gây ra cho nàng...Nàng có thể còn giữ lại được nụ cười tỏa nắng này nữa không? Còn có vẻ mặt vô tư lự, không lo nghĩ như vậy nữa không?

Hắn ... Không phải là vẫn mong nàng vui vẻ mà sống sao?

Rất nhiều thứ cứ luẩn quẩn trong lòng hắn, nhiều chuyện hắn không thể bỏ xuống được, cứ xuất hiện trong trí nhớ của hắn.

Mẫn Lan Thao bị tiếng nói của hắn làm cho chấn động, y đưa mắt nhìn Bộ Nguyên Ngạo. Có lẽ thà rằng Bộ Nguyên Ngạo cứ đánh y, mắng chửi y, thậm chí đem hết mọi chuyện nói với Uất Lam, y còn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với sự im lặng thế này của hắn.

“Đứa bé...bị sao vậy?” Mẫn Lan Thao khẽ khàng thở dài, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía đứa trẻ, con của Hương Linh.

Năm năm trước, y sợ Bộ Nguyên Ngạo phát hiện ra nàng vẫn còn sống, sợ rằng Uất Lam sẽ không yêu y nữa, sẽ nhớ lại tất cả về Bộ Nguyên Ngạo. Nàng càng yêu y, thì y càng sợ hãi nàng sẽ bỏ y mà đi! Bây giờ...Trái tim của y thật sự không thể nào cứu được nữa rồi, trái tim của y không hạnh phúc mà ngược lại bị cắn rứt, khó chịu vô cùng.

Được ở bên Uất Lam, có được nàng, là hạnh phúc của y, nhưng cũng là cái giá mà y phải trả.

Mẫn Lan Thao đem đứa bé vào trong phòng khám bệnh, Uất Lam ở lại trong bếp nấu bữa tối cho mọi người. Bộ Nguyên Ngạo ngồi lạnh lùng trên ghế, hắn đã quyết định rồi, hắn phải thật bình tĩnh, trái tim hắn, không thể bị xao động.

Hắn sẽ không phải bất đắc dĩ đứng từ xa mà nhìn nàng nữa, hắn sẽ vì nàng, làm chút việc cuối cùng, chính là ngăn lại những ký ức đau khổ ngày xưa, chính là...Hắn sẽ rời đi, Giống như...giống như lúc trước nàng quyết định dùng tính mạng của mình mà cứu hắn. Hắn nguyện ý dùng đau đớn của mình để chấn cho nàng khỏi những đau khổ, day dứt!

“Hương Linh.” Hắn nhìn nàng ta, trong ánh mắt hắn phát ra thứ ánh sáng buồn bã nhưng kiên quyết làm cho Hương Linh bất giác đứng thẳng người lên, hắn cúi đầu xuống: “Đừng nhắc đến chuyện cũ với Uất Lam...Nàng bây giờ, đang sống rất tốt.” Hắn nhỏ giọng nói, nhưng cũng không hề mất đi sự uy nghiêm.

“Dạ, cô...Bộ Gia.” Hương Linh gật gật đầu, tuy rằng nàng ta không biết vì sao hắn lại dặn dò mình như vậy, nhưng nàng ta biết, Bộ Gia làm tất cả, vì mong muốn điều tốt cho tiểu thư.

“Nếu nàng hỏi cô, cô đừng nhắc đến những chuyện liên quan đến nhà họ Uất làm gì, chuyện liên quan đến ta ... cũng đừng nhắc đến. Hãy để cho nàng vô ưu vô lo, sống hạnh phúc bên Mẫn Lan Thao đi.”

Hương Linh đưa mắt lên, không biết vì sao, khi nàng nghe Bộ Gia dặn dò, nàng lại cảm thấy trong lòng mình khó chịu, nàng thương thay cho Bộ Gia: “Bộ Gia...Ngài có thể nói cho Hương Linh biết, đã xảy ra chuyện gì không?”

Bộ Nguyên Ngạo trầm mặc một chút, từ hôm nay trở đi, từ giờ khắc hắn đưa ra lựa chọn từ bỏ nàng, hắn sẽ không thể quay đầu được nữa.

Hắn lắc lắc đầu, không trả lời Hương Linh, hắn sẽ cố gắng quên đi tất cả. Chỉ cần nàng hạnh phúc, những chuyện cũ, hãy để cho gió cuốn hết đi!

Hương Linh đi vào bếp, cố gắng để cho bản thân tươi tỉnh: “Tiểu thư, để Hương Linh phụ tiểu thư làm.” Nàng ta đi tới giúp Uất Lam nhặt rau.

“Đừng gọi ta là tiểu thư, cô cứ gọi ta là Uất Lam hay Mẫn tẩu tử là được rồi.” Tuy rằng nàng không thể nhớ được, nhưng cảm giác quen thuộc thân thương với vị thiếu phụ này, là thật.

“Tiểu thư...” Hương Linh phản đối ra mặt, Uất Lam, hay Mẫn tẩu tử, nàng thật sự gọi không được: “Người không thể nhớ được chút gì về chuyện quá khứ sao?” Nàng cũng không muốn làm trái lời dặn dò của Bộ Gia, nhưng mà nàng thật sự nhìn không được, chẳng lẽ...Tiểu thư yêu Bộ Gia như thế, thế mà có thể thật sự quên hẳn một cách hoàn toàn như thế này sao?

Uất Lam nở nụ cười, “Hương Linh.” Nàng gọi tên nàng ta một cách tự nhiên, như quen biết đã lâu: “Có người vì từng mất đi ta mà phải chịu đau khổ sao?”

Hương Linh rùng mình, có, thật sự có, hơn nữa người đó lại gần trong gang tấc! Nhưng nàng không thể nói ra, nếu nói ra, nàng sẽ có lỗi với Bộ Gia. Tuy rằng hắn không kể cho nàng, nhưng nàng có thể đoán được,

tiểu thư vì bệnh tật mà quên đi hẳn, nhưng tiểu thư bây giờ lại quá hạnh phúc, cho nên, Bộ Gia, không nữa....

“Không có...thật sự không có.”

Nói dối thì nói dối thôi, chỉ cần tiểu thư của nàng có thể hạnh phúc là được rồi, đôi mắt Hương Linh mờ mờ, nước mắt sắp tràn ra ngoài, vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Vậy thì tốt.” Uất Lam cười rạng rỡ, nụ cười của nàng, như làm sáng bừng lên cả bầu trời u tối, trái tim Hương Linh như bị bóp nghẹn, nàng có thể cảm nhận được nỗi đau của Bộ Gia rồi: “Ta thật sự không cần nhớ lại những chuyện đã qua đâu, bây giờ, ta rất tốt, cảm thấy mãi mãi vô cùng.”

“Đạ.” Hương Linh cố gắng nén nước mắt, gạt đầu.

29. Chương 51-52

Chương 51

Mẫn Lan Thao vừa mới tắm xong, mái tóc dài dưới ánh trăng ánh lên những vạt sáng nhàn nhạt, cơ thể gầy yếu cao ngất của y bị vạt áo dài che phủ, nhưng vẻ phong lưu phóng khoáng vẫn hiển hiện rõ ràng.

Y trầm mặc đứng ở cửa, y biết, Uất Lam đang ở trong phòng đợi y, mà Bộ Nguyên Ngạo, cũng đang ở trong một căn phòng khác tại nơi này.

Nơi này vốn chỉ là của y và Uất Lam ... thế nhưng tại sao bây giờ, nơi này lại khiến y dường như không tìm ra được lối vào, loay hoay mãi không biết làm sao.

Mẫn Lan Thao nhíu mày, đã tự nhủ biết bao nhiêu lần rồi, người không cần để ý những thứ đó! Đúng, người không cần để ý những thứ đó, chỉ cần nàng có thể ở bên cạnh người, tất cả những gì khiến người bận tâm, đừng để ý tới nữa!

Y xoay người bước vào trong phòng ngủ của y và Uất Lam, dưới ngọn đèn lay động, ánh sáng màu cam ấm áp bao phủ cả không gian xung quanh, nàng ngồi dậy trên giường, nở nụ cười với y, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng, nàng cười với y, một nụ cười đẹp và quyến rũ vô cùng.

“Tướng công...” Ánh mắt nàng dịu dàng nhìn y, năm năm rồi, đã năm năm rồi, mà nàng vẫn ngượng ngùng đáng yêu như thế.

Y cũng mỉm cười, đi đến bên giường ôm lấy nàng.

Nàng từ trong lòng y, ngẩng mặt lên nhìn y: “Tướng công, lần này đừng dùng loại thuốc kia nữa, thân thể của em đã tốt lắm rồi, có thể sinh con cho chàng được rồi mà, xin chàng đấy.” Vẻ mặt mong chờ của nàng hướng về phía y.

Y nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ánh mắt nàng phản chiếu lại hai ngọn nến trong phòng, lấp lánh, đẹp quá. Mỗi lần nàng nhìn y như thế này, vẻ mặt yêu thương say đắm của nàng với y đều làm y cảm thấy đau đớn, bây giờ...Lại còn đau hơn gấp bội.

“Không được...” Y nhẹ nhàng hôn lên môi nàng: “Không được đâu...” Y giống như đang thở dài: “Bây giờ vẫn chưa đến thời điểm thuận lợi mà, ta không thể để nàng mạo hiểm được.”

“Không nguy hiểm mà!” Nàng như làm nũng, ôm lấy cổ hân, khoe miệng chu lên, vô cùng xinh đẹp.

Nụ hôn của y kéo dài một đường xuống phía dưới, dừng lại ở trước khuôn ngực mềm mại của nàng ...y lưu luyến, y thở dốc: “...Ta là đại phu...ta định đoạt...” Y cởi bỏ quần áo trên người của nàng, da thịt bóng loáng mềm mại dưới ánh đèn như sáng bừng lên, còn đẹp hơn cả ánh trăng đêm nay nữa, làm y choáng váng, y nheo mắt lại, dục vọng trong người y như ngọn lửa đang bùng lên.

“Đèn...Đèn còn đang sáng...” Nàng ngại ngần kẹp chặt hai chân lại, vô lực đẩy bàn tay tham lam của y đang lần mò xuống phía dưới.

“Tối nay...hãy để cho ta được nhìn thấy nàng!” Hơi thở của Mẫn Lan Thao càng lúc càng dồn dập, bàn tay vượt qua sự phòng vệ của nàng, tiến vào nơi bí mật giữa hai chân, xoa nắn lúc chậm lúc nhẹ. Bàn tay kia thì phối hợp với nụ hôn mãnh liệt của y mà khiêu khích, vuốt ve thân thể mảnh khảnh mềm mại của nàng.

Ánh mắt của nàng bắt đầu mờ sương, hai tay nàng nắm chặt lấy vai y, những tiếng rên rỉ nhỏ vụn vang lên.

Y nhìn vẻ mặt của nàng, vẻ mặt như làn nước mùa xuân, trong trái tim y, trong mắt y...chỉ chứa đựng một mình nàng, chỉ chứa đựng sự ngọt ngào của nàng.

“Uất Lam...Uất Lam...” Một ngón tay của y len lỏi vào nơi ẩm ướt, cảm nhận được sự tiếp nhận của nàng, y nói: “Gọi tên ta đi...” Y càng vào sâu hơn, nàng càng lúc càng thở dốc, bị ngón tay của y len chặt lấy nơi mềm cảm, khoái cảm ồ ạt đánh úp lấy nàng, khiến nàng bí bức đến phát khóc, thắt lưng nàng cong lên, hai chân kẹp chặt, nhưng lại bị y kéo ra.

“Gọi tên ta đi...” Y cảm thấy nơi đó của nàng run run, nơi bí mật đang co rút từng trận, toàn thân nàng ửng đỏ, cảm nàng đưa lên, mái tóc đen dài đổ xuống tấm lưng trần, xao động theo từng di chuyển, làm thành những cơn sóng gợn khiến người khác mê hồn lạc lối.

Nàng gần như muốn khóc : “Tướng...Tướng công...”

Y gầm nhẹ rút ngón tay ra, thân thể đã sớm kêu gào đòi giải thoát, y đưa ngọn nguồn dục vọng của mình đến nơi bí ẩn của nàng: “Gọi tên của ta đi! Nàng gọi tên ta đi!” Mẫn Lan Thao cuồng loạn nói với Uất Lam, thân thể y vẫn chưa chịu gấn kết với nàng, tối nay, y rất cần nghe nàng gọi tên y.

Cả thân thể của Uất Lam bị Mẫn Lan Thao trêu chọc dường như đã muốn nóng bùng, trong đôi mắt long lanh ướt sũng từng đợt tình triều, nàng ghen ngào kêu lên từng tiếng đứt quãng. “Lan...Thao.”

Vả mặt y mừng như điên, y tiến sâu vào nơi bí ẩn của nàng, y là Mẫn Lan Thao, y đã làm cho nàng vui sướng, cho nàng thỏa mãn...Y đã có được nàng!

“Tướng công...Tướng công!” Sự cuồng nhiệt bất thường của y khiến nàng dường như không chịu nổi, y càng lúc càng tăng tốc ra vào nơi bí ẩn của nàng, khiến nàng không thể kìm nén được tiếng rên rỉ: “A...” Uất Lam cảm thấy một cơn chấn động lạ thường sâu bên trong, đầu óc trống rỗng, chỉ còn một luồng khoái cảm ồ ạt từ thân thể Mẫn Lan Thao truyền thẳng qua nàng, tràn ngập cơ thể, len lỏi đến từng đường gân, đoạn cốt.

Cơ thể nàng đột nhiên co rút, thít chặt lấy y, khiến cho Mẫn Lan Thao phát ra tiếng rên rỉ trầm đục, cảm giác thỏa mãn khiến y càng vào sâu bên trong nàng, toàn thân nàng thoáng chốc cứng đờ, trong nháy mắt, y bùng nổ trong nàng, cảm giác ngắt ngảy không gì diễn tả được. Y thỏa mãn ở trong thân thể của nàng, bình ổn lại hơi thở của chính mình.

Thân thể nàng và y vẫn còn gấn chặt, y có chút không đành lòng, lui ra khỏi nàng, giúp nàng lau chùi sạch sẽ, đem viên thuốc trong chiếc hộp nhỏ ở đầu giường nhét vào nơi vẫn còn đang co rút của nàng.

Nàng nằm ở trong vòng tay y, nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, nhưng Mẫn Lan Thao vẫn chưa ngủ, y trầm mặc, y đang đợi....

Nàng trong vô thức ôm sát lấy y, như con mèo nhỏ nép mình vào lò lửa ấm áp, được nhiệt độ cơ thể y ủ ấm, nàng thỏa mãn nở nụ cười trong mộng, khẽ gọi ra tiếng: “Nguyên...Ngạo...”

Y thật muốn cười lớn một trận điên cuồng, mùi vị chua xót cay đắng theo khóe miệng lan dần tới tận tim, đau vô cùng!

Năm năm, người phụ nữ này vẫn ngủ bên cạnh y, người phụ nữ bị mất đi trí nhớ, nhưng nàng ở trong mộng, thậm chí gọi ra cái tên được giấu kín trong nơi sâu thẳm nhất của trái tim nàng!

Người kia...không phải là y.

Cái giá lớn quá! Là cái giá cao nhất mà y phải trả!

Y không chỉ đánh cắp mất tình yêu của Bộ Nguyên Ngạo, mà còn lấy đi mất tình yêu của nàng!

Y ôm chặt lấy nàng, năm năm, y sống trong sợ hãi suốt cả năm năm, sợ rằng khi nàng tỉnh dậy, sẽ kêu lên một cái tên khiến y rơi vào địa ngục.

Uất Lam ... Cho đến khi nào ta mới có thể không cần phải nơm nớp lo lắng sẽ mất nàng, đến khi nào ta mới có thể thanh thản mà để nàng sinh cho ta một đứa con đây?

Nước mắt, theo khóe mắt của y, rơi từng giọt xuống bên cạnh nàng.

[alobooks.vn]

Chương 52

Xu Xu trầm mặc ngồi trên ghế, đối diện là Mẫn Lan Thao, ánh mặt trời theo tấm giấy mỏng gần như trong suốt dán ở cửa sổ len vào trong phòng, trong phòng chột bao phủ bởi thứ ánh sáng dịu dịu nhưng không ấm áp, mà ngược lại bầu không khí bao trùm bởi sự u ám.

Đứa con nhỏ của Hương Linh sau mấy ngày được Mẫn Lan Thao chữa trị, đã lại có thể cất lên mấy tiếng cười trong trẻo, cậu bé đang cùng với Hương Linh và Uất Lam phơi chăn nệm ở trong sân, hai người phụ nữ cứ đôi lúc lại cười rộ lên, không biết là đang nói tới chuyện gì thú vị. Chồng của Hương Linh là một người đàn ông hiền lành chất phác, rất tháo vát, y đang phụ giúp Mẫn Lan Thao煎 thuốc, tiếng chày giã của y vang lên đều đều phía sau viện.

Những tiếng nói cười, tiếng giã thuốc tạo thành những âm vang đan vào nhau, làm cho ngời ta cảm thấy trong lòng thoải mái, thực sự thả lỏng, lại thanh thản. Nhưng cũng khiến cho căn phòng nhỏ càng thêm yên tĩnh.

Mẫn Lan Thao và n Bội Xu đều đang lắng nghe những âm thanh giản dị của cuộc sống, trong ánh mắt lóe ra những tia sáng âm u nhân nhậ, bọn họ đều không nói chuyện với nhau, ai cũng theo đuổi suy nghĩ của mình, nhưng suy nghĩ gì thì chỉ có chính bọn họ biết mà thôi.

“Vì sao?” Mẫn Lan Thao thở dài một hơi, y không cần phải đặt ra một câu hỏi rõ ràng cho nàng ta, bởi vì, y và nàng, đều đang làm những việc giống nhau.

n Bội Xu quả nhiên quay người lại nhìn y, như ngầm hiểu, như thương hại: “Mẫn đại ca, vì sao huynh lại không để cho Uất Lam tỷ sinh con cho huynh?”

Mẫn Lan Thao mím môi, quả nhiên, đã đến lúc mọi việc phải được nói ra.

“Cô làm như vậy với Cù Cảnh Tinh là không công bằng.” Y cũng không phải cố ý muốn đem chuyện này ra nói, bởi vì, công bằng hay không công bằng, y cũng không có tư cách để bình luận nó.

n Bội Xu lạnh lùng cười: “Vậy thì huynh đối xử với Uất Lam tỷ như vậy là công bằng sao? Công bằng ư? Như thế nào gọi là công bằng? Nếu phải trả giá và chiếm lấy thì sẽ có được công bằng, vậy thì công bằng của ta ở đâu?”

Mẫn Lan Thao lặng lẽ nhìn nàng ta, năm năm, nàng ta đã thay đổi rất nhiều. Nàng không còn là một cô gái đơn thuần non nớt ngày nào, mà đã trở thành một con người thâm sâu, sắc bén, trong lòng đầy rẫy oán hận. Khuôn mặt vốn dĩ luôn hiện diện nụ cười trong sáng, nay đã trở thành một nụ cười mỉa mai, lạnh lùng.

“Vậy thì tại sao cô lại chấp nhận gả cho Cù Cảnh Tinh?”

Y thật sự không thể hiểu được lòng dạ của người phụ nữ này, nếu nàng ta còn yêu Bộ Nguyên Ngạo, thì tại sao lại chấp nhận từ bỏ, lại chấp nhận lấy Cù Cảnh Tinh?

Cả người n Bội Xu run lên, nở nụ cười, nhưng nước mắt theo khóe mắt chảy dài xuống: “Đó là lần đánh cuộc cuối cùng của ta. Ta nghĩ....Huynh ấy sẽ giữ ta lại bên huynh ấy.”

Năm năm, trong lòng của nàng chứa đựng những gì, không ai có thể chia sẻ. Bây giờ, nơi đây, Mẫn Lan Thao một người thích hợp nhất, có lẽ chỉ có y mới có thể hiểu được lý do tại sao nàng làm thế, bởi vì, bọn họ cũng là những người ti bỉ giống nhau, y không thể trách cứ nàng, điều này làm cho nàng khi đối mặt với

y không cần phải mang theo gông cùm của sự bứt rứt dằn vặt mà che giấu mọi việc, có thể thoải mái mà nói ra hết. Cù Cảnh Tinh càng đối xử với nàng tốt bao nhiêu, thì nàng lại càng cảm thấy bứt rứt, có lỗi với y bấy nhiêu.

“Lần đánh cuộc cuối cùng?” Mẫn Lan Thao nhú mày.

“Huynh thật sự rất may mắn, vì Uất Lam tỷ đã quên hết tất cả mọi chuyện.” Nàng ta nhìn y, ngữ khí kỳ lạ, không biết là hâm mộ y hay là đang châm học y: “Nếu...” Giọng nói của nàng khẽ run rẩy: “Mặc dù Uất Lam tỷ ở bên huynh, nhưng trong tiềm thức lại chỉ có Nguyên Ngạo, cảm giác đó...”

“Đủ rồi!” Mẫn Lan Thao vùng bàn tay đang tức đến run lên, nhìn nàng ta với một vẻ mặt căm thù.

n Bội Xu cúi mặt xuống, trong ánh mắt của nàng ta là một mảnh mông lung mờ mịt, nước mắt của nàng ta không thể kìm nén nổi mà chảy ra như suối, lời nói cũng theo đó mà tuôn ra, như đang trút hết nỗi đau đớn bao năm qua” “Hắn cùng người ăn cơm, cùng người ngủ, người có thể nắm được tay hắn, có thể chạm vào người hắn....Nhưng người lại không thể đi vào trong trái tim của huynh ấy, trái tim của huynh ấy, trái tim của huynh ấy đã chứa đầy người phụ nữ kia rồi! Người phụ nữ kia đã rời xa huynh ấy rồi, chết rồi, nhưng lại vẫn cứ ở trong tim huynh ấy như thế....Chỉ cần trong trái tim huynh ấy còn đập, thì người phụ nữ kia không bao giờ biến mất, mà người cũng không vào được, vĩnh viễn cũng không thể vào được!”

Sắc mặt Mẫn Lan Thao tái nhợt, y kéo ghế đứng lên, trừng mắt nhìn về phía n Bội Xu.

“Ta nghĩ ít nhất thì huynh ấy sẽ sợ hãi sự cô đơn mà níu giữ ta lại. Thế nhưng huynh ấy lại gả ta cho người khác, huynh ấy nghĩ ta sẽ hạnh phúc sao?! Huynh ấy nghĩ ta có một người đàn ông yêu ta, ở bên ta, chăm sóc cho ta, thì ta sẽ hạnh phúc sao?! Ta cũng rất yêu huynh ấy, vậy thì tại sao ta ở bên cạnh huynh ấy suốt mấy năm, huynh ấy lại không cảm thấy hạnh phúc, huynh ấy lại không níu giữ ta lại?!”

Mẫn Lan Thao hoảng sợ lùi từng bước về phía sau, đụng ngã cả ghế.

“Ta nghĩ ta sẽ cố gắng yêu Cảnh Tinh, sẽ đem trái tim của ta mà giao cho chàng.” Giọng nói của nàng ta đã khản đặc rồi: “Nhưng mà ta làm không được! Ngay cả việc sinh cho chàng một đứa con, ta cũng không thể chấp nhận được, không thể làm được!” Nàng điên cuồng cười rộ lên: “Một người có thể vui đập lòng tự trọng của mình đến mức nào, thì đó chính là không màng đến tất cả! Ta thuyết phục bản thân ta buông bỏ tình yêu với huynh ấy không được, trái tim ta, không thể làm chết đi tình yêu của ta với huynh ấy! Ta nghĩ, thời gian có thể làm xóa đi hết những tình cảm mà huynh ấy đối với Uất Lam tỷ, ta đợi, một năm, hai năm, năm năm! Ta không muốn sinh con cho Cảnh Tinh, là bởi vì ta sợ, ta sợ thời điểm Nguyên Ngạo có thể quên hẳn Uất Lam tỷ rồi, thì ta lại không thể giữ bỏ mọi chuyện được nữa ! Ta sợ ta không thể đi được!”

Cả người Mẫn Lan Thao rét run, môi cũng run rẩy.

Đột nhiên, y cảm thấy thật hận!

Đột nhiên, y lại trở thành một kẻ thứ ba có chung cảm giác với nàng ta, loại tiếp cận gần kề với những suy nghĩ thật của bản thân mà y giấu kín khiến cho y vừa tức giận vừa căm hận!

Đúng vậy, y cũng sợ hãi, y sợ rằng sẽ có một ngày nàng sẽ nhớ lại tất cả, cũng vẫn sẽ lựa chọn Bộ Nguyên Ngạo. Y càng sợ hơn...Trái tim của nàng vốn hướng về Bộ Nguyên Ngạo, nhưng vì đứa bé mà phải ở lại bên y!

Đúng, trong lòng nàng , trong tiềm thức của nàng, vẫn có Bộ Nguyên Ngạo, nhưng ít nhất khi nàng tỉnh dậy, người nàng yêu là y, trái tim của nàng có y. Y vẫn còn may mắn hơn so với n Bội Xu, ở thời điểm nàng không còn nhớ gì mà bước vào trong trái tim của nàng. Nhưng mà, đi vào thì thế nào? Không có gì chắc chắn! Một khi nàng nhớ lại tất cả, nhưng có đứa bé níu chân nàng lại, y...

Không! Y không chịu nổi!

Cho dù Uất Lam muốn sinh con cho y, nhưng mà vấn đề này, y không thể mạo hiểm được, y chỉ có thể cự tuyệt nàng thôi, y thật sự không thể mạo hiểm được, đem con của y và nàng mà đánh cuộc!

30. Chương 53-54

Chương 53

Mẫn Lan Thao trừng mắt với n Bội Xu: “Cô và ta không hề giống nhau! Bây giờ cô thấy rồi đấy, Uất Lam không chết, cô nên chết tâm đi mới phải!” Y bước tới giữ lấy nàng ta, nắm lấy tay thô lỗ kéo xềnh xệch ra khỏi cửa.

Khuôn mặt n Bội Xu tái nhợt, thật ra nàng biết, sớm hay muộn thì Cù Cảnh Tinh cũng sẽ phát hiện tất cả, không phải do y có bệnh mà do nàng cố ý tránh thai. Thời khắc này cuối cùng cũng đã đến...Lòng của nàng đau quá, năm năm, y đối xử với nàng rất tốt, không hề có một chút nào là không tốt, tất cả đều ở trong tâm trí của nàng! Nàng thật sự rất ích kỉ, quá vô sỉ!

Thấy n Bội Xu bị túm tay kéo ra khỏi phòng, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngừng công việc trong tay lại, xúm lại xung quanh. Ánh mắt của n Bội Xu—vẫn là không tự giác mà tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của Bộ Nguyên Ngạo. Bất đắc dĩ, thật là bất đắc dĩ mà! Nếu yêu một người có thể dùng lý trí mà không dùng con tim để lựa chọn, thật là tốt biết mấy, nàng, nhất định sẽ không do dự một giây phút nào, mà chọn Cảnh Tinh....

Nàng đã nhìn thấy hắn rồi, trong nháy mắt, nàng nhìn thấy những thứ ẩn chứa trong đáy mắt hắn!

Hắn yên lặng ngồi trên ghế, nhân lúc Uất Lam tỷ không hề chú ý mà dõi theo nàng.

Nhiều năm kiên trì của nàng, trong nháy mắt bị ánh mắt như lửa nóng của hắn thiêu rụi hoàn toàn! Lúc này...nàng thật sự đã không còn một chút hy vọng nào nữa rồi.

Khi nàng nghe Cảnh Tinh nói vợ của Mẫn thần y tên là Uất Lam, nàng còn tự dối gạt bản thân rằng cái tên này nhất định là do Mẫn đại ca tình cũ khó quên mà gọi vợ mình như thế. Nhưng khi gặp mặt, nàng nhìn thấy Uất Lam tỷ, nhìn thấy tỷ ấy tươi cười rạng rỡ, và cũng đồng thời được chứng kiến vẻ mặt ẩn nhẫn của Nguyên Ngạo.

Thật ra, giây phút đó...Nàng biết rằng, mình đã thật sự không còn chút hy vọng nào nữa cả.

Uất Lam tỷ đã mất đi trí nhớ, nếu như Nguyên Ngạo nói ra tất cả, thì có lẽ nàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng Nguyên Ngạo lại không nói gì cả, chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, hàm ý dành cho nàng là nàng đừng nên nói gì, cứ để cho tỷ ấy hạnh phúc như thế đi. Lúc ấy, nàng mới hiểu được, tình yêu của hắn đối với Uất Lam tỷ, cuối cùng là sâu nặng đến nhường nào.

Hắn nhưng Uất Lam tỷ đến mức nào, trừ hắn ra, nàng là người biết rõ nhất! Hắn càng yêu Uất Lam tỷ nhiều bao nhiêu, nàng lại càng oán hận hắn nhiều bấy nhiêu!

Nhưng mà, thời điểm Uất Lam tỷ xuất hiện giống như kỳ tích, thì hắn lại lựa chọn im lặng - nàng biết, hắn cam lòng dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy nụ cười cho tỷ ấy, nụ cười của tỷ ấy lớn hơn tất cả những gì hắn có, thậm chí là sinh mệnh.

“Làm sao lại thế này?” Cù Cảnh Tinh tức giận kéo tay n Bội Xu ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Mẫn Lan Thao.

Mẫn Lan Thao nhìn n Bội Xu đang đứng ở bên kia, đây mới chính là lần đánh cuộc cuối cùng của nàng ta! Nàng ta sớm nên hiểu được, thứ mà nàng ta nên đón nhận chính là người đàn ông bị nàng ta lừa gạt suốt năm năm qua, mà không phải là chờ đợi tình yêu từ Bộ Nguyên Ngạo!

“Không thể sinh con được, là vấn đề của cô nàng! Thân thể của nàng ta rất lạnh, khó có thể thụ thai được!” Mẫn Lan Thao trừng mắt nhìn n Bội Xu.

Cả n Bội Xu và Cù Cảnh Tinh đều đồng loạt run lên.

n Bội Xu không rõ tại sao y lại nói như vậy?

“Nhưng mà...” Cù Cảnh Tinh nghi hoặc: “Trước đó nàng có đi khám qua rất nhiều đại phu rồi mà, sao chưa nghe nói...” Nếu nguyên nhân đơn giản như thế, thì tại sao y mới biết bao nhiêu danh y về chữa trị rồi mà không ai phát hiện ra.

“Người có tin ta không?” Mẫn Lan Thao lạnh lùng hỏi: “Khả năng nàng ta thụ thai là rất thấp, có lẽ cả đời cũng không thể sinh con.”

n Bội Xu nhìn Mẫn Lan Thao, nàng đã hiểu được dụng ý của y rồi.

Cù Cảnh Tinh trầm mặc trong chốc lát, tất cả mọi người không ai nói một tiếng nào, chỉ lo nhìn chằm chằm vào Cù Cảnh Tinh. Uất Lam lo lắng cau mày, tuy rằng nàng không biết người thanh niên này đối với n Bội Xu như thế nào, nhưng tình huống đại khái nàng cũng có thể hiểu được. Gia thế của Cù công tử rất tốt, nếu vị muội muội này có vấn đề không thể sinh con được...Uất Lam đau lòng, cho dù vị Cù công tử này vẫn yêu thương vợ mình, nhưng cũng khó tránh được việc nạp thiếp để có con nối dõi.

Cù Cảnh Tinh đột nhiên bật cười, ôm chặt lấy n Bội Xu: “Không hề gì, Xu Xu. Ta cũng không thích con nít cho lắm, tìm thầy thuốc chỉ là ta sợ nàng sẽ trách cứ ta mà thôi. Cù gia ta rất đông người, thúc bá huynh đệ ta ai cũng có con có cháu cả rồi, căn bản là cũng không cần thêm một hai đứa nhỏ để phá nhà phá cửa nữa đâu, cũng không cần hương khói làm gì, đã có anh chị ta lo rồi, đừng nói là nàng sinh không được, nàng sinh được, ta cũng không cần đâu, thật đấy!”

Uất Lam cảm động che miệng bật khóc, nước mắt không nén được mà chảy dài. Vị tiểu muội này, thật sự rất hạnh phúc, có một người chồng yêu thương mình như thế.

Mẫn Lan Thao bình tĩnh nhìn n Bội Xu: “Những thứ cần phải quý trọng, có rất nhiều, nên nắm lấy mà quý trọng nó khi còn có thể, nếu bỏ lỡ, thì sẽ không còn cách gì làm lại được đâu!”

Nguyên Ngạo vẫn chưa biểu lộ gì, nghe xong những lời này, thân người hắn cứng đờ.

Không thể làm lại được sao? Hắn rũ mắt xuống, nói rất đúng, đã không thể làm lại, không thể quay đầu lại được nữa rồi.

Hắn đứng lên, cũng đã hiểu được những chuyện đang xảy ra.

“Tốt rồi, Xu Xu, đừng khóc.” Hắn nhìn nàng, như nhìn một đứa trẻ con phạm lỗi, vẻ mặt vừa yêu thương vừa trách móc “Sau này, muội nhớ đừng phụ Cảnh Tinh đấy nhé.”

n Bội Xu khóc như muốn đứt gan đứt ruột, có thể khóc ra được, thật là tốt quá, nàng cuối cùng cũng đã có thể được giải thoát rồi. Nàng nén khóc, nhìn Bộ Nguyên Ngạo mà gật đầu, nàng cuối cùng cũng đã thành công thoát khỏi tình yêu đau đớn này rồi, nàng cuối cùng cũng đã buông tay được rồi, nàng không cần phải cố chấp ôm lấy mối tình đau khổ tuyệt vọng đó nữa rồi. Hạnh phúc của nàng thật ra rất gần, có được nó dễ như trở bàn tay, nhưng nàng không biết, bây giờ, nàng cuối cùng cũng đã có thể đưa tay ra với lấy nó được rồi!

“Mẫn đại ca...” Nàng nghẹn ngào nhìn Mẫn Lan Thao: “Bệnh của muội có thể chữa khỏi được không? Muội muốn sinh thật nhiều con cho Cảnh Tinh!”

Mẫn Lan Thao gật đầu với nàng, bệnh của nàng, đã chữa được rồi, vậy bệnh của y, biết phải làm sao?

Bộ Nguyên Ngạo thản nhiên mỉm cười, ánh mắt hắn lướt thoáng qua Uất Lam, dừng lại ở khuôn mặt Mẫn Lan Thao: “Tất cả đều đã có kết quả, cũng có cách giải quyết hết rồi...Chúng ta, nên trở về đi thôi.”

Mắt Mẫn Lan Thao mở trừng trừng nhìn Bộ Nguyên Ngạo, nhưng không nói gì.

Bộ Nguyên Ngạo kèm lòng không được, lại quay mặt nhìn về Uất Lam, nàng đang nhìn hắn, lúc này hắn không tránh ánh mắt của nàng nữa, cho dù đây là lần cuối cùng còn được thấy nhau, hai người rồi sẽ chia xa, nhưng hắn vẫn muốn nở nụ cười với nàng.

“Ta sắp phải đi rồi.” Hắn nhẹ nhàng nói với nàng.

“Bộ Gia...” Uất Lam cảm thấy kỳ lạ, tại sao, nàng cứ muốn nhìn thấy người đàn ông xa lạ này? Vì sao, khi nghe hắn nói sẽ rời đi, trái tim nàng chợt nhói lên?

“Bộ Gia ...”

Tất cả mọi người đều cúi mặt nhìn xuống đất, chỉ có Uất Lam và Cù Cảnh Tinh không hề biết gì, sao lại không rõ tình huống này.

[alobooks.vn]

Chương 54

Qua tiết Thanh Minh là thời điểm cây cối sinh trưởng phát triển thuận lợi nhất, cành lá sum xuê, thời tiết cũng nóng dần lên. Bộ Nguyên Ngạo ngồi trên lưng ngựa trầm ngâm, ngày đến, cây còn đang nảy mầm xanh, ngày đi, cây đã tươi tốt cao lớn thế này rồi, bên đường cây cối xanh um, vô cùng xanh mát, tươi tốt.

Cù Cảnh Tinh cũng rất vui vẻ, y cưỡi ngựa theo phía sau xe ngựa chở n Bội Xu, nói cười không dứt.

Đường đi không lớn, hai bên đều là bờ sông, người đi đường bồi rồi né tránh một toán quan quân đang đi tới, con đường nhỏ bỗng chốc trở nên chật chội, Bộ Nguyên Ngạo và Cù Cảnh Tinh phải xuống ngựa đứng dưới tàng cây, chờ toán quân lính phía trước đi qua rồi mới đi tiếp được.

Toán quân lính này đi đường tranh luận ầm ĩ, toán quân đi trước còn hướng về phía trước la hét tránh đường, trên người bọn chúng không những mang theo đao kiếm mà còn cả gậy gộc, nỏ móc câu, nỏ bẫy, dân chúng hai bên bờ sông lui về phía sau mà bàn luận ồn ào. Xung quanh xôn xao, khiến cho n Bội Xu tò mò ló đầu ra khỏi xe ngựa, nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Cù Cảnh Tinh hỏi thăm các tiểu thương xung quanh, tại sao nơi này lại có nhiều quan binh tới miền nông thôn hẻo lánh này như vậy.

Vị tiểu thương đó nghe Cù Cảnh Tinh hỏi xong thì bĩu môi, giọng nói nhỏ xuống, ánh mắt khinh bỉ nhìn về tên Huyện thái gia đi đầu, ngữ khí mỉa mai: “Dân chúng nơi này báo với Huyện thái gia nơi này có sói dữ hoành hành, đợi biết bao lâu mới sai được tên đại gia chết tiệt này tới. Ngài xem, là vị đại gia đi đầu đó...”

Cù Cảnh Tinh nhìn kĩ tên quan gia dẫn đầu, mặc võ quan, giả vờ giả vịt ngồi trên ngựa, vẻ mặt ngông cuồng tự đắc. Nhưng mà y quá mập, bộ dạng này là của một tên ăn không ngồi rồi chứ làm sao là quan võ được, chỉ sợ tên này rút đao ra chưa chém được ai mà đã tự cắt vào cái bụng bự của mình rồi.

Cù Cảnh Tinh nghĩ đến cảnh tượng này, phụt cười.

Tên quan gia béo phệ đó quét mắt khắp nơi, rất giống con cóc đã thành tinh, đột nhiên đôi mắt y sáng lên, miệng mở lớn, vẻ mặt bất ngờ—Y vừa nhìn thấy Xu Xu. Y đưa đôi mắt gian tà nhìn chằm chằm vào Xu Xu, khiến cho Xu Xu bực mình trốn sau lưng của Cù Cảnh Tinh, vẻ mặt căm giận nhìn y.

Vị quan gia béo phệ này mãi mê nhìn người đẹp tới nỗi mắt hờn, y cho ngựa thả chậm lại, khiến cho quân lính phía sau dồn cả một chùm vào nhau, vô cùng chật vật. Dân chúng âm thầm lắc đầu, người như thế này, có thể giúp bọn họ trừ hại sao? Hy vọng này quả thật không lớn.

Cù Cảnh Tinh bị chọc giận, lạnh lùng trừng mắt với tên quan gia, tên béo phệ này thấy Cù Cảnh Tinh mặc quần áo quý phái, khí chất hơn người, biết ngay không phải là người dân bình thường, vợ y tuy đẹp, nhưng mà không phải là người mình có thể dễ dàng chọc tới. Vì thế lại kéo dây cương, thúc ngựa đi tiếp.

“Thật ghê tởm!” Xu Xu hừ lạnh, tâm tình nàng vừa mới tốt lên một chút, đã bị tên quan bụng bự này làm hỏng mất. Toán quan binh kia đã đi qua, con đường nhỏ lại trở nên thông thoáng, nàng cũng lên xe ngựa, chuẩn bị đi tiếp.

“Ta phải quay lại xem sao.” Bộ Nguyên Ngạo đột nhiên lạnh giọng nói.

Cù Cảnh Tinh và Xu Xu đều bất ngờ, sững sờ nhìn hắn.

“Bộ đại ca, huynh để quên thứ gì sao?” Cù Cảnh Tinh không rõ cho lắm, hỏi lại hắn.

“Ừ.” Bộ Nguyên Ngạo lên ngựa, hắn quay lại nơi đó.

“Nguyên Ngạo ca ca..” Xu Xu nhìn hắn đầy ẩn ý, trong lòng hắn đang nghĩ gì nàng đều biết: “Huynh như vậy...sẽ mãi mãi không thể buông tay được đâu. Nếu đã quyết định rồi đi, thì hà cớ gì mà còn quay lại lần nữa.”

Bộ Nguyên Ngạo không nói gì, hắn biết, Xu Xu nói rất đúng, nếu đã quyết định ra đi thì không nên không nở buông bỏ như thế nữa. Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của tên quan gia kia vô cùng dâm dăng, hắn không thể rời đi như vậy được, toán quân binh này chắc hẳn là đi về phía thôn nhỏ của Uất Lam, nàng lại xinh đẹp như thế, lỡ may....Coi như.....Đây là lần cuối cùng đi vậy.

Hắn nhẹ nhàng leo lên lưng ngựa, con ngựa gõ gõ vó, chuẩn bị phóng đi.

“Hai người về trước đi.” Thời điểm rời đi thì chần chờ không nở, thời điểm quay trở lại lại nhanh chóng vội vàng.

n Bộ Xu nhìn bóng lưng của hắn đang mờ dần, trong lòng nàng không biết là đang có những tu vị gì. Người đàn ông này...chỉ sợ là đã yêu tới mức ngây dại rồi!

“Hai người nói gì thế? Ta nghe không hiểu gì cả? Sao Bộ đại ca lại gấp gáp như thế, cuối cùng là huynh ấy để quên thứ gì vậy?” Cù Cảnh Tinh nhíu mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

n Bộ Xu cười nhẹ: “Thứ huynh ấy để quên...là trái tim của huynh ấy.”

Bộ Nguyên Ngạo vội vàng nhảy lên bậc đá cuối cùng của ngọn núi, vừa rồi hắn nhìn thấy tên quan béo phê đó gửi ngựa, toán quan binh đó quả nhiên đi tới thôn nhỏ của nàng. Tay hắn nắm chặt lấy con dao nhỏ vẫn giấu dưới yên ngựa, rất nhiều ngày hắn không mang theo trên người.

Đang giữ trưa, ngọn núi là một mảnh yên lặng, không nghe thấy tiếng la hét của quan binh nữa, khi hắn đến gần thôn thì mới nghe thấy tiếng nói cười xôn xao, Bộ Nguyên Ngạo hít lấy một chút không khí xung quanh, hoàn toàn nồng nặc mùi rượu.

Toán quan binh ở giữa thôn nổi lửa nướng đồ ăn, làm mấy món ăn dân dã, Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, những thứ này, chắc chắn là do dân làng đưa tới rồi, chứ chỉ dựa vào đám quan binh quèn này, căn bản là không thể nào sản được mấy con thú cỏn con nữa huống chi là đòi săn thú dữ.

Nhóm dân làng tụ tập một chỗ đứng nhìn, vẻ mặt nghi ngờ, nhìn đám quan binh đã uống muốn say mềm, khuôn mặt bọn chúng đỏ ửng, hoàn toàn không có ý định đi bắt dã thú trừ hại cho dân làng, bọn chúng chén tạc chén thù, bước chân lảo đảo, bộ dáng vô cùng lỗ bịch. Bộ Nguyên Ngạo nhìn trong đám dân làng chỉ thấy có vợ chồng Hường Linh, Uất Lam không tới đây, thấy thế, hắn nhẹ nhàng thở ra.

Một tên quân lính vẻ mặt hứng thú chạy tới, đón y là cả một đám quân lính khác, vẻ mặt cũng dâm dăng không kém, không biết bọn chúng la hét cái gì, mang theo vũ khí gây gộc mà đi. Bộ Nguyên Ngạo rùng mình, hướng bọn chúng vừa đi, là tiểu xá của Mẫn Lan Thao.

Hắn đem dao nhỏ giấu sau người, bước nhanh theo bọn chúng.

Khi hắn đến tiểu viện của Mẫn Lan Thao thì đã thấy đám binh lính say mềm đè cổ Mẫn Lan Thao, áp y đè trên mặt đất, trên trán Mẫn lan Thao có một vết thương rất lớn, máu chảy ồ ạt, nhiễm đỏ cả nửa bên mặt của y.

Còn Uất Lam thì đang hoảng sợ lùi sâu vào góc tường, tên quan béo phê kia đã muốn dồn nàng vào góc chết.

“Tiểu mỹ nhân à, cùng gia trở về nào, gia cho nàng ăn ngon mặc đẹp nha

~~~...”

Mẫn Lan Thao rống to, vùng dậy, nhưng bị đám binh lính kia dùng gây gộc chặn lại, vẻ mặt y vặn vẹo, khổ sở vô cùng.

“Không được chạm vào người phụ nữ này.” Bộ Nguyên Ngạo rút cây dao nhỏ ra.

Tên quan béo lơ dăng quay đầu lại nhìn, Bộ Nguyên Ngạo nhìn thấy ánh mắt dâm dăng, tục tĩu của y mà sắc mặt lạnh lẽo, tên này dám dùng ánh mắt thế này mà nhìn Uất Lam của hắn sao? Đáng chết!

“Bộ Gia...” Uất Lam này giờ vẫn cố nén sợ hãi, nhìn thấy hắn, nàng chợt trào nước mắt, ánh mắt cầu cứu nhìn hắn.

“Người là ai? Dám rút dao trước mặt bản quan!” Tên quan béo cười lạnh một tiếng, bàn tay vươn ra túm lấy Uất Lam, tên ranh con này có vẻ là có chút của cải, nhưng mà có giàu có cũng không tranh được với quan binh đâu, để coi tên này dám làm gì mình? “Này nhóc con ơi, hôm nay gia đã định là phải chơi rồi!” Y kiêu ngạo tuyên bố.

Máu, phun lên ngực áo của Bộ Nguyên Ngạo, tên quan béo chết tươi, mắt trợn như mắt cá trừng trừng nhìn thẳng vào Bộ Nguyên Ngạo, tất cả bọn lính xung quanh đều ngây người, không nghĩ Bộ Nguyên Ngạo lại thật sự dám dùng dao đâm vào nơi hiểm yếu nhất của quan gia nhà mình.

“Ta đã nói là đừng chạm vào người phụ nữ này rồi!”

Bộ Nguyên Ngạo cười lạnh, hấn chẳng cần gì cả. Tên chó chết này dám dùng loại ánh mắt như thế nhìn người phụ nữ hấn trân quý nhất, chỉ bằng điểm ấy là đã nên chết rồi!

“Bộ Gia, cẩn thận!” Sắc mặt Uất Lam trắng bệch, một tên lính vừa tới, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này bị dọa cho hoảng sợ, từ phía sau điên cuồng rút đao chém về phía Bộ Nguyên Ngạo.

31. Chương 55-56(end)

Chương 55

Bộ Nguyên Ngạo hừ nhẹ một tiếng, cổ họng khô như lửa đốt khiến hấn cau mày. Nơi khó chịu hơn cả cổ họng chính là sau lưng, ý thức dần dần rõ ràng hơn, các dạng đau đớn ngang ngược mạnh mẽ đánh úp hấn.

Hấn nằm sấp trên một đồng rơm, trọng lượng cơ thể ép lên phần ngực và cánh tay đến nỗi tê buốt, hấn thử khẽ động cánh tay, nhưng lại động phải vết thương ngay sau lưng dẫn đến một trận đau đớn dữ dội, chỉ đành từ bỏ ý định đó.

“Nước....” Hấn theo bản năng thốt lên, nỗ lực mở đôi mắt ra.

Ánh sáng le lói, hấn cố tập trung ánh mắt mới có thể nhìn rõ được hàng rào bằng những miếng gỗ thô ở phía xa. Hấn đang ở trong lao? Lạnh lùng nhếch môi, ừ nhỉ, hấn đã giết một tên quan sai mà.

Có một sức mạnh nào đó đỡ nửa thân trên của hấn lên, hấn chuyển ánh mắt để nhìn, hơi tốn chút sức lực, cuối cùng cũng nhìn rõ được, là Mẫn Lan Thao.

Khoé miệng nhẹ nhàng chạm vào chén nước, hấn cũng không còn hơi sức để nghỉ ngơi nhiều, uống từng ngụm nước lớn.

“Chậm chút nào.”

Hấn bị sặc một cái, giọng nói này... là của Uất Lam! Ngược mắt lên, hấn ngậy người nhìn nàng đang quỳ ở đối diện hấn. Sắc mặt của nàng tuy trắng bệch, nhưng thần thái thanh thản, hấn thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm.

Uất Lam bị hấn nhìn có chút ngại ngùng, cúi đầu xuống nhìn chén nước trên tay.

Bộ Nguyên Ngạo tối sầm mắt, hấn lại có cử chỉ hờ hênh rồi. Hấn hít thở sâu vào, không khí trong nhà lao vẫn được coi là có chút thông thoáng, cũng không đến mức bức bối.

“Đây là đâu?” Hấn hỏi Mẫn Lan Thao, cô gắng chống đỡ ngồi thẳng người dậy, yếu ớt dựa vào bức tường đá.

“Nhà lao của huyện nha.” Mẫn Lan Thao rời ánh mắt, không nhìn bất cứ ai. “Cù Cảnh Tinh đã từng ghé qua. Mang đến một số thuốc và băng gạc, vết thương của huynh ta đã xử lý sơ qua rồi, tuy vết thương dao chém sâu nhưng không quá nguy hiểm, nghỉ ngơi một thời gian dài sẽ tự khỏi thôi.”

Bộ Nguyên Ngạo khẽ gật đầu, nhắm mắt lại.

Có thể do án tình đặc biệt, Cù Cảnh Tinh phải dùng đến ngân lượng bọn họ mới được nhốt chung một chỗ. Ở cùng một chỗ.... Cũng tốt, chí ít nàng cũng không cần phải sợ hãi nữa.

“Tướng công.” Uất Lam nhẹ nhàng gọi.

Bộ Nguyên Ngạo khẽ run lên, đã nhiều ngày thế rồi, vậy mà mỗi khi nghe thấy nàng gọi Mẫn Lan Thao như vậy vẫn cảm thấy nhói đau.

“Cũng đến giờ rồi đó, chàng giúp Bộ Gia đắp thêm lớp thuốc đi.”

Mẫn lan Thao ‘Ừ’ một tiếng, bước qua dìu Bộ Nguyên Ngạo nằm sắp xuống lần nữa. Bộ Nguyên Ngạo không mở mắt, cũng không nói chuyện, ở gần nàng đến vậy, hắn sẽ nhìn không được mà nhìn nàng.

Khi vết thương được bôi thuốc, cảm giác đau rát trên lưng thật khó có thể chịu được, hắn cắn chặt răng. Nơi sâu nhất của vết thương thấm thuốc vào đau buốt, khiến ý thức của hắn trở nên mơ hồ. Quả thật rất đau, hắn nhìn không được khẽ rên rỉ thành tiếng.

“Uất Lam ...”

“Sao vậy, Bộ Gia? Đau lắm sao?” Uất Lam nghe thấy hắn gọi tên mình, lo lắng cúi người xuống, muốn nghe rõ hắn nói gì.

Đôi tay đang bôi thuốc của Mẫn Lan Thao ngừng lại, dờ dẩn nhìn vào vết thương ở trên lưng Bộ Nguyên Ngạo.

Bộ Nguyên Ngạo cười đau khổ, hắn... không thể để nàng hiểu lầm. “Bảo Mẫn Lan Thao nhẹ một chút, đau quá đi.” Hắn nói lấp liếm.

Uất Lam khẽ gật đầu, đứng dậy nhận lấy cục bông gòn từ tay Mẫn Lan Thao, “Tướng công, để thiếp làm cho.” Tay chân nàng tỉ mỉ hơn, có thể Bộ Nguyên Ngạo sẽ không đau đến vậy.

Nàng nhìn vào 2 vết thương cũ mới đan xen nhau trên lưng hắn, bất giác cũng ngó người, “Tướng công... trước kia Bộ Gia đã từng đến tìm chàng chữa thương đúng không, vết thương này, thiếp hình như đã từng thấy qua.”

Trầm mặc, hai người đàn ông đồng thời nhíu mày, nhưng đều không trả lời nàng.

“Bôi thuốc nhanh đi nào.”

Cuối cùng, Bộ Nguyên Ngạo thốt lên, trái tim còn đau hơn vết thương, hắn lại khẽ cười nhạt.

Mẫn Lan Thao nhìn Uất Lam đang rất tận tâm giúp Bộ Nguyên Ngạo bôi thuốc, đây là lần đầu tiên ... nàng hỏi ý về những chuyện trước đây.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, thấy người quản ngục đang dẫn theo Cù Cảnh Tinh và n Bội Xu bước vào.

“Bộ đại ca!” Cù Cảnh Tinh và n Bội Xu thấy Bộ Nguyên Ngạo đã tỉnh liền hối thúc quản ngục mở cửa, nhào vào trong nhưng lại bị vết thương trên lưng hắn làm cho giật mình, không dám động vào hắn.

Bộ Nguyên Ngạo thay đổi không khí, hỏi Cù Cảnh Tinh: “Sự việc tiến triển thế nào rồi?”

Cù Cảnh Tinh phun ra một tràng, “Bọn họ biết Bộ đại đương gia phạm sai lầm, từng tên một đều như hổ đói ngoác to miệng, con số mỗi tên đưa ra ngày một lớn hơn. ”

Bộ Nguyên Ngạo hừ lạnh, không hề cảm thấy ngạc nhiên, “Tìm cách để Mẫn Lan Thao và ... ra ngoài trước.”

“Ừm, chuyện của vợ chồng Mẫn đại ca để xử lý, hôm nay là có thể ra cùng bọn đệ rồi. Rốt cuộc mục tiêu của các vị đại gia ấy là huynh, vợ chồng Mẫn đại ca ngay cả tông phạm cũng không phải.”

Sắc mặt Bộ Nguyên Ngạo khẽ giãn ra, nhắm mắt lại, “Vậy thì nhanh chóng đem họ đi. Ta không sao đâu. Đệ bảo Sài Lâm nhanh chóng thông báo việc này cho Tam vương gia, đồng thời tắt cả buôn bán của Bộ Gia đều tạm đóng cửa hết. Bọn chúng không động vào ta được đâu, cùng lắm thì tổn thêm chút tiền nữa thôi.”

Cù Cảnh Tinh gật đầu, “Mẫn đại ca, Mẫn đại tẩu, đệ dẫn hai người ra ngoài trước.”

Mẫn Lan Thao chậm chạp đứng dậy, “Uất Lam ... nàng ở lại đây nhé.”

Tất cả mọi người đều ngậy người ra, n Bội Xu ngẩng đầu lên nhìn y, trên khuôn mặt y không có biểu cảm gì, nhưng đáy mắt lại sáng khác thường. Nàng cau mày, Mẫn đại ca để lại Uất Lam tỷ - người giờ đã quên tất cả.... việc này cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề. Y đang trốn tránh, Uất Lam tỷ của ngày hôm nay sẽ không tiếp nhận “Bộ Gia”, cho dù y có rời đi, thì có thể thay đổi được gì chứ? Việc này đối với Uất Lam tỷ, với Nguyên Ngạo, không phải là một dạng tra tấn sao?

“Mẫn đại ca!” nàng cũng đứng dậy, trừng mắt nhìn y. Y không thể vì chuộc lỗi mà ra đi như vậy!

“Uất Lam ...” Mẫn Lan Thao không hề để ý đến ánh mắt trách cứ của Xu Xu, y nhìn Uất Lam, cười như không cười, dường như có nhìn bao nhiêu lần nữa cũng không đủ.

“Uất Lam, nàng ở lại chăm sóc Bộ Gia cho tốt, huynh ấy vì nàng... vì chúng ta, ta có lỗi với huynh ấy.”

Bộ Nguyên Ngạo đã trừng mắt lên, “Mẫn Lan Thao! Huynh phát điên gì đó! Dẫn nàng ấy đi!”

“Uất Lam, nàng hiểu không?” Mẫn Lan Thao giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ nhìn Uất Lam.

Uất Lam bị y nhìn đến mức cảm thấy có gì đó thật kỳ lạ, con tim dường như nhói đau, “Tướng công...”

Mẫn Lan Thao mỉm cười, “Ta đi ra ngoài trước lấy chút thuốc đến cho huynh ấy, nàng ở lại chăm sóc cho huynh ấy nhé.”

Uất Lam quay đầu lại nhìn Bộ Nguyên Ngạo, cuối cùng khẽ gật đầu.

Nàng nghĩ rằng, tướng công chỉ là bảo nàng ở lại chăm sóc Bộ Gia đang bị thương, coi như là sự báo ân của họ.

[alobooks.vn]

Chương 56

Xu xu trừng mắt nhìn Mẫn Lan Thao, còn muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp thốt đã bị Cù Cảnh Tinh kéo đi. Mãi khi cả hai vợ chồng bước hẳn ra ngoài, y mới khẽ lắc đầu với Xu Xu, quá khứ của ba người họ hẳn đã nghe nàng nói qua, yêu hận của họ người ngoài làm sao có thể hiểu được, Mẫn đại ca đã quyết định, nhất định là có lý do của mình.

“Mẫn Lan Thao, đừng khiến ta hận ngươi!” Bộ Nguyên Ngạo gần như giận dữ hét lên, y nghĩ rằng chỉ cần để Uất Lam lại bên hẳn là xong hết mọi chuyện rồi sao? Mẫn Lan Thao rời đi, người bị tổn thương nhất định là Uất Lam! “Mẫn Lan Thao, tên khốn kiếp nhà ngươi!” Bộ Nguyên Ngạo dùng toàn bộ sức lực hét lên, nhưng giọng nói quá yếu ớt, nghe qua chỉ giống như một tiếng thì thào thở dài.

Mẫn Lan Thao bước ra đến cửa nhà lao, dừng lại quay đầu nhìn Uất Lam lần nữa.

Đột nhiên y nở nụ cười.

“Bộ Nguyên Ngạo... rồi ngươi sẽ rõ.”

Rồi hẳn sẽ biết, dù nàng đã mất đi ký ức, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn có hẳn!

Đây mới là nguyên nhân khiến y phải rời đi.

Vẫn như trước, đêm khuya thật lạnh.

Bộ Nguyên Ngạo khó khăn cử động thân mình, miệng vết thương lại đau đớn, hẳn đem chiếc áo khoác mỏng trên người mình đắp lên cho nàng.

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nàng, sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng lại đẹp đến mức khiến hẳn hít thở cũng thấy khó khăn.

Nàng ngủ khá thận trọng, ôm chặt đầu gối ngồi dựa vào vách tường mà ngủ. Dù sao với nàng mà nói, hẳn vẫn là một người đàn ông khá xa lạ, nàng không thể ở bên cạnh hẳn thế này mà thản nhiên say giấc được.

Hắn cố tình bỏ qua cảm giác đau rát sau lưng, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng duỗi thẳng chân tay, phủ lại tấm áo thật cẩn thận.

Thân người được thả lỏng, trong giấc mộng nàng nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng thốt ra một câu vô nghĩa: “Nguyên... Ngạo...”

Cả người hắn chấn động, ngây dại.

Ba ngày sau, Bộ Nguyên Ngạo được Tam vương gia phái đặc sứ đón ra khỏi nhà giam. Huyện thái gia cũng lò mò theo tới tỏ vẻ xin lỗi, nói mình quản cấp dưới không nghiêm mới xảy ra chuyện ức hiếp dân chúng thế này. Chuyện này việc lớn hóa nhỏ đi, chỉ cần Bộ Gia đưa ra một chút bạc gọi là đền bù nhận lỗi là được, mọi chuyện sẽ chẳng còn trở ngại gì nữa.

Rất nhiều người đứng chờ đón ở ngoài cửa nhà giam, hai người quản sự của Du Hợp trang, vợ chồng Cù Cảnh Tinh, kẻ ăn người ở... Chỉ xe ngựa không thôi cũng phải đến vài chục chiếc.

Bộ Nguyên Ngạo bị mọi người vây quanh, Uất Lam bị đẩy ra khỏi vòng người. Nàng cau mày tìm kiếm trong đám người, nhưng dù tìm cách nào cũng không tìm thấy tướng công của nàng đến đón nàng.

Bộ Nguyên Ngạo rất yếu, hần ráng sức gọi tên Uất Lam, mọi người né ra thành một con đường, Bộ Nguyên Ngạo được người đỡ đến bên cạnh Uất Lam.

Xu Xu cầm lá thư giao cho Uất Lam vốn vẫn đang giữ nguyên vẻ mặt hoảng hốt kiếm tìm, đó là lá thư Mẫn Lan Thao để lại cho Uất Lam.

Nội dung thư rất đơn giản, bảo nàng hãy hoàn toàn tin tưởng vào Bộ Gia, cuộc sống từ nay về sau hãy để Bộ Gia sắp đặt cho nàng.

Uất Lam đọc đi đọc lại mấy lần, giống như không thể hiểu nổi nội dung trong đó.

“Để ta xem.” Bộ Nguyên Ngạo liếc nhìn lá thư trong tay Uất Lam.

Ba ngày sớm chiều kề cận, nàng đã quen thuộc vị Bộ Gia này hơn rất nhiều, tự nhiên đưa lá thư cho hắn.

Bộ Nguyên Ngạo cũng đọc đi đọc lại mấy lần, môi mím chặt không nói lời nào, hắn cũng chẳng thấy bất ngờ.

“Bộ Gia ... chuyện này là sao? Ngài biết nguyên nhân ư?” Uất Lam nhìn từng biểu hiện của Bộ Nguyên Ngạo, từ khi hắn xuất hiện, tướng công của nàng bỗng trở nên là lạ, rốt cuộc giữa hai người bọn họ có bí mật gì mà nàng không được biết. Mà cho dù có bí mật đi chăng nữa, tướng công cũng không thể vứt nàng lại đây mà đi như vậy chứ!

Bộ Nguyên Ngạo khẽ lắc đầu.

“Bộ Gia, ngài hãy bảo trọng nhé.” Uất Lam cúi thật thấp người chào Bộ Nguyên Ngạo, “Uất Lam cũng không còn việc gì có thể giúp được ngài nữa rồi.”

“Nàng muốn đi đâu?” Với ý muốn rời đi của nàng hắn cũng chẳng ngạc nhiên, thậm chí hắn còn biết nàng nhất định sẽ đi tìm Mẫn Lan Thao.

“Ta muốn đi tìm tướng công của ta.”

Quả nhiên, Bộ Nguyên Ngạo đau khổ cười.

“Nàng sẽ tìm kiểu gì, tìm ở đâu?”

Nhịp tim Uất Lam khẽ hỗn loạn, đúng vậy, nàng cho dù không biết cũng nhất quyết không dừng.

Uất Lam giương mắt lên, “Không biết. Nhưng cho dù có là chân trời góc biển, ta cũng quyết phải tìm được chàng!”

“Ừm...” Bộ Nguyên Ngạo gật gật đầu, đúng vậy, đây mới đúng là con người nàng, ngày xưa nàng cũng yêu hắn kiên định như vậy đó. “Trước tiên về quý phủ của ta đã, chờ cho vết thương của ta khá hơn, ta sẽ cùng nàng đi tìm.”

Uất Lam sưng sốt, khó hiểu nhìn Bộ Nguyên Ngạo.

“Vì sao?”

Bộ Nguyên Ngạo à, vì sao?

“Ta cũng không biết, cứ tìm được Mẫn Lan Thao trước đã rồi nói sau.”

Xe ngựa xóc nảy khiến vết thương đau nhói, Bộ Nguyên Ngạo nhắm chặt mắt lại, dựa vào tấm đệm sau lưng. Nàng... đang ở trong chiếc xe ngựa ngay sau hắn kia, một lòng một dạ muốn đi tìm người chồng tự đứng rồi bỏ nàng đi một cách khó hiểu ấy.

Tuy rằng ở trong mộng nàng luôn gọi tên hắn ... nhưng mà hắn, vẫn bị nơi sâu thẳm nhất của nàng lãng quên.

Mẫn Lan Thao và hắn, chẳng ai có được nàng một cách vẹn toàn.

Bộ Nguyên Ngạo nhẹ nhàng nở nụ cười, không vẹn toàn ... thì đã sao?

Chỉ cần hắn còn có thể nhìn thấy nàng, làm bạn bên nàng ... Cho dù lòng nàng cách hắn bao xa, chỉ cần ... Nàng vẫn bên cạnh hắn, thế là đủ.

= The end =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-han-vo-tan>